FROM THE AUTHOR OF THE DARK VERSE SERIES

GOTHIKANA

a novel

RUNYX

GOTHIKANA

Un roman

RUNYX

OceanofPDF.com

Gothikana
Un romantism gotic Dark Academia
RuNyx
Copyright © 2021 de către RuNyx
runyxwrites.com

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, distribuită, transmisă sau revândută sub nicio formă sau prin orice mijloc, inclusiv fotografiere, înregistrare sau alte metode electronice sau mecanice, sau stocată în orice bază de date sau sistem de recuperare fără acordul scris prealabil al autorului. , cu excepţia cazului de citare scurtă încorporată în recenzii critice şi în anumite alte utilizări necomerciale permise de legea drepturilor de autor.

Această copie este licenţiată numai pentru a vă bucura. Dacă doriţi să împărtăşiţi această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpăraţi o copie suplimentară pentru fiecare persoană. Vă rugăm să respectaţi timpul şi munca grea acestui autor.

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt fie produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau morţi, evenimente sau locaţii este în întregime coincidenţă.

Design copertă de Nelly R.
Pentru orice întrebări/informaţii, vă rugăm să o direcţionaţi la runyxwrites@gmail.com

OceanofPDF.com

Cuprins

Dedicare
Lista de redare
Nota autorului
Epigraf
Hartă
Prolog I
Prolog II
Capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26

Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Epilogul I
Epilog II
Mulţumiri
Despre autor

OceanofPDF.com

Pentru toți cei care au simțit că nu te potrivi niciodată,
și ai învățat pe calea grea pe care nu trebuie.
A fi diferit este sabia ta cu două tăișuri.
Într-o zi, îți vei găsi scutul potrivit.

OceanofPDF.com

Lista de redare

Pasagerul - Vânătorul ca un cal
Războiul inimilor - Ruelle
Femeia Magie Neagră - VCTRYS
Tu îmi aparţii - Cat Pierce
În pădure, undeva - Hozier
Secrete şi minciuni - Ruelle
În umbră - Amy Stroup
Dragostea mea nu va muri niciodată - AG, Claire Wyndham
Cina si Diatribe - Hozier
Cicatrici - Michael Malarkey
Secrete - Danemarca + Iarna
Going Under - Evanescence
Heavy in Your Arms - Florence + The Machine
Tocmai am murit în braţele tale (copertă) - Hidden Citizens
Toxic (Acoperire) - 2WEI
Respira - Tommee Profitt, Fleurie
Locul de joacă al Diavolului - The Rigs
Un pic rău - Valerie Broussard
Dragoste serioasă - Anya Marina
Run Baby Run - The Rigs
Walkin' After Midnight - KI:Theory, Maura Davis
Deveniţi Bestia - Karliene
Putere şi control - MARINA
Control - Halsey
MUSCA - Troye Sivan
Desire - Meg Myers
Du-mă la Biserică - Hozier
Du-mă la Biserică (copertă) - Sofia Karlberg
Paradisul întunecat - Lana Del Rey
Big God - Florence + The Machine
Moarte specială - Mirah
Joc de aşteptare - BANK
Fiecare respiraţie pe care o iei - Chase Holfelder

Six Feet Under - Billie Eilish
Dark Horse (copertă) - Sleeping at Last
Tânăr și frumos - Lana Del Rey
Achilles Come Down - Gangs of Youth
Bury a Friend - Billie Eilish
Dragostea este o căţea - Two Feet
Arcade - Duncan Laurence
Bring Me To Life - Evanescence
Trebuie să fim ucigaşi - Mikky Ekko
Foame - Florenţa + Maşina
Minunat - Billie Eilish, Khalid
Vorbește - Hozier
Until We Go Down - Ruelle
Lumini orbitoare (copertă) - Matt Johnson, Jae Hall
Tot ce am nevoie - Within Temptation
Sleep Alone - Liliac pentru gene
Deep End - Ruelle
Zumzetul - Enya
Am făcut o vrajă pe tine - Annie Lennox
Am găsit dragoste într-un cimitir - Veronica Falls
Dead in the Water - SPELLES
Bury - Sindicate
Into the Black - Cromatică
Departe de acasă (Corbul) - Sam Tinnesz
Bad Romance (Epic Trailer Cover) - J2, SAI
Mai aproape (Epic Stripped Cover) - J2, Keeley Bumford
Paint it Black (copertă) - Ciara
Lumea nebună - Michael Andrews
Bântuit - ADONA
Apocalipsa - Tigari dupa sex
Și Așa Începe - Clergy
Goetia - Peter Gundry
Secretul lui Salem - Peter Gundry
Mascarada vampirilor - Peter Gundry
Tonight Ve Dance - Peter Gundry
Quiet Moon - Muzică colosală

Nevermore - Adrian Von Ziegler

OceanofPDF.com

Nota autorului

Draga cititorule,

Vă mulţumesc că mi-aţi luat cartea! Că te interesează înseamnă mult pentru mine!

Înainte de a vă aventura în Verenmore şi în lumea Gothikana, aş dori să vă dau o informaţie despre anumite lucruri menţionate în carte. Dacă acestea sunt în vreun fel dăunătoare sănătăţii dumneavoastră mintale, vă îndemn sincer să faceţi o pauză şi să vă reconsideraţi.

Această carte conţine conţinut sexual explicit, recomandat numai pentru cei peste 18 ani, menţionează şi conţine scene de sinucidere, crimă şi moarte, menţiuni despre boli mintale şi neglijenţă parentală, menţiuni despre agresiune sexuală şi menţiuni despre sacrificiu uman. Există, de asemenea, un erou misterios din punct de vedere moral cenuşiu, care te va frustra până la capăt, deoarece punctul lui de vedere este rar, iar intenţia mea este ca tu să simţi la fel ca protagonistul faţă de el - confuz, frustrat, suspicios şi pofticios. .

Gothikana este foarte diferită de tot ce am scris până acum, dar este şi povestea cea mai apropiată de sufletul meu. Verenmore este incredibil de special pentru mine, cu personaje, incidente, locaţii, toate inspirate de nişte evenimente adevărate din propria mea viaţă. Dacă vă decideţi să citiţi şi să faceţi această călătorie cu mine, sper să vă bucuraţi de ea.

Mulţumesc.

OceanofPDF.com

El am deschis larg ușa;
Întuneric acolo şi nimic mai mult.
Edgar Allan Poe

*

Nu te voi lăsa să intri singur în necunoscut.
Bram Stoker

OceanofPDF.com

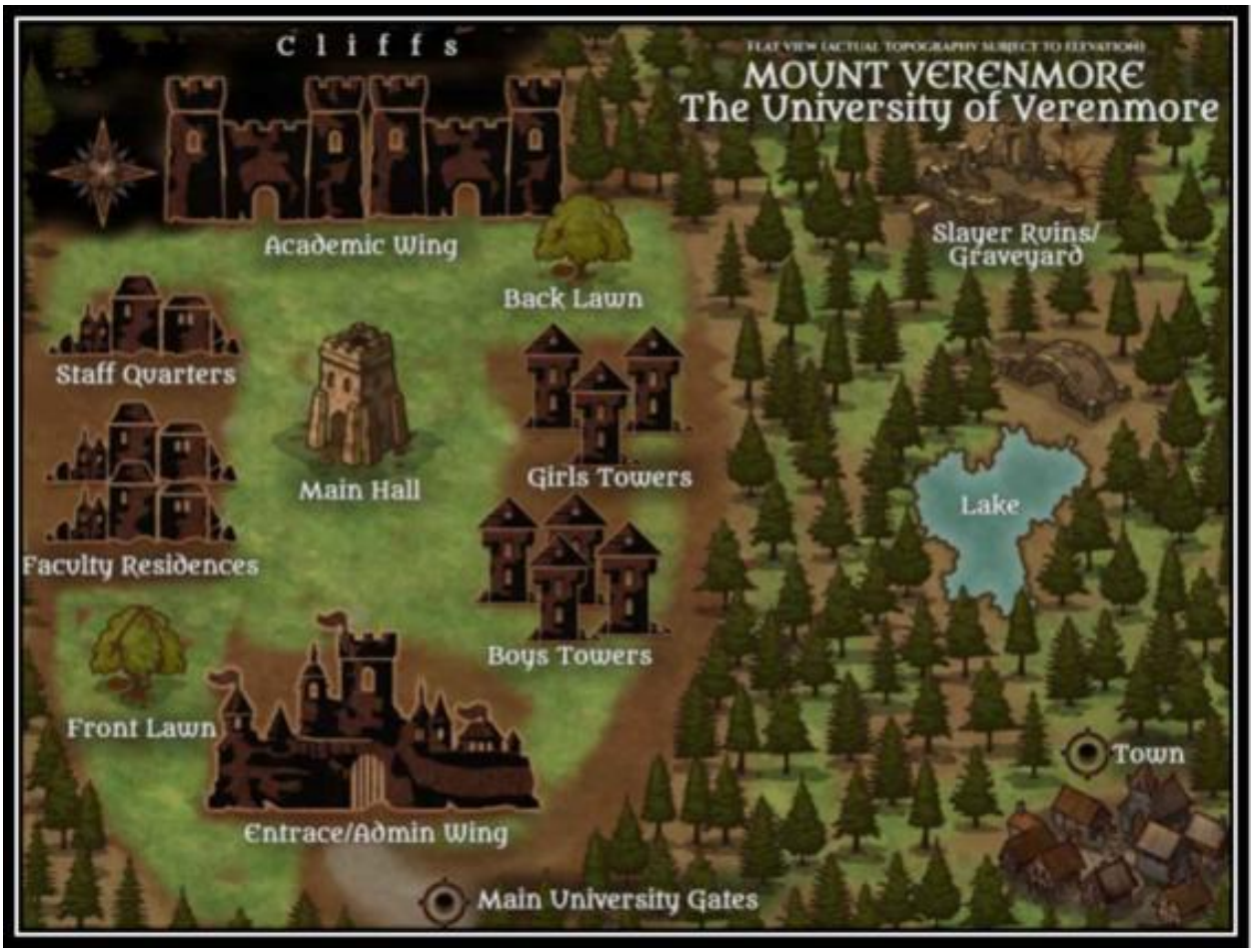

OceanofPDF.com

AICI A ÎNCEPUT TOTUL

Vad

Nu era nimic mai înfricoşător decât o bătrână oarbă cu albi pentru ochi strângându-ţi brusc de braţ sub o noapte de lună plină.

Bătrâna Zelda fusese cândva îngrijitoarea căminului în care locuia acum micuţul Vad împreună cu alţi băieţi. Dar după ce a orbit, administratorii au lăsat-o să rămână, ceea ce a fost o greşeală în opinia lui Vad. Pentru că ştia lucruri, lucruri pe care nu ar trebui să le ştie, lucruri despre băieţi pe care nici măcar nu i-a putut vedea. Ştia că Reed se va îneca în iaz cu o săptămână înainte ca el. Ea ştia despre Tor şi pielea lui ardea din interior, ceva ce el nu spusese niciodată nimănui. Şi ea a spus că cel mai bun prieten al lui va „mânca flăcări" într-o zi, orice ar însemna asta, iar Fury i-a fost frică de incendii.

Bătrâna Zelda era înfricoşătoare ca un rahat. Iar Vad a evitat-o de fiecare dată când a putut.

Aşa că, să fii prins în grădina mică în noaptea de ziua de naştere a unui băiat în faţa celorlalţi nu a fost ceva ce şi-a dorit vreodată.

Mâna ei firavă, încreţită, îi prinse braţul subţire cu o forţă surprinzătoare.

„La un castel în care nimeni nu merge", a spus ea, cu vocea tremurândă, cu faţa puternic şifonată, cu albul ochilor privindu-i ciudat la Vad, „o să pleci, băiete".

Fury a chicotit lângă el. „De ce ar merge la un castel, Zelda? Unde ar găsi un castel?" Erau săraci, mulţi dintre ei.

„Va găsi multe lucruri", a vorbit Old Zelda despre prietenul său. „Ochi violet. Vei găsi ochi violet."

Ajax, un alt băiat de aceeaşi vârstă cu Vad, a hohotit în râs. „Ochi violet? Nimeni nu are ochi mov, Zelda. Sau poate un ciudat o face."

„Poate că găseşte şi un bărbat cu trei picioare", a strigat un alt băiat cu un chicot de fetiţă.

„Sau o fată cu două coarne", a spus altul.

Vad s-a înroşit cu furie, eul lui de şapte ani supărându-se pe Old Zelda pentru că l-a încolţit aşa şi a spus lucruri ciudate despre el de care şi-au luat prietenii de râs.

În mijlocul râsetelor pe cheltuiala lui, strânsoarea lui Zelda de braţul lui s-a strâns. „Nu uita, băiete. Este o chestiune de multe morţi."

OceanofPDF.com

CÂȚI ANI MAI TARZI

Corvina

Negru.

Era absența culorii, păstrătorul întunericului, abisul necunoscutelor.

Era în părul ei, în hainele mamei ei, în cerul vast din jurul lor.

Ea iubea negrul.

Copiii din oraș se temeau de asta – de la umbrele de sub paturile lor până la noaptea nesfârșită care i-a acoperit ore întregi. Părinții i-au învățat să le fie puțin frică de asta. I-au învățat să se teamă și de mama ei – doamna ciudată cu ochi ciudați care locuia la marginea orașului, lângă pădure. Unii au șoptit că era o vrăjitoare care practica magia neagră. Unii spuneau că era o ciudată.

Micuța Corvina auzise totul, dar știa că nu erau adevărate. Mama ei nu era o vrăjitoare sau o ciudată. Mama ei era mama ei. Pur și simplu nu-i plăceau oamenii. Nici lui Corvina nu îi plăceau oamenii, dar atunci cei mai mulți oameni din oraș nu erau foarte simpatici.

Chiar cu o zi înainte, văzuse o fată de vârsta ei aruncând pietricele în cioara care încercase să găsească niște crenguțe pe pământ pentru cuibul său. Corvina știa asta pentru că cunoștea cioara. Nu erau mulți în pădure aici, dar cei care au rămas o cunoșteau pe ea și pe mama ei. Și nu a fost din cauza vreunei vrăjitoare.

De când își amintea, mama ei o dusese în fiecare dimineață într-o poiană aflată la câteva minute de micuța lor căsuță pentru a hrăni corbii. Mama ei i-a spus într-una dintre zilele ei bune în care vorbea, că sunt creaturi inteligente, loiale, cu spiritele strămoșilor lor și că le vegheau din cer în timpul zilei, la fel cum făceau stelele noaptea.

Și aveau nevoie de protectori, ei doi.

Mama ei nu vorbea mult, dar auzea voci, voci care îi spuneau lucruri. I-au spus să nu mai vorbească cu oamenii, la școala acasă Corvina după acel incident de la școală, să o țină departe de toată lumea. Mama ei i-a spus că nu poate rătăci sau o vor lua. Nu putea să-și părăsească partea în oraș, altfel o vor lua. Nu putea vorbi cu nimeni, altfel o luau.

Corvina nu a vrut să plece.

Își iubea mama. Mama ei, care mirosea a salvie, iarbă proaspătă și tămâie. Mama ei, care își cultiva legumele și îi gătea mâncare gustoasă. Mama ei, care o ducea pe Corvina în oraș o dată pe lună, deși ura să-i ia orice cărți care îi plăceau de la bibliotecă. De cele mai multe ori, mama ei nu vorbea deloc decât dacă o învăța pe Corvina sau șoptește vocilor. Nici Corvina nu prea vorbea. Dar Corvina știa că este iubită. Era exact așa cum era mama ei.

În timp ce mergea lângă ea pe picioarele ei mici, sub cerul luminat de lună, către poiană – o lună de cerneală rară care se întâmpla o dată la cinci ani, o lună de cerneală sub care s-a născut – ea a zâmbit. Mama ei a fost fericită după mult timp și asta a făcut-o fericită. Cu lumânări și beţișoare de tămâie pe care le făcea mama ei și cărţile de tarot pe care mama o învăţa să citească și cristalele pe care urmau să le reîncarce, Corvina, în vârstă de zece ani, se uită în jur la întuneric și se simţea ca acasă.

Dacă mama ei era o ciudată, atunci poate că așa era.

La urma urmei, uneori auzea și vocile.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 1

Corvina

Corvina nu auzise niciodată de Universitatea din Verenmore. Dar, din nou, ea nu auzise de cele mai multe lucruri normale, nu cu educaţia ei. Oricum, nimeni altcineva nu auzise de asta.

Ţinând în mâini scrisoarea pe care a primit-o cu săptămâni în urmă – o scrisoare scrisă cu cerneală pe hârtie rumenită şi groasă, care mirosea ca cărţile vechi şi iubite – a citit din nou cuvintele.

Dragă domnișoară Clemm,

Universitatea din Verenmore este încântată să vă extindă oferta noastră de admitere. De peste un secol, am înrolat studenţi care provin din medii speciale pentru a participa la stima noastră instituție. Numele tău ne-a fost trimis de către Institutul de Psihiatrie Morning Star.

Am dori să vă oferim o bursă completă pentru cursul nostru de licență asociat la Verenmore. Această diplomă vă va oferi acces la unele cercuri exclusive în viitor şi vă va deschide multe uşi în lume. Credem că, cu dosarele academice şi istoricul tău personal, ai fi potrivit pentru instituţia noastră.

Deşi înțelegem că aceasta trebuie să fie o perioadă dificilă pentru tine, trebuie luată o decizie. Vă rugăm să reveniți la această scrisoare la adresa ataşată pentru mai multe informații. Dacă nu primim niciun răspuns de la dumneavoastră în termen de 60 de zile, vom anula oferta.

Sperăm să auzim de la tine.

Salutari,

Kaylin Cross,

Specialist Recrutare,

Universitatea din Verenmore

Corvina nu primise niciodată o scrisoare, cu atât mai puțin una atât de bizară ca aceasta.

Şi a fost foarte bizar.

Era o fată de douăzeci şi unu de ani care fusese educată acasă şi izolată toată viaţa de mama ei. De ce şi-ar dori o universitate un student de licenţă cu mult peste vârsta normală, unul care să nu aibă nimic apropiat de şcoala convenţională? Şi cine mai trimite chiar şi scrisori de mână?

Lucru ciudat a fost că nimeni nu știa despre universitate. Încercase să găsească ceva despre asta – întrebând medicul-șef de la unitate, folosind computerul bibliotecii ei din oraș și nimeni nu știa nimic. Verenmore nu exista nicăieri decât pe hartă, un mic orășel, un orășel cu același nume în valea Muntelui Verenmore. Asta a fost tot.

Școala exista undeva pe munte în care civilii nu aveau voie de obicei. Și știa asta pentru că șoferul ei de taxi – un bărbat foarte amabil pe nume Larry – tocmai i-a spus asta în timp ce îi conducea pe munte.

„Nu mai sunt mulți oameni pe aici care să urce la castelul ăla", și-a continuat Larry valul de informații, derulând mica mașină privată neagră pe drumul ușor înclinat. Corvina îl găsise chiar în fața gării când ieșise. Îi luase două trenuri – unul de la Ashburn și altul de la Tenebrae – și peste douăsprezece ore până la Verenmore. Larry fusese surprins când ea îi oferise destinația ei pe munte, până la punctul în care el se rugase înainte de a porni mașina.

"De ce, mă rog?" întrebă Corvina, privind orășelul care se micșorează în depărtare, în timp ce verdele luxuriant îi înghițea vederea. Nu era obișnuită cu conversația, dar trebuia să știe cât mai multe despre școala la care acceptase să meargă. Nu că ar fi avut ceva mai bun de făcut.

Locuirea în căsuța mică în care crescuse, făcând bijuterii și lumânări și făcând lecturi pentru a câștiga devenise monoton – mai ales când nimeni din oraș, cu excepția bătrânului bibliotecar, nu o tratase vreodată cu altceva decât cu suspiciune. Scrisoarea de acceptare venise ca un semn din univers, iar mama ei îi spusese întotdeauna să nu le ignore niciodată. Corvina își dorise întotdeauna să experimenteze o școală pentru nuanțe sociale, să studieze cu alți oameni din jurul ei și să afle mai multe despre oamenii care nu știau nimic despre ea. O tabără curată pentru a scrie pe ea orice vrea ea, oricum ar fi vrut ea. Era contradictoriu din moment ce era o singură, dar era observatoare. De câte ori avea ocazia, îi plăcea să privească oamenii.

— Nu știu, șoferul și-a ridicat din umeri ușori sub o jachetă subțire, bej. — Povești despre loc, cred. Spune că castelul este bântuit."

Corvina pufni. Se îndoia de asta. Locurile și lucrurile vechi, din experiența ei, au avut tendința de a fi etichetate ca bântuite în timp. Dar a vrut să-și țină mintea deschisă.

„Și este? Bântuit, adică?" întrebă ea, încă curioasă să afle mai multe despre misterioasa universitate.

Șoferul s-a uitat înapoi la ea în oglinda retrovizoare înainte de a se concentra din nou pe drum. — Stai la castel sau vizitezi, domnișoară?

„Rămân”, îi spuse ea, aruncând o privire în jos la scrisoarea din mână şi îndesând-o în geanta de piele maro care aparţinuse bunicii ei. Fusese singurul lucru pe care îl primise de la oricine în afară de mama ei.

„Aş zice să păstrezi inteligenţa cu tine”, se concentră şoferul în timp ce panta devenea mai abruptă. „Nu ştiu dacă locul este bântuit, dar ceva nu este în regulă cu el.”

După aceea a domnit tăcerea pentru câteva minute. Corvina îşi dădu uşor fereastra în jos, privind frumuseţea naturală, incredibilă, a muntelui. Vederea nu semăna cu nimic din ce văzuse ea până acum. De unde venea ea, pădurea fusese mai galbenă, iar aerul mai umed.

În timp ce aerul rece şi uscat trecea prin şuviţele întunecate care scăpaseră din împletitura ei de coadă de peşte, Corvina se lăsă să ia abundenţa de verdeaţă adâncă şi întunecată care se extindea sub ea, orăşelul o mică poiană în mijlocul desişului. Mirosul florei necunoscute s-a filtrat prin fereastra deschisă, cerul o imitaţie palidă şi tulbure a lui însuşi.

Muzica care se auzise în jos în timpul călătoriei trosni pe măsură ce urcau mai sus. Corvina se uită la bord în timp ce şoferul ofta. „Se întâmplă de fiecare dată”, i-a spus el. „Semnalul se înrăutăţeşte acolo sus.”

Corvina simţi că se încruntă. „Atunci cum comunică şcoala?”

Şoferul a ridicat din umeri. „Au un băiat pe care îl trimit în oraş în general. Pentru a trimite scrisori, foloseşte internetul, aşa ceva.”

„Şi acesta este singurul drum în sus şi în jos pe munte?” De obicei era mai tăcută, deşi nu ştia dacă asta era o tendinţă naturală sau lipsa cuiva cu care să vorbească. Trăind singură la marginea orăşelului ei, Skarsdale, ca o proscrisă, trecuse uneori zile întregi fără să audă măcar sunetul propriei voci.

— Da, a încuviinţat şoferul, conducând printr-o curbă. Corvina apucă mânerul din lateral pentru a nu cădea. Prima dată când se urcase într-o maşină, claustrofobia o agresase. Mama ei şi ea plecaseră mereu în oraş pe jos. Văzuse maşini, dar nu intrase niciodată în una, până în ziua în care au venit după ea şi au pus-o într-una. Din fericire, găsise claustrofobia gestionabilă atâta timp cât păstra aerul să circule înăuntru.

— Ar trebui să ştiu altceva despre castel? a întrebat ea odată ce au trecut de curba muntelui, ceaţa îngroşându-se în faţa parbrizului, aerul devenind mai proaspăt, mai uşor pe măsură ce urcau.

Şoferul ezită, ochii lui pâlpâind spre cei ciudaţi, violet – ea îi moştenise de la mama ei – în oglindă pentru scurt timp. — Sunt nişte zvonuri, domnişoară. Nu ştiu cât adevăr au primit.”

O altă curbă.

Corvina se uită pe fereastră, respirând aerul curat şi rece, şi-a dat seama că priveliştea pe care o admirase cu câteva clipe în urmă dispăruse sub ceaţa deasă şi albă. Poate că i-ar fi speriat pe unii, dar Corvina îşi găsise întotdeauna mângâiere în ciudatenii.

Cu un zâmbet uşor pe buze, a aşteptat până când şoferul a navigat în siguranţă pe curbă înainte de a-l îndemna. „Ce zvonuri?"

„Ciudat de slabit", a spus şoferul, cu accentul mai greu. „Oamenii se sinucid, pierd, ca atare. Acum, nu ştim cât de mult adevăr a primit. Orăşenii ajung la castel doar pentru locuri de muncă temporare. Curăţând sau livrând ceva. Dar asta mi-a spus mama şi mama ei înaintea ei. Oamenii de la castel înnebunesc."

Era foarte ciudat specific unui zvon. Deşi nu ştia dacă avea vreun sâmbure de adevăr în el. Oamenii din oraş ar fi putut pur şi simplu să se distreze şi să-şi dea un motiv să stea departe de locul ciudat. Ar putea fi o poveste a soţiilor bătrâne. Sau poate nu a fost. Avea să meargă cu mintea deschisă. Ea ştia mai bine decât mulţi cum zvonurile false afectează vieţile. Înainte ca Corvina să poată coborî pe banda memoriei, au trecut peste o altă curbă şi, deodată, o siluetă a unei uriaşe porţi de fier a rupt prin ceaţă.

Bătăile inimii se accelerau, Corvina se aplecă înainte şi miji, încercând să vadă mai bine forma.

Înalt.

Porţile erau înalte, pe o parte împrejmuită de munte şi pe cealaltă cufundat în valea de dedesubt. Nimeni nu avea cum să o încalce, nu fără să cadă la propria moarte. Securitatea strânsă i-a dat un fior pe şira spinării. Sau poate a fost frigul pe cerul gri.

Şoferul s-a oprit şi şi-a dat geamul în jos, în timp ce un gardian îmbrăcat într-o uniformă maro a venit din camera gardianului pe lateral cu un clipboard.

"Numele dumneavoastră?" a întrebat-o pe Corvina, tonul lui complet fără sens.

„Corvina Clemm", răspunse ea încet, luând bărbatul înăuntru. Era deschis la culoare şi avea o mustaţă cu aspect rău curbat la capete şi ochi căprui surprinzător de amabili pentru un bărbat cu tonul lui. Părea dur, dar ea simţea că era o persoană bună în mod natural. Nu ştia cum a ştiut întotdeauna despre oamenii pe care îi cunoaşte – instincte puternice, mama ei îi spunea mereu – dar văzând că primul ei punct de contact la universitate era un bărbat bun a făcut-o să se simtă mai bine.

Ea l-a privit în timp ce el răsfoia lista şi se opri. — Şi cu cine te vei întâlni, domnişoară Clemm?

— Kaylin Cross la Biroul Administrativ, spuse Corvina. După ce şi-a trimis scrisoarea de interes, Kaylin Cross îi dăduse instrucţiuni despre cum să ajungă la universitate şi despre tot ce ar trebui să aducă cu ea. Corvina ştia că îşi va împărţi camera cu o altă fată din clasa ei, ştia că îşi va primi toate cărţile până la sfârşitul săptămânii şi ştia că acesta era un

nou început, într-un loc în care nimeni nu o cunoştea. şi trecutul ei. A fost o şansă de a face ceva mai bun din viaţa ei, poate chiar de a-şi face o prietenă bună şi poate, dacă universul era amabil, chiar să cunoască un băiat ca în romane.

Paznicul cu mustaţă dădu din cap, scăpând-o din gânduri şi ridică o mână către cineva de cealaltă parte a camerei de gardă. Porţile uriaşe s-au deschis încet, zgomotul ca un monstru gemând treaz.

„Bine aţi venit la Verenmore, domnişoară Clemm", îi spuse el înainte de a se uita la şofer. — Cinci minute, Larry.

— Ai înţeles, Oak, dădu şoferul din cap înainte de a porni maşina din nou.

Corvina ridică privirea la porţile înalte, din fier forjat, când treceau, şi intră oficial în incinta universităţii. Fâlfâitul din burta ei a devenit un cutremur când şi-a scos capul pe fereastră pentru a privi în sus şi, în cele din urmă, a văzut castelul cocoţat pe vârful muntelui. Cu cât se apropiau, cu atât devenea mai mare. A numi-o castel a fost o subestimare. Era o monstruozitate, o monstruozitate frumoasă, construită uluitor.

Vehiculul s-a oprit înaintea uşilor înalte de lemn şi Larry a sărit din maşină pentru a-şi ajuta să-şi ia bagajele. Corvina îşi apucă geanta şi se grăbi şi ea, scoţând nişte bani pentru bărbatul amabil, în timp ce Larry îi punea o valiză şi un bagaj de mână pe intrarea pietruită.

— Din câte pot ajunge, domnişoară, îi spuse Larry, punând în buzunar banii pe care i-a înmânat.

„Mulţumesc", încuviinţă ea din cap, iar el îi zâmbi, sărind repede înapoi în maşină şi marşarier. Corvina a privit cum bărbatul se grăbea şi dispăru în jurul cotului care avea să-l ducă la porţile principale.

„Ei cred că le vom mânca sau ceva", o voce feminină ironică din spatele ei o făcu pe Corvina să se întoarcă. O fată frumoasă cu ochi verzi, cu un şoc de păr alb foarte scurt, zâmbi, cu o valiză roz aprins lângă ea.

„La naiba fată, ochii tăi sunt ciudaţi", fluieră ea, atrăgând privirea lui Corvina către un metal străpuns prin sprâncene. „Şi nu am vrut să spun asta în mod ofensator. Îmi pare rău. Bună, sunt Jade."

Corvina i-a plăcut imediat.

„Corvina", s-a prezentat ea, vocea ei sună răguşită, în contrast cu accentul feminin al lui Jade.

"Nume misto. Primul an?" întrebă Jade, lăsându-se jos pe valiză, cu picioarele ei scurte şi palide expuse în pantaloni scurţi de blugi. Corvina se întrebă dacă îi era deloc frig.

"Da. Tu?" întrebă ea, lăudându-se cu brăţara ei, cea pe care nu şi-a scos-o niciodată. Ea ştia ce vede cealaltă fată. O fată scundă, subţire, de o moştenire discutabilă, cu ochi violeti înclinaţi, piele sărutată de soare, deşi rareori mai petrecea mult timp la soare, un inel pe

nas, păr lung și negru într-o împletitură în coadă de pește care îi ajungea până la talie, îmbrăcată în mod liber. pantaloni negri și un pulover subțire violet.

Jade chicoti. "Eventual. Vreau să spun că am fost în primul an anul trecut și apoi am fugit, dar apoi am primit un oarecare simț în mine, așa că m-am întors. Dar cred că va trebui probabil să repet anul. Tipii ăștia nu au multe reguli, dar cele pe care le au? Strict nici măcar nu o acoperă."

Corvina simți că zâmbește ușor. Fata a vorbit mai mult într-un minut decât a vorbit Corvina într-un an întreg.

„Acest castel este atât de nebun. Nu cred că mă voi obișnui vreodată. Ar trebui să vezi înăuntru, este chiar mai mare decât pare de aici. Nu vorbești mult, nu-i așa?" întrebă Jade, strâmbându-se spre Corvina.

Corvina clătină din cap, bucurându-se de vorbăria celeilalte, cu siguranță mai tânără. Se îndoia că oricum ar putea să spună un cuvânt.

— Mișto, încuviință Jade din cap. „Vrei să ai cameră cu mine? Sunt puțin năzdrăvan, dar în general sunt drăguț. Și vă pot oferi toate informațiile suculente aici."

Doamne, fata asta a fost uimitoare. Corvina nu întâlnise niciodată pe nimeni care să o trateze atât de... *normal.* Ea a zâmbit. „Cred că mi-ar plăcea asta."

— La naiba, ai un zâmbet ucigaș, Corvina, rânji Jade. „Pot să-ți spun Cor? Nu te superi, nu?"

Corvina a ridicat din umeri. Ea nu știa ce simțea despre asta. Ea fusese întotdeauna Corvina pentru alții. Dar acesta a fost un nou capitol. Poate ar putea fi și ea altcineva, cineva mai lipsit de griji, cineva mai răutăcios. "Eu nu mă supăr."

Chiar atunci ușile s-au deschis și o femeie aproape de vârsta mamei ei, cu păr scurt și roșu, a ieșit, purtând o rochie formală drăguță bej.

„Ah, Jade", și-a salutat noul prieten. „Bine, ești aici. Corvina, se întoarse ea în aceeași ritm, „Sunt Kaylin Cross", a venit înainte, cu mâna întinsă. Corvina își strânse mâna, un fel de furnicătură neplăcută pâlpâind în palmă la contact.

Kaylin și-a îndepărtat mâna și a continuat fără pauză. „Te rog să-mi spui Kaylin. Sunt specialistul în recrutare aici la Verenmore. De asemenea, sunt punctul tău de contact în viitor. Dacă aveți probleme, biroul meu este în aripa de administrație." Ea a indicat o clădire uriașă din care tocmai ieșise. „Ma puteți găsi acolo de la 9 la 3 în fiecare zi. Jade, îi aruncă ea celeilalte fete o privire severă. „Nu fugi de data asta. Voi doi dormiți împreună. Ia-ți bagajul. Să mergem și să vorbim."

Kaylin a fost rapid. Cuvintele ei rapide și pașii ei repezi i-au lăsat lui Corvina puțin timp să facă altceva decât să apuce mânerul valizei ei. Ea a văzut-o pe Jade făcând același lucru și au urmat-o pe femeia mai în vârstă în interiorul campusului. Jade avea dreptate. Era vast.

Grădini bine îngrijite împrăştiau porţiuni mici între diferitele aripi ale castelului, oameni zburând în câteva dintre ele. Biuretele înalte împodobeau diferite turnuri pe care Corvina le putea vedea. Pereţii de piatră erau distanţaţi cu ferestre arcuite şi viţă de vie căţărătoare, unele înflorite cu trandafiri în partea de jos. Garguiile stăteau la înălţime pe pereţi, mascând jgheaburile de apă într-un spectacol grotesc. Vârful fiecărui turn era acoperit cu un fel de piatră de un albastru intens, care contrasta cu maro deschis al restului clădirilor.

A fost *uluitor.*

Corvina nu mai văzuse aşa ceva în toată viaţa. Cărţile pe care le citise cu castele fuseseră de obicei romanţe istorice care nu aveau niciodată imagini. Ea îşi imaginase doar şi această realitate depăşea cu mult imaginaţia ei.

— Suntem o universitate destul de mică, începu Kaylin, conducându-i pe partea dreaptă, în timp ce Jade şi Corvina îşi târau bagajele în spatele lor pe poteca pietruită, roţile scoţând un zgomot puternic împotriva pietrelor.

Un grup de băieţi care stăteau pe treptele în afara unui turn din stânga lor a apărut la vedere, conversaţia lor oprindu-se în timp ce toate privirile căzură asupra grupului de femele.

Corvina simţi că faţa i se încălzeşte la toată privirea masculină asupra ei.

O timiditate firească a învins-o.

Nu interacţionase niciodată cu bărbaţi – cu excepţia cazului în care se număra medicii – deşi îi plăcea să citească despre ei. Începuse să se strecoare în cărţi de dragoste din bibliotecă cu ani în urmă pentru a le citi noaptea, după ce mama ei s-a culcat. Mama ei, chiar şi în timp ce era trează, abia dacă vorbise cu Corvina în afară de a o învăţa. Cărţile deveniseră refugiul ei, în special cărţile cu bărbaţi – oameni, schimbători de forme sau extratereştri – care se îndrăgosteau din greu şi pretindeau că trupul şi sufletul femeilor lor erau preferatele ei.

Corvina a vrut asta. Îşi dorea să aparţină, să fie iubită, să fie absolut adorată, indiferent ce s-ar întâmpla, în ciuda trecutului ei. Îi dorea atât de mult în oase, încât în unele zile credea că va muri de foamea pură a ei. Era o durere care o roade în suflet şi şi-a dorit atât, atât de profund. Dar ştia că cărţile pe care le citeşte erau fictive şi şansele ca ea, dintre toţi oamenii, să găsească ceva asemănător erau mici.

Totuşi, ea şi-a întărit buzele, şi-a scuturat gândurile şi le-a dat o aparenţă de zâmbet băieţilor care le-au verificat.

Noi începuturi, ea mai nouă.

„Verenmore are vreo două mii de studenţi, daţi sau primiţi câteva sute”, i-a informat Kaylin, aducându-i atenţia înapoi, cu o voce care îi spunea Corvinei că dăduse exact acest joc de nenumărate ori înainte.

„Există de mai bine de o sută cincizeci de ani. Universitatea a fost înfiinţată pentru a educa şi a ridica studenţi strălucitori care altfel nu şi-ar putea permite o educaţie universitară convenţională din mai multe motive. Fiecare student de aici a venit din circumstanţe ciudate. Finantăm cât mai mult posibil. Din fericire, Consiliul are unii dintre cei mai influenţi membri ai societăţii, aşa că, din fericire, finanţarea noastră a fost întotdeauna acoperită. Unii sunt ei înşişi absolvenţi. Unii aleg să dea înapoi devenind profesori aici. Nu suntem de elită, dar suntem foarte exclusivi. Acum faci parte din această exclusivitate.”

În timp ce Kaylin vorbea, Corvina numărase patru turnuri înalte pe care le traversaseră. Se opriră la al cincilea turn, unul în spate, iar Kaylin se întoarse spre ei. „Din moment ce Jade de aici cunoaşte deja camera, o voi lăsa pe ea să te ghideze. Există un pachet de bun venit pentru tine cu o hartă, programul tău şi profesorii pe care îi vei avea în acest semestru. Orice altceva, te rog găseşte-mă. Bine aţi venit la Verenmore.”

Cu asta, ea s-a întors şi a plecat pe drumul în care veniseră.

„Arăţi bine, Jade”, a strigat un băiat frumos blond, cu ochi albaştri, care stătea cu grupul pe treptele celuilalt turn. „Nu credeam că te voi mai vedea aici după felul în care ai fugit.”

Corvina a văzut-o pe Jade strângând din dinţi, arătându-i băiatului un deget mijlociu cu oja roz strălucitor.

— Nemernic, mormăi Jade. „Hai să mergem, da?”

Corvina dădu din cap. Nu ştia de ce această fată a fugit, dar fusese bună cu ea până acum şi devenise prima ei prietenă. Corvinei nu-i plăcea ideea că se simte inconfortabil.

„Hei, Purple”, a strigat acelaşi băiat exact când Corvina a păşit în faţă, referindu-se evident fie la ochii ei destul de distinctivi, fie la puloverul ei. Ea ezită în prag, întrebându-se dacă ar trebui să se întoarcă, mai ales că în jurul lor nu era nimic altceva nici măcar aproape de violet.

Probabil că nu e o idee bună să ignori oamenii în prima zi, Corvina.

Ea oftă, întorcându-şi gâtul pentru a vedea că băiatul îi zâmbeşte. — Fii atent cu ăla, arătă el spre Jade.

Corvina a ridicat din sprâncene, ratând în mod clar ceva istoric între cei doi. Ea se mişcă să intervină exact când vocea lui răsuna din nou, cuvintele lui tăind aerul uscat, făcându-i o pauză.

„Ultimul ei coleg de cameră s-a aruncat de pe acoperişul turnului. Deci, ai grijă cu ea.”

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 2

Corvina

Corvina nu era singura cu secrete, se părea.

În timp ce despachetau și se instalau în cameră, amurgul căzând cu repeziciune afară, Corvina a decis să se confrunte pur și simplu cu problema care o făcuse o prietenă imediată din loc să tacă.

"Este adevarat? Ce a spus el?" l-a întrebat pe Jade și a privit cum mâna palidă a celeilalte fete tremura ușor în timp ce despacheta.

— Da, a oftat Jade, lăsându-se pe patul ei ca o stea de mare, privind în sus la tavanul înalt.

Camera lor era surprinzător de frumoasă.

Spațioasă, mult mai mare decât fusese dormitorul ei la cabană, această cameră avea două paturi twin față în față, o noptieră lângă fiecare și un dulap uriaș din lemn la colțuri. Chiar vizavi de ușa de la intrare era o fereastră uriașă, arcuită, care privea în jos, la gardul castelului, în mijlocul pădurilor verzi luxuriante, și apoi mai jos, pe munte. Tavanul era înalt și avea grinzi de lemn, despre care știa că erau o caracteristică caracteristică a arhitecturii gotice, una pe care nu-și putea aminti numele pentru viața ei. Pe părțile laterale ale ferestrelor atârnau draperii groase de culoare verde închis, legate între ele printr-o frânghie lustruită. Era frumos și mai luxos decât orice cunoscuse înainte.

Și avea să devină curent de aer al naibii de vânt, deoarece turnul nu avea încălzire. Cel puțin vremea a fost bună deocamdată.

Corvina a decis să stea pe propriul ei pat chiar vizavi de al lui Jade.

"Ce s-a întâmplat?" a întrebat ea speriată, încă nesigură dacă voia să afle ce sa întâmplat cu fata care o precedase în această cameră.

"Nu știu. Alissa a fost fericită aici, a început Jade, privind în continuare spre tavan. „Ea a venit dintr-o casă de plasament ca mine și ne-am legat destul de repede. Îi plăcea să învețe aici, iubea locul acesta. Era o elevă bună, o persoană bună. Singura regulă pe care a încălcat-o a fost să se conecteze cu un profesor."

„Nu este permis?" întrebă Corvina, curioasă.

Jade clătină din cap. "Absolut nu. Este una dintre cele mai stricte reguli de aici. Studenții și profesorii au vieți diferite. Dar domnul Deverell... ei bine, el este diferit. Din punct de vedere tehnic, este încă student, sau cel puțin era pe atunci de când lucra la doctoratul."

— Stai, se încruntă Corvina, confuză. „Atunci cum a fost profesor?"

„Se pare că profesorul anterior a primit un loc de muncă mai bun şi Consiliul nu a găsit pe nimeni care să-l înlocuiască la timp. Aşadar, dr. Greene – ea este şefa de departament – i-a permis domnului Deverell să predea în primii ani în timp ce el lucra la teza lui, iar ea a urmat cursurile superioare. Nu s-a mai întâmplat niciodată, aşa că a fost unul ciudat."

Chiar ciudat.

Corvina se ridică şi începu să-şi atârne restul hainelor în timp ce Jade mergea mai departe. „Dar, de asemenea, nu o învinuiesc pe Alissa pentru că s-a cuplat cu el. Ea nu ar fi trebuit să o facă, dar domnule Deverell – este ceva în legătură cu el. E fierbinte, dar atât de frig. Nimeni nu ştie nimic despre el, de unde vine, nimic. Diavolul cu ochi argintii, aşa îi spuneam noi. Şi are această fire de păr prematură care funcţionează atât de bine pentru el, ştii?

Nu, ea nu ştia. Dar şi-ar crede pe cuvânt şi şi-ar pune din nou subiectul. „Deci Alissa s-a cuplat cu el?"

„Da, dar eu eram singurul care ştia despre asta. Nu e ca şi cum ar fi fost evidente despre asta sau altceva. De fapt, l-au păstrat destul de discret, aşa că nu ştiu ce s-a întâmplat. O parte din mine crede că poate el este de vină. De ce naiba ar merge pe acoperiş altfel? Dar nu ştiu."

Jade şi-a apăsat ochii cu călcâiul palmelor şi Corvina a simţit că o doare inima la durerea care se rostogolește de pe prietena ei. A început să se ridice pentru a o mângâia, dar s-a aşezat din nou, nesigură de ce ar putea face. Puloverul din mâinile ei se răsuci între degete.

Ochii verzi ai lui Jade au venit la ea. „Eram în grădini cu Troy – nemernicul blond de la parter – şi grupul lui când am văzut-o pe acoperiş. Sper că l-au închis acum. Am tot încercat să o sunăm, să o facem să asculte. Nici măcar nu s-a uitat în jos. Fără ezitare. Fără tresărire. Tocmai a ieşit de pe acoperiş de parcă ar putea merge pe aer."

Soarele apus a aruncat o strălucire ciudată în cameră în timp ce Jade vorbea. Un fior o zgudui pe Corvina în timp ce-şi asculta prietena vorbind.

Ceva sa schimbat la periferia ei. Ochii ei s-au îndreptat brusc într-un colţ al camerei unde lumina pâlpâia. Clipind, Corvina se concentră, încercând să vadă dacă văzuse ceva, dar nu părea nimic.

Inima bătând cu putere, ea s-a ridicat şi s-a îndreptat spre dulapul ei pentru a aşeza totul, concentrându-se pe conversaţie.

„Trupul ei a căzut chiar în faţa mea. Capul i s-a deschis la impact, i-a spus Jade, cu vocea tremurândă. „Pur şi simplu nu am putut să suport. Aşa că am fugit."

Corvina a preluat cuvintele ei, ochii ei ieşind pe fereastră, admirând priveliştea. O garghilă grotesc în colţul din dreapta sus al peretelui de afară, cocoţată cu gura larg

deschisă. Ea știa că era doar o țeavă de scurgere, dar părea terifiant. Nici nu-și putea imagina cât de înfiorător ar arăta noaptea.

„Nu au investigat?" a întrebat-o pe noua ei colega de cameră, scoțând un sertar pentru lenjerie. Nu că i-ar plăcea să le poarte. Bras si Corvina nu erau prieteni. După ce a crescut așa cum a crescut ea, singur cu mama ei, pentru companie, sutienele păruseră necesare doar din când în când. Chiloți pe care îi purta în fiecare zi, cu excepția cazului în care pur și simplu nu voia.

„Nimeni nu a sunat la poliție", a răspuns Jade, aducându-i atenția înapoi asupra subiectului. „Au spus că consiliul școlar se va ocupa de asta, deoarece este un caz clar de sinucidere. Poate că au fost nevoiți să raporteze poliția. Nu știu."

A fost totuși foarte bizar. Deloc la ceea ce se așteptase în prima ei zi în acest loc nou. Deși fusese puțin nervoasă din cauza unei școli noi și a oamenilor noi – ambele medii în care nu se testase niciodată cu adevărat – nu și-a imaginat asta. De fapt, nu știa cum să răspundă sau să reacționeze la situație, așa că a optat să tacă și pur și simplu să-și despacheteze lucrurile.

„Pot să mă îmbrățișez?" vocea din spatele ei o făcu să se întoarcă să-l vadă pe Jade stând acolo. Aveau aproape aceeași înălțime. „Familia mea adoptivă mi-a spus întotdeauna să cer îmbrățișări când sunt trist."

Corvina clipi, puțin aruncată. Ultimul ei contact uman fusese cu ani în urmă, strângând mâna mamei înainte de a-i fi dat drumul. Înghițind în sec, Corvina făcu un pas înainte și și-a pus brațele în jurul fetei, clipind înapoi lacrimile bruște din ochi. Jade era dulce. Mirosea a căpșuni și fericire și ceva cam întunecat în timp ce o îmbrățișa pe Corvina, amândoi au lăsat să respire de parcă greutatea lumii le-ar fi fost îndepărtată de pe umeri.

— Simt că și tu ești tristă, îi spuse Jade. „Dar ești bun. Și dacă treaba cu Alissa m-a învățat ceva, a fost să vorbesc despre rahat dacă ne doare. Vreau doar să știi că sunt aici pentru tine. Despre orice vrei să vorbești. Fără judecată."

Ochii lui Corvina ardeau. Nasul ei zvâcni ca întotdeauna când ajungea aproape de lacrimi și dădu din cap. "Mulțumesc. Sunt aici și pentru tine."

Jade se trase înapoi și se duse la valiza ei, scotocind printr-o porție și aruncând hainele afară. „Oricum, am nevoie de o schimbare de subiect. băieți. Da, hai să vorbim băieți. Îți plac băieții, nu? Total tare dacă nu o faci. Vreau doar să știu, ca să pot oferi tipul potrivit de informații."

Corvina chicoti, desfăcându-și valiza. "Imi plac baietii. Foarte mult. Dar nu am prea multă experiență cu ei." Faceți din asta *orice* experiență.

Jade îi zâmbi. „Oh, Verenmore este un loc grozav pentru a obține experiență. Imaginați-vă, unde altcineva ați găsi un catalog al celor mai răi, cei mai răvășiți dintre băieți, dar cu

creier adevărat? Chiar aici, acolo. Cei mai mulţi băieţi de aici sunt de fapt drăguţi, nu toţi, dar majoritatea. Dacă sunteţi în căutarea unei experienţe sexuale, vă sugerez să evitaţi primii ani. Sunt mai concentraţi pe acomodarea şi pe propria lor plăcere decât pe cea a partenerului lor, dacă ştii ce vreau să spun. Stai, cati ani ai?"

Corvina era fascinată de capacitatea lui Jade de a vorbi dintr-o singură respiraţie. "Douăzeci şi unu. Tu?" ea a răspuns la întrebarea ei, împăturind ultimele fuste negre din valiză. Îi plăceau fustele, îi plăcea cât de feminine o făceau să se simtă, senzaţia de aer în jurul picioarelor ei, totul despre ele. Fustele lungi erau elementul ei de bază.

„La naiba, te-ai alăturat târziu. Am nouăsprezece ani. Oricum, atunci recomand seniorii. De obicei, au peste douăzeci de ani şi au mai multă experienţă, continuă Jade, aprinzând luminile din cameră. Strălucirea galbenă atenuată era destul de reconfortantă. — Doar nu Troy, nenorocitul. M-am întâlnit cu el anul trecut şi este supărat că am fugit. Dar o vom rezolva."

Corvina îi admira încrederea. Spera că într-o zi va putea vorbi cu un băiat fără să simtă că tot pieptul ei cedează.

Ceva în colţ pâlpâi din nou, iar Corvina îşi simţi privirea atrasă spre loc.

— *Curăţă-ţi spaţiul, Vivi.*

Vocea masculină a plutit în mintea ei.

Nu a fost surprinsă să-l audă. Era o voce pe care o auzise toată viaţa. Era o voce de mângâiere, ceva care îi lăsa în cap un parfum dulce de lemn de santal. Prima dată când îl auzise, îi spusese Mo. Mo fusese întotdeauna cu ea, călăuzindu-o şi ştia că nu trebuie să ignore sfatul lui. Singura dată când a ignorat-o, el o rugase să-şi verifice mama şi ea nu. A doua zi dimineaţă, şi-a găsit mama uitându-se în spaţiu. Trecuse zile să o aducă înapoi.

Inspirând adânc, închise ochii şi îşi împinse valiza sub pat, ridicând punga mai mică, scuturându-i conţinutul.

— Te superi dacă aprind nişte tămâie în cameră? a întrebat Corvina colega de cameră.

Ochii lui Jade au ajuns la lucrurile de pe patul ei, o strălucire emoţionată în ei în timp ce îşi privi cărţile. „Omule, ai citit tarot?"

Corvina ezită, apoi dădu încet din cap. "Da."

„Este *atât de* tare!" a exclamat Jade. De obicei, aceasta nu era reacţia când le spunea oamenilor. „Îmi vei citi într-o zi?"

Corvina a zâmbit speriat. "Sigur. Sunt bun la asta."

„Nu mă îndoiesc. Ai acel aer despre tine," a comentat Jade, fluturând o mână în jurul camerei. „Tu fi tu. Fă orice te face confortabil. Sunt rece."

Universul îi făcuse un solid cu această fată. Zâmbind, scoase beţişoarele de tămâie pe care le făcuse înainte de călătorie, cu flori zdrobite şi frunze de salvie şi busuioc. Mirosul îi

amintea de casă, de amintiri frumoase şi calde de dragoste şi afecţiune înainte de a dispărea. Inspirând, ea a aprins două dintre ele şi le-a strecurat în suportul lor de lemn. Aşezându-le în colţul în care văzuse lumina pâlpâind de două ori, scoase două lumânări de casă fără parfum. Aprinzându-le, le puse lângă suportul pentru tămâie şi închise ochii.

Ea murmură rugăciunea rapidă, aşa cum făcea în fiecare seară de când îşi amintea, încrucişându-şi mâinile şi plecând capul. Ea a simţit că dragostea îi umple inima aşa cum o făcea întotdeauna când îşi făcea micul ei ritual, o ancoră într-un loc din nou, o modalitate prin care ea să se simtă mai aproape de mama ei.

„Crezi în spirite?" a întrebat-o colega ei de cameră după câteva minute când a terminat.

Corvina a ridicat din umeri. "De ce?"

"Doar curios."

„Cred mai mult în energii", i-a spus Corvina.

„Da, pot să înţeleg asta. Tatăl meu adoptiv..."

Corvina o lasă pe Jade să vorbească despre familia ei adoptivă în timp ce se întorcea la pat pentru a îndepărta obiectele, doar ca să se oprească brusc. O singură carte din pachetul ei a fost răsturnată pe foile ei, o carte pe care nu-şi amintea să fi tras, o carte pe care nici măcar nu-şi amintea că a atins-o.

Cartea Morţii.

**

Castelul gemea noaptea. A fost ciudat.

În ciuda faptului că era complet şi complet epuizată după ce a venit de la cină, Corvina nu a putut adormi şi îşi dorea foarte, foarte mult. Nu ştia dacă era într-un pat nou sau împărţise camera ei cu cineva sau doar zgomotele vântului care şuiera în afara ferestrei ei şi turnul se aşează, doar o ţinea trează.

Jade căzuse în pat aproape imediat după întoarcerea lor de la cină. Ea a sforăit în timp ce Corvina se uita la grinzile de lemn de pe tavan, umbrele dansând peste ele într-un fel morbid de frumos.

Ea a privit cum se joacă umbrele şi, deodată, altceva s-a alăturat sunetelor vântului şi ale castelului.

O melodie bântuitoare.

Corvina clipi din ochi, uitând în dormitorul necunoscut, făcându-şi un moment să-şi dea seama cât de diferită era de vechea ei căsuţă, luând în întunericul din jurul ei. Îşi aprinse lampa de noptieră, cu ochii îndreptându-se spre colega ei de cameră adormită

adânc, încolăcită în pătura pe care le-o oferise universitatea. Ceasul de lângă ea i-a spus că trecuseră două ore de miezul nopții.

Melodia a continuat. Bântuire. Straniu. Eteric.

Corvina a stins luminile, hotărând să încerce să doarmă. Era obosită până când terminaseră cu cina în sala de mese uriașă, atât de mult încât abia se schimbase în cămașa de noapte înainte de a se prăbuși pe pat.

Dar ceva o ferise din somn. Ea nu știa ce era, dar i-a tras de inimă, trăgând-o spre muzică, remorcher atât de acut încât a lăsat-o fără suflare. Oare asta simțiseră marinarii în vremuri trecute când sunau sirenele?

Strângând din dinți, se întinse înainte de a se ridica imediat. Era menită să asculte această muzică. A existat un motiv pentru asta. Ultima dată când simțise această tracțiune fără suflare a fost chiar înainte ca mama ei să fie luată, un dor adânc înrădăcinat în inima ei. Acest lucru a fost, dintr-un motiv oarecare, destul de important și nu putea să-l ignore.

Melodia a continuat să se îndrepte spre ea în timp ce se strecură în apartamentele ei de lângă pat. Fără o lanternă de luat, se îndreptă spre comoda pe care o împărțea cu Jade și înfipse o lumânare în candelabrele pe care le ținuse acolo. Aprinzând-o, ea a suflat pe bețișor de chibrit și s-a îndreptat spre ușă.

Jade îi spusese că nu există restricții în sine noaptea, dar, de obicei, nimeni nu își părăsește camerele. Făcuse o mutră amuzantă când o informase despre asta, dar Corvina fusese prea epuizată pentru continuarea conversației. Nici ea nu ar fi părăsit camera ei, dacă nu ar fi fost melodia aceea. Nu pentru că îi era frică de întuneric sau de orice pândea în el; pur și simplu pentru că era epuizată.

Deschizând ușa, se uită afară în întunericul holului. Camera ei era la al doilea nivel al turnului, împreună cu alte opt camere, toate tăcute. O singură lumină atârna pe partea din apropierea scării, lăsând restul holului în întuneric.

Corvina se uită în jos la cămașa ei de noapte albă, cu jumătate de mânecă, și se întrebă dacă ar trebui să se schimbe. Purtase mereu rochii noaptea și fuste și rochii ziua. Perechea ei de pantaloni largi fusese un nou plus în garderoba ei doar în scopuri de călătorie.

La naiba cu asta.

Respirând adânc, ieși pe hol și închise ușa în urma ei. O adiere rece îi ridică șuvițele părului ei lung și liber, înfășurându-se în jurul ei pe măsură ce volumul muzicii devenea mai puternic. Urmând urma sunetului, ea a mers pe pași liniștiți la lumina lumânărilor până la scări, realizând că sunetul venea de sus.

Adunându-și rochia în mâna ei liberă, a urcat încet scările, muzica devenind din ce în ce mai tare cu fiecare nivel pe care a urcat, răsuflarea ei năpădând la urcarea constantă. Cum

nu se trezea nimeni altcineva la muzică? Erau atât de obişnuiţi? Sau nu au putut-o auzi deloc? Era în capul ei?

Un nivel.

Două niveluri.

Trei niveluri.

Patru.

Cinci.

Casa scării de piatră s-a încheiat, învăluită în întuneric care se profila în interiorul castelului, şi a început o scară metalică în spirală. Ea a urcat.

Şase niveluri.

Ea a numărat pe măsură ce a urcat din ce în ce mai sus până a ajuns în vârful turnului. Fereastra mică de pe peretele scării îi arăta micuţa semilună de pe cer şi întunericul nesfârşit de sub castel. Muzica venea chiar din spatele uşii grele de lemn din faţa ei. Era un fel de mansardă în vârful turnului. Uşa nu era complet închisă.

Urcând ultimele scări, ea ezită, nu dorea ca oricine era de cealaltă parte să ştie că e acolo şi să le oprească muzica. Muşcându-şi buzele, se îndreptă în tăcere în vârful picioarelor spre partea în care uşa era crăpată şi aruncă o privire înăuntru.

Un băiat, nu, un bărbat, stătea în faţa unui pian mare şi închis la culoare, doar profilul lui lateral vizibil pentru ea. Împingându-şi lumânarea în spatele uşii pentru a se înveli în umbră, îl privi din lateral în lumina lunii.

Stătea în semiîntuneric, îmbrăcat tot în negru, mânecile puloverului îi ridicau antebraţele, ochii închişi în timp ce se apleca înainte, linia maxilarului cizelată pătrată şi umbrită de păr, o şuviţă din părul întunecat. căzând înainte.

Era... *magnific.*

Frumoasă în felul în care durerea era frumoasă, pentru că trăgea de piept şi făcea ca ceva visceral să prindă viaţă în stomac şi făcea să fiarbă sângele în vene. Încântător în felul în care şi-a imaginat ea că magia întunecată era, pentru că răsucea aerul în jurul ei şi deforma mintea şi copleşea simţurile. Bântuie în felul în care doar foarte puţine vieţuitoare ar putea fi, pentru că dădea un fior pe şira spinării şi se înveli în întuneric şi se hrănea cu energia din jurul lor.

Corvina a privit, încântat, în timp ce degetele lui zburau peste taste fără ca ochii să se deschidă o dată, o melodie bântuitoare de angoasă plutind între ele, unindu-i în bocetul lor.

El exista undeva între alb şi negru când juca; şi ea voia să existe în acel subspaţiu cu ei în acel moment, să vadă ce vedea el, să audă ce auzea, să simtă ceea ce simţea. Ceva în interiorul ei se strânse, se desfăşura, se strânse din nou, în timp ce ea îl privea, dorinţa de a-

l atinge și de a vedea dacă era adevărat făcându-i mâncărimea palmelor. Trebuia să fie real. Nu putea să-l imagineze. Ar putea ea?

Muzica s-a oprit brusc în timp ce ochii i s-au deschis.

Corvina păși repede în spatele ușii, cu inima bătându-i în piept.

La dracu. La dracu. La dracu.

Tăcerea bruscă a fost mai grea în noapte decât ar fi trebuit. Îl simțea apăsându-i în gât, chiar acolo unde îi flutura pulsul, pe piept unde inima îi bătea într-un ritm rapid, pe mâna care tremura în timp ce își ținea pumnul în cămașa de noapte.

Tăcerea se prelungi și ea știa, doar știa, că el urmărea ușa și scara. Ea nu știa de unde știa, dar știa. Și a trebuit să stea acolo și să se ascundă până când presiunea privirii lui s-a ridicat. Oricine ar fi fost, avea o intensitate diferită de orice pe care o mai întâlnise ea înainte.

„Oricine dracu ai fi, pleacă chiar acum", a strigat o voce masculină.

Vocea lui.

Baritonuri adânci, pietriș. Era ceva dulce, dar bogat în el, ametitor, texturat.

Corvina își luă în considerare cuvintele și își dădu seama că nu are rost să se ascundă. El știa deja că ea era acolo. Cel mai bine a fost ca pur și simplu să coboare înapoi.

Inspirând adânc, își strânse rochia în mâna care o bătuse cu pumnul și se îndreptă spre scări, ridicând lumânarea pentru a lumina drumul.

„Isuse", l-a auzit blestemând, dar nu s-a întors. Probabil că arăta o privelişte fantomatică cu rochia ei albă și părul lung de corb și sfeșnicul în mână. Fără să se oprească, a coborât pe drumul în care venise și a coborât rapid, inima bătându-i în tandem cu pașii ei, de data asta zgomotos pe scara în spirală, rochia și părul lasat curgând în spatele ei, făcând-o probabil să pară o femeie nebună. Ce primă zi se dovedea a fi.

Îi simți ochii pe ea din vârful scării și ezită, cedând tentației de a-i privi fața o singură dată, ca să nu-l mai vadă niciodată. Aruncându-și privirea la el de la un nivel mai jos, ea a privit cum ochii lui, ochi deschisi a căror culoare nu-și putea da seama, se legau de ai ei. Țesătura rochiei ei i se răsuci în pumn în timp ce pulsul îi tremura, privindu-l privindu-o.

Corvina înghiți în sec, dorind să-i spună că nu intenționase să-l deranjeze, să-i spună că era probabil cel mai întunecat de frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată, că se juca de parcă ar fi fost blestemat să joace pentru viața lui. Ea a vrut să-i spună toate aceste lucruri, dar nu a spus nimic.

Și apoi a văzut-o – o dungă îndrăzneață de alb care i-a trecut prin părul din față, dispărând în spate.

Își dădu seama, ea s-a eliberat de privirea lui și a alergat în jos pe scări, ținând un pas rapid până în camera ei, hotărâtă să-și scoată întâlnirea din minte.

Pentru că ochii deschisi și șuvița de păr alb însemnau un singur lucru – tocmai îl întâlnise pe diavolul cu ochi argintii din Verenmore.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 3

Corvina

Un tunet a zguduit zidurile castelului.

Corvina stătea sub copertinele Aripii Admin, tocmai după ce şi-a adunat cărţile şi câteva articole de papetărie, cu mâinile pline, în timp ce privea priveliştea uluitoare de pe vârful muntelui.

Chiar şi după o săptămână de stat la Verenmore, nu s-a putut abţine să se oprească şi să admire priveliştea cu fiecare şansă. Era diferit de orice şi-ar fi putut imagina înainte. Crescând, ea nu s-a uitat la multe filme şi nu a accesat o mulţime de internet pentru a vedea obiective precum cea dinaintea ei. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care nu a avut un telefon sau internet la universitate nu a deranjat-o cu adevărat. Nu le-a avut niciodată. A existat o linie telefonică pentru situaţii de urgenţă şi pentru a comanda provizii. Toate celelalte afaceri pe care le făcuse prin biblioteca oraşului o dată pe săptămână. Mama ei o învăţase autosuficienţa.

Şi-a îmbrăţişat cărţile la piept din cauza durerii pe care gândul la mama ei i-a trimis prin ea, apoi a scuturat-o. Nu era momentul să devii nostalgic.

Purtând unul dintre topurile ei negre cu mâneci întregi şi fuste maxi maro, un choker cu panglică neagră în jurul gâtului, ruj maro pe gură, căptuşeală neagră care îi conturează ciudaţii ochi violet, părul într-o împletitură cu coadă de peşte, cârlige argintii atârnându-i de urechi, argintii. inelul care îi străpungea nasul şi brăţara cu mai multe cristale de la încheietura mâinii stângi pe care nu şi-a scos-o niciodată decât pentru a se reîncărca, Corvina se simţea cel mai mult ca ea. Sigur, oamenii se uitau la ea în timp ce trecea. Dar la Verenmore, privirile lor erau mai curioase decât antagoniste, de parcă fuseseră toată viaţa ei.

În ultima săptămână, ea aflase prin observaţie, interacţiuni limitate şi cele mai mari surse ale ei de informaţii – Jade şi Troy – că majoritatea studenţilor de la Verenmore aveau un fel de trecut, mai tragic decât nu. Toţi aveau secretele lor, motiv pentru care au respectat cel mai mult asta la alţii. Sigur, au fost nişte studenţi de rahat, dar erau departe şi puţini la mijloc. În general, studenţii s-au ocupat de propriile lor afaceri şi s-au păstrat pentru prietenii lor.

Şi i-a plăcut asta.

Îi plăcea acceptarea pe care o simţea acolo în fiecare zi, în semnul unic din cap pe care i-a dat doamna din zona comună de luat masa sau rânjetul cu dinţi pe care i-o dădea Troy

Nemernul de fiecare dată când o vedea sau afecțiunea cu care el sau prietenii lui au început să sune. „Mov” ei sau îmbrățișările aleatorii pe care Jade i-a dat de nicăieri în fiecare zi.

Viața se uita în sus și pentru prima dată, Corvina era entuziasmată de posibilitățile din viitorul ei. Deși încă nu era la fel de deschisă cu ei, se îndoia că va fi vreodată sau că va avea suficientă încredere în cineva pentru a le spune totul, ea învăța să accepte mâna prieteniei lor cu har. Chiar dacă o parte din ea nu dorea altceva decât să găsească pe cineva care să-i ia secretele fără ca ea să fie nevoită să facă alegeri constante.

A fost obositor să fii singur.

O făcea să se gândească la bărbatul care cânta la pian. Nu i-a spus niciodată colegei de cameră despre mica ei aventură în prima noapte în camera turnului, așa cum o spunea în capul ei. Nu era niciun motiv. Nu l-a mai văzut pe diavolul cu ochi argintii din acea noapte și, deși cursurile urmau să înceapă într-o oră și știa că inevitabil se va încrucișa cu el, nu avea niciun motiv pentru care Jade să-și facă griji, nu după ce. i se întâmplase fostei ei colega de cameră.

„La naiba, la naiba, la naiba”, a venit fata cu pricina spre ea, cu propriile cărți strânse la piept, purtând un top galben și pantaloni scurți de blugi (după cum Corvina descoperise că era preferatul ei), cu ochii verzi deschiși.

"Ce?" întrebă Corvina, încruntându-se la teama de pe chipul ei.

„Am uitat al naibii!”

"Ce?" întrebă Corvina, confuză. „Ce ai uitat?”

„Este anul Balului Negru.”

Corvina își simți sprâncenele ciupit. "Ce?"

„Doamne, nu știi,” Jade clătină din cap și începu să meargă spre Aripa Academică, tăind prin grădinile dintre ele. Corvina nu fusese în acea aripă în timpul săptămânii, deși o văzuse de departe în timp ce mergea la sala de mese sau la Sala Principală, așa cum o spuneau ei aici.

Întreaga aripă academică era cea mai mare parte a întregului castel, chiar în spatele terenului, cuibărit în cel mai înalt punct al muntelui. Troy îi spusese într-o seară în timpul cinei – după ce s-a plantat pe masa ei și i-a spus că vor fi prieteni grozavi – că în spatele blocului nu era nimic abrupt, stânci letale, una pe care ar fi putut să o vadă din ferestre. Era încântată să se aventureze în noul teritoriu fizic.

„Nu cunosc detaliile exacte”, vocea lui Jade din partea ei a rupt gândurile ei în timp ce se îndreptau spre cursuri cu un pas constant. „Se întâmplă la fiecare cinci ani. Este o tradiție a balului mascat care a făcut parte din istoria universității încă de la înființare.”

— Bine, a spus Corvina târâtor, dorind-o să continue. „Și asta e rău pentru că?”

„Pentru că la fiecare Black Ball, cineva dispare.”

Corvina făcu o pauză la cuvintele ei, aruncând o privire tăioasă la prietena ei. "Ce naiba?" şopti ea, evaluând seriozitatea declaraţiei lui Jade. Arăta sumbră ca la naiba.

Cealaltă fată a început să meargă spre clădire, în timp ce norii bubuiau pe cer, aruncând un gri posomorât peste tot.

„Din câte ştiu", a continuat ea după ce Corvina i s-a alăturat, „prima dispariţie observată a avut loc acum aproximativ o sută de ani. Au spus că tipul a intrat în pădure şi s-a pierdut. Până la următoarea dispariţie care a avut loc în aceeaşi noapte, cinci ani mai târziu. Au trecut o sută de ani şi aproape douăzeci de oameni au dispărut în aceeaşi noapte. Este cu adevărat înfricoşător, bine?"

A fost înfricoşător şi cu adevărat ciudat.

— Stai, a clătinat Corvina din cap. — Poliţia nu a investigat?

Jade a râs fără umor. „Ce pot investiga ei? Nu există nicio dovadă de joc greşit din câte ştiu. Fetele, băieţii, membrii facultăţii, chiar şi oamenii din oraş dispar cu toţii. Niciodata nu au fost gasite cadavre. Şi pentru că este răspândit pe atât de mulţi ani, oamenii presupun că fie sunt fugiţi, fie sunt pierduţi. Dar crede-mă, ştiu din experienţă că fugi de aici nu este uşor, mai ales noaptea."

„Yo, ochi ciudaţi", îi strigă una dintre fetele din turnul ei, Roy, către Corvina. Da, nu toţi oamenii au fost drăguţi.

„La naiba, Roy", a strigat Jade, dându-i un deget mijlociu în timp ce se grăbeau la cursul lor. Doamne, a iubit-o pe fata asta.

Mintea ei încă în conversaţie, Corvina a pus cea mai evidentă întrebare. „De ce nu a oprit nimeni Balul Negru?"

„Hai să ajungem mai întâi la clasă", a spus Jade când intrau în Blocul Academic. Corvina s-a oprit o clipă pentru a admira frumuseţea pură, mărimea castelului. A uimit-o cum ceva atât de extravagant, atât de străvechi ar putea exista încă în lumea reală.

Intrarea era grandioasă, cu sculpturi de ambele părţi ale îngerilor plângând şi privind în sus la tavanul enorm de înalt susţinut de numeroşi stâlpi. Un set imens de uşi duble din lemn erau simple şi două seturi de scări largi şi joase din piatră care duceau la nivelurile superioare de ambele părţi. Jade s-a întors spre cel din stânga şi Corvina a urmat în spate, ochii ei rătăcind peste stâlpii enormi care susţin greutatea acestei părţi a castelului. Un candelabru mare antic din metal, cu peste o sută de fante pentru lumini atârna de centrul tavanului, arătând atât de străvechea Corvina că ar fi pariat că fusese atârnată acolo de vreun căpitan medieval.

Au ajuns la un palier cu un coridor care ducea la stânga şi un alt set de scări care ducea în sus. Jade a intrat pe coridor şi a mers la a patra uşă din dreapta. O placă de bronz cu margini curbate atârna pe uşă, cu o etichetă deasupra care scria simplu „Engleză – Anul 1".

Au deschis uşa grea, primii din clasă, şi au intrat.

O scândură împodobeşte peretele din faţă, iar ferestre uriaşe împodobeau spatele şi pereţii laterali. Erau clar într-o cameră de colţ a castelului. Pardoseala avea trei niveluri – cel mai jos, cu un birou mare pentru profesor, birouri lungi de bază şi scaune la al doilea şi al treilea nivel în rânduri ordonate.

Corvina era îndrăgostită.

Îndreptându-se în spatele clasei, spre un loc într-un colţ cu ferestre atât în dreapta, cât şi în spate, Corvina şi-a aşezat cărţile pe masă, în timp ce Jade a sărit să se aşeze pe ea şi a privit pe fereastră.

O stâncă minunată, adâncă, a coborât vertical de pe zidul castelului şi într-o mare de verde, priveliştea absolut uluitoare.

„Wow", a simţit cuvântul scăpându-i din gură, în timp ce ochii ei păşunau pe întreaga panoramă de la picioarele ei.

"Nu-i aşa?" spuse Jade de la locul ei de pe birou. „Mi-e frică de înălţimi, dar chiar şi mie îmi place priveliştea. Acesta este singurul lucru pe care îl are acest loc pentru asta."

Atenţia Corvinei a revenit la discuţia pe jumătate terminată înainte ca priveliştea să o fi distras. „Deci, de ce nu au închis Ball-ul?"

Jade oftă. „De fapt, au făcut-o. De un deceniu, cred. Oamenii au dispărut oricum."

— Ce naiba, repetă Corvina în timp ce punea cărţile în geantă. I-a izbucnit pielea de găină pe braţe în timp ce procesa ceea ce îi spunea Jade. Dacă ceea ce a spus ea ar fi adevărat şi modelul s-ar menţine, cineva ar pierde noaptea Balului din acest an.

„Acest castel are atât de multe secrete", şopti Jade, privind pe fereastră. „Îmi place locul ăsta, dar mă sperie naibii."

Corvina putea înţelege de ce. Oricât de frumos era, era ceva în neregulă cu castelul în sine. Ea simţise din ce în ce mai mult în fiecare noapte. Era ca furnicile care se târăsc pe pielea ei – acel sentiment de greşeală, de ceva macabru. Dar ea nu a exprimat-o. Nu avea rost să-i sperii colega de cameră deja îngrozitoare.

„Când este Balul?" a întrebat ea în schimb.

„15 iunie", i-a spus Jade. „La doar câteva luni distanţă."

Mai era timp.

Elevii au început să intre în clasă, oprindu-şi conversaţia. Corvina s-a aşezat şi şi-a scos vechiul caiet, luând unul dintre vechile ei stilouri şi a deschis la o pagină nouă.

Fantoma unei melodii i-a plutit în minte.

Aceeaşi melodie pe care o cântase în acea noapte, acea melodie obsedantă a angoasei care îşi făcuse cumva drum în fiinţa ei. Ea închise ochii, auzind-o în memoria ei, notele curgând ca sângele prin venele ei, postura lui, ochii lui închişi, poziţia lui dureroasă gravate

în mintea ei. Oricare ar fi fascinaţia pe care Corvina a simţit-o pentru bărbatul cu ochi argintii, ea încercase să ciugulească din boboc. Dar uneori, muzica, bărbatul, momentul, îi veneau în minte pe nesimţite.

Scuturând din cap pentru a risipi imaginea, se uită în jur la întreaga clasă. În clasa ei erau în total patruzeci de elevi, douăzeci şi opt de băieţi şi douăsprezece fete, după cum a numărat ea mental. Câţiva dintre ei vorbeau între ei, dar majoritatea erau destul de tăcuţi ca ea. Poate că sentimentul de a fi într-un mediu nou, de a întâlni oameni noi sau de o combinaţie a ambelor a fost ceea ce i-a făcut pe toţi puţin precauţi. Având în vedere că toate provin dintr-un fundal deteriorat, ea nu i s-a părut deloc surprinzător.

Stând în spate cu Jade, se uită în jos la caietul ei deschis şi la micile doodles pe care le desenase cu scrisul de mână. Era încântată să ia notiţe. Nefiind niciodată la o şcoală până acum – aşa cum mama ei o educase acasă – experienţa în timp ce era terifiantă a fost, de asemenea, palpitantă.

Din câte a înţeles ea, Verenmore le-a oferit tuturor studenţilor doi ani de diplomă de asociat în studii generale, după care un student putea alege să meargă la o altă universitate pentru a obţine o diplomă de licenţă în domeniul specificat sau să finalizeze diploma la Verenmore, sau pur şi simplu să meargă. în lume cu diploma de asociat. A fost o modalitate destul de bună pentru Universitatea nu numai de a cultiva un sentiment de loialitate în rândul studenţilor pentru a da înapoi, ci şi de a le împuternici copiilor din medii proaste să trăiască o viaţă mai bună.

Deodată, micul zgomot din clasă a căzut în tăcere, făcându-l pe Corvina să ridice privirea.

Aerul s-a schimbat.

Diavolul cu ochi argintii a intrat cu un jurnal în mână, păşind cu încredere, cu umerii largi pe spate, cu pieptul larg stabil, cu picioarele lungi care mănâncă distanţa, poruncând moleculelor din jurul lui să se mişte. Era îmbrăcat într-o altă ţinută neagră – pantaloni negri şi o cămaşă neagră cu nasturi înfipte, doi nasturi la guler desfăcuţi, mânecile îndoite peste antebraţele musculoase. Nu era nicio umbră pe maxilarul lui, liniile curate şi ascuţite se îndreptau împotriva bronzului pielii. În lumina zilei, Corvina a putut vedea că dunga de gri din părul lui nu era singura. Era un uşor gri prematur la tâmple, iar Jade avusese dreptate – a făcut-o să funcţioneze pentru el foarte, foarte bine.

Ochii lui de mercur rătăciră peste studenţii care stăteau, trecând peste ea înainte de a se repezi brusc spre ea. L-a văzut luând-o înăuntru sub lumina zilei care se filtra prin ferestrele arcuite, aşa cum îi făcuse ea. Ea ştia ce avea să vadă – pulover negru, buze căprui, împletitură cu coadă de peşte, choker cu panglică neagră, străpuns în nas, colţuri argintii şi ochii ei ciudaţi, violet.

Palmele ei au început să transpire în timp ce ochii lui stăteau asupra ei, înainte de a merge mai departe.

„Sunt Vad Deverell", a spus el, adresându-se clasei, cu vocea lui profundă, de pietriș, picurând de autoritate. — Vă veți referi la mine drept domnul Deverell. Nu profesor. Nu prenumele meu. Vă voi preda Limba și literatura în acest semestru, care este una dintre disciplinele de bază ale acestui curs, deci obligatoriu. Vom acoperi fundamentele literaturii, diferitele școli de gândire critică și vom studia unele clasice cu perspectiva de ce sunt așa. Urmăriți până acum?"

Majoritatea elevilor au dat din cap.

— Bine, domnul Deverell se rezemă de masă, punându-și jurnalul pe birou, mâinile de ambele părți, mâinile pe care ea le văzuse lucrând cu atât de măiestrie la pian. „Pentru cei clasici, vă voi oferi tuturor să alegeți între câteva. Indiferent ce decideți, vom studia. Pentru clasa mea, va trebui să scrieți două lucrări pentru întregul semestru – una creativă și una critică. Și nu vreau răspunsuri din carte. Gandeste liber. Dă-mi contextul de ce ai ales un anumit subiect. Și vom merge de acolo. Alte intrebari?"

O fată în față în roșu și-a ridicat mâna.

El dădu din cap pentru ea să continue.

— Nu sunteți chiar student, domnule Deverell?

Ochii lui argintii străluceau în lumina de la fereastră. „Un doctorand, da. Îmi termin teza anul acesta."

„Despre ce proiect aveți, dacă nu vă deranjează că vă întreb, domnule?"

„Nu mă spune, domnule", a poruncit el, cu mâinile strângând masa de lângă el, cu ochii îndreptându-se spre Corvina. „Teza mea este corelarea și influența muzicii asupra literaturii de-a lungul veacurilor."

La naiba.

La naiba.

Era neliniștitor. Foarte neliniștitoare într-un fel care o făcea să-și dorească să se zvârcolească pe scaunul ei, mai ales când el o privea așa și vorbea cu acea inteligență. Corvina putea să admită că nu întâlnise niciodată asta. Și nu a fost singura care a simțit asta. Putea să vadă câteva fete agitate în jurul clasei și știa că simțeau orice iese din el.

Corvina le-a rupt din nou privirea și s-a uitat în jos la caietul ei, cu pieptul umflat. Și-a dat seama că este probabil prima dată în viața ei când simțea pofta indusă de un bărbat real și nu de un personaj fictiv. Așa se simțea – zvârcolit, fierbinte, catifelat. Aceasta a fost pofta. Și a vrut să se rostogolească în ea.

„Prezentați-vă acum", a ordonat el în clasă, încrucișându-și brațele peste piept, iar Corvina și-a ridicat privirea și a găsit acei ochi de mercuri care îi prindeau pe ai ei.

„Jax London”, începu tipul arătos din față care stătuse cu Troy.

„Erica Blair.”

„Mathias King”.

Urmat de următorul, și următorul, și următorul.

Și tot timpul, diavolul cu ochi argintii dădu din cap spre ei, ținându-și ochii pe ai ei, de parcă ar fi putut s-o dezvăluie și să pătrundă în cele mai adânci adâncimi ale minții ei. El voia numele ei. Voia să-i audă vocea. Ea știa asta în oase. Și dintr-un motiv oarecare, stomacul i se simțea greoi la gândul că i se adresează direct, la gândul că îi spune numele ei. Numele aveau putere, așa cum i-a spus mama ei.

„Jade Prescott”, a spus colega ei de cameră de lângă ea, iar Corvina știa că ea era următoarea.

Ea înghiți în sec în timp ce el dădu din cap către Jade, înainte de a-i oferi toată ferocitatea concentrării lui. Palmele umede, le-a frecat pe fusta și și-a umezit buzele.

„Corvina Clemm”, a spus ea încet, recunoscătoare că vocea ei nu reflectă tulburarea ei interioară.

Băiatul din față, Mathias, s-a întors să se uite la ea. „Este un nume grozav. Înseamnă ceva?”

Corvina, care era încă prins de ochi argintii, și-a văzut maxilarul strâns la întreruperea băiatului. „Crow”, a spus el, adresându-se lui Mathias. „Înseamnă cioara mică.”

„Raven”, îl corectă ea automat.

Ochii i s-au aprins. „Raven și Clemm. Părinților tăi le-a plăcut Poe?”

„Mama mea a făcut-o”, a spus Corvina, cu ochii usturandu-și amintindu-și cât de mult îl iubea mama ei pe poet. Nasul i se zvâcni involuntar.

Îi văzu ochii zăbovind asupra ei încă o secundă înainte de a trece la următorul student, iar ea respiră ușurată.

„Bine, să începem”, a bătut din palme, iar restul clasei a trecut neclar, mai ales cu ea ținând capul în jos și concentrându-se pe a lua notițe. În scurt timp, soneria a sunat.

„Vom discuta despre asta mâine”, a spus el, luând jurnalul său maro legat de piele și a părăsit camera, luând cu el acea încărcătură de electricitate din aer. Corvina s-a prăbușit ușor, o suflare scăpând-o exact când Jade se întoarse spre ea.

"Ce naiba a fost aia?" șuieră ea în timp ce ceilalți studenți începură să părăsească camera.

Corvina o privi încruntat. "Ce?"

Ochii lui Jade erau tulburați. „Orice a fost între voi doi. Aerul pulsa, Cor. Nici măcar nu glumesc.”

Corvina închise caietul, chicotind. „Probabil că toate ovarele din cameră se topeau pentru el.”

— Nu, a stat Jade lângă ea. „Aceia aţi fost voi doi. Se simţea... fierbinte. Şi nu e în regulă, nu în acest loc. Ai grijă doar, bine?”

Corvina pufăi în timp ce se îndreptau spre uşă. „El este profesorul nostru, Jade. Ştiu că."

„La naiba”, s-au întors şi au văzut o fată neagră înaltă şi superbă, care se prezentase drept Erica, mergând în spatele lor. „A fost o tensiune sexuală de vârf. Îmbuteliază-l şi vei fi cea mai bogată fată din această parte a Tenebrae.

— Vezi, arătă Jade către Erica. „Nu sunt doar eu.”

Corvina clătină din cap spre ei. „Nu ştiu despre ce vorbiţi, băieţi.”

„Fate,” spuse Erica, traversându-i spre coridorul de afară, „de unde stăteam eu, era luminat, aşa că extratereştrii strălucitori ar putea să-l vadă probabil. Domnul Deverell părea că te-ar mânca de viu. Nu, părea că s-ar sărbători cu tine dacă i-ar avea ocazia.”

Corvina strânse cureaua genţii ei când ieşiră pe coridor şi Erica se duse să întâmpine pe altcineva.

Jade începu să meargă spre scări exact când bărbatul în cauză urca pe cealaltă parte.

Prietena ei s-a întors să se uite serios la Corvina. „Nu înţelegi, Cor. El este atât de... necunoscut. Ca şi cum toţi avem secretele noastre, dar el o duce la extrem. El este singurul care merge tot timpul în pădurile alea. Nimeni nu ştie de unde vine. Nu are prieteni, doar colegi. Apoi Alissa se conectează cu el împotriva regulilor şi sare de pe un turn? E doar. Ciudat."

Corvina nu putea nega asta, în timp ce îi privea forma îmbrăcată în negru dispărând pe scări. A fost ciudat.

„Şi vrei să ştii ceva şi mai ciudat?” întrebă Jade, luând cealaltă scară pentru următoarea lor clasă.

"Ce?" întrebă Corvina, dându-şi seama că i-a cerut asta mult acestei fete.

Jade se uită la ea, cu ochii ei verzi sumbru. „Ultima fată care a dispărut la Black Ball acum cinci ani? Ea era cu el în acel moment. Te face să te întrebi, nu-i aşa?"

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 4

Corvina

— Nu te supăra, Vivi.

Șoapta i-a plutit la ureche atât de ușor încât aproape că a scris-o. Aproape. Și apoi s-a oprit brusc în mijlocul grădinii. Era dimineața devreme, prea devreme pentru ca majoritatea oamenilor să fie trezi.

Dar ea era trează în zorii zilei. Dormise neliniștită, cu castelul gemuind noaptea și se trezise cu o fulgerare pe care nu o mai avea de mulți ani. Transpirat, alergase la dușurile comune care fuseseră goale, învârtise robinetul rece și se curățase cât mai bine posibil. Apoi, gata de zi, luase un pachet de nuci uscate și coborise în grădini să ia puțin aer curat. Și șoapta venise.

Mo. Dar de ce era atât de ușor în capul ei?

Nu știa a cui voce era sau dacă era chiar reală. Cu istoria ei, era cu totul posibil să fie pur și simplu în capul ei și ea și-l imagina. Dar această voce era a unui bărbat. Întotdeauna fusese al unui bărbat. Îi plăcea să-și imagineze când era mai mică că fusese a tatălui ei. Ea nu știa prea multe despre el, doar că el se sinucise, lăsând în urmă cabana și pământul mamei ei.

O cioara a zburat deasupra capului. Prima pe care o văzuse în toate săptămânile în care fusese acolo.

— Urmează pasărea.

Ar trebui ea? De obicei, ea făcea întotdeauna orice i-a spus Mo fără întrebări.

Corvina ridică privirea spre pasăre, urmărindu-o cu ochii în timp ce cobora în jurul castelului până în pădurea de dincolo. Nu se aventurase în ele aici, dar cunoștea pădure. Simțul ei de direcție era fantastic, așa că nu era îngrijorată că se pierde.

Hotărârea zbârnind prin ea, și-a înfășurat șalul visiniu în jurul cadrului și a coborât panta spre același loc pe care zburase pasărea. Ceața s-a învârtit în jurul fustei ei dimineața devreme, respirația ei aburindu-i în fața feței când păși în pădure, așteptând ca sunetele păsării să o ghideze.

Când era o fetiță, mama ei o învățase să urmeze ciobii în pădure pentru a le hrăni într-un anumit loc. Astfel, păsările știau exact în ce zonă să se aștepte la hrana lor.

Purtând ceața în jurul ei ca pe o mantie, fără teamă de orice se ascundea înăuntrul ei, Corvina urmă sunetul în timp ce venea. Pădurea s-a îngroșat cu pașii ei, castelul dispărând în spatele ei de la vederea în frunziș. Copacii înalți stăteau ca niște santinelele împotriva

bătăliei vremii, cu scoarţa groasă, frunzele pline de rouă, parfumul pădurii crocante pătrunde în aer.

Mergând în pădure, ea a putut vedea cum cineva s-ar putea aventura cu uşurinţă în pădure şi să-şi piardă drumul, dispărând fără nicio şansă de a primi ajutor. Numai aceşti copaci cunoşteau adevărul a tot ceea ce se întâmplase aici şi, uneori, îşi dorea să existe o modalitate ca ea să le asculte poveştile.

După câteva minute de mers, copacii s-au ramificat. Sunetul apei îi stârni curiozitatea. Era un râu care trecea prin munte? Grăbindu-şi pasul, ea a ieşit după câţiva paşi într-o poiană care ducea la un lac uriaş, frumos şi întunecat.

Un lac linistit.

De unde venea sunetul apei?

Corvina s-a uitat în jur şi a găsit cioara aşezată pe o stâncă de lângă lac. Fără să piardă timp, ea a rupt rapid pachetul de nuci şi a scuturat câteva din palmă, aşezând ofranda pe stâncă la câţiva metri distanţă de pasărea care privea.

Ea se dădu repede înapoi şi se întoarse spre lac.

— E frumos aici, nu-i aşa? ea a vorbit cu cioara. Pentru cel mai mult timp după ce mama ei a plecat, Corvina se apucase să vorbească cu păsările pe care le hrănea doar pentru a nu uita sunetul vocii ei. Deşi vorbea zilnic în aceste zile, exista un anumit confort într-un obicei atât de vechi.

„Totuşi, acest lac este o surpriză", a continuat ea, urmărind apa complet nemişcată. Era tulbure şi ceva nu în întregime pur. Ea nu ştia ce este, dar ceva nu era în regulă.

Sunetul unui cioc ciugulind stânca venea din lateral. Oferta ei fusese acceptată. Corvina zâmbi. „Trebuie să ştii atât de multe secrete despre acest loc. Aş vrea să-mi poţi spune."

„Ai grijă ce îţi doreşti", răspunsul masculin din spatele ei o făcu să sufle şi să se întoarcă. Pasărea a croşcat şi a bătut din aripi înainte de a se aşeza pe spate, ciugulindu-şi răsfăţul.

Corvina se uită, cu inima bătând cu putere, în timp ce diavolul cu ochi argintii o privea de la marginea poienii, sprijinită de un copac, cu mâinile în buzunare. Îşi înfăşura şalul mai strâns, realizând că era singură cu acest bărbat cu o istorie îndoielnică şi nimeni nu ştia unde se afla. Ea a înghiţit.

"Esti speriat?" întrebă domnul Deverell, fără să se mişte deloc de la locul lui.

"Ar trebui să fiu?" întrebă ea, ridicând uşor sprâncenele, chiar dacă o parte a ei dorea să rupă contactul vizual şi să înroşească furioasă la atenţia masculină singulară a unui bărbat foarte masculin.

— Da, răspunse el succint. „Pădurile sunt periculoase, mai ales pentru cineva care nu le cunoaşte."

Corvina a ridicat din umeri, intensitatea ochilor lui făcându-i nervii să fluture. Întorcându-se spre lac, i-a dat spatele și a simțit că face un pas înainte.

„Mai rău, aș fi putut fi oricine", a continuat el, vocea lui răsunând la câțiva metri în spatele ei, rostogolindu-se peste ea. „Aș fi putut să-ți fac orice și să te las aici. Nimeni nu ar fi știut."

Aproape că a zâmbit la asta. „Dacă încerci să mă sperii, nu funcționează."

"De ce, mă rog?" *Mai aproape.*

„Te cunoaște", Corvina și-a înclinat capul într-o parte, arătând pasărea care mănâncă ultimele nuci. „Te-a recunoscut, te-a salutat și a continuat să-și mănânce mâncarea. Dacă ai fi fost o amenințare, el ar fi fugit cu mâncarea sau te-ar fi atacat. El nu a făcut nici una, ceea ce înseamnă că te recunoaște suficient pentru a mânca în prezența ta."

„Sau poate înseamnă că e doar o pasăre idioată fără sentiment de autoconservare", spuse el lângă ea, cu propria sa privire asupra lacului. Corvina se uită în lateral și își dădu seama pentru prima oară cât de imens de înalt era el în contrast cu ea. Vârful capului ei abia ajungea la umărul lui.

Nesigură de ce a făcut ceva cald în interiorul ei să se desfășoare, ea rămase în tăcere pentru o clipă. Vântul i-a suflat cârlițe de păr pe față, ochii ei închizându-se când parfumul lui a plutit spre ea pentru prima dată. Mirosea a lemn ars și a țuică amețitoare, de genul pe care mama ei o făcuse să bea în iernile reci. Mirosea a aventuri periculoase și a venirii acasă, a durere de inimă și a nostalgie.

L-a văzut scoțând din buzunare un pachet de țigări și o brichetă, și-a privit degetele lungi și surprinzător de frumoase scotând una, ducând-o la buzele lui ușor umede și aprinzând-o. A luat o bătaie adâncă, mirosul de nicotină arsă amestecându-se cu propriul lui parfum, adăugând un strat de necinstit în amestec.

El a expirat, iar ea a privit fumul suspendându-se în aer, înainte de a se dispersa în molecule nevăzute. Unele dintre acele molecule trebuie să-i fi atins buzele pentru că a simțit că îi furnică gura. Se întrebă cum s-ar simți lipiți de el, doar pentru o clipă. A fost pofta, dar a fost atât de nou pentru ea.

— Pasărea ta a dispărut, a subliniat el fără să arunce măcar o privire spre stâncă.

Corvina s-a întors să verifice și și-a dat seama cu surprindere că are dreptate.

„Sper că se va întoarce cu câțiva prieteni data viitoare", mormăi ea fără să se gândească și simți că ochii de mercur arzător vin spre ea. Ea și-a ridicat privirea, privirile lor încuiate și de data aceasta nu a rupt-o, profitând în schimb de șansa să-l observe de aproape. Dună cenușie din părul lui părea mai proeminentă atât de aproape, în contrast total cu fața lui necăptușită, dar gravă.

Ceva în acest moment trebuie să-i fi încurcat capul pentru că următoarele cuvinte din gura ei au fost: „Este adevărate vreunul dintre zvonurile despre dumneavoastră, domnule Deverell?”

Ea îi văzu ochii strălucind uşor înainte ca el să se uite înapoi la lac, luând o altă tragere de ţigară. — Eşti foarte neobişnuită, domnişoară Clemm. Aproape suficient cât să mă intereseze, şi-a întors ochii spre ea. „Şi să spunem că nu este un lucru bun.”

A aruncat ţigara pe jumătate fumată la pământ, zdrobind-o sub pantof înainte de a se întoarce în pădure. „Stai departe de padure, cioara mica. Prietenii tăi cu pene nu te pot ajuta dacă eşti mort.”

Ei bine, asta nu a fost deloc criptic.

L-a privit dispărând în desiş şi a clătinat din cap, întorcându-se complet de la lac spre pădure, când, pentru prima dată după secole, o altă voce îi veni în şoaptă.

'Ajutaţi-mă.'

Era uşor, aproape blând şi cu siguranţă feminin.

„Ce naiba”, mormăi ea pentru sine în timp ce un fior i se făcea drum pe şira spinării. Ceva urât şi-a lăsat reziduurile pe limba ei în timp ce se gândea la voce, ceva umed, vâscos şi teribil. Corvina s-a liniştit pentru o clipă lungă, lăsându-şi ochii să cutreiere întreaga privelişte – un lac întunecat şi calm, păduri de cealaltă parte, cer gri şi o ceaţă subţire care acoperă apa.

'Ajuta-ma te rog.'

Reziduul s-a îngroşat.

Auzise câteva voci de-a lungul vieţii, Mo fiind cea mai proeminentă dintre ele. Nu lăsaseră niciodată acel strat pe limba ei. În timp ce vocea lui îi lăsase parfumul lemnului de santal, acesta avea un parfum de putrezire şi carne putrezită. Ea nu înţelegea de ce.

Ţinând capul în jos, s-a grăbit înapoi în pădure şi a alergat printre copaci, îndreptându-se în direcţia castelului, cu simţurile tulburate din cauza vocii extraterestre. A fost subconştientul ei? Îşi imagina ea? Şi dacă da de ce? A fost din cauza poveştilor înfricoşătoare ale castelului?

Întrebările se învârteau în mintea ei în timp ce a lăsat desişul în urmă şi a urcat panta până la turn pentru a se pregăti pentru cursuri.

Acelaşi grup de tipi pe care îi văzuse stând pe scări cu Troy în prima ei zi stăteau acolo în timp ce ea urca, râzând de ceva. L-a recunoscut printre ei pe unul dintre băieţii din clasa ei, Jax.

— Mică distracţie în pădure? întrebă Troy cu bunăvoinţă, clătinând din sprâncene. Încă puţin zguduită de voce, Corvina îşi ridică buzele într-un zâmbet pentru băiatul care fusese doar drăguţ cu ea.

"Ce vrei să spui?" întrebă ea, încercând să-şi distragă atenţia şi să ignore toţi băieţii care se uitau la ea deodată. Timiditatea ei firească, când se confruntă cu atâtea priviri, o făcea să-şi dorească să fugă.

— Ei bine, rânji Troy. "Domnul. Deverell a ieşit din pădure, ceea ce nu este ceva nefiresc. Dar ai ieşit, câteva minute mai târziu, cu totul tulburat. Deci, unu plus unu?"

Corvinei i-a luat o secundă ca să-şi dea seama ce presupunea. Faţa i se încălzeşte, vârfurile urechilor arzându-i la ideea că ea şi bărbatul după care simţea cu siguranţă pofta făcuseră ceva atât de interzis în pădure.

Troy chicoti binevoitor. „Relaxează-te, Purpură. Pur şi simplu mă bat cu tine."

Jade avea dreptate. Era un nemernic.

Răscându-şi ochii peste el, pur şi simplu a mers în jurul grupului până la turn, în auzul râsului lui. Ea ar fi spus ceva dacă ar fi fost singur, dar era puţin tulburată, iar toţi băieţii împreună într-un singur loc nu fac decât să o facă mai nervoasă.

Turnul care găzduia camera ei era frumos ca orice altceva în Verenmore. Era unul dintre cele trei turnuri înalte care adăposteau fetele, cu unul mai puţin decât cele patru în care locuiau băieţii. Interiorul turnului ei era întunecat, diferite tipuri de lemn – unele lustruite şi clasice, altele nelustruite şi brute. Foaierul nu avea decât o zonă de recepţie cu o măsuţă, un scaun mereu gol şi un tablou uriaş al lacului pe care tocmai îl văzuse cu un pod pe perete. Era şi o cutie mică cu câteva hârtii împăturite. Jade i-a spus că acolo au fost lăsate toate problemele legate de locuinţă în scris şi cineva de la Aripa Admin le-a colectat în fiecare săptămână. Pe tavanul înalt era un mic candelabru dotat cu lumini electrice şi scara care ducea în dreapta.

Corvina se îndreptă spre scări şi urcă la nivelul ei. Coridorul era mai aglomerat acum decât fusese când plecase ea, fetele pregătindu-se pentru dimineaţa lor, unele trăncănind, altele mai liniştite, mergând încoace şi încolo din băile comune de la capătul opus al holului.

„Hei, ochi ciudaţi?" strigă o voce de pe scări.

Corvina se opri pe coridor, fără să se întoarcă, ştiind exact cine era. Roy Kingston, frumoasa senior de la nivelul al treilea care emana mai multă încredere din mizul ei decât Corvina din întregul ei corp. Din ceea ce îi spusese Jade, Roy venise dintr-o casă de plasament cu adevărat de rahat unde fusese agresată sexual. O întărâtase şi o făcuse o căţea pentru oricine nu se potrivea cu ea. Corvina era pe acea listă.

— Tocmai te-am spionat ieşind din pădure cu un profesor?

Câteva fete de pe coridor s-au oprit, uitându-se la Corvina cu priviri surprinse. Corvina trase adânc aer în piept şi se întoarse spre frumuseţea blondă.

— Nu ştiu ce ai văzut, Roy, îi spuse ea cu voce tare, ştiind că fetele ascultau cel mai mic indiciu de ceva greşit.

— Atunci nu ai ieşit din pădure cu domnul Deverell? întrebă Roy, încrucişându-şi mâinile peste sânul mare, încă în pijama.

Corvina clipi. „Nu că ar fi treaba ta, dar nu."

Roy şi-a înclinat capul într-o parte, considerând-o pe Corvina cu ochi deschisi. „Probabil ai ratat-o pentru că eşti nou, aşa că îţi voi acorda amabilitatea de a-ţi spune. Relaţiile elev-profesor nu sunt permise la Verenmore. Un indiciu şi vei fi dat afară. Aşa funcţionează lucrurile în acest campus."

Corvina a rămas tăcută, uşor enervată de cealaltă fată şi de tonul ei, dar păstrând liniştea.

„Dacă aş fi în locul tău, m-aş veghea", se despărţi Roy, urcând înapoi.

„Nu greşeşte, ştii?" îi spuse una dintre fetele care zăboveau pe hol Corvinei, tresărind uşor. Corvina îi aruncă un mic zâmbet şi se duse în camera ei, gândindu-se la motivaţia lui Roy de a o avertiza să plece. Era ea un tăcător de reguli care avea grijă de ea sau era ceva mai nefast în asta?

Jade încă dormea, sforăind uşor, cu piciorul aruncat din pătură. Doamne, fata a dormit ca moarta. Dar Corvina ştia că va fi de treabă în momentul în care i-a sunat alarma, aşa că a lăsat-o în pace şi s-a dus la birou. Degetele îi tremură uşor atât din cauza interacţiunii ei cu vocea, cât şi cu Roy, Corvina şi-a deschis jurnalul şi a notat rapid tot ce simţise când a auzit vocea. Dr. Detta îi spusese să noteze orice întâmplare nefirească, iar auzirea unei noi voci era cu siguranţă nefirească.

Ochii ei au prins o piatră strălucitoare de sub patul ei, blocată între scânduri. Corvina şi-a închis jurnalul şi l-a pus deoparte, aplecându-se spre lucru şi trăgându-l afară, pe loc, nu era unul de-al ei. Un cristal de jad verde închis strălucea în lumină, încadrat într-un inel de metal antic. A fost al lui Jade? Ea nu pomenise că a pierdut un inel.

Sunetul brusc al unei alarme a tresărit uşor. Calmându-şi bătăile rapide ale inimii, Corvina s-a bufnit şi s-a ridicat, punând inelul deoparte în sertarul lor comun.

„De ce vin dimineţile?" Jade gemu din pat, închizând alarma.

„Aţi prefera să fie noapte tot timpul?" întrebă curioasă Corvina, încrucişând un picior peste celălalt.

— Hei, căscă Jade. „Dă-mi un tip fierbinte şi vase de bani şi aş fi o fată de noapte toată viaţa mea. Dimineţile sunt lucrarea diavolului."

Un hohot de hohote de ras din Corvina se uita la prietena ei. „Multe culturi din întreaga lume ar implora să fie diferite."

„Te rog să nu ai sens la această oră nelegiuită", gemu Jade, împingându-se în cele din urmă de pe pat şi adunându-şi lucrurile pentru a le duce la baie. „Stai, de ce eşti deja îmbrăcat?"

Corvina şi-a ridicat privirea şi şi-a văzut prietena uitându-se la fusta ei neagră, pantofii şi şalul din jurul umerilor ei. Ea a ridicat din umeri. "Am fost la o plimbare."

Jade făcu ochii mari. "În pădure?"

"Da."

„Te rog spune-mi că nu ai fost singur."

Corvina ezită. „Nu am fost singur." Ei bine, nu fusese de jumătate din timp şi era cu totul posibil că vestea că a fost zărită plecând cu domnul Deverell să ajungă la urechile lui Jade până la prânz.

Colega ei de cameră a expirat şi s-a repezit din cameră, mormăind pe sub răsuflarea ei.

Corvina se ridică şi se duse la fereastra arcuită, privind de sus spre pădurea verde închis. Ea i-a privit pe studenţi care se învârteau, neştiind ce se afla în pădure. Nici ea nu era pe deplin conştientă, dar simţea ceva.

Ochii ei s-au îndreptat către o siluetă îmbrăcată întuneric care traversa campusul în ritm alert. Diavolul cu ochi argintii. Poate că ştia mai multe despre ce se afla în acele păduri. Pentru că nu putea ignora faptul că prima dată când a auzit o voce străină a fost imediat după interacţiunea ei cu el.

Ar putea fi o coincidenţă, dar ea nu credea în ele. Doar dacă vocea pe care o auzise acolo nu era reală. Răspunsul ei la urâţenia pe care o aducea cu ea fusese totuşi foarte, foarte real. Şi dacă nu era real, asta însemna că şi-l imaginase.

Nu a fost bine, mai ales pentru ea.

Fusese testată. Vocea lui Mo pe care o auzise toată viaţa, doctorii o anulaseră drept modalitatea subconştientului ei de a înlocui o figură paternă absentă. Dar vocea pe care a auzit-o în acea pădure nu era subconştientul ei. Nu putea fi. Sau ar putea? Pentru că, dacă era cu adevărat în capul ei, Verenmore punea probleme mai mari decât pădurile misterioase şi bărbaţii misterioşi. Însemna că începuse coborârea ei în nebunie.

**

Dr. Kari a fost unul dintre cei mai înfricoşători profesori ai ei din semestru. Avea ochi întunecaţi înclinaţi în jos şi o barbă albă aprigă şi era strict. O dată, o fată a întârziat la curs şi el a făcut-o să stea afară, pe coridor, la vedere, până când a înroşit faţa din cauza umilinţei. Elevii s-au speriat să-i pună o întrebare. Dar nu s-a terminat aici. De asemenea, părea să-i placă prea mult să se uite la fete tinere din clasă, toate de optsprezece ani, cu excepţia unei Corvina mai în vârstă.

El preda cursul opţional de Psihologie, singurul curs pe care îl avea fără Jade, unul pe care dorise să o urmeze pentru că era curioasă să înţeleagă mintea. Dar, în timp ce stătea în

spate, încercând să se menţină cât mai mică posibil, se întrebă dacă doctorul Kari merita deranjatul.

„Potrivit lui Jung, sexualitatea poate exprima niveluri profunde ale elementelor simbolice, arhetipale şi mitice ale psihicului", se plimba cu corpul său gros, cu ochii trecând peste clasă, zăbovind asupra fetelor pentru o fracţiune de secundă în plus, ceea ce i-a dat fiinţă pe Corvina. în timp ce ea lua notiţe.

„Perspectiva lui Jung asupra naturii libidoului a fost diferită de cea a lui Freud şi nu numai sexuală", a continuat Dr. Kari. „El credea că libidoul este o dorinţă sau un impuls necontrolat de niciun fel de autoritate. Ca să-l citez, este „apetitul în stare naturală".

O mişcare la uşă îi făcu privirea să-l găsească pe domnul Deverell sprijinit de prag, îmbrăcat în negru, cu mâinile în buzunare, privind-o cu acei ochi. Pofta de mancare in stare naturala. Da, putea vedea despre ce vorbea Jung. Şi dorea tot posibilul să-şi potolească pofta, să-l sature pe al ei. O parte din ea, una căreia nu-i păsa de reguli, a vrut să urmeze această poftă nouă şi să vadă unde duce.

— Aţi putea spune clasei ce v-a fascinat atât de mult, domnişoară Clemm? Vocea dură a doctorului Kari i-a zguduit atenţia înapoi spre ochii lui lasciviţi, propria ei poftă stingându-se.

A fost un moment atât de ciudat pentru ea să se gândească, doi bărbaţi privind-o cu dorinţă în ochi, unul dându-i fiarele, iar celălalt dându-i fluturii.

„Mi-e teamă că i-am distras atenţia, doctore Kari", vocea adâncă, de pietriş, din prag, i-a făcut stomacul să se răstoarne.

Dr. Kari s-a uitat la bărbatul jumătate din vârsta lui cu o privire ciudată de teamă. Era o privire pentru care Corvina nu înţelegea motivul.

"Domnul. Deverell?" Dr. Kari înghiţi în sec.

„Pot să vorbesc rapid cu tine?" Domnul Deverell nu a aşteptat răspunsul lui, pur şi simplu i-a aruncat Corvinei o altă privire intensă care i-a făcut stomacul să se strângă şi a plecat.

Dr. Kari a urmat şi cei doi bărbaţi au stat pe hol, vorbind pentru o secundă rapidă, singurul limbajul trupului spunându-i lui Corvina care avea puterea în orice conversaţie pe care o aveau – Dr. Kari era agitat, defensiv; Domnul Deverell era relaxat, autoritar.

Dr. Kari s-a întors în cameră, părând furios.

Dar nu s-a mai uitat la Corvina toată clasa.

Şi se întrebă, într-o adâncime întunecată a minţii ei, dacă are vreo legătură cu diavolul cu ochi argintii.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 5

Corvina

A fost ceva în neregulă cu castelul.

Ceva foarte, foarte greşit.

Sau poate a fost ea. Poate că mintea ei se sfărâma încet.

Corvina se uită la colţul sălii de clasă unde văzuse lumina pâlpâind în plină zi. Inima îi bătea în viteză, galopând ca un cal care fuge de un inamic nevăzut care îl urmărea. Ar fi putut fi un truc al luminii, ceva în viziunea ei, orice în afară de ceea ce credea ea că este.

„Puteţi părăsi cursul dacă vă plictisim, domnişoară Clemm", îi străpunse vocea aspră şi de pietriş. Ea îşi îndreptă privirea spre domnul Deverell care stătea pe biroul lui, bătând un pix în lateral, atenţia lui argintie concentrată asupra ei.

Trecuse o săptămână de când îl întâlnise în pădure în acea dimineaţă, o săptămână de când i se adresase direct. Ea se ciocnise de el pe coridor într-o zi, iar el pur şi simplu se uitase în ochii ei şi îi adresase un salut „Little Crow", cu acea voce profundă a lui care o lăsase fierbinte. Şi de-a lungul săptămânii, o urmărise. Fusese în preajma cursurilor ei, urcase scările când ea coborase, trecuse pe holuri când se opri să admire o sculptură, pur şi simplu fusese mai mult în jurul ei. Îi simţise ochii pe ea, îi simţise mult. Le simţise în sufragerie când mânca cu noii ei prieteni, pe teren când mergea singură, în clasă când lua notiţe şi ţinea pentru ea. Şi i-ar fi plăcut, deşi nu ar trebui.

Poate că nu i-a vorbit verbal, dar ochii lui spuneau multe. Ochii lui îi dăduseră cuvinte care doar avântau flăcările din sângele ei. Ochii lui şoptiseră lucruri murdare care îi făceau pielea roşie doar imaginându-le. Ochii lui erau ceea ce îşi imagina ea când se atingea sub duş, doar ochii lui, privind-o în timp ce o făcea el. Ea nu simţise niciodată asta pentru un bărbat care nu existase între paginile unei cărţi. Atracţie crudă, animală, asta a fost.

Chiar atunci, totuşi, ochii lui păreau supăraţi. Şi asta a făcut-o cumva să-şi dorească să-şi evantai faţa şi mai mult.

„Eu…" începu ea să vorbească înainte ca el să ridice o sprânceană întunecată în sus, îndreptând-o spre acea dungă cenuşie din părul lui, iar ea a tăcut.

„Poţi să stai cu mine dacă te-ai plictisit, Purple", strigă Jax, unul dintre băieţii lui Troy, din faţă, zâmbind. „Voi păstra lucrurile interesante."

Câteva chicoteli se auziră în jurul orei, dar ochii ei, care erau încă aţintiţi asupra domnului Deverell, îl priviră în timp ce falca lui se încleşta. Le-a rupt privirea conectată şi s-a uitat la băiatul care tocmai vorbise.

— Şi ce te face să crezi că genul ăsta de prostii sunt în regulă în clasa mea, Brown? întrebă domnul Deverell, lăsând stiloul jos pe birou şi îndreptându-şi toată atenţia asupra băiatului.

Băiatul se ridică mai drept. — Numele meu nu este Brown, domnule Deverell. Este Jax."

„Oh, greşeala mea", a spus domnul Deverell cu ceea ce Jade a numit „faţa lui de căţea odihnită". „Credeam că ne spunem după culoarea ochilor şi nu după nume."

Asta taci băiatul.

Corvina a simţit că ceva cald prinde rădăcini în stomacul ei, fluturându-i în pântece în timp ce îl privea pe diavolul cu ochi argintii care o apăra lejer. Ochii ei fuseseră întotdeauna ceva pentru care fusese tachinată sau batjocorită. Nimeni nu o apărase vreodată. Chiar şi cu mama ei, ea fusese cea care se apăra. Se simţea nou, necunoscut, dar însufleţitor.

„Nu-mi place de el, dar leşin", şopti Jade din partea ei.

Leşina într-adevăr.

„Te apără".

Da el a fost.

„Altul are probleme în a se referi la oameni cu numele lor?" a întrebat el clasa.

Nimeni nu s-a mişcat.

— Şi încă te plictisesc, domnişoară Clemm? a întrebat-o direct, cu ochii lui de mercur pe ai ei din nou.

Oh, făcea ceva pentru ea, dar plictisitor nu era cuvântul pe care l-ar folosi ea. Ea clătină din cap, cuvintele ei rămase în gât, în timp ce acei ochi s-au oprit asupra ei încă o fracţiune de secundă.

„Atunci hai să continuăm", se uită din nou spre clasă, exact când suna soneria.

„Bine, vom reveni luni. Mă aştept să fi citit cu toţii despre motivele care au apărut în timpul Evului Mediu în weekend. Rămâneţi un minut, domnişoară Clemm, ordonă el, luând jurnalul pe care îl ţinuse pe birou, citind ceva înăuntru în timp ce sala de clasă se golea, studenţii aruncându-i o privire ciudată înainte de a ieşi.

Corvina rămase îngheţată la loc pentru o secundă. Ea a simţit că un cot o ghiontește în lateral şi a privit să vadă gura lui Jade „noroc".

Înghiţind, şi-a luat geanta maro, şi şi-a pus-o peste umăr, strângându-şi caietul la piept. Respirând adânc, s-a întors în faţa clasei şi a coborât nivelurile spre locul unde stătea el pe masă, citind încă ceva în jurnalul său.

Corvina l-a observat în blugii săi de culoare neagră închisă şi un pulover negru mai deschis, decolteul în V expunând carnea groasă, dar oarecum graţioasă a gâtului, ţesătura îmbrăţişând întinderea largă a pieptului, definindu-i muşchii pectorali. Ea îl privi în linişte în timp ce el citea, lovind pixul în lateral, un stilou care părea mic în mâinile lui mari cu

degetele lungi și pricepute. Se întrebă cum s-ar simți acele degete trecând prin părul ei, mângâindu-i partea laterală a feței, alunecând peste pielea gâtului până la sâni, cântând la ea ca la pian în care îl văzuse în prima noapte.

Sfarcurile i se pierireau.

— Asta nu e o privire pe care o arunci profesorului tău, cioara mică.

I-a luat o secundă să-și dea seama că a încetat să citească și ea fantezise în timp ce mâna lui se sprijinea pur și simplu pe jurnal. Pieptul umflat ușor, ea ridică privirea pentru a găsi privirea lui intensă asupra ei. Mâna ei s-a strâns în jurul curelei genții. Îi plăcea când o spunea așa. Ea nu știa de ce, dar felul în care el a folosit cuvintele familiar, faptul că se simțea special doar pentru ea, oh, da. Făcu căldura din stomacul ei să se miște mai jos.

„Nu este un nume pe care îl numești elevului tău", a replicat ea încet, dorind să folosească un nume special și pentru el, dar știind că vocalizarea lui l-ar face mult mai real. „Cum te privesc?" ea a înclinat capul curioasă.

Ochii lui au ars-o. — De parcă m-ai invita să joc.

Nu a fost singura. I s-a oprit respirația. — Și tu mă privești așa, domnule Deverell.

Bătu cu degetul pe jurnal, observând-o. Își strânse mai strâns caietul.

„Ai vrut ceva?" întrebă ea după un lung moment de tăcere, realizând o secundă mai târziu că cuvintele puteau fi interpretate într-un mod mai profund, mai erotic.

Înainte ca el să poată răspunde, ceva pâlpâi la periferia ei. Corvina se uită spre colțul camerei, spațiul în care peretele se întâlnea cu fereastra, văzând o siluetă pâlpâind pentru o clipă în lumina soarelui care se filtra înainte ca aceasta să dispară.

Palmele ei au început să transpire.

"Ce?" vocea îi veni spre ea dar Corvina nu-și putea privi din colț, concentrându-se, încercând să înțeleagă ce văzuse.

"La ce te uiti?"

Ea nu știa. Doamne, avea nevoie ca mama să-i spună ce naiba se întâmplă cu ea.

O strângere fermă pe bărbia ei îi întoarse fața, ochii ei strângându-se cu cei argintii ai lui.

„Te uitai și tu la acel colț în timpul orei", a întrebat el încet, cu vocea picurând de autoritate. „La ce te uitai acum?"

„Nu știu", îi spuse ea sincer, lăsând senzația degetului său cald pe bărbie să o ancoreze, savurând atingerea pe care nu o simțise niciodată așa. „Probabil a fost un truc al luminii."

Se gândi la ea câteva secunde înainte de a-și lăsa fața să plece, iar ea și-a mușcat limba pentru a nu retrage atingerea.

„Trebuie să fii mai puțin evident când pleci în derivă. O facem cu toții, dar nu pot lăsa asta să alunece fără mustrare în clasa mea. Și nu vreau să atrag atenția asupra ta."

Corvina şi-a muşcat interiorul obrazului. "De ce?"

„Pentru că eşti vrăjitor”, murmură el, cu ochii trecând peste toată faţa ei. „Şi nu vreau ca alţii să fantezeze despre tine în timpul orei mele.”

"Alţii?" întrebă ea, cu inima bătându-i. A fanteziat despre ea?

Ea văzu pupilele din ochii lui extinzându-se, o gaură neagră consumând argintul, dar el nu scoase un cuvânt. Sarind de pe masă, îndreptându-se la toată înălţimea lui, şi-a păstrat privirea fixă asupra ei, aşa cum făcuse în timpul săptămânii. Corvina şi-a înclinat capul pe spate, inima bătându-i în piept, în timp ce corpurile lor comunicau în modul vechi – respiraţii mai rapide, pupile suflate, piele înroşită. Ea a văzut mărul lui Adam în timp ce înghiţi, cu buzele strânse strâns.

— Fereşte-te de mine, cioara mică, mormăi el, cu ochii strălucitori, dezbrăcând-o. „S-ar putea să fii o sirenă ademenitoare, dar eu nu sunt un marinar obişnuit. Sunt un pirat nebun şi încerc să rezist apelului tău. Dacă aterizez pe ţărmurile voastre, voi jefui şi voi lua tot ce merită să aveţi. Ai mare grijă să-mi dai acei ochi.”

Cu asta, se pivotă pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, făcându-se o pauză în prag pentru a o arde cu o privire intensă, înainte de a pleca în tăcere.

Corvina a suflat, ţinându-şi caietul la piept pentru viaţă. „La dracu’.

Doamne, se simţea ameţitoare, în stare de ebrietate, trezită peste tot dintr-o simplă privire şi cuvintele acelea. Îl imagina vorbind pe acel ton scăzut noaptea, cuvintele lui răsturnându-i pielea de deasupra ei, în jurul ei, şi închise ochii, scuturându-l. Ea nu ar trebui. Ea nu putea. Oricare ar fi pofta pe care ar fi aprins-o în ea nu putea să se împlinească niciodată. Dar probabil că asta nu i-ar opri fanteziile.

Tocmai în acea dimineaţă, ea închisese ochii sub duş şi şi-l imaginase acolo cu ea, doar privind-o cu acei ochi şi intensitate, şi venise mai greu decât oricând, apucându-se de perete pentru a nu cădea. Ea nu ştia ce era despre el. A existat un magnetism animal acolo, cu siguranţă, dar mai era ceva, un curent subteran pe care ea a simţit pentru prima dată, dar pentru care nu avea un nume. Poate că era o faţetă a poftei despre care cărţile de dragoste nu o avertiseră.

Avea nevoie de o distragere a atenţiei.

Ieşind după ce s-a adunat, a trecut prin coridoarele aripii academice. Această parte a aripii avea cea mai înaltă biuretă pe care a văzut-o vreodată, nişte săli de clasă şi săli de personal la nivelurile superioare, o bibliotecă pe care nu o vizitase încă în ceea ce fusese cândva temniţa şi ferestre frumoase şi înalte care lăsau să intre toate lumina naturala. Toate clasele ei – Politică mondială, Limbă şi literatură, Istorie, Justiţie globală, Studii de mediu, Economie de bază şi Psihologie electivă – erau la etajele întâi şi trei. Cu excepţia zilei

de luni, domnul Deverell era de obicei ultima ei clasă a zilei, la primul etaj, așa că nu i-a luat mult să iasă la soare.

Între Aripa Academică și Sala Principală era amplasată o grădină frumoasă, un coridor lung deschis care leagă cei doi pe partea dreaptă, o pantă abruptă în stânga care ducea în pădure.

Corvina tăie prin grădină, simțind razele calde ale soarelui pe față. Sun, așa cum își dăduse seama în ultimele săptămâni, era un oaspete rar în această perioadă a anului. Alții spuneau că va deveni mai bine în timpul verii, când cerul se va limpezi, deși va fi mereu răcoare atât de sus în munți. Lumina soarelui de pe pielea ei i-a amintit de orașul natal. Un orășel mic în mijlocul nicăieri, Skarsdale fusese în mare parte un loc moderat, însorit, de locuit, cel puțin din punct de vedere al vremii.

Bucurându-se de căldură, ea și-a croit drum prin grădina în care câțiva studenți zăboviau, îndreptându-se spre stânga sălii principale, unde începea poteca pietruită pe marginea pantei. Acea potecă largă începea pe lateral, ducea spre turnurile rezidențiale, spre fața universității și pe aleea unde mașina o lăsase, curbând înapoi de acolo spre reședința facultății și a personalului și terminând înapoi în aripa academică. Era o cale semicirculară, una pe care nu o parcursese de-a lungul zilelor, de când cealaltă parte a universității nu avea nimic pentru ea. Chiar dacă existau căi interioare de traversat între clădire, ea a preferat exteriorul, cu priveliștea sa rafinată.

I-a găsit pe Jade și Erica stând în grădini în fața unuia dintre turnurile băieților, împreună cu Troy și Jax și alți prieteni ai lui cu care nu i-a fost niciodată prezentat.

„Te rog să-mi spui că domnul Ochi Sexy a avut un motiv delicios pentru a te ține pe spate”, a spus Erica în semn de salut, făcându-i pe toți să se uite la ea. „Nu vom spune.”

Corvina i-a surprins uneori cât de mult era mai în vârstă decât copiii din clasa ei. Erau copii de optsprezece ani care tocmai veneau la facultate pentru licență, seniorii aveau fie nouăsprezece, fie douăzeci, iar ea avea aproape douăzeci și doi de ani în primul an. Uneori, se simțea cu un secol mai în vârstă decât noii prieteni din jurul ei.

Troy, cu înfățișarea lui ușoară, a zâmbit la ea. "Domnul. Deverell, de obicei, nu este atât de ticălos.”

„Oh, îi este greu ceva, bine”, mormăi Jade din partea ei și toți au chicotit.

Corvina își lăsă geanta lângă Jade și se așeză încrucișându-și picioarele sub fusta ei lungă. „Este un profesor”, a ridicat din umeri subiectul și s-a concentrat asupra celorlalți doi tipi pe care îi văzuse mereu cu Troy. „Bună, sunt Corvina.”

Băiatul cu părul castaniu din clasă a dat din cap cu un zâmbet frumos. „Jax. Îmi pare rău dacă te-am jignit mai devreme.”

Corvina clătină din cap, întorcându-se către celălalt băiat.

— Ethan, spuse el, o blondă ca Troy, dar purtând ochelari fără rame. „Sunt senior cu Troy. Colega lui de cameră."

„Bine, prezentările s-au terminat", se întoarse Jade către ea. „Acum, ce a vrut?"

Corvina a ridicat din umeri, lăsându-se pe spate pe mâini şi ridicând faţa spre soare. „Doar pentru a-mi spune să nu ies din clasă." Printre altele, ea nu le-ar spune niciodată.

"Asta este?" întrebă Jade, neîncrezătoare în vocea ei. „Doar, ştiu că tot spun asta, dar fii atent cu el. A ocolit regulile înainte şi nu s-a terminat bine. El este încă prea necunoscut pentru a avea încredere. Doar, nu-i atrage atenţia asupra ta."

Exact ceea ce îi spusese el, ceea ce o făcea să se întrebe de ce ar face chiar asta dacă intenţia lui ar fi fost să o rănească.

— La naiba, eşti mult prea serios în privinţa domnului Deverell, fata Jadie, spuse vocea lui Troy din dreapta ei. „Răciţi-vă."

Corvina a privit faţa lui Jade încordându-se şi şi-a amintit că aceşti băieţi nu ştiau despre Alissa şi despre relaţia ei cu profesorul. Probabil au crezut că Jade era ciudat. Corvina îi aruncă un zâmbet blând, spunându-i că îşi înţelege îngrijorarea în tăcere şi o văzu relaxându-se uşor.

„Oricum, ce facem pentru Black Ball?" Ethan a sunat din lateral.

Interesul Corvinei s-a întărit, dar ea şi-a înclinat capul pe spate şi a rămas în aceeaşi poziţie, ţinându-şi urechile deschise.

„Stăm împreună, ce altceva?" a spus Erica din partea ei opusă. „Colega mea de cameră mi-a spus ce se întâmplă cu el. Nu văd cum poate cineva să dispară dacă rămâne cu un grup de oameni."

„Da, dar este uşor să te pierzi cu măşti", a subliniat Jax.

„Nici măcar nu înţeleg ce rost are balul mascat", a bufnit Ethan. „Desigur, este o minge, dar ştii că au fost incidente de fiecare dată. De ce să nu facem mai puţin uşor pentru oameni să dispară?"

După aceea a urmat o uşoară tăcere. Corvina se uită la nori, la toate formele pe care le făceau cerul albastru limpede. Cel la care se uita semăna cu o veveriţă cu o nucă în mână. Ea a zâmbit la imagine.

— A mai plecat vreunul dintre voi în pădure? întrebă Ethan după pauză.

— Corvina a făcut-o, a spus Erica. „A ieşit imediat după domnul Deverell. Era peste tot peste turnurile fetelor."

"Domnul. Deverell merge în pădure tot timpul. Nu ştiu dacă e curajos sau prost, fluieră Jax, întorcându-se către Corvina. „Ai văzut ceva ciudat? Am auzit că sunt tot felul de lucruri bizare acolo."

În cele din urmă, Corvina s-a uitat înapoi la grup şi i-a găsit pe toţi uitându-se la ea. „Nimic interesant, cel puţin nu ceva de care am dat peste cap. Doar pădure? Şi un lac. Dar asta a fost."

"Lac?" întrebă Jade, surprins. — E un lac acolo?

„Şi unul destul de frumos", a adăugat Corvina. „Este întuneric şi întunecat. Dar paşnic."

Amintirea straniei voci feminine a ieşit la suprafaţă şi ea a împins-o.

„Ce este deasupra turnului nostru?" ea a exprimat întrebarea la care se gândise de mult. Ştia că camera avea un pian în ea, dar habar nu avea ce scop servea.

„Vârful turnului?" Jade se uită la ea, nedumerită.

— Cred că se referă la depozite, Ethan îşi miji ochii în spatele ochelarilor. "De ce întrebaţi?"

Da, nu avea de gând să le spună despre domnul Deverell care cânta la pian acolo. Ea nu era o idioată.

„Doar curios", a răspuns Corvina cu sinceritate. „Totul este atât de nou pentru mine."

Troy îi aruncă un zâmbet blând, părul lui blond şi ochii albaştri sclipind în lumina soarelui. „Este un depozit. Fiecare turn are unul deasupra. Administratorii păstrează lucruri vechi care au aparţinut iniţial castelului de acolo. Nimeni nu merge cu adevărat acolo sus."

La fel ca în pădure. Şi la fel ca în pădure, domnul Deverell s-a aventurat în locuri în care alţi oameni nu au mers. Dar de ce să vii la unul dintre turnurile fetelor? A fost din cauza pianului? Oare turnul ei era singurul care îl avea? Şi dacă da, de ce să vii să te joci noaptea? Şi de ce nu l-a auzit niciuna dintre celelalte fete? Camera era izolată fonic într-un fel sau toţi ceilalţi erau prea obişnuiţi cu sunetele ciudate ale castelului pe timp de noapte? Asta părea cel mai probabil, din moment ce ea era singura fată nouă din turnul ei, toate celelalte fiind prin preajmă de cel puţin un an sau mai mult. Poate că nici ea nu ar fi auzit muzica dacă ar fi dormit în noaptea aceea.

Întrebările încă îi înconjura mintea. Cu cât îl observa mai mult, cu atât se simţea căzând mai mult în curiozitatea ei. Era ceva la el, ceva pe care nu putea pune degetul, care o făcea să-şi dea seama că nu era un bărbat obişnuit. Era ceva... întunecat în jurul lui, dar ce ascundea? A făcut-o să-şi dorească să arunce o privire mai dură şi să încerce să înţeleagă ce era şi de ce a stârnit ceva în ea.

„Şoferul care m-a lăsat aici mi-a spus că se zvoneşte că castelul este bântuit", a întrebat Corvina, schimbând subiectul. "E adevarat?"

— Oraşului, se batjocoreşte Ethan, îi place să demonizeze rahatul aici. Ei cred că toţi facem orgii şi ne închinăm diavolului sau aşa ceva. Nu sunt surprins că şi ei ar crede că este bântuit."

— Au motive întemeiate, a subliniat Troy.

„Este o grămadă de prostii”, a răspuns Ethan. „Știi mai bine decât să crezi povestea unor bătrâne soții.”

Ce poveste? Corvina se uită la amândoi confuză, văzându-i pe Troy scoțând iarba de la picioarele lui, iar Ethan privindu-și colegul de cameră cu agitație de parcă ar fi fost o ceartă pe care o mai aveau înainte. De ce?

Înainte ca ea să poată specula, Jade își dădu brusc șocul de păr alb pe spate, uitându-se cu privirea la Ethan. „Orice crezi sau nu crezi, trebuie să recunoști că este ciudat.”

— Așteaptă, îl întrerupse Corvina, ridicând o mână pentru a reduce la tăcere orice fusese pe cale să spună Ethan. „Îmi poate spune cineva ce se întâmplă?”

— Sunt la fel de confuză, fată, a intervenit Erica, uitându-se la ei în jur.

— Și eu, aprobă Jax.

A urmat o tăcere stropitoare pentru o clipă lungă înainte ca Jade să ofte. „Am uitat că nu știi jumătate din rahatul nebun care circulă uneori pe aici.”

Colega ei de cameră s-a uitat în jos la unghiile ei roz, îngrijorându-și buzele când a început. „Este una dintre acele povești nebunești pe care le spun copiii în jurul focului, știi? Unul care îi face pe cei mai mulți oameni de aici să fie foarte inconfortabil.”

„Cei care îi cred, vrei să spui”, a corectat Ethan.

Corvina dădu din cap pentru Jade să continue, destul de intrigata încât să renunțe la comentariul lui Ethan.

Colega ei de cameră respiră vizibil. „Se spune că a fost un grup de studenți la universitate în urmă cu aproximativ o sută de ani, la câțiva ani buni după ce a fost fondată.”

— Bine, a încurajat Corvina când Jade a ezitat.

„Totul sunt auzite, dar acest grup de studenți... coborau muntele în sat – acum este orașul – și duceau pe cineva în pădure cu ei pentru „distractie””, a subliniat Jade cuvântul cu ghilimele de la degete. aerul.

"Adevărat?" exclamă Erica din partea ei, neîncrederea evidentă în vocea ei. "De ce?"

Troy ridică din umeri, scotând mai multă iarbă. „Cine naiba știe? Este o poveste.”

„ *Povestea* ”, reluă Jade, aruncându-le o privire, „spune că i-au făcut lucruri groaznice ostaticului lor o vreme înainte de a termina un fel de orgie de sacrificiu. Nu știu detaliile exacte sau nimic,” i se stinge vocea.

— Nimeni nu o face, spuse Troy, ridicând privirea spre Corvina. „Dar se spune că, după câteva ori, oamenii de la universitate au aflat ce se întâmplă și au decis că este suficient.”

Corvina asculta cu o atenție răvășită, lumina din gazon schimbându-se în timp ce un nor trecea peste soare, turnul din spatele lor aruncând umbre lungi și ciudate pe pământ.

Jade se uită la ea cu ochii ei verzi solemni și înghiți în sec. „Un grup diferit și mai mare de studenți Verenmore i-a urmărit într-o noapte în pădure și i-a găsit înconjurați de sânge.”

"Ce s-a intamplat atunci?" întrebă Corvina, investită în poveste.

„I-au linşat."

Un fior a cuprins-o.

Senzaţia furnicilor care se târăsc pe pielea ei a revenit de zece ori. Corvina şi-a strâns braţele în timp ce un fior i-a zguduit corpul.

„Doamne," mormăi Jax de la locul lui, schimbând o privire cu Corvina. "Asta e ceva."

— Da, a aruncat Troy cu iarba. „Se spune că bântuie aceste pământuri, pădurile, castelul, totul, încă îşi caută ucigaşii. Se spune că încă mai fac un sacrificiu în noaptea în care au fost ucişi."

„Nu-mi spune", şi-a exprimat Erica gândurile în timp ce Corvina simţea că-şi slăbi maxilarul în seama.

Jade dădu din cap, ţinându-şi propriile braţe. "Da. Toţi au fost ucişi în pădure în noaptea Balului Negru."

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 6

Corvina

Următoarele descoperiri ale acelei mici legende fuseseră o tăcere gânditoare. Ethan insistase că era doar o poveste, o bucată de istorie orală care fusese transmisă de la elev la student, o legendă pentru a explica dispariţiile misterioase ale oamenilor. Jade fusese de acord, chiar dacă înghiţise şi se agitase, corpul ei neputând să se conformeze cuvintelor ei.

Merseseră la cină şi Corvina lăsase mitul să se instaleze.

Nu i-a fost niciodată frică de fantome, nu a întâlnit niciodată vreuna. Mama ei îi spusese că sunt adevăraţi, că sunt buni şi răi, de ajutor şi dăunător şi că trebuie să fie conştientă de asta dacă a întâlnit vreodată unul. Corvina nu a făcut-o niciodată şi nici măcar nu ştia dacă o credea pe mama ei. Tot ce avusese erau vocile, iar acele şoapte în întuneric nu o speriau; erau familiari. Cel puţin, fuseseră.

Dar ceva din această poveste a neliniştit-o. Poate că era vocea pe care o auzise în plină zi în pădure sau pâlpâirea constantă a luminii în colţul camerei, oriunde s-ar fi aflat. Ceva din această legendă a deranjat-o. Poate că a fost legenda însăşi – în mod clar i-a făcut pe toţi să se simtă inconfortabil.

Câteva ore mai târziu, ea şi-a făcut rugăciunile şi a stins lumina, încă neliniştită. Jade plecase cu Troy după cină, aşa că Corvina terminase o parte din lectura ei pentru cursuri şi hotărîse să se predea devreme.

Turnul a început să se aşeze pentru noapte cu câteva gemete şi scârţâituri. Un nor de lilieci a zburat în afara ferestrei ei în drum spre undeva, nocturn şi înfiorător. Umbre se împleteau în jurul camerei din lumina mică de afară.

Ceva i-a făcut părul de la ceafă să se înţepe. Deodată alertă, s-a întins pe pat în tăcere, ţinându-şi corpul nemişcat în timp ce mintea ei încerca să înţeleagă ce se întâmpla.

O pâlpâire.

Privea în linişte cum în colţul camerei ei, cel în care aprinsese tămâia, fumul pâlpâia încet, o dată, de două ori, înainte ca umbrele şi fumul să înceapă să se leagăne împreună.

Furnici fantomă se târau peste braţele ei expuse.

Strângându-şi pătura de piept, a privit cum fumul lua o formă şi se îndepărtă spre uşă. Ea închise ochii, clătinând din cap.

Nu, era o iluzie de lumină, sau poate chiar mintea ei îi juca feste.

'Gaseste-ma.'

Vocea blândă şi feminină a răsunat în capul ei, urmată de acel înveliş urât de pe limba ei şi de acel miros de putred. Inima bătându-i puternic în urechi, Corvina deschise ochii.

Colţul era aşa cum fusese, netulburat, luminat de lună. Furnicile fugiseră de pielea ei. Învelişul îi spălase limba. Mirosul dispăruse la fel de repede cum venise.

Cine naiba era vocea asta?

**

Corvina şi-a părăsit patul când prima lumină a zorilor pătrunse prin ferestrele ei. Somnul o scăpase toată noaptea, mintea ei deturnându-se în jurul întrebărilor şi teoriilor despre tot ceea ce se întâmplase în cele câteva săptămâni în care fusese acolo. Se răsucise şi se întoarse toată noaptea, incapabil să-şi relaxeze creierul suficient de mult încât să doarmă câteva minute.

Avea nevoie de aer.

Făcând un duş rapid şi îmbrăcând unul dintre puloverele ei negre subţiri şi o fustă lungă maro închisă, care s-a evazat când se întoarse, Corvina şi-a lăsat părul ud să se usuce la aer. Ajustându-şi brăţara de cristal pe care mama ei o făcuse pentru ea când avea patru ani – cu o obsidiană, un ochi de tigru, un ametist, un labradorit, un granat roşu, un malachit, un turcoaz şi o piatră de lună – şi-a aşezat-o peste puls, lăsând greutatea şi căldura să pătrundă în ea. A fost întotdeauna o ancoră pentru ea, ceva ce Dr. Detta îi spusese că îşi poate antrena mintea să-l folosească pentru a se concentra şi a se acomoda în perioadele de stres. Mama ei spusese că era pentru protecţie şi pentru amplificarea sensibilităţii ei elementare. Ea nu ştia despre asta, dar ştia că o făcea să se simtă mai bine.

Agăţându-şi pandantivul pe care ea şi-o făcuse ea însăşi, o stea de argint pe un lanţ lung care se cuibărea între sâni, împreună cu şercanul ei cu panglică, şi-a pus în urechi mânerele de pene albe şi s-a simţit pregătită.

Luând biscuiţii pe care i-a luat în timpul cinei, şi-a trecut un ruj maro adânc care se potrivea cu fusta ei şi şi-a luat geanta, ieşind din camera ei, lăsându-şi în urmă colega de cameră adormită.

Coborând scările castelului, ea a scăpat în aerul proaspăt şi plin de rouă al dimineţii. Pădurea întunecată făcu semn, frigul muşcându-i pielea. Nu intrase în pădurile acelea de peste o săptămână, atât din cauza vocii, cât şi pentru că data trecută fusese văzută ieşind cu diavolul cu ochi argintii. Dar trebuia să meargă în acele păduri. Nu ştia de ce, nu putea explica raţionamentul din spatele lui pentru viaţa ei, mai ales ştiind că nu ar trebui să meargă acolo.

Ea a trebuit să.

Începând să coboare panta, simțind vântul batându-i peste părul ud, se îndreptă spre stânga locului unde intrase ultima oară în pădure, nevrând să ajungă din nou la lac.

Frunzișul s-a îngroșat în jurul ei, când castelul a dispărut din priveliștea din spatele ei. Aerul se simțea mai greu, cumva mai sinistru având în vedere tot ceea ce legendele spuneau că s-a întâmplat în pădure cu zeci de ani în urmă. Exista o ordine firească în lume, un sistem care nu putea fi inversat. A lua o viață a fost nefiresc, ceva împotriva ciclului de bază al vieții și al morții. Un act de o asemenea severitate a contaminat energia din jurul lui.

Ea a mers mai departe, văzând scoarțele groase și aspre ale copacilor înalți, luxuriante, cu vegetație densă, strângând prin cerul deasupra capului ca niște așchii, crăpături într-un pahar care abia țineau împreună marginile zimțate, gata să sângereze orice atingea.

Nu știa dacă era prea sensibilă sau avea o imaginație hiperactivă sau ambele, dar după ce a aflat de legendă, a putut simți ceva diferit în aerul din jurul pielii ei. Era cu totul posibil să se fi imaginat. Ea nu știa. Propria ei minte nu era de încredere.

Câteva minute mai târziu, pădurea s-a defrișat, făcând o potecă naturală spre ceea ce păreau niște ruine vechi. Corvina se îndreptă spre ea. Un zid de pietre singuratic, spart, s-a prăbușit în pământ, rădăcinile încolăcindu-se în jurul lui, legându-l de sânul pământului.

Corvina se îndreptă încet spre rămășițele zidului odinioară înalt, exploatând zona deschisă. Era întinsă de doi pereți de piatră, unul cu o fereastră înaltă arcuită încă intactă. Ceilalți doi pereți lipseau cu desăvârșire. În locul celui de-al treilea perete, ceea ce părea o garghilă spartă răsturnată peste extrema stângă, o fântână uscată, cu crusta, cu ceva asemănător capete de leu, urlând spre cer, lângă ea.

Un copac stătea chiar lângă gargui, un copac diferit de cel mai văzut până acum. În mijlocul unui desiș, era singurul copac fără frunze, cu ramurile goale, uzate și rumenite, strângându-se spre cer într-o formă înspăimântătoare, răsucită. Dar nu asta a făcut-o pe Corvina să se oprească. Era ochiul sculptat în trunchiul copacului, un singur ochi atât de realist încât părea că copacul o privea, ochiul mișcându-se în timp ce se mișca. I-a dat înfiorare.

Întorcându-se, s-a oprit la rândurile de pietre brute, nemarcate din extrema ei dreaptă.

Morminte.

În cele din urmă, un fior o cuprinse.

Crachetul unei ciobi a scăpat-o din transă. Se uită la o cioară – nu cea care fusese cu ea lângă lac, acesta era mai mare – se cocoțase pe una dintre pietre.

Scuturându-se, i-a zâmbit corbului. „Bună”, a spus ea încet, fărâmițând unul dintre biscuiți în mână și trăgându-l pe perete. „Nu ești înfricoșător? M-am întâlnit cu prietenul tău zilele trecute lângă lac. În mod surprinzător, nu vă văd deloc în campus. De ce nu vii în

zona universitară? Este din cauza altor oameni? Sau ai un cuib în pădure şi îţi place să stai aproape?

În timp ce îi vorbea păsării pe tonuri blânde şi liniştitoare, ea îl privi înclinând capul spre ea înainte de a zbura spre perete şi ciugulind firimiturile pe care le lăsase. Şi-a ridicat privirea, a croşcat din nou şi a început să mănânce. Un alt corb a zburat înăuntru, ţopăind pe peretele de lângă primul şi a înghiţit biscuitul.

Corvina a fărâmiţat altul în mână şi a pus-o pe perete în timp ce un alt corb, cel pe care l-a recunoscut din lac cu ciocul lui uşor îndoit, a bătut din aripi spre ea şi a mâncat.

„Ce loc a fost acesta?" a gândit ea cu voce tare, zdrobind în mâini ultimul dintre biscuiţi şi dându-l păsărilor, dintre care unul a luat o bucată mare între cioc şi a zburat, probabil la cuibul lui pentru cei mici.

Îndepărtându-şi mâinile, se întoarse pentru a privi ruinele. Erau mai bătrâni decât bătrâni. Păreau vechi. Ochii ei au străbătut zona, îndreptându-se spre mormintele din dreapta şi o grămadă de vechituri pe care le putea vedea lângă el. Intrigata, se îndreptă spre ea, cu cerul cenuşiu deasupra capului, pământul moale sub picioarele ei, cârliţe de iarbă crescută întinzându-i gleznele împreună cu un strat scăzut de ceaţă. Iarba se mai lungea cu cât se apropia de morminte.

Corvina se uită în jur la pietre, numărând în timp ce vântul îi mângâia părul.

Unu, doi, trei, patru... cincisprezece.

Cincisprezece morminte nemarcate.

Şcoala ştia de ei? Ei au fost cei care le-au pus acolo? Şi dacă da, atunci de ce au fost nemarcate? Doar dacă nu erau elevii din legendă. Ar putea fi? Cincisprezece dintre ei?

Gândindu-se peste întrebările care îi asaltau mintea, ea traversă micul cimitir pe partea cealaltă, cu ochii pe grămada de mobilier spart şi resturi dintr-o grămadă, puternic deteriorate de elemente.

Un singur obiect de lângă grămadă i-a atras atenţia, singurul lucru ascuns în gunoi. Corvina a atins capacul, simţind masa solidă de sub palmă acoperită cu o prelată întunecată care era complet deplasată cu senzaţia antică a zonei. Prelata era nouă, ceea ce înseamnă că era recentă.

Muscându-şi buzele într-un moment de ezitare, Corvina s-a îndreptat centimetru înainte şi şi-a întins mâna în lateral, ţinând prelata şi a tras-o în sus pentru a descoperi tot ceea ce protejează. Încetul cu încetul, a apărut, expunând la început picioare de lemn închis la culoare, apoi baza şi în cele din urmă corpul a ceea ce părea a fi un pian vechi şi deteriorat.

Era un *pian* .

Şi era o singură persoană pe care o cunoştea căreia i-ar păsa suficient de mult pentru a acoperi un pian. Însemna că fusese în acest loc, în acest cimitir şi în aceste ruine. El ştia de aceste morminte.

Corvina inspiră adânc, încercând să-şi dea seama care era rolul lui în toate acestea. Una dintre fetele cu care fusese dispăruse, alta se sinucise şi ştia de aceste morminte. Ar putea fi el responsabil pentru ei? Putea să ştie cu adevărat ce naiba se întâmplă? Gândul ia făcut pielea de găină.

Înghiţind, Corvina aruncă din nou prelata peste pian şi o regla exact aşa cum fusese. Era timpul să ne întoarcem.

Se îndreptă spre castel, urmând acelaşi traseu pe care îl luase, gândindu-se la tot ce descoperise de când venise la Verenmore. Era la jumătatea pantei când a simţit o altă prezenţă decât a ei.

Făcând o pauză, s-a întors, uitându-se în jur, încercând să aşeze acolo unde erau ochii, dar nu a găsit nimic. Pentru o dată, ştia că nu era imaginaţia ei. Părul de pe ceafă îi ţetea de conştient şi chiar când îşi începea ascensiunea, nu se putea scutura de senzaţia că cineva o privea, indiferent de câte ori s-a întors să verifice şi nu a găsit pe nimeni.

Ieşind din pădure, ea a mărşăluit direct spre Aripa Academică cu geanta ei, intenţionând să returneze nişte cărţi la bibliotecă.

Verenmore avea un uriaş şi ea se referea la uriaş, bibliotecă jos în temniţă. În sfârşit, se dusese la el cu câteva zile în urmă, împrumutând două cărţi pentru misiunea ei de economie şi petrecuse toată ziua închisă acolo.

În timp ce studiile o interesau destul de bine, ea se întreba uneori ce face exact la o universitate, în primul rând. Întotdeauna şi-a dorit să fie într-un mediu şcolar cu oameni, dar nu a fost niciodată foarte ambiţioasă în ceea ce priveşte obţinerea unei diplome sau a unui loc de muncă. A fost un nou început, un nou capitol pentru ea, dar în unele zile, ea se întreba dacă nu era acolo doar scăpând o vreme înainte de a trebui să se întoarcă la viaţa pe care o cunoştea dacă aceasta nu era doar o punte între ea. trecutul şi viitorul ei.

Pasiunea ei, satisfacţia ei, fuseseră întotdeauna în lucrurile simple – a citi, a face lumânări şi tămâie, a găsi cristale, a face lecturi, a fi una cu natura. Dar devenise monoton în oraşul ei vechi. Se întrebă dacă s-ar simţi la fel dacă ar începe altundeva, undeva nou. Cu toate acestea, din cauza mamei ei a fost acolo, în primul rând.

Mama ei, Celeste Clemm, fusese la facultate când şi-a cunoscut tatăl şi a rămas însărcinată. Părinţii ei i-au dat de ales – să avorteze copilul şi să-şi termine studiile, sau să aibă copilul şi să fie tăiată. Mama ei o alesese, lăsase totul şi toată lumea în urmă cu tatăl ei şi îşi făcuse o viaţă. Şi apoi, în decurs de un an, tatăl ei s-a sinucis. Corvina nu ştia cum arată. Mama ei nu vorbise niciodată despre el când a vorbit. În zilele în care se hotărâse să

vorbească, Corvina fusese suficient de fericită să vorbească despre orice o făcea fericită. Mama ei o iubise, dar încet-încet devenise... diferită. Corvina era acolo pentru ea pentru că îşi dorise ceva mai bun pentru ea.

A fost un memento care aminteşte, unul care i-a întărit coloana vertebrală. Ea a intrat în grădinile din faţa aripii academice, sau ceea ce ei numeau peluzele din spate, şi a văzut câţiva studenţi care se învârteau deja înainte de a începe cursurile. Câteva chipuri de la cursurile ei pe care le-a recunoscut dădură din cap spre ea, iar ea i-a răspuns la fel în timp ce se îndrepta spre biblioteca subterană.

„Hei, ochi ciudaţi!" Vocea tare a lui Roy strigă din spatele ei în mijlocul următoarelor chicoteli.

A decis să o ignore pe ea şi pe banda ei de fete, dar Roy avea alte idei.

„Am auzit că acum practici magia neagră."

ce *ce?*

Corvina s-a întors, încruntându-se spre Roy, care stătea pe una dintre pervazurile dintre peluză şi coridor, purtând blugi îmbrăcaţi în cizme negre şi un top lejer, jucându-se cu o şuviţă din părul ei însorit, înconjurat de alte patru fete.

— *Şi tu,* Roy? Corvina a pocnit pe limba. „Aş fi avut mai multe speranţe de la tine decât să mă îndrăgostesc de stereotipuri, pentru că mergând după ele nu ai fi decât o blondă prostească". Nu-i venea să creadă că spusese asta de fapt în faţa unui grup de oameni.

Bufăi Roy, ochii ei deschisi luând-o pe Corvina din cap până în picioare. „Ei bine, doar îţi spun ce anume zvonuri. Se pare că ai făcut sacrificii de animale şi ai făcut mui în pădure.

Corvina a simţit un râs din ea. „Aşa că stai, mă duc în pădure să fiu vrăjitoare sau curvă? Sunt derutat."

Văzu buzele lui Roy înclinându-se în sus înainte de a le controla. "Doar spre informare."

Corvina o studie pe fată pentru o clipă lungă, înţelegându-i-se. Avea grijă de ea în felul ei nesăbuit.

„Apreciez asta", i-a spus ea celeilalte fete cu sinceritate. „Dar orice fac sau nu fac în mod privat este strict treaba mea."

Cu asta, s-a întors şi a coborât spre bibliotecă. Bibliotecile fuseseră mângâierea ei de-a lungul vieţii, locul ei preferat. Era mirosul care o întâmpina în primul rând – mirosul iubit de hârtie veche, cărţi rumenite şi bibliotecă mucegăită. Era un miros distinctiv, reconfortant.

Scotând cărţile din geantă, le aşează pe birou, intenţionând să se îndrepte spre zona din spate pentru a căuta mai multe. Bibliotecara, o bătrână cu părul alb şi riduri şi ochi întunecaţi, cunoscători, o femeie al cărei nume nu-l cunoştea, şi-a pus cărţile deoparte, privind pe Corvina.

"Nevoie de mai mult?" întrebă ea cu vocea ei de hârtie, iar Corvina îi aruncă un zâmbet.

„Da, mă voi întoarce cu încă câteva, sper."

Corvina începuse deja să lucreze la lucrarea ei pentru clasa Dr. Kari şi avea nevoie de mai multe informaţii despre teoriile lui Freud şi arhetipurile jungiene.

Secţia de Psihologie era chiar în spatele a ceea ce fusese cândva o imensă temniţă a castelului. Universitatea refăcuse complet spaţiul, făcându-l mai luxos decât avea dreptul să fie orice temniţă. Rafturi de lemn închise, aproape negre, stăteau înalte în rânduri îngrijite în spate, diferenţiate pe departamente. Un şemineu mare a împodobit peretele de vest, mantaua de deasupra afişând o serie de săbii vechi care trebuie să fi aparţinut castelului. În faţa şemineului stăteau şase fotolii, arătând confortabil cu husele lor de culoare verde şi maro. Mese şi scaune lungi ocupau spaţiul dintre fotolii şi biroul principal. În mod surprinzător, un aparat de cafea foarte modern stătea într-un colţ de lângă birou, singurul lucru deplasat din întreaga temniţă antică.

„Continuă atunci, înainte să înceapă cursurile", a împins-o bătrâna bibliotecară.

Corvina dădu din cap şi se îndreptă spre spatele bibliotecii în mare parte goale, ocolind secţiunile de Istorie şi Literatură, şi se întoarse în Psihologie, cu degetele trecând prin cotorul vechi al cărţilor. S-a oprit la Psihologia inconştientului - Carl Jung şi a scos-o, ţipând imediat la perechea de ochi care se uitau la ea de printre golul din raft.

Inima bătând în viteză în timp ce cartea îi scăpa de pe degete, lovind podeaua cu o bufnitură, ea se uită la băiatul necunoscut care o privea cu ochi mişcaţi.

„Sunt aici", îi spuse el cu voce joasă, uitându-se în jur să vadă că nu vine nimeni.

"Scuzaţi-mă?" şopti Corvina, potrivindu-i tonul. "Despre cine vorbeşti?"

„Ucigatorii", se frământă el, vorbind cu o voce stinsă.

"Ce?"

Înainte ca oricare dintre ei să poată spune ceva, zgomotul paşilor a venit târâind spre ei, probabil după ce i-a auzit ţipătul puternic de câteva secunde în urmă.

Băiatul alergă în cealaltă direcţie, lăsând-o pe Corvina în picioare, complet perplexă. Cine naiba erau Slayers?

Ea a inspirat, clătinând din cap şi s-a ghemuit să ridice cartea căzută, exact când pantofii au apărut în linia ei de vedere – cizme masculine, maro, cu vârful aripilor, cu blugi negri pliaţi peste vârf. Corvina a ştiut chiar înainte de a ridica privirea cui îi aparţin.

Ea închise ochii pentru o clipă, cerând puterea de a-l înfrunta singură în acest colţ al bibliotecii şi de a rezista căldurii care trecea prin ea după o săptămână de priviri şi fantezii. Ea şi-a înclinat capul pe spate, ochii urcându-şi picioarele lungi şi coapsele groase, oprindu-se pe umflătura pe care o văzu la nivelul feţei, continuând pe trunchiul lui până la acei ochi de mercur captivanţi. Părea mai înalt, mai mare din avantajul ei.

El nu spuse nimic, doar se uită la ea în coapsă şi o fărâmă de ceva catifelat s-a încolăcit în burtă.

Părţile laterale ale fălcii lui pătrate se strânseră.

Îşi întinse palma pentru a o ajuta să se ridice şi Corvina îi studie mâna, acea mână mare şi frumoasă. Palma îi era calozată, degetele uşor îndoite, în special degetul mijlociu şi mic. Corvina ezită o secundă, înainte de a-şi pune mâna în a lui.

Senzaţia degetelor graţioase şi a pielii aspre îi trimitea mici valuri contrastante peste nervii ei. Mâna ei mică se simţea micşorată în strânsoarea lui mai mare, trimiţându-i pulsul să treacă peste corp. Ea a simţit o strângere mică, apoi s-a îndreptat, corpul ei îmbujorat pe al lui, sânii ei liberi lipiţi de trunchiul lui strâns, stomacul ei cuibărându-se în umflătura pe care o spionise cu câteva clipe în urmă, mâna în strânsoarea lui, ochii lui rătăcind peste faţa ei. .

Se opri o clipă, ca şi cum s-ar fi luptat cu el însuşi, înainte de a păşi într-o parte, luând-o cu el, apăsând-o pe spate în rafturi şi ferindu-i trupul mai mic de vederea oricui se întâmplase să se plimbe pe acolo. Protecţia în mişcare a făcut ceva să se înmoaie în pieptul ei, neobişnuit ca cineva să facă aşa ceva pentru ea.

Şi apoi un gând urât ia pătruns în minte. Dacă nu ar fi nimic special deloc? Dacă ar fi făcut asta pentru orice fată care i-a atras atenţia? Dacă ar fi aruncat în aer ceva simplu în ceva special din cauza lipsei de experienţă cu sexul opus?

Ochii lui au continuat să se mişte pe toată faţa ei, mâna lui ţinându-i pe a ei fără să-i dea drumul.

— Ai încolţit-o şi tu pe Alissa în bibliotecă? cuvintele i-au părăsit buzele înainte ca ea să le poată suna înapoi, atârnând între ele.

Ea îi văzu sprâncenele întunecate încruntate uşor, privirea lui fixă asupra ei. „Alissa? Fata care a murit?”

Corvina dădu din cap, cu gâtul strâns.

„De ce aş încolţi-o în bibliotecă?” a întrebat-o el, înclinându-şi capul într-o parte, degetele lui flectându-se în jurul ale ei, celălalt braţ apropiindu-se de raftul de pe partea ei, încurcându-le într-o bula întunecată.

Ea a simţit o înroşire caldă urcându-i pe faţă în apropierea lui. „Pentru că aţi fost împreună?”

Un chicotit uşor îi scapă când se aplecă mai aproape, făcându-i pulsul să fluture când nasul lui îl atingea. „Am fost cu ea o dată, cioara mică”, a spus el lângă gâtul ei. „Asta a fost înainte să-mi dau seama că este studentă. Nu am ajuns atât de departe ca să risc totul pentru o aventură întâmplătoare.”

Dar Jade i-a spus că Alissa s-a cuplat cu el, sau cel puţin asta i-a spus lui Jade. Îşi minţise oare colega de cameră? Şi dacă da, de ce? În ce naiba fusese implicată ca să se sinucidă după aceea? Sau o minţea?

Nasul care mirosi linia gâtului o aduse înapoi.

„Nu ar trebui să facem asta", a şoptit ea, sperând că el nu se opreşte, sperând că nasul lui continuă să-şi pipăie drumul până la gâtul ei. Dar care a fost răul? Cui i-ar răni dacă ar urma acest fir de poftă inspirat doar de acest bărbat?

„Nu, n-ar trebui", a fost de acord el, fără să se oprească din fericire. „Trebuie să stau departe de tine. Nu ştiu ce vrăjitorie este asta, i-a şoptit el, cuvintele lui plutind pe faţa ei în timp ce se apropie, dar trebuie să mă opresc.

Trebuia să stea departe de el şi ea, din atâtea motive, dintre care niciunul nu-şi putea aminti chiar în acel moment. Mintea ei era încurcată. Tot ce ştia ea era parfumul lui, acel parfum de lemn ars şi de ţuică ameţitoare, şi vocea lui – acea voce profundă, pietrişă, care îi spărgea sfarcurile – şi acei ochi argintii arzător – acei ochi care îi făceau să-i taie respiraţia şi buzele să furnice. Ea nu era altceva decât o senzaţie pură în acel moment, de la rădăcinile părului ei sălbatic şi slăbit până la vârfurile degetelor ondulate de la picioare, şi era doar lipită de el.

Chipul i s-a apropiat, împreună cu cererea lui şoptită.

"Opreste-ma."

Buzele ei s-au întredeschis.

— La naiba, înjură el, cu gura lui la câţiva centimetri de a ei, plutind. Ea a inspirat, pieptul ei apăsând mai adânc în el exact în timp ce el expira, schimbând aceeaşi suflare de aer încărcat între ei, staticul pulsând între picioarele ei, palpită, făcând-o umedă, umflată şi nevoiaşă.

Mâna lui o părăsi pe a ei, ducându-se într-o parte pentru a-i prinde fusta, privirea lui prinzându-i-o pe a ei.

„Ţi-am spus să nu-mi dai acei ochi", s-a întâlnit argintul cu violet într-un colţ întunecat al bibliotecii, „Ochii tăi au atâta foame. Sufletul tău este înfometat şi trupul tău este flămând. Spuneţi-mi, domnişoară Clemm, doriţi uşurare?

Ea a facut.

Întreaga ei fiinţă se simţea văzută, deschisă în faţa lui, crăpăturile din pământul ei vizibile, aşteptând ca el să-şi potolească setea.

„Un singur gust. Asta este."

Da, a vrut un gust. El era aproape, atât de aproape, iar ea murea să-i lase gustul să pătrundă în ea.

El a rămas exact acolo unde era, apărând-o cu un braţ pe partea laterală a raftului, ţinându-le privirea închisă, în timp ce el a început încet să-i ridice fusta. Ţesătura i-a foşnit peste picioare, expunându-le aerului pe o parte, adăugând supraîncărcarea senzorială a corpului ei, iar Corvina simţi că respiraţia se bâlbâie.

Mâna lui – mâna lui mare, goală, pricepută – i-a trecut şoldul, coapsa ei, aruncându-şi degetele peste locul umed şi nevoiaş dintre picioarele ei, nedescoperind nimic altceva decât carne.

Respiraţia lui a devenit zdrenţuită când degetul lui a intrat în contact cu umezeala ei. „Fără chiloţi?"

Corvina tremura. „Nu-mi... nu-mi place lenjeria intimă. Le sar uneori."

„M-ai distrus cu aceste cunoştinţe." Degetul lui mijlociu a înconjurat deschiderea ei o dată, iar ea s-a aplecat pe spate în cărţile din spatele ei, împingându-şi şoldul în faţă involuntar, având nevoie de mai multă presiune, mai mult contact. Dar şi-a îndepărtat mâna, scoţând-o de sub fusta ei, făcând-o să cadă la loc.

Cu ochii aţintiţi asupra ei, el şi-a frecat încet degetul umed peste buza ei inferioară, acoperind-o cu umezeala ei, apoi s-a aplecat în faţă, lingând sucul pe care îl mânjise acolo.

Pereţii ei s-au strâns.

— Ambrosia, mormăi el, dându-i buzei inferioare încă o linsă moale, cu capul ameţit de senzaţii. Nasurile li s-au periat, pieptele zvâcnind, pupilele lui umflate larg, gura întredeschisă ca a ei.

— Vrăjitoare, mormăi el, acolo, chiar acolo, atât de aproape încât aproape că îi putea simţi buzele.

„Diavolul", murmură ea înapoi, văzându-i ochii strălucind cu focul topit, simţind umflătura grea a lui apăsată de stomacul ei, chiar acolo unde inima se încolăcise adânc.

Zgomotul ceva ce se prăbuşeşte pe alt culoar îi făcu pe amândoi să se întoarcă înapoi.

A cercetat rapid zona, suflând, trecându-şi mâinile prin păr. Pentru o clipă lungă, pur şi simplu a respirat, de parcă ar fi încercat să-l controleze. Şi apoi se dădu înapoi, o mască căzându-i pe faţă în timp ce maxilarul i se strânse.

„Nu putem lăsa să se întâmple asta din nou, domnişoară Clemm. Înţelegi?"

Corvina a înghiţit. — Da, domnule Deverell.

Fără un alt cuvânt, s-a întors pe călcâie şi a plecat, luând cu el aerul electric.

Corvina se prăbuşi pe spate de raft, punând mâna pe care o ţinuse peste pieptul ei, încercând să o calmeze, încercând să-i ignore furnicăturile din gură, încercând să-şi strângă muşchii dintre coapse. Ea nu-l cunoştea, nu ştia cine era. El ar putea fi rău. El ar putea fi responsabil sau legat de dispariţii. Şi el a fost profesorul ei. Ea nu putea risca totul pentru

el, așa cum spusese el. Acesta a fost noul ei început și, cu istoria ei, nu putea risca nimic. Nu acum.

Verenmore era tabloul ei curat, iar Vad Deverell era scrisul ei pe perete.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 7

Corvina

„Hai să vorbim despre moarte, da?”

Domnul Deverell a mers în jurul mesei sale până la tabla din partea din faţă a clasei, cu un marcaj în mâna stângă necapată. A ridicat mâna, continuând să vorbească şi să scrie în acelaşi timp. Corvina a fost surprins să observe că era stângaci. Poate că din cauza modului în care şi-a folosit mâna dreaptă zilele trecute în bibliotecă asupra ei o făcuse, în mod inconştient, să creadă că era aliniat cu ea.

„DANSE. MACABRE”, a rostit vocea lui profundă alfabetele pe care le-a scris cu litere aldine, majuscule pe tablă, şi s-a întors cu faţa spre clasă. *„Danse Macabre.* Poate cineva să-mi spună ce este asta?”

Una dintre fetele din faţă şi-a ridicat mâna ezitant, iar el a dat din cap spre ea. — Da, domnişoară Thorn?

„Dansul morţii?” spuse ea pe un ton care era mai mult întrebător decât răspuns.

„Corect”, şi-a aruncat privirea asupra clasei luminate de soare şi a elevilor. „Ideea a apărut în Evul Mediu târziu. Ideea că există universalitate în moarte, indiferent de cine eşti în viaţa ta sau de locul tău sau de cât de mult ai, va trebui să dansezi cu moartea până la urmă. Cam frumos, chiar dacă macabru, nu-i aşa?”

Era. Atât îngrozitor de frumos, cât şi îngrozitor de macabru, acea moarte a venit la toţi în cele din urmă.

„Ideea a avut un impact mai târziu pe artă, muzică şi literatură”, a continuat domnul Deverell, jucându-se cu markerul prins între degetul arătător şi mijlociu. „În literatură, în special, acesta a devenit un dispozitiv alegoric care a inspirat folosirea multor motive pentru a reprezenta şi chiar prefigura moartea în poveşti. Acum, închide ochii şi gândeşte-te la moarte. Care este prima imagine care îţi vine în minte?”

Corvina se uită în jur pentru a vedea pe toţi închizând ochii, exact când privirea lui a ajuns să zăbovească asupra ei pentru o fracţiune de secundă, o privire aprinsă, viscerală şi complet interzisă în ei înainte de a merge mai departe. Din fericire, Jade era într-o pauză la baie, aşa că nu a observat asta.

"Domnul. Morgan?” l-a întrebat pe un băiat care stătea lângă fereastră.

„Crânii”, a răspuns băiatul.

Domnul Deverell dădu din cap, întorcându-se să scrie cuvântul pe tablă cu un punct. „Dă-mi altul.”

"Coasă?" a sunat cineva.

Umerii domnului Deverell au ridicat din umeri. „În funcţie de context, da. Cu Grim Reaper, da. Următorul."

„Cori", a oferit Jax, oferindu-i lui Corvina un rânjet răutăcios.

Mâna domnului Deverell făcu o pauză înainte de a scrie şi el. "Da. Ciorii sunt consideraţi simboluri ale morţii în multe culturi, considerate a aduce semne rele cu ei. Ele sunt în mare parte un motiv gotic în literatură."

„Cimitire".

"Da. Următorul."

„Schelete?"

„Se potriveşte cu craniul. Următorul."

În următoarele câteva minute, ea a luat notiţe în caietul ei vechi şi rumenit şi a lăsat clasa să vorbească.

Domnul Deverell sa întors în cele din urmă la clasă odată ce tabla a fost plină. „Moartea este fascinantă. Este singura inevitabilitate a vieţii, dar una pe care majoritatea oamenilor îşi petrec viaţa încercând să o depăşească. Moartea personajului poate fi cea mai puternică armă din arsenalul unui scriitor, dar una care trebuie folosită cu extrem de atent. Pentru lucrarea voastră de creaţie, vreau să scrieţi despre moarte. Fă-l de impact. Fă-o surprinzător. Fă-mă să nu prezic asta."

Şi-a lăsat ochii să rătăcească peste toată lumea. „Dă-mi o moarte naturală, o crimă, o sinucidere sau orice altceva. Gândi. Vreau să-l văd şi să fiu mişcat. Urmează în patru săptămâni."

La semnal, soneria a sunat şi toată lumea a început să se încheie. Corvina a privit o fată din faţă, una al cărei nume nu-şi amintea, mergând spre domnul Deverell în timp ce ţinea cărţile la piept. Ea observă modul rigid în care se ţinea, uşor departe de ea, limbajul trupului nerăbdător al fetei şi, pur şi simplu, ştia că era un alt admirator al lui. Doamne, parcă avea un bufet din care să guste şi să aleagă, în ciuda regulilor.

Scuturând din cap pentru ea însăşi că dorea în tăcere după un bărbat pe care jumătate din şcoală îl poftește, şi-a împins caietul în geantă şi a mers pe culoar, ţinându-şi privirea asupra uşii.

A devenit conştientă de privirea lui asupra ei, dar şi-a ţinut capul în jos şi a ieşit. A urmărit-o tot timpul, apoi se aştepta ca ea să nu fie afectată sau să gândească cu vreo celulă raţională a creierului când se ciocneau. Nu a fost posibil. Ceva între ei – chimic, emoţional, psihologic, ea nu ştia – s-a adunat ca lava topită şi cenuşa fierbinte, cauzată de o erupţie imprevizibilă pentru amândoi.

Era o altă zi frumoasă, dar mintea ei era încurcată. Nu înţelegea de ce a afectat-o atât de mult, de ce ideea ca el stă atât de aproape de o altă fată îi făcu ceva înverşunat în stomac. Ea nu-l cunoştea. Nu o cunoştea. Dar era ceva acolo, aproape sensibil în felul în care continua să crească şi să-i aducă împreună.

Strângând din dinţi, a ieşit să-l vadă pe Jax aşteptând-o, rezemat de un perete. Era arătos şi jucăuş, lucru pe care ea aflase de-a lungul săptămânilor că stătuse cu Troy şi băieţii lui. Jax avea tendinţa de a spune lucruri cu acea strălucire răutăcioasă în ochi, dar într-un mod bine intenţionat.

„Yo, Purple", o salută el, împingându-se de perete şi alăturându-se ea în timp ce se îndrepta spre grădini. Ea i-a aruncat un mic zâmbet, deloc timidă, dar fără chef să vorbească. Era în mare parte o introvertită, poate din cauza felului în care crescuse cu tăcerea ca însoţitor. Tăcerile erau confortabile, dar majoritatea oamenilor nu s-au simţit aşa. Îşi dădea seama că majoritatea oamenilor aveau o nevoie inutilă de a umple tăcerile, o nevoie pe care nu o împărtăşeşte. I-a făcut pe oameni să se simtă inconfortabil în preajma ei, adăugând şi mai mult ciudăţeniei ei.

— Deci, lecţie sumbră, nu? Jax a umplut tăcerea.

Corvina a ridicat din umeri. Fusese sumbru, dar frumos. Moartea ca idee era fascinantă, iar mintea ei se agita deja cu modul în care îşi va scrie lucrarea. Din toate cursurile ei, ea a învăţat că iubea cel mai mult literatura. În timp ce facultatea ei de psihologie o ajuta să înţeleagă un pic mai mult mintea, a fost doar pentru înţelegere şi nimic altceva. Cu Literatura, ea putea simţi că analizează şi îşi imaginează, atât latura raţională, cât şi cea creativă a minţii ei implicate pe deplin cu subiectul.

— Deci, mergem în pădure, îi zâmbi Jax. „Vrei să agăţaţi?"

„Unde suntem agăţaţi?" Vocea lui Jade se auzi dintr-o parte când ea şi Troy li se alătură.

Jax şi-a clătinit din sprâncene spre ea. "Pădure."

Corvina văzu ochii lui Jade mărindu-se uşor. "Eşti nebun?" şuieră ea, lovindu-l cu mâna pe braţul lui Jax. „Nu ar trebui să mergem acolo. E periculos."

„Ei bine, colega ta de cameră merge acolo destul de des, aşa că bănuiesc că ea este cea nebună", a replicat Jax.

Corvina îşi simţi dinţii scrâşnind la cuvânt, pielea ei strângându-se când ceva fierbinte, usturator a intrat în corp. Furie. Aproape că nu a recunoscut emoţia din cauza cât de străină îi era. Corvina nu fusese niciodată o persoană supărată, dar acel cuvânt. Cuvântul acela, aruncat atât de neglijent, a fost declanşatorul ei.

Înainte ca ea să poată spune ceva, Troy l-a plesnit pe Jax pe cap cu un „Uită-te, pula".

Jade arătă cu degetul către băieţi. „Nu vorbi aşa despre ea. Dacă este cineva nebun aici, sunteţi voi, băieţi, că v-aţi gândit să mergeţi în pădurile alea.

„Mergem”, a afirmat Jax. „Întrebarea este, vii sau nu?”

Corvina nu a vrut să meargă, nu după comentariul nebunesc sau cât de aproape a lovit acasă. Dar nici nu voia ca ei să meargă spre ruine. Se simțea protectoare față de ei, dintr-un motiv bizar. Nu voia să-i găsească nimeni, să se poticnească de ei – nu ruinele, mormintele sau acel pian vechi acoperit cu o prelată nouă. Nu-și dăduse seama, dar își revendicase deja locul din mintea ei, dispusă să-l împartă doar cu o singură persoană, una care pretindea că pădurea este mângâierea lui cu mult înainte de a ajunge ea acolo.

Acesta a fost singurul motiv pentru care a spus: „Sigur”.

Jax îi aruncă un rânjet învingător în timp ce Jade oftă, ciupindu-i nasul. "Amenda. Dar nu mergem prea adânc. Și ne întoarcem înainte de apusul soarelui.”

„Deal”, o asigură el. „Ne întâlnim în fața turnului tău. O să iau niște chestii.”

Troy o îmbrățișează pe Corvina. „Mulțumesc, Purple.”

Corvina își dădu ochii peste cap, inima i se încălzește la gestul lui.

Băieții au făcut jogging și Jade îi aruncă Corvinei o privire curioasă. — Mergi des în pădure?

Corvina ridică din umeri și se îndreptă spre turn. Mergea mai mult în pădure de-a lungul săptămânii, în fiecare dimineață devreme. Mai precis, mergea la ruine cu ceva mâncare și jurnalul ei. Îi plăcea să stea pe una dintre pietrele mari de lângă zidul care se prăbușește, înconjurată de natură, luând înapoi ceea ce făcuse omul cândva. Îi plăcea că în fiecare dimineață erau tot mai mulți corbi care veneau să fie hrăniți de ea. Îi plăcea să-i privească în timp ce scria în jurnalul ei – observații despre oameni, inferențe despre ea însăși și gânduri despre un bărbat. Îi plăcea să pună cuvintele pe hârtie. O făcea să înțeleagă tot ce se întâmpla înăuntru. Jurnalul nu era ceva ce făcuse întotdeauna. De fapt, nici măcar nu se gândise să o facă până când doctorul Detta nu i-a sugerat-o.

Vântul rece i-a periat fața, biciuindu-i șuvițele de păr care scăpaseră din împletitura ei de coadă de pește. Soarele era strălucitor, dar aproape de orizont. Probabil că mai aveau o oră de lumină.

Ea și-a tras cureaua pungii ei mai sus peste umăr, în timp ce îi spiona pe Troy, Jax, Ethan și alți doi băieți pe care nu-i cunoștea stând lângă turn. Cinci în total.

„Ar trebui să luăm niște fete?” întrebă Jade încet dintr-o parte. „Nu că nu am încredere în ei. Dar tu nu le cunoști și nu vreau să te simți inconfortabil.”

Corvina își simți buzele înclinate într-un zâmbet la considerația prietenei ei. „Sunt bine, nu-ți face griji. Mulțumesc, și-a pus o mână pe umărul ei mic și a strâns.

Câteva minute mai târziu, băieții, înarmați cu mâncare și apă, se uitară la Corvina.

„Deci, unde, Purple?” întrebă Troy indicând deschiderea din pădure. „Tu știi cel mai bine.”

Corvina nu era expertă în gâtul acestor păduri, dar le cunoştea mai bine decât tipii ăştia. Ruinele din stânga şi lacul drept înainte, ambele erau locuri pe care dorea să le evite – ruinele pentru că erau ale ei şi lacul din cauza vocii.

Ea a indicat dreapta. „Nu am explorat acea parte, aşa că hai să mergem acolo." Să sperăm că n-ar fi altceva decât pădure.

Grupul, toţi şapte, au intrat în pădure şi s-au îndreptat spre dreapta. Sub desiş, lumina era considerabil mai puţin strălucitoare, umbrele mai lungi, vântul mai rece.

— N-ar trebui să facem asta, spuse Jade din partea ei, cu mâinile ei strângând cu pumni curelele rucsacului ei.

„Vom merge un pic mai departe şi ne întoarcem, bine?" Troy şi-a pus mâna pe umerii mai mici ai lui Jade, bagând-o în cadrul lui. „N-am fi avut mingile dacă nu ar fi fost Purple aici", dădu din cap spre Corvina. „Ea a mers în pădure atât de rece în ultimele săptămâni, că a trebuit să vedem singuri, ştii? De fapt, îmi este frică de pădure şi înălţimi de mult timp."

"De ce?" a întrebat cineva, iar Corvina a ascultat, curioasă de trecutul lui Troy.

— Doar unul dintre acele lucruri, ridică Troy din umeri. „Dar întotdeauna mi-am dorit să explorez aceste păduri. Majoritatea copiilor din campus se tem de asta."

„Oh, da", a intervenit unul dintre noii băieţi. „Ucigatorii sunt doar o legendă ciudată care le-a spus studenţilor să-i sperie oricum."

„Ucigatorii?" întrebă Corvina, amintindu-şi cuvântul pe care i-o spusese băiatul în bibliotecă, mâna ei plutind peste scoarţa tare şi aspră a unui copac.

— Da, explică Troy. „Este un nume stupid. Dar aşa îi numesc toată lumea pe studenţii cu toţi acei ani în urmă care au răpit şi ucis sătenii."

Peste braţe i-a izbucnit pielea de găină. Ce naiba? Ce însemnase băiatul din bibliotecă cu mesajul lui? Cine naiba fusese? În mod clar, tocmai se încurcase cu ea.

„Vrei să ştii ceva şi mai ciudat?" continuă Troy, fără să-şi dea seama că ceva nu era în regulă în mintea ei.

Corvina dădu din cap, răsucirea tulburătoare din intestine strângându-se mai strâns.

— Studenţii care au terminat Slayers? Troy rânji. „Legenda spune că, după ce le-au pus capăt, ei au dispărut de pe faţa pământului după ce au părăsit Verenmore. Fiecare dintre ei."

Un fior i-a zguduit corpul când Jade i-a dat un pumn pe Troy în lateral. „Nu ne mai speria!"

— Pădurile sunt un loc pentru poveşti înfricoşătoare, Jadie-girl, îi ciufuli părul.

Înclinaţia s-a abrupt pe măsură ce mergeau, iar Jax i-a dat mâna să o ajute în timp ce ea o apuca de fustă. A fost prima dată în viaţa ei Corvina şi-a dat seama că mâinile au senzaţii diferite. Domnul Deverell care o ţinea de mână fusese o experienţă cu totul diferită decât

Jax care o ţinea de mână. Ambele strângeri erau ferme şi mari, dar acolo unde strânsoarea caldă a domnului Deverell pătrunsese în pielea ei şi se scufundase pentru a aprinde ceva adânc, adânc în ea, a lui Jax tocmai era. Nu a făcut-o să aibă nici măcar un pic din acelaşi răspuns fiziologic sau psihologic.

„De unde ştii atât de multe?" Corvina i-a cerut lui Troy să-şi distragă atenţia de la gândul omului cu ochi de mercur.

Troy îi aruncă o privire serioasă. „Lucrez la universitate part-time, duc pachete în oraş de două ori pe lună, le trimit. Oamenii din oraş, în timp ce se îneacă în zvonuri, au şi câteva informaţii foarte interesante despre acest loc. Mai ales bătrâna de la poştă."

Corvina îşi simţi sprâncenele încruntate, surprinsă de acest fapt despre Troy. "Ce zici despre ea?"

„Oh, asta va fi bine", a râs unul dintre băieţi din spate.

Troy a rămas tăcut în timp ce îl ajuta pe Jade să treacă peste un buştean căzut. „Sora mai mică a tatălui ei era una dintre fetele care fuseseră luate. S-a născut la câţiva ani după ce s-ar fi întâmplat totul, dar a aflat totul despre asta de la părinţii ei."

„De ce investighezi toate astea?" întrebă Jade, clătinând din cap.

„Nu eşti interesat să ştii ce s-a întâmplat aici?" a cerut Troy înapoi. „Aceasta este casa noastră şi nu vrei să ştii de ce ne ascund toate rahaturile astea?"

„De fapt, nu, nu," a răspuns Jade. „Sunt fericit cu viaţa mea aici şi nu vreau să deranjez asta. Simplu."

— Nici măcar după ce s-a întâmplat cu Alissa?

„Mai ales după ce sa întâmplat cu Alissa."

Alissa care ascunsese ceva de la Jade.

'Vă rog să mă ajutaţi.'

Vocea a ieşit de nicăieri, răsunând în capul ei, aducând cu ea acel înveliş urat de pe limbă. Corvina şi-a muşcat buzele pentru a nu reacţiona, strângând de lângă ea trunchiul unui copac, ţinându-şi ochii în pământ, la pământul bogat şi întunecat şi la iarba groasă din jurul faldurilor fustei.

„La naiba!" exclamă Ethan şi toată lumea s-a întors să-l vadă stând în spate, spre stânga, cu ochii pe ceva. Corvina îi urmă privirea pentru a vedea la ce se uită şi clipi.

O baracă. Caramida si lemn. Nu tocmai dărăpănat. Geamuri neîntrerupte.

Şi o siluetă lungă care se mişcă înăuntru.

Inima i s-a oprit.

„La naiba, hai să mergem", o trase Jade de braţul lui Troy, ochii ei conectându-se frenetic cu Corvina.

Unul dintre băieţi s-a împiedicat înapoi. „Omule, hai să plecăm de aici."

Având puls, Corvina miji, dar umbra nu s-a mai mişcat. A rămas nemişcat. Ar putea fi cineva care avea nevoie de ajutor?

— Întoarce-te, Vivi, se auzi vocea lui Mo în capul ei, iar acesta a fost un răspuns destul de bun pentru ea. Oricare ar fi fost, o voce sau subconştientul ei, Mo a avut grijă de ea.

Fără un cuvânt, a pornit înapoi în sus, ştiind că ceilalţi o vor urma. Urcarea lor înapoi a fost în mare parte în tăcere, paşii lor grăbiţi, cei mai mulţi dintre ei pierduţi în propriile gânduri.

„Ce dracu a fost asta?" întrebă Jax după câteva minute, dându-i din nou mâna lui Corvina peste acelaşi buştean.

„Poate un animal?" a sugerat un tip.

„Un animal atât de înalt?" spuse Troy încet dintr-o parte. "Mă îndoiesc de asta. Aţi văzut măcar uşa?"

Corvina se uită la Troy, încruntat. Dar uşa?

„Dar uşa?" Ethan a repetat întrebarea din capul ei.

„A fost încuiat din exterior", a spus Troy, aruncându-le o privire înainte de a continua în sus. „Dacă era ceva înăuntru, era încuiat acolo."

Jax ezită, ţinându-l de mână pe Corvina pentru sprijin în timp ce naviga pe teren. „Ar trebui să ne întoarcem să vedem dacă este cineva care are nevoie de ajutor?"

Cuvintele ieşiră din gura Corvinei înainte ca ea să le poată opri. „Trebuie să stăm departe de acel loc."

Simţi că ochii lui Troy se ascuţi asupra ei. „De ce spui asta, Purple?"

— Doar un sentiment, îi spuse ea simplu. Nu credea că menţionând că o voce care poate fi sau nu reală, una pe care o auzise toată viaţa, îi spusese că le va sta bine.

— Da, ei bine, voi avea încredere în sentimentele ei, aprobă Jade. „Hai să ne întoarcem."

Şi-au făcut drum în sus, în tăcere, în timp ce lumina zilei a dispărut încet, intrând în cele din urmă în terenul castelului exact când soarele se scufunda sub orizont. Au stat o secundă în faţa turnurilor, procesând orice se întâmplase în pădure.

O siluetă întunecată se îndreptă spre Sala Principală, cu ochii luând în grupul lor, zăbovind pe mâna pe care Corvina nu-şi dăduse seama că era încă ţinută de Jax. Îi văzu ochii oprindu-se pe mână pentru o secundă lungă înainte de a merge mai departe şi nu înţelegea de ce simţea nevoia să-l urmeze.

„Tu nu..." începu unul dintre băieţi înainte de a-şi strânge buzele.

"Ce?" a cerut Troy.

— Nu crezi că domnul Deverell are vreo legătură cu asta, nu? întrebă băiatul. Corvina simţi că atenţia i se ascuţise la numele lui, ochii ei observă silueta lui care se retrăgea, ideea

zbârnâindu-i în minte. Ar putea? Ar putea avea cu adevărat ceva de-a face cu orice ar fi fost acolo?

Troy şi-a trecut o mână prin păr, privind în sus la cer. „Nu ştiu, omule. Este secretos şi merge tot timpul în acele păduri şi nimeni nu ştie de ce. Dar nu am primit niciodată o vibraţie proastă de la el."

Jade se cutremură vizibil. „Ar putea fi unul dintre acele lucruri în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit."

„Este aici de mai mult timp decât oricare dintre noi", a subliniat un alt băiat. „De ani de zile, mai mult decât majoritatea colegilor săi. Mai întâi ca student, apoi ca profesor. Cine ştie ce a văzut şi a făcut? Sau chiar de ce merge mereu în acele păduri."

— Pădurile alea, spuse Ethan, privind marea de verde închis care ascunde nenumărate secrete. „Nu ştiu despre domnul Deverell, dar ceva este foarte în neregulă în pădurile alea."

Ceva nu era în regulă în tot acest loc, iar Corvina nu avea habar despre ce era.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 8

Necunoscut

Fata nu ar fi trebuit să vină niciodată la Verenmore.

Au văzut în timp ce ea cutreiera castelul în rochie şi părul lasat ţinând o lumânare în sus, ca o apariţie fantomatică bântuind spaţiile dintre pereţi. Au văzut cum ea a intrat singură în pădure dimineaţa. Şi o lăsaseră să fie.

Dar acei ochi violet au văzut cu totul prea multe, mult mai mult decât puteau dezvălui.

Era prea îndrăzneaţă, prea curioasă pentru binele ei. Cei doi împreună într-o singură fată ciudată erau o combinaţie periculoasă. Fusese departe de orice îi privea până acum. Acum, ea putea să se împiedice de ceva, să descopere secrete îngropate adânc, să dezlege tot ceea ce munciseră atât de mult.

Trebuiau să o ţină departe.

Era timpul pentru diversiune.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 9

Corvina

Fata cu părul lung și negru stătea întinsă cu fața în jos în apă, cu treptele plutind la suprafață în mod eteric, pielea ei palidă ca fantomatică în lumina lunii. Corvina se uită în jur, fără să știe locul sau ora, doar că avea nevoie să ajungă la fată. Făcu un pas înainte, cu glezna scufundându-se în apa înghețată, dispărând sub întuneric.

Inima bătând cu putere, ea mai făcu un pas, exact în momentul în care ceva rece, sclipitor i-a strâns gleznele, blocând-o pe loc. Corvina s-a chinuit încercând să ajungă la ea, dar mișcările au provocat ondulații care au făcut-o pe fata să plutească mai departe. Ea s-a zbătut mai tare, dar degetele lipicioase din jurul picioarelor ei nu lăsau loc.

Fata a ajuns la mijlocul oriunde s-ar fi aflat și a început încet să se cufunde în apa tulbure, centimetru cu centimetru, până când doar părul ei a rămas plutind la suprafață.

Corvina deschise gura ca să o strige, dar nu ieși nimic, vocea ei stinsă, gâtul blocat la loc ca gleznele.

„Corvina", strigă o voce din spatele ei, o voce pe care o cunoștea și iubea în sufletul ei. Vocea mamei ei.

S-a întors și a văzut-o pe mama ei stând la câțiva pași de țărm, îmbrăcată în rochia ei neagră de bumbac și împletitură, zâmbind. Dar ochii ei au fost aruncați în aer cu negru acoperind totul până când nu a putut vedea ochii violeti plini de dragoste. Ea amesteca un pachet de cărți, privindu-l pe Corvina cu acei ochi înfricoșători complet negri.

— Mamă, strigă ea, vocea ei lucrând de data aceasta.

O carte a căzut din pachet, alta și alta. Mama ei i-a zâmbit, aruncând pachetul într-o parte și ridicând cărțile care veniseră în timpul amestecării ei, întorcându-le să i-o arate.

Diavolul. Iubitii. Turnul.

Toate arcane majore. Toate prevestirile puternice.

„Știi ce urmează, iubito", a spus mama ei, încă zâmbind. "O furtuna. Singurul loc sigur este ochiul. El este furtuna. El te va ține în siguranță."

„Cine, mamă?" întrebă Corvina, încercând să-și elibereze picioarele de orice o ținea pe loc.

„Diavolul", a răspuns mama ei.

„Cel din cartelă?" și-a întins mâinile, încercând să ajungă la ea.

„Cel din inima ta", a chicotit mama ei. „Odată ce gusti din fructul interzis, ești al diavolului."

strigă Corvina în timp ce mâinile care o ţineau de glezne au început să o tragă în apă, departe de mama ei.

„Mama", rosti ea îngrozită, exact când mama ei începea să dispară simultan. Ea s-a chinuit mai mult să ajungă la ţărm, dar fără niciun rezultat, trupul ei mişcându-se frenetic mai adânc în adâncuri.

„Mama!" ţipă ea, cu mâinile întinse, încercând să ajungă la o mamă care nu era acolo.

Ceva a zguduit-o tare.

„Corvina!"

Ochii ei s-au deschis pentru a vedea chipul îngrijorat al lui Jade planând peste ea, mâinile ei ţinându-o de umeri. Corvina gâfâi, cu pieptul umflat, cu întregul corp udat de sudoare, cu privirea sălbatică în jurul camerei, în timp ce mintea ei procesa ceea ce se întâmplase.

Un coşmar. Avusese un coşmar.

Respirând pe gură, se ridică, cu mâinile tremurând.

„Ţipai după mama ta", îi spuse Jade încet, întinzându-i un pahar cu apă din lateral. Corvina a acceptat-o cu recunoştinţă, înghiţind totul în câteva secunde, lăsând inima ei să-şi încetinească viteza.

Un coşmar. Doar un coşmar.

„Mulţumesc", îi spuse ea colegului ei de cameră îngrijorată, dându-i paharul înapoi.

"Te simţi bine?" întrebă Jade, luându-se pe patul ei.

Corvina dădu din cap. „A fost un vis urât." Şi asta a îngrijorat-o. Nu fusese niciodată predispusă la coşmaruri, dar cele puţine pe care le avusese în viaţa ei nu erau semne bune. Mama ei îi spusese că sunt de rău augur, mai ales cu ea. Doctorul spusese că sunt dăunătoare. Trebuia să se stăpânească pe ea însăşi.

Legănându-şi picioarele din pat, îşi frecă faţa cu o mână obosită. "Mă duc la o plimbare."

„Este miezul nopţii", îi spuse Jade, cu ochii precauţi. "Esti sigur?"

Corvina dădu din cap. „Am nevoie de aer. Trebuie să-l îndepărtez. Nu-ţi face griji, mă voi întoarce curând."

Împingându-şi picioarele în cizme, încă îmbrăcată în cămaşa de noapte albastră, Corvina şi-a tras părul peste un umăr şi a luat o lumânare din sertarul de lângă ea. Ochii ei căzură pe pachetul de tarot care stătea lângă el. Ridicând-o şi ea, lipând lumânarea pe un suport, ea a aprins-o şi i-a oferit lui Jade ceea ce spera să fie un zâmbet liniştitor. „Serios, du-te la culcare. Trebuie doar să o îndepărtez."

Jade şi-a muşcat buza, şi-a privit lumânarea pâlpâitoare. „Aş sugera un felinar dacă ieşi pe pereţi. Vântul bate puternic în seara asta."

Corvina aruncă o privire pe fereastră. Garguia grotescă din afara ferestrei se profila ca un monstru de rău augur care ţipă la lună. O lună aproape plină. Ar fi bine. Cu toate acestea, ea a dat din cap către prietena ei, şi-a înfăşurat un şal şi a plecat.

Coridoarele erau goale la această oră a nopţii, lumânarea oferind suficientă lumină pentru ca ea să coboare scările. Nu se cânta la pian, nu mai fusese de câteva zile. Trebuia să meargă la ea, locul liniştit în care era doar ea şi nimeni altcineva care să o întrerupă.

Ieşind în foaier, a împins uşa de la intrare a turnului cu mâna ţinându-şi puntea şi a privit afară, pentru a verifica orice gardieni care patrulau pe teren. Văzând calea ei liberă, s-a strecurat afară.

Vântul îi tăie faţa, rece şi muşcător şi însufleţitor. Flacăra de pe lumânarea ei a dansat cu vântul pentru o secundă sălbatică ca un iubit, pâlpâind şi rezistând pasiunii sale, înainte de a se preda şi de a se stinge la cererea lui. Mirosul pădurii o făcea semn, parfumul pământului bogat şi al frunzişului adormit, parfumul copacilor necunoscut şi al florilor nevăzute.

Ţinând încă cu ea suportul pentru lumânări, ea şi-a îndreptat drumul spre pădure şi a cotit la stânga spre ruine. Nu fusese niciodată în pădure noaptea aici, dar în timp ce se îndrepta spre destinaţie, cu sunetele pădurii şi ale creaturilor ei pentru a-i ţine companie, se simţi relaxată. Pădurea noaptea era la fel ca în oraşul ei natal. Insectele nocturne ciripeau, amintindu-i că nu era singură în întuneric. Liliecii zburau deasupra capului, mergând la ora lor. O pasăre gutura la fiecare număr de trei.

Unu. Două. Gânguri.

Corvina şi-a potrivit paşii cu coco, atingând scoarţa copacilor pe drum în semn de salut, mulţumindu-le în tăcere pentru că a adăpostit-o în timp ce se îndrepta sub lumina stinsă a lunii.

După câteva minute, au apărut ruinele, locul ei de liniște, şi ea a simţit că zâmbeşte.

Şi apoi a îngheţat.

Pentru că în spaţiul ei de singurătate stătea un bărbat mare pe una dintre băncile sparte, cu prelată aruncată pe pământ lângă el. Îşi ridică privirea în timp ce o creangă scraşnea sub cizma ei, ochii lui argintii ardând-o, arestând-o la locul ei, la câţiva metri distanţă.

„Trebuie să glumeşti de mine", mormăi el, vocea lui purtându-se în spaţiul deschis dintre ei, în timp ce se întoarse complet spre ea. „Ce naiba cauţi aici?"

Corvina înghiţi în sec, cu degetele strângându-se în jurul sfeşnicului. „Vin aici tot timpul."

„Vreau să spun”, a clarificat el, punând ceva metalic în mână pe banca de lângă el, „ce cauți aici la ora asta a nopții?”

Nu voia să-i spună despre coșmarul ei. Nici măcar nu o procesase ea însăși. Deci, ea i-a dat adevărul, cât a putut. „Nu am putut să dorm.”

„Și ai crezut că o plimbare prin pădure în miezul nopții ar fi cea mai logică soluție?” întrebă el, cu tonul furios. De ce naiba era furios, mai ales că făcea exact același lucru pe care îl făcea ea? Uf, ea ura confruntarea. Ei bine, ea era o persoană liberă și nu era locul lui, așa că nu putea să o oprească.

Corvina l-a ignorat, alegând să meargă pur și simplu la locul ei – o stâncă răsturnată care fusese cândva o parte a zidului de lângă cimitir. Stânca se prăbușise într-un fel în care făcea un scaun suficient de mare pentru ca ea să stea și să se sprijine pe spate, cu vederea fântânii sparte din față, din fericire departe de copacul ciudat cu un singur ochi, mormintele în spatele ei și grămada de mobilier inclusiv pianul din dreapta ei.

Îi simțea ochii pe ea însăși în timp ce se așeza pe stâncă și își punea pachetul de cărți în poală, ignorându-l complet. L-a auzit începând să joace ceva la pian, sunetul metalului lovind ceva solid pătrunzând în tăcere, iar ea se uită înapoi, prea curioasă pentru a rezista. Stătea pe banca pe care probabil o trăsese din grămada de mobilier, cu un fel de clește în mână, trăgând de ceva din interiorul pântecelui pianului care părea străvechi.

"Este al tău?" întrebă ea, incapabil să stăpânească întrebarea.

Mâna lui făcu o pauză înainte de a mai scoate o bucată de ceva în interiorul pianului. „Nu”, a răspuns el succint. „A fost aici cu cealaltă gunoi”.

Și-a mușcat buza. — Și tu îl repari?

Silver s-a blocat cu ea.

"Da."

— Nu știu nimic despre piane, spuse ea, uitându-se la mâinile lui cu unealta. De aceea avea palmele caloase.

Se uită la ea o clipă lungă, înainte de a-i privi în poală. „Acelea sunt cărți de tarot?”

Corvina își simți buzele ridicându-se într-un zâmbet, mângâind peste cărți. „Au fost ale mamei mele. Ea m-a învățat cum să le citesc.”

Ea a scos cărțile și a început să amestece.

„Și tu crezi în ceea ce spun ei?” întrebă el în liniște, cu vocea profundă împletită de curiozitate. „În destin?”

Corvina a ridicat din umeri, lăsându-se pe spate pe stâncă, relaxându-se cu greutatea familiară a cărților din mâini și cu mișcarea de a le amesteca. „Cred că sunt buni ca ghiduri, nu ca manuale.” Un card a căzut. a continuat ea. „Ei pot ghida și da un sentiment de direcție

cu privire la ceva, dar nu detaliile precise despre cum și când și ce. Asta depinde de alegerile noastre." Un alt card.

„Interesant", a mormăit el, cu șuvița albă din părul lui puternic împotriva întunericului în lumina lunii. Corvina l-a studiat un minut îndelungat în timp ce continua amestecul, la felul în care sprâncenele sale proeminente i-au tăiat fața concentrată, la conturul pătrat al maxilarului presărat de zgârieturi, la regalitatea nasului drept, la strângerea din plin. buze.

„Ai o față foarte interesantă, deși nu arătoasă în mod convențional", a spus ea înainte de a realiza brusc cum suna cuvintele. Ochii lui argintii se ciocniră cu cei violeti, sprâncenele care fuseseră tăiate ridicându-se în tăcere.

„Am vrut să spun asta ca un compliment", a clarificat ea, simțindu-și fața călduită, recunoscătoare pentru întunericul care l-a ascuns, concentrându-se pe acțiunea mâinilor ei. „Ai o față foarte captivantă. Frumos dar neconvențional. Asta am vrut să spun. Îmi pare rău; Probabil că nu ar trebui să-ți vorbesc așa."

El a ignorat-o câteva clipe după aceea, părțile laterale ale maxilarului lucrându-și în timp ce se întorcea la reparații. Corvina închise ochii de rușine și trase aer în piept. Acesta a fost probabil motivul pentru care ar trebui să-și țină gura, mai ales în cazul bărbaților care îi făceau stomacul să fluture doar cu o singură privire. Era sigură că va fi altul în campus. Și era o tânără care se regăsea pe sine. Pofta puternică era ceva ce experimenta pentru prima dată și își datora ea însăși să o exploreze. Ar trebui să găsească pe cineva.

„Pe cine ai considera convențional frumos?" cuvintele lui i-au venit.

Nu se așteptase ca el să o întrebe asta. Corvina se gândi la asta timp de un minut, întrebându-se dacă ar trebui să spună măcar ceva. Probabil ca nu.

— Crezi că Jax este frumos? întrebă el încet, prea încet.

Corvina înghiți în sec. Avea sentimentul că orice răspuns ar fi un răspuns greșit. „Colega mea de cameră așa crede."

Nu s-a uitat la ea. „Am întrebat ce crezi."

— Da, a recunoscut Corvina, simțind ceva încordat între ei. „Este convențional frumos, aș spune. Nu am vrut ca comentariul meu să fie nepoliticos. Îmi pare rău, nu sunt cel mai bun la conversație."

Se aplecă pur și simplu peste pian, mâna lui trăgând agresiv de o coardă, acțiunea aprinzând ceva visceral în interiorul ei. Corvina a tăcut, privindu-l cum lucrează și și-a mușcat limba. Probabil că nu ar fi trebuit să spună nimic.

„Cât de bine îl cunoști pe Jax?" întrebă el după o secundă lungă.

„Hm", a vrut ca ea să sape un fel de groapă. De ce naiba întreba de Jax? Ea se încruntă la întrebare. „Suntem prieteni, cred."

„Prieteni care se țin de mână?" întrebarea lui era liniștită, dar tare în tăcerea care urma.

Corvina se opri în amestecul de cărţi, uitându-se în jos la mâna lui, bătăile inimii ei triplându-se în viteză, ştiind că le văzuse ieşind din pădure. Jax încă o ţinea de mână, aceeaşi mână pe care o ţinuse acest bărbat în bibliotecă, chiar înainte de a gusta puţin din ea.

Ea a rămas tăcută.

Dintr-o dată, îşi puse unealta jos şi se ridică de pe bancă, corpul lui lung şi slăbănog strângând distanţa dintre el şi stânca ei în trei paşi repezi. Se opri în faţa ei şi se aplecă, cu braţele apropiindu-se de stânca de ambele părţi ale ei, ţinând-o pe loc în timp ce Corvina îşi ridică privirea la ochii lui tunşi, cu inima trântindu-i în cutia toracică.

„Orice ar fi asta, nu se poate întâmpla", îi spuse el încet, clar, cu voce joasă, dar fermă. „Tu eşti elevul meu şi eu sunt profesorul tău, dar şi mai rău, sunt periculos. Fetele cu care interacţionez dansează cu moartea mult mai devreme decât ar trebui. Dacă preţuieşti viaţa ta, nu mă privi aşa cu ochii tăi." Se aplecă mai aproape, respiraţia lui caldă şi parfumul arzător strângând peste ea. — Mă face să vreau lucruri, cioara mică.

„Lucruri de genul ce?" şopti ea, cu inima în gât, cu privirea întinsă în a lui.

„Lucruri precum pumnul meu în părul tău şi limba mea în gură", îi spuse el aspru, cu liniile feţei încordate. „Lucruri precum să te draci în faţa băiatului care te ţinea de mână, doar ca să-i spui că nu vei fi niciodată al lui. Lucruri precum să te aplec peste biroul meu după curs şi să-ţi spun să-ţi înfăşori buzele în jurul penisului meu, aşa cum faci cu creionul."

Trupul ei, inima, chipul i se simţeau în flăcări. Nimeni nu vorbise niciodată cu ea aşa. Citise cuvinte ca cele din cărţi, spuse cu vigoare şi pasiune, dar nu-şi imaginase niciodată cum s-ar simţi concentrate asupra ei.

El a plutit deasupra ei, chipul lui fiind singurul lucru din viziunea ei, pieptul ei umflat la tabloul pe care l-a pictat. Ea a vrut. Ea a vrut totul. Voia să aparţină bărbatului lui care o privea cu ochi atât de feroci şi de mercuri. Dar era periculos, necunoscut, misterios.

„Asta este pofta", şopti ea, încercând să o valideze, scuză-l.

— Nu, Corvina, îi tremură partea laterală a buzelor. „Am cunoscut pofta. Acesta este ceva mai rău. Aceasta este o nevoie barbară de a poseda, de a elimina, de a deţine. Aceasta este o nebunie."

Nebunie.

Mi s-a părut o nebunie, nu-i aşa? Un alt fel de nebunie decât era obişnuită, dar totuşi o nebunie.

Corvina ridică privirea spre el, mâna ei ridicându-se singură pentru a-i atinge gura ca şi cum ar fi atins-o pe a ei în bibliotecă. Ochii i se aprinseră, braţele bombate în timp ce se bloca pe loc. Buzele lui erau moi, pline în timp ce ea le urmărea cu degetele, ochii lor nu se

depărtau niciodată unul de altul. Pulsul îi flutura în gât, sfarcurile i se întăriră pe materialul rochiei.

Briza s-a domolit în jurul ei, luna ascunzându-se în spatele norilor de parcă i-ar oferi intimitatea, secretul, curajul de care avea nevoie. Ridicându-se uşor de pe stâncă pentru a-şi ridica corpul, întinzându-şi gâtul, Corvina s-a ridicat şi şi-a lipit buzele de degete peste gura lui, nasurile lor atingându-se în timp ce ea îşi înclină capul şi îşi scoase mâna, lăsând ultimul centimetru de spaţiu între ele. .

„Dacă asta e nebunie", şopti ea aproape pe buzele lui, „îneca-mă în ea".

„Doamne la naiba," blestemul şi-a lăsat gura chiar înainte de a închide distanţa, trântindu-şi buzele peste ale ei. Furniturile se răspândesc din punctul de contact, radiind peste corpul ei, făcându-i picioarele prea slabe pentru a-şi susţine greutatea. Ea îi prinse puloverul cu mâinile, strângându-le cu pumnii pentru a-şi ţine corpul pe loc, în timp ce buzele lor rămâneau blocate. Se trase uşor înapoi, încă aplecat peste ea, cu braţele încă pe stâncă de ambele părţi.

„Dacă aceasta este o nebunie", i-a spus el, reluând cuvintele ei pe buzele ei, „am coborât deja prea departe".

Gura lui veni din nou peste a ei, de data aceasta cu greutatea palmei lui mari în spatele ei, ţinând ambele greutăţi cu o mână ancorată pe stâncă. El şi-a deschis uşor buzele, iar ea a imitat sub presiunea delicioasă, mâinile ei strângând cu pumni ţesătura puloverului lui, în timp ce limbile lor se legau, alunecau, se topeau. Avea gust de fum şi cafea şi ceva bogat, interzis, întunecat. A făcut ceva cald şi strâns să fluture în burtica ei, jos, adânc şi lichid.

Respiraţia le-a devenit zdrenţuită în timp ce ea îl trăgea mai tare în jos, întinzându-se cât de mult putea în poziţia de a ajunge cât mai aproape de el. Sânii i se simţeau grei, sfarcurile o dureau de o durere pe care doar o atingere o putea satisface. Ea a vrut ca acele mâini abil şi frumoase să le atingă, să le ţină, să le joace şi să-i dea foc. Îşi dorea această gură deviantă care o săruta ca şi cum ar fi sărbătoarea lui după foamea necruţătoare să o sărute în locuri pe care nimeni nu le-a avut. Ea a vrut, a vrut, până în măduva oaselor ei, o, cât l-a vrut pe el, fără să-l cunoască cu adevărat, să ştie cine este sau de unde vine. A fost o nebunie. Moleculele din corpul ei au recunoscut moleculele din ale lui, nebunia din sângele ei a recunoscut nebunia din a lui, melancolia din sufletul ei a recunoscut melancolia din a lui.

S-au sărutat, şi s-au sărutat, şi s-au sărutat, învârtindu-se într-un caleidoscop de senzaţii. Ea îi sărută intriga de pe buzele lui, misterele de pe gură, secretele de pe limba lui. Ea a sărutat mai adânc, mergând spre întunericul din măduvele lui şi spre enigma din sângele lui, în timp ce el o ţinea pe loc, cercetându-i şi indicând-o în suflet, disecând-o şi

examinând tot ce se afla înăuntru. Nu era primul sărut la care se aşteptase vreodată, dar acum nu-şi putea imagina un altul, întregul lui marcat asupra ei în acel moment.

Ea a simţit un zgomot părăsindu-i gâtul, un zgomot care l-a făcut să se oprească şi să se tragă înapoi, mușchii caldi ai pieptului sub pumnii ei tremurând. Se priviră unul la celălalt pentru momente lungi, amândoi luându-şi inima sub control înainte ca ea să-i vadă ochii trecând peste ai ei, o expresie ciupindu-i faţa, ochii lui mişcându-se în lateral.

Regret.

A regretat că a sărutat-o.

Ceva cald, un alt fel de căldură, i-a străbătut corpul, o emoţie pe care nu o simţise suficient pentru a o recunoaşte. Ea ştia doar că nu voia să vadă regretul de pe chipul lui. De fapt, în timp ce el se trase înapoi, ea voia să şteargă din mintea lui felul în care îl sărutase fără să-l mai vadă niciodată.

Strângându-şi gâtul, Corvina şi-a pus un zâmbet deliberat pe faţă, lăsându-şi puloverul şi aşezându-se din nou pe stâncă, adunând cărţile care căzuseră în faldurile cămăşii ei de noapte. „Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu a fost grav. Nu mă aştept ca acest lucru să se mai întâmple vreodată."

El o studie un minut lung, cu linia maxilarului tare în timp ce-şi strângea dinţii, gura încă udă de buzele ei. „Ar trebui să te întorci."

Corvina şi-a băgat părul după urechi, încă îmbujorată, cu nasul tresărind, şi le-a rupt privirea. — Ne vedem la curs, domnule Deverell. Dacă pământul nu a înghiţit-o toată, adică.

Cu asta, se aplecă să adune toate cărţile care căzuseră, buzele încă furnicând, dar hotărâtă să ignore, conştientă că el se întoarce la pian. Ea nu ştia dacă avea să stea peste noapte, dar trebuia să plece şi, eventual, să nu mai fie niciodată singură cu el, nu dacă voia să evite jena de a săruta un bărbat pentru prima dată şi de a-l face să regrete imediat. . Când au trecut primele săruturi, fusese... extraordinar, chiar până la sfârşit. A doua ei ar fi mai bună, era sigură. Sper cu cineva care nu ar regreta.

Când se duse să strângă ultimele cărţi, mâna i-a înghețat.

Trei cărţi stăteau cu faţa în sus pe pământ, singurele trei cărţi care erau aşa.

Diavolul, Îndrăgostiţii şi Turnul.

Aceleaşi cărţi pe care le trasase mama ei în coşmarul ei.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 10

Corvina

Ea a reuşit să-l evite în următoarele câteva săptămâni.

Ea a incercat. El nu a făcut-o.

Nu mai mergea la ruine şi începuse să evadeze la bibliotecă, ghemuindu-se cu studiile sau cu o carte bună sau cu jurnalul ei, pur şi simplu petrecând timpul ascuns în frumoasa temniță cu cafea şi cărți, iar doamna Suki, bibliotecara, pt. companie. Şi aproape de fiecare dată, fusese acolo într-unul dintre fotolii cu capete de leu sculptate în ele, purtând ochelari şi făcându-şi o treabă. Ea a petrecut timp cu prietenii ei şi, cumva, el se afla undeva în apropiere, traversând, plimbându-se sau pur şi simplu privind de la o fereastră. Ea iubea şi ura atenția lui în egală măsură.

Jade şi Erica, ambele deşi foarte diferite de ea, deveniseră prietenii ei. Jade începuse din nou să se cupleze cu Troy, aşa că băieții începuseră să petreacă tot mai mult cu ei. Pe Corvina nu o deranja, mai ales pe Troia. El era aşa cum îşi imagina ea că ar putea fi frații – uneori iritant, extrem de protector şi mai ales drăguţ. Era mai restrânsă în jurul lui Ethan şi Jax, deşi aceştia aduceau o energie plăcută întregului grup. Ea era încă cea tăcută, dar începuse să aibă suficientă încredere în ei pentru a se relaxa puţin în preajma lor.

Jax în special devenise interesat de ea din ceea ce spunea Erica, dar îi plăcea că nu a împins niciodată. El a respectat faptul că ea nu era îndrăgostită de el şi nu a făcut-o incomodă, iar asta îi plăcea la el. Iar diavolul cu ochi argintii a observat totul. El era cel în care ea era foarte, foarte interesată şi nu ar fi trebuit să fie, nici după săptămânile care au trecut, nici după acea expresie dezastruoasă de regret pe chipul lui după sărutul lor. Din fericire, se pricepea să pretindă că totul era obişnuit.

Ea nu s-a uitat niciodată la el în clasă şi el nu a remarcat-o niciodată, deşi simţea ochii lui asupra ei. L-a văzut în sala de mese şi în jurul campusului şi s-a îndepărtat în cealaltă direcţie, renunţând la încercările ei de a pretinde că nu-l evită, deşi uneori îi zări în secret forma întunecată de frumoasă.

Ea a ignorat, de asemenea, durerea pe care o simţea când nu mai auzise niciodată sunetul muzicii plutind spre ea din turn. Ea nu ştia dacă pur şi simplu a încetat să cânte la acel pian şi şi-a petrecut noaptea reparându-l pe cel din ruine sau dacă el evita turnul ei, dar îi era dor de muzică.

Scuturându-se din gânduri, a intrat în Aripa Administrativă pentru prima dată de când şi-a luat cărţile în prima săptămână în urmă cu luni. Vremea se răcise considerabil de-a

lungul săptămânilor, suficient pentru ca ea să înceapă să-şi poarte cizmele până la coapse pentru căldură sub fusta ei de lână. Troy îi spusese că va rămâne rece câteva săptămâni înainte să se încălzească din nou.

Un tânăr cu ochelari stătea în spatele recepţiei, răsfoind o carte.

„Bună”, îl întâmpină Corvina cu un zâmbet uşor. „Am o scrisoare pe care trebuie să o postez.”

Era ziua ei de douăzeci şi două de ani, un fapt pe care nimeni nu îl ştia în afară de destinatarul scrisorii ei.

Tânărul se încruntă. "Astăzi este sâmbătă."

— Da, îşi păstră Corvina zâmbetul. „Am auzit că cineva duce scrisorile în oraş duminică. Am vrut doar să-l las pe al meu.”

Bărbatul se uită la plicul din mâna ei, apoi în sus la ea. — Asta a fost duminica trecută, domnişoară. Îmi pare rău, dar următoarea livrare va fi în două săptămâni.”

Transpiraţia îi curgea pe sprânceană. „Hm. Acest lucru este uşor urgent. Nu poate aştepta două săptămâni.”

Bărbatul îşi aruncă privirea în jos spre ea, dându-i o dată. „Îmi pare rău, dar nu ştiu cum să te ajut.”

La dracu.

La dracu.

Nu putea întârzia. Avea la dispoziţie până la o săptămână după ziua ei. Disperarea o cuprinse de gât. „Nu înţelegi. Este foarte important. Există vreo modalitate de a merge în oraş să-l postez în acest caz?”

"Îmi pare rău-"

„Poţi să mergi cu mine”, vocea profundă din spatele ei a făcut ca fiecare nerv din corpul ei să atragă atenţia într-un mod în care nu mai făcuse de săptămâni, ceva în interiorul ei bucurându-se, senzaţia ciudată de a veni acasă după mult timp plecat. . Ea nu a înţeles.

Pregătindu-se pentru ravagiul pur şi simplu, prezenţa lui distrusă în interiorul ei, Corvina se întoarse şi îl văzu într-un trenci negru, cu o umbră de zgârietură pe faţă, acea dungă distinsă de cenuşie întinsă pe spate în părul lui dezordonat.

Uitase cum celulele din corpul ei s-au aliniat în câmpul lui când el s-a concentrat asupra ei, şocul electric trecând prin fiecare dintre ele făcându-i tot corpul cald.

Doamne, ea *îl* dorea.

„Te duci în oraş?” întrebă ea plină de speranţă, ignorând dorinţa care cânta prin sistemul ei.

Încuviinţă concis din cap, cu ochii în ea. „Ne întâlnim pe alee în cinci minute”.

— Stai, îl opri ea, aruncând o privire îngrijorată către tânărul de la recepție. „Am voie să merg cu tine?”

El a ridicat din umeri, neîngrijorat. „În circumstanțe speciale, da. Îl voi informa pe doctorul Greene.”

Un fior a trecut prin ea. Muscându-și buzele, ea a încuviințat și a ieșit din clădire, alergând să-l găsească pe Jade pentru a o anunța că mergea în jos. După câteva minute de căutări, a găsit-o într-un alcov din pajiștile din spate, făcându-se cu Troy.

Ea și-a dres glasul.

— Hei, Purple, o salută Troy, cu buzele strălucind.

Corvina își dădu ochii peste cap și se uită la colega ei de cameră ușor năucită. „Mă duc în oraș să trimit o scrisoare.”

Jade se încruntă, ochii i se limpezesc. „Stai, nu poți merge singur. Ai nevoie de cineva... Oh, nu. Nu el."

— O să fiu bine, a liniștit-o Corvina. „Este important și el este singurul care coboară.”

„El cine?” întrebă Troy.

"Domnul. Deverell, răspunse Corvina, văzând sprâncenele lui Troy ridicându-se. A fluierat. "Norocos. Are o plimbare dulce.”

Jade încă părea îngrijorat. „Este profesor și nu am încredere în el.”

Ea doar a atins umărul prietenei ei, inițiind contactul, ceva ce nu a făcut deloc. Diavolul cu ochi argintii, probabil, nici nu și-a dat seama cât de neobișnuit fusese pentru ea să le inițieze sărutul. Ea și-a scuturat gândurile și s-a adresat prietenei ei. „Atunci ai încredere în mine. Voi fi bine."

Îndeajuns de liniștiți de asta, Jade și Troy au făcut-o cu mâna departe, în timp ce ea își ridică fusta de lână bleumarin și alergă spre alee, cizmele ei maro plate lovind pavajul la fiecare pas, plicul strâns în mână.

Un SUV negru și elegant torceau pe alee, șoferul său așteptând-o.

Întorcând partea din față, ea deschise ușa laterală a pasagerului și intră. „Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți.”

„Pune-ți centura de siguranță”, a poruncit el.

Corvina îi aruncă o privire, surprinsă de Henley-ul gri deschis pe care îl purta, cu mânecile împinse în sus pe antebrațe.

„Nu te-am văzut niciodată în negru”, a comentat ea, punându-și plicul în poală și geanta între picioare și ținând centura la loc.

— Și nu te-am văzut niciodată ușor, mormăi el degajat. A fost destul de adevărat.

„Îmi plac culorile închise”, a ridicat ea din umeri, privind cum el naviga pe drumul curbat spre poarta mare. „Asta este mașina ta?”

El se uită la ea pentru o secundă. "Da. L-am primit acum doi ani."

„Deci, ai voie să părăseşti campusul oricând vrei?" întrebă ea, aşezându-se pe scaunul ei.

— Întreaga facultate poate, o informă el, făcând o pauză când poarta principală a apărut. Norii bubuiau în depărtare, o pătură sub soare, aruncând întreaga privelişte într-un cenuşiu ceţos care părea atât hipnotizant, cât şi ameninţător.

Un gardian a verificat cardul domnului Deverell şi a deschis poarta, lăsându-i să treacă. După două luni petrecute în campus, Corvina şi-a dat seama cât de liber se simţea să iasă dintr-o dată afară.

— Te superi dacă dau jos geamurile? l-a întrebat ea înainte ca claustrofobia ei să intre.

El îi aruncă o privire uşor nedumerită înainte de a apăsa un buton din partea lui care îi dădu geamul în jos complet. Aerul rece şi îngheţat îi biciuia părul împletit, iar Corvina zâmbi cum îi umplea plămânii. Distanţa a zburat în timp ce a ţesut cu experienţă vehiculul peste curbe, viteza lui cu siguranţă mai mare decât cea a taxiului pe drum. Şi de data aceasta, din moment ce stătea în faţă, putea vedea valea care se prăbuşeşte la fiecare cotitură peste nasul maşinii, aproape ca şi cum ar zbura în ea înainte de a ocoli în ultimul moment.

— Vă mulţumesc că m-aţi luat, domnule Deverell, îi spuse ea cu sinceritate. „Apreciez cu adevărat."

Rămase tăcut o clipă lungă înainte de a vorbi. „Vad. Când suntem singuri, poţi să-mi spui Vad."

Când. Acesta a fost primul lucru pe care l-a observat înaintea numelui lui.

Vad. Nevoia de a gusta silabele de pe limba ei era copleşitoare, dar ea a rezistat pentru moment. "Ce înseamnă?"

„Neîmblânzit."

Ea se întoarse într-o parte, dându-i o dată. „Huh. Nu pari deloc neîmblânzit."

Partea laterală a buzei i se zvâcni în timp ce ochii îi aruncau o privire aprinsă. — Habar n-ai, cioara mică.

În ciuda vântului rece pe faţa ei, îşi simţea pielea înroşită. — Îmi dai semnale mixte, ştii? îi spuse ea încet. „Când spui chestii de genul acesta, este una. Atunci mă avertizezi departe de tine, e altceva. Trebuie să te hotărăşti ce vrei de la mine."

Răspunsul lui nu a fost unul pe care ea se aştepta.

El a chicotit, sunetul bogat şi cald, cu o muşcătură de rece.

„Cui i se adresează scrisoarea?" întrebă el, schimbând subiectul, luându-i pe o altă curbă perfidă.

Corvina se uită în jos la plic înainte de a privi pe fereastră cerul care se întuneca.

"Mama mea."

A simţit că îi aruncă o privire pe care nu o putea descifra. „Fişierul tău spune că părinţii tăi nu sunt disponibili. De obicei, asta înseamnă mort."

Corvina ridică privirea surprinsă. „Mi-ai citit dosarul?"

El a ridicat din umeri. „Ţi-am spus că te găsesc neobişnuit. Deci, cum e scrisoarea aia către mama ta dacă nu este disponibilă?

Corvina simţi că i se strânge gâtul, degetele ei strângându-se, se întreba dacă ar putea să-i spună dacă ar trebui să-i spună. Ea fusese întotdeauna singură în viaţa ei, niciodată nu i se încrede cu adevărat nimănui prin alegere. Era obişnuită cu asta. Dar dintr-un motiv oarecare, ea a vrut să se încreadă în el şi a vrut ca el să-şi păstreze secretele în siguranţă. La sfârşitul zilei, ea nu ştia nimic despre acest bărbat, cu excepţia faptului că el cânta cea mai frumoasă muzică pe care o auzise, era foarte inteligent şi o săruta de parcă ar fi fost atât ceva de preţuit, cât şi ceva de rapit.

— Dacă îţi spun, înghiţi ea nodul din gât, asta rămâne între noi?

Rămase tăcut în timp ce treceau pe o altă curbă înainte de a-i arunca o privire. „Orice vorbim despre noi rămâne între noi."

Mesajele subliminale din utilizarea cuvintelor lui a făcut-o să facă o pauză – când erau singuri, orice vorbeau despre ei, totul indicând ceva mai mult. Ea nu înţelegea dacă era de fapt acolo sau dacă citea prea mult în ea. Dar era cineva atent cu cuvintele lui, observase ea. Nu o minţise în mod deschis, iar instinctele ei ţipau la ea să cedeze.

„Mama mea este în viaţă, dar nu este disponibilă", i-a spus ea, trecând cu marginea degetului peste plic. „Este într-un institut de psihiatrie."

L-a simţit furând încă o privire la ea. "De ce?"

Corvina clipi, nedorind să admită totul tocmai atunci. Dar nici ea nu voia să-l mintă. „Nu este aptă să trăiască singură. Are nevoie de supraveghere continuă", i-a spus ea jumătate de adevăr.

Un ritm de tăcere trecu înainte ca el să întrebe încet. „Te-a rănit vreodată?"

"Nu!" Corvina ridică privirea, negând vehement până şi gândul la asta. „O, Doamne, niciodată. Mama s-ar fi sinucis înainte de a-mi face vreodată rău. Ea chiar a încercat."

„De cât timp este ea la institut?"

Corvina închise ochii. „Trei ani, opt luni."

Doamne, îi era dor de mama ei. Îi era dor de parfumul ei de pământ şi salvie şi toate lucrurile care iubesc. Îi era dor de mâncarea pe care o cultiva ea însăşi. Îi era dor să toarne ceara în timp ce stătea şi lucra borcanele. Mama ei poate să nu fi vorbit cu ea, dar Corvina nu s-a îndoit niciodată de dragostea dintre ei. Şi i-a lipsit asta.

„Îmi pare rău”, vocea adâncă, de pietriș, a liniștit marginile brute din interiorul ei încet. Ea se uită pe fereastră, clipind rapid din ochi, nasul tremurând de nevoia ei de a plânge.

"Dar despre tatăl tău? Este și el în viață?”

A respirat aer curat. „El a murit când eu eram în vârstă.”

"Iisus."

Corvina clătină din cap la blestemul lui, având nevoie de o distragere a atenției. "Și tu? Cum ai ajuns să fii aici?”

O altă curbă în jurul muntelui.

„Probabil cum vin cei mai mulți copii la Verenmore”, a spus el, pe un ton liniștit. „Am crescut într-un cămin pentru băieți și am fost adoptat în adolescență de un bătrân care nu avea altă familie. El este cel care m-a învățat să cânt la pian. Am venit aici după ce a murit, de ziua mea de optsprezece ani.”

Asta era cel mai mult pe care îl auzise vorbind despre el însuși și, deși el rostise asta pe un ton uniform, simțea ceva spumegând în el. Spusese multe, dar ascundea ceva. Fără să stea pe gânduri, ea îi atinse umărul și îl strânse, simțind sub palmă carnea tare și caldă, mici scântei de electricitate făcându-i mâna să furnică.

„Îmi pare rău”, îi spuse ea sincer.

Strânsoarea lui de volan s-a strâns în timp ce îi dădu din cap, iar Corvina îi trase mâna înapoi.

Dorind să ridice starea de spirit grea care îi înghesuia, ea a pus o întrebare pe care și-a dorit de mult timp. "Câți ani ai?"

"Douăzeci și opt. De ce?"

„Crunțul din părul tău.” A fost fierbinte.

„Întotdeauna am avut părul cărunt prematur”, i-a spus el, conducând vehiculul cu expertiză în altă curbă. „N-am înțeles niciodată de ce se aștepta cineva să-l ascund.”

— Îl porți bine, îi spuse ea sinceră. „Mai ales cu ochii tăi.”

Ochii aceia alunecară spre ea fără cuvinte.

După aceea au stat într-o tăcere compatibilă, Corvina privind pe fereastră și bucurându-se de vântul din jurul ei, el conducând pe drumuri și gândindu-și propriile gânduri. După câteva clipe, s-a jucat cu tabloul de bord muzical și s-au abătut corzile grele ale chitarei. Corvina a ascultat muzica și a zâmbit, nu singură pentru prima dată de mult timp într-un spațiu, trupul și mintea ei erau în pace, cu cei mai puțin probabil dintre bărbați.

Orele zburau cu muzica între ei, întreruptă de o conversație ușoară ocazională. Nu i-a mai pus o întrebare serioasă și nici ea, gândul ei la scrisoarea pe care trebuia să o trimită mamei sale de ziua ei. Mama ei s-ar putea să nu-și amintească multe, dar aceea a fost

singura zi pe care nu a uitat-o niciodată. A aşteptat în fiecare an, în săptămâna ei de naştere, contactul cu Corvina, deşi medicii ei au spus că nu vrea ca fiica ei să vină să o vadă.

Cerul s-a îngroşat afară, pe măsură ce oraşul a apărut treptat la vedere în depărtare, după nenumărate cântece. Terenul s-a aplatizat încet şi Corvina a văzut casele care împrăştiau marginile drumului în timp ce treceau în viteză, copii jucându-se afară, cupluri care treceau, oameni făcând lucruri normale, de zi cu zi, care se simţeau atât de îndepărtate de realitatea ei.

Domnul Deverell făcu o viraj într-un punct T, încetinind când ajungeau pe strada principală a oraşului. Corvina a recunoscut-o. Gara la care se oprise era la capătul ei.

— O să te las aici, îi spuse el, trăgând cu grijă în afara unei clădiri mici, albastre, cu un singur etaj, cu un panou pe care scria POSTĂ. „Am nişte comisioane de făcut, aşa că mă întorc într-o oră pentru ridicare."

Corvina dădu din cap. "Sună bine. Mulţumesc."

El îi făcu semn să iasă, iar ea se conformă, sărind de pe scaunul înalt. Trecând pe trotuar în timp ce el ieşea, ea rămase acolo până când stopurile lui dispărură după colţul străzii principale.

Inspirând adânc, Corvina se întoarse spre uşa mică a clădirii, una care îi amintea de oraşul ei natal, şi o deschise.

Un clopoţel sună deasupra capului şi o bătrână cu o faţă zâmbitoare şi zâmbitoare ridică privirea de pe un computer vechi de pe biroul ei.

„Bună, draga mea", a întâmpinat ea pe Corvina cu un zâmbet imens care îi căptuşea chipul de fericire. „Cu ce te pot ajuta astăzi?"

Corvina se îndreptă spre tejghea, cu buzele ei oglindindu-i pe cele ale drăguţei doamne. Ea a alunecat plicul din mână spre ea. „Trebuie doar să trimit asta ca prioritate."

Bătrâna şi-a împins ochelarii mari şi rotunzi şi se uită la plic. — O clipă, draga mea, spuse ea, tastând încet detaliile pe tastatură cu mâinile încreţite. Corvina stătea răbdătoare în timp ce îşi făcea timp, nevrând să fie nepoliticos.

„De obicei trimit mai multe e-mailuri de la şcoală. Şi, de obicei, îl trimit pe acel băiat drăguţ", a remarcat femeia în timp ce introducea informaţiile pe computer.

„Troy, vrei să spui", a zâmbit Corvina.

„Da", a zâmbit doamna. „Este unul bun. Mă ajută întotdeauna să ridic unele dintre cutiile mele mai grele şi mă întreabă dacă am nevoie de ceva de la magazin. Un băiat atât de bun."

El a fost. Troy a fost unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care i-a întâlnit vreodată.

Corvina se uită la femeie, apreciind faptul că nu a întrebat-o despre adresa Institutului pe plicul ei. Îşi amintea că Troy spusese că această femeie era o mulţime de informaţii, iar

Corvina nu știa dacă ar trebui să o întrebe ceva. Avea timp de pierdut, dar nu era nevoie de abilități sociale pentru a iniția o astfel de conversație.

„Corvina", doamna se uită la numele ei, apoi la ea. „Nume neobișnuit. Sora mea îmi spune că ești un studios."

"Sora ta?" întrebă Corvina, confuză.

„Ah, da", încuviință femeia mai în vârstă, privindu-și ecranul. „Ea lucrează la bibliotecă. Vine să mă viziteze în fiecare weekend. Spune-mi ce se întâmplă acolo sus."

— Ești sora doamnei Suki?

"D-na. Remi. Sunt sora mai mare, deși arăt mai tânără dacă mă întrebi pe mine", a chicotit femeia, făcându-i lui Corvina un cu ochi obraznic, iar Corvina simți buzele curbe. Bătrâna a pus ultimele detalii, a luat plicul și banii i-a predat Corvina, încrucișându-și mâinile.

„Cum te întorci, draga mea?"

„Hm," Corvina se uită la cerul posomorât, apoi la ceasul de pe perete. „Profesorul meu mă va ridica în cincizeci de minute."

„Ah, ai atât de mult timp", doamna Remi ocoli tejgheaua încet, îndreptându-se spre o chicinetă mică, cu o masă și două scaune pe lateral. "Doriți niște ceai? Mi-e teamă că nu am plante medicinale decât la vârsta mea. Ajută cu durerile musculare."

Corvina se repezi să-i scoată un scaun. „Te rog stai, doamnă Remi. Aș fi bucuros să vă fac niște ceai."

— Ești minunată, draga mea, spuse ea, luându-se pe scaun și îndrumând-o pe Corvina prin chicinetă. „Știi că am știut odată de o Corvina."

"Ai făcut?"

"Da. Pe vremea când eram fată. Ea locuia la bloc de mine înainte ca familia ei să se mute. Fată drăguță, dar avea părul roșu, nu corb ca al tău. N-am înțeles niciodată de ce i-au numit-o așa cu acel păr. Nu era nimic corb la ea."

Doamna Remi a continuat să vorbească în timp ce ceaiul se prepara în câteva minute. Corvina le turnă amândoi o ceașcă și se așeză pe celălalt scaun.

„Ai cei mai unici ochi pe care i-am văzut, Corvina", remarcă doamna Remi, suflând ceaiul fierbinte. — Și am văzut multe în viața mea, dragă.

„Sunt ale mamei mele", îi aruncă Corvina un mic zâmbet.

Doamna Remi dădu din cap, luând o înghițitură și gemând de bucurie. „Mama avea și ochii mei."

Corvina și-a dat seama că era deschiderea de care avea nevoie. A luat o înghițitură din propria ei bere. — Ai locuit mereu aici?

„Oh, da”, dădu din cap doamna Remi. „Născut, crescut şi căsătorit. Oamenii mei erau la fel.”

„Au fost aici când a fost fondată universitatea?” întrebă Corvina şi simţi că ochii bătrânei se ascuţiră asupra ei.

„Nu, asta a fost înainte de vremea lor.”

Corvina a dat din cap şi a rămas tăcută, lăsând-o pe femeia mai în vârstă să decidă dacă vrea să împartă mai mult. După câteva secunde, doamna Remi oftă. „Şcoala era deja funcţională până atunci. Nu ştiu dacă ştii despre...”

— Dispariţiile, a terminat Corvina când a ezitat.

— Da, clătină doamna Remi din cap, punându-şi ceaşca pe masă. „Lucru groaznic, a fost. Mătuşa mea a dispărut într-o noapte înapoi de la magazin, nemaivăzută niciodată. L-am distrus pe tatăl meu, binecuvântează-i sufletul.”

"Dar cum?" se întrebă Corvina cu voce tare, iar doamna Remi se uită pe fereastră.

„Nu ştiu, dar nu a fost singura. În fiecare noapte de lună plină, unul dintre oamenii din sat a dispărut. Au aflat mai târziu că au fost copii de la munte care îi duceau în pădure, îi măcelăriseră într-un fel de sacrificiu, ascunzând cadavrele. Nu am primit niciodată răspunsuri.”

Doamna Remi se cutremură vizibil, luând ceaşca în mâna ei tremurândă şi mai luând o înghiţitură.

„Când s-au oprit dispariţiile?” întrebă Corvina după ce i-a dat un moment să se adune.

„La scurt timp după ce mătuşa mea a dispărut”, a făcut o pauză doamna Remi. „Ai mei au spus că copiii de la şcoală au avut grijă de acei Ucigaşi. Aşa i-am numit aici.”

Corvina sorbi din ceai, dând din cap. „Aşa am auzit şi eu.”

„Totuşi, este trist ce sa întâmplat cu aceşti copii”, a comentat doamna Remi. „Au dispărut unul câte unul. A fost un scandal imens pe atunci din ceea ce spun oamenii.”

„Au spus ceva despre ce s-ar fi putut întâmpla?” întrebă Corvina, încrucişându-şi picioarele şi lăsându-se pe spate în scaun.

Doamna Remi chicoti. „Au spus o mulţime de lucruri atunci, draga mea. De la spirite ucigaşe care bântuie în pădure la un monstru malefic la magie neagră şi tot ce vă puteţi gândi între ele. Dar care este adevărul? Poate că nu vom şti niciodată.”

Corvina digeră asta, gândindu-se asupra cuvintelor.

Doamna Remi şi-a terminat ceaiul. „Un lucru pe care l-am ştiut când am crescut când eram o fetiţă era acesta: să nu mergi în acele păduri şi să nu stai afară în noaptea cu lună plină. Toată lumea din oraş îţi va spune acelaşi lucru. Nimic bun nu se întâmplă în aceste părţi pe lună plină. E ceva nesfânt în jurul castelului. Cel mai bine nu o treziţi.”

Corvina și-a frecat mâinile peste pielea de găină care i-a împânzit carnea la cuvintele bătrânei, ceva aproape profetic în asta care i-a făcut ceva greu în stomac.

O suliță de fulger a împărțit cerul în două. A urmat imediat un tunet puternic, făcând-o pe doamna Remi să privească pe fereastră îngrijorată.

— Mai bine te întorci la castel cu profesorul tău înainte de lăsarea întunericului, draga mea, spuse femeia mai în vârstă, cu vocea încordată.

Corvina se îndreptă, alertată de greutatea tonului ei. — Din cauza furtunii?

Doamna Remi se uită afară, cu o privire serioasă pe chip. „Asta", s-a întors ea să se uite la Corvina cu înțelepciunea anilor petrecuți în acest loc strălucind. „Și pentru că în seara asta este lună plină."

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 11

Corvina

„Trebuie să ne întoarcem”, au fost primele cuvinte din gura lui în momentul în care Corvina a luat loc în maşină şi s-a legat.

„Din cauza lunii pline?” întrebă ea lăsând geanta jos, mintea ei încă zăbovind la conversaţia pe care o avusese cu doamna Remi.

El îi aruncă o privire ciudată, una pe care ea nu putea să o descifreze, şi porni contactul. „Pentru că conducerea pe munte după întuneric este periculos. Conducerea în sus pe munte după lăsarea întunericului în timpul unei furtuni este letal”, arătă el spre norii agitaţi şi tumultuosi de pe cerul care se întuneca rapid, care se îndreptau spre munte.

Şi-a muşcat buza şi s-a agitat cu cureaua care-i traversa pieptul, împărţindu-şi sânii mai grei într-un mod care era extrem de inconfortabil, dar necesar.

— Ţi-ai trimis scrisoarea? întrebă el încet, în timp ce se apropiau de capătul oraşului, casele devenind mai rare cu fiecare milă care trecea.

"Da. Treaba ta a mers bine?” întrebă ea, neînţelegând felul în care foarte politicos aveau deodată o conversaţie despre ceva banal. Se simţea ciudat, nou, dar nu complet rău.

— Da, a ocolit maşina peste prima curbă când începu înclinaţia. — Înţeleg că doamna Remi ţi-a spus despre legendele locale?

Corvina, care se uita pe fereastră la privelişte – o fereastră pe care o dărâmase pentru ea fără ca ea să spună, se întoarse spre el. — O cunoşti pe doamna Remi?

"Da. Am fost destul de des la oficiul poştal”, a spus el, conducând cu încredere sub vremea care se înrăutăţeşte.

„Ce părere ai despre Slayers?” îl întrebă ea, curioasă să-i cunoască gândurile despre legende.

O parte a gurii i s-a înclinat uşor. „Ruinele alea din pădure îţi plac atât de mult? Se numesc Slayers Ruins. Oamenii spun că acolo aduceau oamenii, unde erau găsiţi”, încetini el pe măsură ce cota creştea, „şi unde erau ucişi”.

Vântul trecu prin maşină. „Câţi dintre ei au fost acolo?”

„Şapte, cred”, a răspuns el.

„Dar sunt cincisprezece morminte nemarcate”, a subliniat Corvina. "Am numărat."

El a zâmbit uşor. „Interesant, nu-i aşa? Dacă credeţi că legenda locală despre acele morminte sunt ale lor, atunci cine altcineva este îngropat acolo?

Corvina şi-a băgat degetul mare în gură, pe gânduri.

El chicoti întunecat la tăcerea ei. „Mormintele sunt goale, cioara mică. Nu te gândi prea mult la asta. Oricine a urmărit ancheta știe asta."

Corvina a ignorat priveliștea de afară pentru o clipă, privindu-l, cu antebrațele musculoase expuse sub mânecile care erau împinse în spate, cu mâinile sale pricepute și minunate stăpânind mașina de parcă ar fi stăpânit instrumentul pe care îl iubea atât de mult.

„Care este interesul dumneavoastră pentru anchetă?" l-a întrebat ea în liniște, având nevoie să-și dea seama de implicarea lui în oricare dintre ele.

El a zâmbit, dar a rămas tăcut, lăsând-o și mai confuză.

Prima picătură grasă de apă rece a lovit-o pe obraz. Corvina se uită pe fereastră. Urcaseră destul de sus pe drumul de munte, încât nimic altceva decât un nor alb și gros de ceață acoperise totul sub ei. Deasupra lor, cerul s-a transformat într-un purpuriu și cenușiu furios, întunecând totul suficient pentru a face ca farurile să pară singura lumină.

Un bubuit puternic de tunet a bubuit peste tot în jurul lor, iar cerurile s-au deschis, revarsându-și mânia pe pământ.

Domnul Deverell înjură, încetinind până la un târâș, în timp ce își dădea rapid geamul pe lateral.

„Nu ar trebui să ne oprim?" întrebă Corvina precaut, căutând să-l vadă concentrat în întregime pe navigarea drumului.

A scuturat din cap. „Furtuna vine prea puternică. Ne vom rostogoli chiar în jos dacă ne oprim acum."

Ea a înghițit o dată, inima începând să-i bată puternic în timp ce genunchii au început să-i tremure ușor. "Dar-"

— Mai e un spațiu în față pentru a se întoarce, o informă el, schimbând vitezele în timp ce mașina gemea și vântul urlă. „Este relativ plat. Trebuie doar să ajungem acolo înainte ca furtuna să se înrăutățească."

Corvina dădu din cap și rămase tăcută, lăsându-l să se concentreze pentru a-i duce pe un teren mai sigur, mintea ei învârtindu-se cu furtuna de afară. Oare asta a vrut să spună mama ei în coșmarul despre o furtună și un diavol care o ține în siguranță – acest diavol cu ochi argintii și această furtună? Sau se referea la altceva? Mai important, de unde știa mama ei din visul ei?

După ceea ce s-a părut ore în șir de târât pe munte în pas de melc, luptând împotriva asaltului vântului și a ploii, Corvina a văzut un mic spațiu plat în stânga, aproape suficient pentru a parca o mașină. A privit cum domnul Deverell a manevrat cu experiență vehiculul uriaș în spațiu și a oprit contactul. Când vehiculul s-a întunecat, el s-a prăbușit pe spate pe scaun, strângându-și gâtul și lăsând să respire.

Şi-a spart geamul mai jos de un centimetru, vântul rece atacând interiorul maşinii chiar şi din spaţiul mic şi a deschis tabloul de bord, scoţând un pachet de ţigări.

"Te superi?" a întrebat el, iar ea a clătinat din cap. Dumnezeu ştia că stresul fusese suficient pentru a trage pe oricine pe un zid.

A scos una şi a pus-o între buze. Mâna lui amestecă obiecte în tabloul de bord, agitaţia lui crescând, deoarece nu găsea bricheta. "La dracu!"

Corvina ridică geanta pe care o aşezase între picioare, deschizând-o cu fermoar şi cautând cutia cu beţişoare de chibrituri pe care o ţinea mereu cu ea. Găsind cutia mică de carton, ea o luă, luă un băţ şi o lovi de lateral.

Lemnul s-a luminat cu un trosnet şi ea s-a întors spre el, cu inima bâlbâindu-i când a văzut intensitatea lui argintie asupra ei. Acei ochi turbulenţi, de mercuri, o priveau cu o ferocitate de neegalat, ţigara neaprinsă atârnând de gura lui în timp ce beţişorul de chibrit ardea, luminând spaţiul dintre ei într-o strălucire portocalie. Simţind o explozie bruscă de timiditate, Corvina şi-a rupt privirea şi a dus băţul aprins până la ţigară.

Scoase ţigara din gură şi sufla pe beţişor de chibrit, stingând lumina mică dintre ei, adăpostindu-i în liniştea întunecată. Zgomotul ploii care lovea maşina era puternic în interiorul liniştit, aerul rece din crăpătura geamului o împiedica să se simtă sufocată. Desfăcând centura de siguranţă, Corvina îşi puse geanta jos între picioare, cutia de chibrituri căzându-i în poală.

„Nu pot să mă ataşez", cuvintele lui cu vocea lui profundă, de pietriş, au rupt tăcerea.

Corvina s-a uitat la unghiile ei, bine tuns şi nevopsite, şi a vrut să le muşte o secundă. Fusese o mușcă de unghii cu ani în urmă, un obicei de care mama ei a scăpat punându-şi pe degete un fel de ulei amar care avea un gust îngrozitor.

Ea ştia exact ce îi spunea.

Ea a răspuns, îngrijorându-se de unghia degetului ei arătător. — Dar de ce îmi spui asta, domnule Deverell?

— Vad, îi aminti el.

— Vad, rosti ea numele lui în liniştea maşinii.

„Ştii exact de ce îţi spun", îl simţi întorcându-se complet spre ea în spaţiul limitat. „Nu îmi permit să mă ataşez. Emoţiile mele sunt în afara mesei. Am alte lucruri pe care să mă concentrez în acest moment. Dar chestia asta, devine din ce în ce mai foame în fiecare zi."

Corvina se întoarse spre el, cu inima bătând cu putere la cuvintele lui.

„Nu e nimeni aici, Corvina", îi spuse el folosindu-şi numele de date astfel pentru prima dată, cu privirea încinsă, dar severă asupra ei. "Numai noi. Orice se întâmplă sau nu aici va rămâne aici."

„Şi după ce ne întoarcem, nimic nu se schimbă", a terminat ea pentru el.

Mâna lui a venit înainte, luând vârful împletiturii ei între degete, chiar dacă privirea lor rămânea blocată. El a periat unul dintre sfarcurile ei pietricele cu coada propriei ei impletituri, senzația de pene trimițând un fior lung peste corpul ei.

„Acesta este momentul în care putem ceda vrăjitoriei tale", a spus el încet, cu pupilele dilatate, împletitura din degete făcând ravagii pe mamelonul ei sensibilizat. „Singura dată când îmi voi permite să te stăpânesc."

Corvina și-a înghițit nervii. Ea a vrut. Singura dată pentru a-i urma îndemnurile și pentru a șterge această nebunie din carnea ei.

„O să regreti după?" l-a întrebat ea, amintindu-și de urmările sărutului lor.

Înțelegerea îi răsări chipul în întuneric. Se aplecă înainte, apăsând un sărut blând pe nasul ei, chiar deasupra piercingului ei. „Nu am regretat niciodată că te-am sărutat, cioara mică."

Corvina se uită la chipul lui, atât de aproape de al ei, cu corpul cald. „Atunci ce ai regretat?"

„Trebuie să pun capăt."

Inima i se bâlbâia auzindu-l spunând asta. Nu-și dăduse seama cât de mult avea nevoie de el să spună asta până în acel moment.

— Deci, un singur gust, atunci? întrebă ea, repetându-i cuvintele din bibliotecă.

El i-a lovit mamelonul cu coada impletiturii ei ca răspuns. „Un singur gust. Un gust mai profund."

Acesta era universul care îi dădea un cadou de ziua de naștere, bărbatul pe care și-l dorise de luni de zile de la distanță, în cele din urmă al ei să-l ia pentru o noapte blocată pe un munte departe de civilizație. Aceasta a fost singura ei șansă de a înțelege cum era să fii revendicată.

„Stăpânește-mă atunci", șopti ea pe buzele lui, iar cuvintele atârnau în aer între ele, trosnind, ciocnind, mistuitoare.

Ea ieși dintr-o dată de pe scaun și peste el, fusta ei strângându-se atunci, împletitura ei strânsă cu pumnii în jurul mâinii lui, trăgându-și capul pe spate, când gura lui se deschise peste gâtul ei. I-a lins linia gâtului, dâra umedă a limbii lui făcând un jet de foc lichid între picioarele ei, chiar acolo unde era lipită de umflătura lui, doar materialul firav al chiloților ei între ei. Îi strânse umerii cu mâinile, simțind mușchii caldi de sub palmă, simțind căldura rostogolindu-se de pe pielea lui.

„Credeam că nu-ți place să porți lenjerie intimă", se înclină el spre gâtul ei, cu cealaltă mână trecând pe sub fusta ei pentru a-i urmări bumbacul de pe chiloți.

„Nu înseamnă că nu port unul", a gemut ea în timp ce dinții lui i-au trecut peste lobul. „Îmi place să merg fără câteva zile."

— La naiba, îi trase el împletitura. „Şi iată că mă gândeam la că eşti gol cu toţi băieţii aceia care salivau în jurul tău.”

„Nu eşti chiar atât de bătrân”, îşi trecu mâna peste umărul lui şi pe gâtul lui, în părul lui, atingând acea dungă albă distinctă pe care dorise să o atingă de multă vreme.

„Destul de mare încât să te facă să vii ca o petardă în jurul penisului meu.”

Pereţii ei se strângeau în jurul aerului gol la cuvintele lui mârâite, implorând să fie umplute. În acel moment, ea le-a mulţumit medicilor care i-au pus plasturele în timpul analizelor. Nu era pregătită pentru o consecinţă a întâlnirii după ce se terminase.

Mâna lui stângă a cuprins-o cu îndrăzneală între picioarele ei, călcâiul palmei lui apăsând în acel punct dulce şi dulce care făcea petele negre să danseze în jurul ochilor ei. Ea nu simţise niciodată asta, nu fusese niciodată posedată, deţinută, revendicată aşa cu o singură atingere. Totul din interiorul ei se topea, se înclina, supus puterii lui, aliniindu-se în jurul lui, ca un pârâu care se înfăşoară cu înverşunare în jurul stâncii care o tăia.

El şi-a înfăşurat cu pumnul în jurul materialului chiar între picioarele ei şi a răsucit-o în sus, presiunea acesteia strângând direct în clitorisul ei cu atâta forţă încât ştia că se va umfla după. Ochii ei s-au închis de la sine, capul căzut pe spate, în timp ce buzele lui i-au coborât pe gât, peste pieptul ei, respiraţia lui căzând chiar pe mamelonul ei îngrădit. Se încorda mai departe spre căldură, având nevoie de ea, dorind-o, dorind să fie scufundată în ea.

El i-a frecat bumbacul bulgărit al chiloţilor ei de ea, a respirat şi a suflat peste mamelonul ei, iar şi iar şi iar, ţinând-o pe loc cu mâna lui în jurul împletiturii ei, controlându-i corpul fără măcar să-i atingă carnea şi senzaţia ameţitoare de a fi. atât de complet, complet la mila lui, a împins nervii ei, încolăcind şarpele dorinţei din ce în ce mai strâns din ce în ce mai strâns în burtica ei, până când se simţi bătută, atârnând de prăpastia unei stânci pe care nu o putea vedea.

Şi apoi i-a bătut sfarcul cu limba. Doar odata.

Ea s-a prăbuşit.

Pe stâncă, în uitare, împrăştiată cu senzaţii atât de intense, gura ei s-a deschis pe un ţipăt tăcut, trupul tremurând, degetele de la picioare încovoiate, spatele arcuindu-se cât de mult putea în spaţiul limitat.

A durat secunde, minute, ore, nu-şi putea da seama. Dar a devenit conştientă de chiloţii ei rupţi în strânsoarea lui, de muşcătura de ţesătură ascuţită pe şold, de frigul aerului gol pe carnea ei expusă.

„Uită-te la mine”, a poruncit el, iar ochii ei s-au deschis din proprie voinţă, găsindu-i pe cei de argint topit în mica lumină care venea de pe lună. Şi atunci a devenit brusc conştientă de tăcere. Ea se uită afară, surprinsă să vadă că ploaia torenţială încetinise până la burniţă,

norii se despărţiseră suficient pentru ca luna să strălucească. Ceea ce însemna că trebuiau să se întoarcă curând şi se va termina.

I s-a înţepat scalpul în timp ce el o trăgea din împletitură. "Ochi."

Ea a blocat privirile cu el.

"Sunt curat. Mi s-a făcut o vasectomie. Presupun că eşti curat?" a întrebat-o el serios.

Corvina dădu din cap. „Am... nu am mai făcut asta până acum."

Căldura din ochii lui s-a aprins când el şi-a înfipt degetul mijlociu în ea, pereţii ei interiori umezi strângându-se în jurul lui de uşurare.

„Ai ales tipul greşit pentru prima oară, ciobiruţă", îi murmură el, împingând un alt deget, întinzând-o în timp ce ea respira pe gură.

"Ce?" întrebă ea încet, cu degetele îndoindu-se în părul lui des.

„Dar acum e prea târziu", îşi foarfecă degetele în ea, stârnind un geamăt din adâncul ei. „O să te trag atât de crud încât nu mă vei scoate niciodată afară. De data asta e a mea. Această păsărică este a mea."

„Deocamdată", îi reaminte Corvina scâncind.

Răspunsul lui a fost să-şi smulgă degetele şi să-i pălmuiască păsărica, usturând-o suficient pentru a face să ţâşnească umezeala, de parcă ar fi pedepsit-o pentru că a spus asta.

„Scoate-mă afară", i-a spus el şi ea şi-a alunecat mâinile pe pieptul lui tare şi ridicat până la stomac, simţind pachetele de muşchi sub palmele ei şi, în cele din urmă, până la centura care îi ţinea blugii. Ea o desfăcu, bâjbâind uşor la centură şi în cele din urmă dându-şi seama, îi trase fermoarul în jos cu grijă peste umflătura lui şi îşi băgă mâna înăuntru, ţinând un bărbat pentru prima dată. Se simţea greu, pulsand, mare, mult mai mare decât se aşteptase ea sau mâinile ei puteau să se înfăşoare.

„Fătă bună", gemu el în timp ce ea îl strângea experimental, trimiţând un zgomot de plăcere curgând prin ea. „Echilibrează-te pe umerii mei."

Corvina a făcut-o, pieptul ei umflat în timp ce el a împins o pârghie pe partea laterală a scaunului său, glisând-o şi trimiţând spatele plat, suficient pentru a face loc mişcării. El şi-a aliniat penisul cu ea, ţinându-i şoldurile cu ambele mâini şi şi-a blocat ochii cu ea.

„Aceasta este nebunia noastră."

Corvina dădu din cap, pofta din aer infuzând fiecare centimetru din fiinţa ei. Era nebunia lor. Tocmai de data aceasta, dacă ar putea vedea unde se ducea, care era sfârşitul acestei pofte, ar putea rămâne satisfăcută.

Strânsoarea lui de şoldurile ei s-a strâns cu o fracţiune de secundă înainte de a se ridica, trăgând-o în jos simultan, găzduind jumătate din lungimea lui în ea dintr-o singură lovitură.

Corvina a ţipat la intruziune, muşchii ei ţipând în timp ce au fost pătrunşi de ceea ce se simţea ca un berbec care încerca să o despartă. Ochii usturandu-se, ea respira pe gură, încercând să se adapteze la grosimea şi lungimea lui, ambele atât de străine încât se simţeau ireal.

„O, Doamne," a scâncit ea în timp ce el o trăgea puţin mai jos.

„Shh," l-a auzit şoptindu-i în gât, nasul lui înghiţind-o, mâinile lui pe şoldurile ei masând-o, aşezând-o uşor. — Bună fată, îi sărută el piercingul, obrajii ei umezi, colţurile ochilor ei ridicati. „O fată atât de bună. Relaxează-ţi muşchii. Asta este. Simţi că ţi se înmoaie păsărica pentru mine?"

Corvina a făcut-o, muşchii ei deschizându-se spre el, întâmpinându-l în timp ce el se afundă cu un centimetru mai adânc.

„Asta e", a încurajat el. "Uită-te la mine."

Ea i-a dat ochii.

„Ochi magici, păsărică magică", murmură el din nou, uitându-se peste faţa ei. "Vrăjitoare mică."

"Diavol. Diavolul din Verenmore, îi şopti ea, închizând ultimul centimetru şi scufundându-se complet peste el, lipindu-se de umărul lui, în timp ce focul dintre picioarele ei clocotea undeva între plăcerea de plinătatea lui şi durerea la invazia lui.

— Mai mult decât ştii, spuse el, înfipându-i o mână în părul ei şi înclinându-i capul într-o parte, gura lui înclinată peste ea, în timp ce cealaltă mână îi ghida şoldul în sus. Limbile lor s-au întâlnit, s-au despărţit, au alunecat în timp ce el şi-a tras şoldurile cât de departe îi permitea scaunul şi s-a trântit înăuntru, ţinând-o în două într-un dans pe care corpul ei a recunoscut instinctiv. Şoldurile ei s-au mişcat din proprie voinţă, rotindu-se peste penisul lui, mergând în sus şi în jos, pereţii ei interiori topindu-se în jurul lui ca şi cum ar fi fost creaţi pentru asta. El a lăsat-o să aibă timpul ei, ajustându-se şi descoperind noile senzaţii, alegând să-şi cupă sânii între timp, smulgându-i mameloanele cu acele degete pricepute, deviante, jucându-le ca un maestru.

Muşchii coapsei au început să-i ardă, ritmul încetinind.

I-a dat o mică palmă în fund. — Ridică-te, îi spuse el, trăgându-se afară, ridicând-o uşor şi deschizând uşa lateral. Corvina a gâfâit când aerul rece se năpusti peste păsărica ei expusă, sensibilă, privindu-l cu neîncredere în timp ce stătea în burniţa foarte uşoară din întuneric, cu pumnul înfăşurat în jurul penisului.

Ea înghiţi în sec, ridicând privirea pentru a-i întâlni privirea în timp ce el o împinse pe spate pe scaun, strângând-o în spatele unui genunchi şi deschizând-o şi mai mult, cu cealaltă mână ţinându-se de deschiderea maşinii către plafon. Era blocată pe loc, având doar spaţiu pentru a-şi mişca mâinile.

Gura lui a coborât pe a ei exact când a intrat din nou în ea cu o lovitură atât de tare încât a legănat maşina, împingând-o în sus pe scaun, noul unghi făcându-i lacrimile să curgă pe părţile laterale ale feţei ei.

Un zgomot pe care nu o recunoştea a lăsat-o, înghiţită de gura lui, sărutările lor frenetice, dracu' cu atât mai mult. Şi era dracului – ca nişte animale, crude, viscerale, în aer liber, cu un munte în spate şi o stâncă în faţă, fără nimic în jurul lor decât natura în toată gloria ei abundentă.

Era neîmblânzit, fiecare centimetru al corpului lui controlându-i fiecare centimetru al ei în timp ce îşi dădu drumul propriei sale lesă, şoldurile lui împingându-se de ale ei, strângându-se în clitorisul ei la fiecare alunecare în jos, despărţind-o de fiecare dată, tăind-o în bucăţi înainte de a cusă-o. spatele ei împreună, din nou, viu şi chiar mai excitat.

— *El este important, Vivi, acesta.*

Vocea lui Mo îi veni în minte de nicăieri, făcând-o să îngheţe o clipă, cu ochii deschişi în timp ce îşi trase capul pe spate, dezorientată. „Mo?"

Sprâncenele lui tăiate în jos, părul sălbatic, neîmblânzit, dezordonat de degetele ei. „Cine dracu este Mo?" el a cerut.

Corvina nu putea să-i spună, mai ales că nu atunci.

„Cine este Mo?" vocea lui a coborât în timp ce i-a întins genunchiul mai larg într-o mişcare atât de dominantă încât a făcut-o să se strângă mai tare în jurul lui.

„Nimeni," clătină ea din cap, trăgându-i capul în jos pentru un sărut din nou, mişcându-şi şoldurile în timp ce el îşi bătea agresiv penisul înăuntrul ei, sunetul trupurilor lor pălmuind şi respiraţiile lor gâfâind tare în aer. Corvina s-a concentrat pe sunete, respiraţii, această experienţă cu totul nouă şi a aruncat vocea pentru mai târziu.

Vad şi-a înfăşurat mâna de sub genunchiul ei până la locul în care erau uniţi, apăsând pe clitorisul ei expus, frecându-l puternic în cercuri cu degetul mare, în timp ce penisul o năvăli peste şi iar; sfârcurile ei zgâriindu-se de pieptul lui la fiecare mişcare, iar şi iar; limba lui pătrunzând în gura ei, atingând, alunecând, jucându-se cu a ei, iar şi iar şi iar. Atacul asupra simţurilor ei din toate părţile a transformat flacăra din carnea ei într-un infern, arzând din toate locurile în care erau conectate, răspândindu-se ca un incendiu sub pielea ei, luând-o sub.

Un curent de electricitate i-a trecut prin coloana vertebrală, arcuindu-i spatele în timp ce capul ei se înfipse în scaun, gura ei deschizându-se într-un ţipăt redus la tăcere de el, în timp ce valuri de plăcere o răsturnau, luându-o sub. Genunchii ei s-au smucit în timp ce el i-a ţinut apăsat, pereţii ei strângându-se şi strângându-se rapid în jurul lui, atât de repede că şi-a bătut penisul prin ei pentru ultima oară înainte de a mârâi de buzele ei, eliberarea lui inundând-o la capacitate maximă.

Era totul, plăcerea atât de pură, atât de nepătată, atât de primordială încât era nesfârşită.

Corvina ridică privirea spre el, năucită, corpul ei încă bâzâind de mici replici.

Gâfâind, se trase înapoi, cu pieptul încordat, şi stătea drept în faţa maşinii, cu mâinile ţinându-şi partea superioară pentru sprijin, în timp ce îşi reţine respiraţia.

Corvina rămase acolo, moale, uitându-se la el în timp ce ajungea să se aranjeze, înconjurat de întuneric, burniţa uşoară udându-l, făcându-i pielea să strălucească. Îl simţea pe ea însăşi, parfumul lui unic şi îi plăcea.

Se întoarse spre ea, cu privirea lui argintie găzduindu-i forma în sus, încălzindu-se din nou în ciuda a ceea ce tocmai făcuseră. Se întrebă cum arăta la el, fustă în jurul taliei, cizme până la coapse, chiloţi rupti, împletitură slăbită.

Aplecându-se, el i-a rupt chiloţii pe cealaltă parte, aruncându-i în spate cu haina lui şi a scos câteva şerveţele de pe bord. Ea rămase tăcută, privindu-l în timp ce el o curăţa, cu inima încleştându-i actul, mintea trezită de erotismul acestuia.

„O să te doare", îi spuse el, trăgându-i în cele din urmă fusta în jos şi făcându-i semn spre scaunul de lângă pasager pentru ca ea să se mişte. Corvina s-a căţărat pe partea aceea, gemând de modul în care picioarele şi păsărica ei au protestat.

„Mă doare", îi spuse ea, aşezându-se pe scaunul ei, conştientă de fiecare bătaie între picioare.

Ea l-a simţit cum îşi lămureşte scaunul şi urcă înăuntru, înainte ca el să pornească contactul.

„Aşadar, revenim la normal", a gândit ea cu voce tare.

Răspunsul lui a fost uşoară.

S-a terminat mai devreme decât se aşteptase ea. Şi nu ştia la ce se aşteptase după aceea, dar nu fusese tocmai asta.

La multi ani pentru ea.

Încet, a dat înapoi din loc şi a început ascensiunea lor până la castel, unde aveau să fie din nou străini.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 12

Vad

Cine dracu a fost Mo?

În mod clar, cineva suficient de important pentru ca ea să-i strige numele în timp ce el era în adâncul ei. Lui Vad nu i-a plăcut. Nu i-a plăcut deloc. Nu se aşteptase la asta, indiferent de vraja naibii pe care o arunca ea asupra lui cu ochii ăia ai ei. Nu se aşteptase să fie orbit de această nevoie a lui Neanderthal de a o poseda. Nu era momentul pentru asta. Avea lucruri mai importante asupra cărora să se concentreze. Avea pe Verenmore pe care să se concentreze şi nimic nu avea să depăşească asta.

Dar nu-i plăcea că ea îşi păstra secretele, nici măcar un pic.

El ar auzi secretele ei. Dar ale lui nu erau ceva ce ea putea învăţa, nici acum, nici niciodată.

Îi aruncă o privire în timp ce se apropiau de porţile castelului. Cu părul ei întunecat pe care îl purta în cea mai mare parte într-una dintre împletiturile ei fanteziste, fuste de care el se întreba mereu, acel străpungător pe nasul ei buzele lui furnicau pentru a le săruta şi acei ochi blestemati de violet, nuanţele pe care le văzuse o singură dată înainte, le-a văzut. prea mult. Această fată uşoară şi moale era cu totul prea periculoasă pentru el.

Nu ar trebui să se implice mai mult. Să o dracuiesc fusese o greşeală, deşi nu regreta deloc.

Prinderea lui în jurul roţii se strânse. Timpul petrecut împreună ar fi un alt secret pe care acest munte l-ar păstra, unul pe care nimeni nu l-ar putea şti, din mai multe motive decât ştia ea.

Nu. Aici s-au terminat.

Dar cine dracu a fost Mo?

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 13

Corvina

Şi ea a fost din nou studentă.

Ea îl ura cam, chiar îl ura, pentru uşurinţa cu care s-a strecurat în rolul său după ce s-au întors la castel. Cu un *„noapte bună, domnişoară Clemm" morocănos,* de parcă n-ar fi petrecut ultima oră îngropată în ea, de parcă nu s-ar fi udat de sămânţa lui, o lăsase pe alee şi plecase pe veselia lui. cale.

Kaylin Cross, femeia pe care nu o mai văzuse de luni de zile, o aştepta în foaierul turnului. O întrebase pe Corvina dacă călătoria ei în oraş fusese în regulă şi dacă domnul Deverell fusese cordial cu ea. Corvina zâmbise şi o asigurase pe Kaylin că fusese foarte amabil, ignorând în acelaşi timp greutatea din păsărică. Totuşi, a transmis un fior secret prin ea, prefăcându-şi că muşchii ei nu mureau din cauza efortului sexual în timp ce avea o conversaţie absolut contrară.

Asta fusese acum două săptămâni.

Două săptămâni, iar durerea ei dispăruse. Două săptămâni şi lucrurile erau normale până la punctul în care se întrebă dacă şi-a imaginat totul.

Corvina şi-a făcut drum cu sandvişul până la capătul sălii de mese, reuşind în sfârşit să meargă fără nici măcar o strângere între picioare. Jade şi Erica stăteau deasupra ferestrelor luminate de dimineaţă de pe masa lor obişnuită, cu Troy, Ethan şi Jax, vorbând despre ceva. Se împleteşte între celelalte mese, fusta curgându-i în jurul picioarelor ca lichid.

Când ajungea la ei, Jax se mişcă într-o parte, făcând spaţiu între el şi Erica aşa cum făcea de obicei, oferindu-i un loc. Corvina îi aruncă un mic zâmbet şi alunecă în spaţiu, corpul ei prins între cei doi de o parte şi de alta.

„Nu pot să cred că fac asta!" mormăi Jade, înjunghiându-şi farfuria cu fructe cu o furculiţă.

"Ce?" întrebă Corvina, luând o muşcătură din sandvişul ei.

— Castelul deschide seiful, spuse Troy de pe scaunul său de lângă Jade.

"Ce?"

„Aşa numeau această mică temniţă de sub această clădire, dar au închis-o cu ani în urmă", a informat-o Jade, sorbind din cafea.

Corvina ridică din sprâncene, aşteptând să explice. Nu a trebuit să aştepte mult.

„Acolo a fost locul în care Slayers au fost găsiţi pentru prima dată făcând nişte prostii negre", i-a spus Jade. „După ce universitatea a închis locul, s-au mutat în pădure."

„De ce să-l deschizi acum?” întrebă Corvina, ciugulindu-şi sandvişul, cu pofta scăzută din anumite motive.

"Domnul. Deverell a convins tabla, spuse Troy, cu gura pe jumătate plină. „Din câte am auzit, am spus că ar fi o sală de recreere excelentă. Şi de fapt nu sunt de acord cu el. Nu avem spaţiu pentru a ne relaxa, ştii?

Corvina ignoră mica bâlbâială din inima ei la numele lui. „Asta nu sună prea rău.”

„Cu Black Ball în săptămâni?” Jade clătină din cap. „Momentul pare pur şi simplu... lipsit”.

— Nu e ca şi cum şcoala îi opreşte pe oameni să meargă nicăieri, Jade, a subliniat Jax. „Încuiat sau nu, dacă cineva ar vrea să folosească acel spaţiu, ar face-o. Oamenii se plimbă pe aici tot timpul. Nimanui nu-i pasa."

— Vei învăţa după puţin timp cât de multă putere are legenda aici, Jax, corectă Troy. „Acesta este principalul motiv pentru care universitatea nu are o regulă pentru studenţii să nu se plimbe noaptea sau să nu meargă în pădure. Oricum, nimeni care a auzit de ei nu ar îndrăzni să o facă.”

— Nu decât dacă eşti domnul Deverell, chicoti Erica. „L-am văzut noaptea de la fereastra mea şi ştim cu toţii că intră în pădure. Mă întreb de ce totuşi.”

„Nu poate fi pentru aer curat”, a teoretizat Ethan. „Deja primim o mulţime de asta. Şi nici pentru exerciţii fizice, deoarece majoritatea facultăţii se plimbă prin campus sau merg la sala de fitness.”

„Stai, există o sală de fitness?” întrebă Corvina, surprinsă pentru că nu o văzuse pe harta ei.

— Este în Aripa Personalului, spuse Jax din partea ei, mâncând sandvişul. — Ştii clădirea din spatele acestei săli?

Corvina dădu din cap, cu gura plină.

„Au o sală de fitness în vârful turnului lor.”

— L-ai văzut odată în pădure, nu Corvina? gândi Troy. „Ce făcea el acolo?”

Fumând o ţigară. Repararea unui pian vechi şi deteriorat. Sărutând răsuflarea din ea.

Ea clătină din cap, răspunsul ei pe jumătate sincer. „Eram la lac când l-am văzut. Mi-a spus să nu fiu singur în pădure şi apoi a plecat.”

— La naiba, a mestecat Erica mâncarea. „Este atât de ciudat. Fascinant. Dar nu o să mint, îmi este frică de el.”

Corvina putea înţelege de ce. Avea acel aer în jurul lui. Dar ea învăţase cu ani în urmă să nu se sperie de ceea ce nu înţelegea şi, până nu l-a înţeles, nu mai era loc de frică. Avusese mai multe şanse să-i facă rău şi, din anumite motive, o făcuse să se simtă în siguranţă. Şi Mo îi spusese ceva în acest sens.

De parcă l-ar fi evocat, îi simți greutatea privirii în față.

Ea și-a ridicat privirea de la sandviș pentru a-l privi o clipă înainte ca el să-și întoarcă privirea. Încercă să nu o mai privească prea mult, nu așa cum obișnuise. Poate că era peste tot ce pulsase între ei după o singură dată.

Ea nu era.

După ce acea cutie s-a deschis, Corvina a trebuit doar să se gândească la el și să simtă pulsul dorinței în sângele ei. Ea stătea la cursurile lui și îl privea predând și simțea sânii ei devenind grei. Îl privea bătând marcajul de pe birou și își aducea aminte cum îi bătuse păsărica. Odată, ea se dusese la camera de profesor să-i dea profesorului ei de istorie o lucrare și și-a găsit diavolul cu ochi argintii citind în colț, purtând o pereche de ochelari pătrați cu ramă neagră în care îl iubea și aproape că l-a sărit înainte de a se opri. se.

Da, nu era peste el.

Era atașată și nu știa cum îi era de prevestire asta.

Îi văzu ochii fulgerându-se spre Jax lângă ea și își dădu seama că stătea lipită de el, ceva la care nici măcar nu se gândise. Dintr-o dată, a fost hiperconștientă de asta. Ea i-a văzut ochii luând în locurile în care ea și Jax erau strânși împreună înainte ca ochii lui să vină la ai ei.

Argintul a fost topit.

„Pot să iau unul?” auzi vocea lui Jax din lateral, cu ochii prinși în capcană, inima bătându-i tare în piept.

Domnul Deverell se întoarse și se duse la mâncare.

Corvina inspiră, închizând ochii pentru o secundă pentru a-și recăpăta calmul și îi întinse farfuria către Jax. "Sigur."

Toți au mâncat și au vorbit despre cursuri. Troy și Ethan erau seniori în al doilea an, așa că aveau cursuri și programe diferite, ceea ce a menținut conversația despre alți membri ai facultății interesantă. Corvinei i-a plăcut că nimeni nu a abordat vreodată subiectul trecutului nimănui. A făcut-o să se relaxeze și să se deschidă puțin mai mult, deoarece toate conversațiile cu ei și-au înrădăcinat în prezent sau în perspectivele viitorului. I-a plăcut foarte mult asta.

De asemenea, îi plăcea foarte mult cât de confortabil începuse să se simtă cu băieții. Neavând niciodată interacțiuni cu speciile de masculi în viața ei anterioară, ea a fost plăcut surprinsă să descopere că sunt destul de drăguți. Le plăcea să glumească pe cheltuiala celuilalt și să tragă de picioare, dar erau oameni cu adevărat drăguți.

După micul dejun, toți și-au întors drumul spre turnuri în lumina strălucitoare a soarelui. Troy s-a oprit să-și lege șireturile, spunându-le că va ajunge din urmă, iar Corvina a rămas cu el, profitând de șansa să se uite în ferestre.

Ochii ei s-au îndreptat spre domnul Deverell, luând sandvișurile împachetate. Nu a mâncat niciodată în sală cu toți ceilalți. O tânără profesoară, purtând un pulover albastru simplu și blugi, cu părul blond în coadă, s-a apropiat de el. Corvina se uită în timp ce râdea la ceva ce spunea el, sprijinindu-și palma pe bicepșii lui, iar ceva fierbinte și urât o prinse de interior.

"La ce te holbezi?" întrebă Troy din nou în picioare, urmărindu-i privirea.

„Doar profesorul ăla", a răspuns Corvina, ridicând din umeri de parcă interiorul ei nu ar fi în flăcări. „Nu am văzut-o până acum."

— Ăsta e doctorul Harbour, spuse el cu ajutor, ca sursa nesfârșită de informații pe care o era. „Ea este la departamentul de istorie. Ea și domnul Deverell au avut ceva în urmă cu ceva vreme."

Doamne, cu câte femei din campusul ăsta fusese?

Ea a înghițit, uitându-se în jos la cizmele ei. „Sunt încă împreună?"

Troy a ridicat din umeri, nepăsător. "Probabil. Cui îi pasă?" spuse el înainte deodată privirea i se ascuți asupra Corvinei. "Iti pasa."

Negarea a zburat de pe buzele ei. "Nu. Deloc."

Troy, băiatul jovial căruia îi plăcea să o tachineze, a privit-o cu seriozitate peste vârsta lui. „Uite Purple, ceea ce faci este treaba ta", îi spuse el încet, cu atenția asupra ei. „Și nu că am probleme cu domnul Deverell. A fost mereu cool cu mine. Dar ca să știi, nu este un tip cu care mi-aș dori vreodată să fiu singur într-o noapte întunecată. Ca să nu mai vorbim că este împotriva regulilor, așa că nu spune nimănui. Ai grijă doar, bine?"

Cu gâtul strâns, Corvina dădu din cap, neștiind cu adevărat ce să spună.

„Nu-ți face griji, nu voi spune nimănui", a liniștit-o el, dându-i una dintre îmbrățișările lui laterale. — Dar la naiba Purple, trebuia să te duci să-l cauți pe diavolul din Verenmore, nu-i așa?

Troy a tăcut în timp ce se alăturau celorlalți, oferindu-i zâmbetul caracteristic. „Hai să ajungem la clasă."

Corvina îi făcu semn să plece. „Trebuie să merg la bibliotecă."

— O să vin cu, spuse Jax din partea ei. „Trebuie să returnez o carte."

Dând din cap, Corvina începu să străbată grădina din partea aripii academice care ducea la biblioteca temniței, cu vântul foarte rece pe față. Era o dimineață cu ceață, ceața albă grea din jurul castelului și al ocupanților săi, oamenii tremurând de frig în timp ce își petreceau ziua. Se întrebă pentru o clipă dacă ar trebui să-și facă griji că Troy știe, apoi a renunțat la gândul. Avea încredere în el și el nu fusese decât bun cu ea. Era prietenul ei.

— Deci, ai terminat cu lucrarea lui Deverell? Jax a început în calea conversației, cu obrajii roșii în vânt, cu mâinile în buzunarele jachetei.

Corvina dădu din cap, recunoscătoare pentru fusta ei neagră de lână potrivită şi pentru puloverul violet închis, care frângea vântul, cu picioarele prinse în cizmele ei calde până la coapse. — Am terminat-o aseară, îi spuse ea, strângând cureaua genţii. "Tu?"

El îi zâmbi. "Aproape."

„Trebuie să prezentăm asta astăzi, ştii?" îi aminti ea în timp ce ocoliră colţul blocului academic. Uşile grele duble ale temniţei, cu tocul lor din fier forjat, erau deschise, un set de trepte largi de piatră coborând spre intrare.

— O voi termina înainte de curs, o asigură el, făcând paşii câte patru.

Corvina şi-a dat ochii peste cap, un zâmbet înclinându-şi buzele spre el, arătându-şi atletismul fără niciun motiv.

„A fost foarte inutil", îi spuse ea, coborând în ritmul ei normal în timp ce el aştepta.

„Te-a impresionat totuşi?" întrebă el cu bunăvoinţă. „Sau ar trebui să adaug un backflip data viitoare?"

Un chicotit a izbucnit din ea când au intrat în bibliotecă, câţiva studenţi fiind deja la coadă pentru a returna cărţile în faţa biroului. Corvina nu a fost surprinsă. Luni dimineaţa şi vineri serile aveau cel mai mult trafic în bibliotecă de când doamna Suki era în concediu în weekend.

Jax scoase o carte din geantă, îndreptându-se spre coadă în timp ce Corvina coti la stânga spre rafturi.

„Nu vii?" întrebă el cu voce tare, câştigând un „Tăcut, tânăr" de la doamna Suki de la birou.

Corvina arătă rafturile din spate, spunându-i că trebuie să împrumute nişte cărţi în linişte, iar el dădu din cap, mergând să stea în spatele câţiva studenţi.

Corvina s-a îndreptat spre secţiunea de literatură, sperând să găsească câteva romane de citit pe parcursul săptămânii. A trecut pe lângă o fată care studia o carte pe culoarul de Istorie şi, în cele din urmă, s-a întors spre destinaţie. Doamna Suki îi povestise într-o zi despre un raft special unde îşi ascunsese toate romanţele, fără ca universitatea să ştie – romane de epocă din vremea ei, romanţe erotice, istorice şi chiar unele paranormale. Corvina a fost un nebun pentru aceia.

Scurtând cu degetele peste titluri, ea a scos două mici romane, a continuat să se uite, s-a oprit la Jane Eyre şi a scos şi ea.

Înarmată cu cele trei cărţi ale ei pentru săptămână, a părăsit culoarul şi a început să meargă pe coridorul scurt care ducea în zona principală a bibliotecii.

Deodată, un braţ ieşi din secţiunea de Filosofie şi o trase înăuntru, lovind-o de rafturile din colţul întunecat al culoarului.

Mirosul a fost primul lucru pe care l-a observat, în mijlocul mirosului de cărţi vechi şi de bibliotecă mucegăită, acel parfum de lemn ars crocant şi de ţuică. Inima bătând cu putere, ea şi-a înclinat capul pe spate, zărind ochii argintii înainte ca gura lui să se izbească de a ei.

Gustul lui i-a zguduit simţurile, întregul ei corp electrocutat de presiunea gurii lui asupra ei, prinzând viaţă după săptămâni de somn. Ea şi-a deschis gura sub a lui, salutând asaltul limbii lui în timp ce el o apăsa mai adânc în rafturi, mâinile ei abia ţinându-se de cărţi, mâinile lui ţinându-i părţile laterale ale feţei pentru a o ţine nemişcată în timp ce el o devasta ca un maniac dat. frâu liber la nebunia din capul lui.

Inima ei tremura în timp ce limbile lor se întâlneau, gustul lui o mistuia, braţele lui ţinând-o protejată într-un fel în care Corvina nu şi-ar fi dorit niciodată să plece. Ea a vrut să suspende timpul şi să trăiască în sentimentele pe care le-a trezit în ea, o revoltă caldă şi frumoasă de culori în inima ei întunecată.

După ce a consumat-o, a devorat-o, a răpit-o minute lungi, lungi, el s-a tras înapoi, lăsând-o să ia aer, ochii lui de mercur strălucind în timp ce o strânse de faţă.

— Te-a tras încă? mormăi el întrebarea pe buzele ei, loviind colţul cu o linsă moale la sfârşit.

A durat o secundă pentru ca cuvintele să pătrundă în creierul ei ceţos şi mofturos.

Şi apoi au făcut-o.

Un val rapid de furie a cuprins-o. Ea strânse din dinţi, împingându-se împotriva lui, iar el îi dădu faţa să plece, punându-şi mâinile de fiecare parte a ei, prinzând-o între el şi rafturi.

— Ai ceva nervi, a scuipat ea cu voce joasă, furia din trup făcând-o să tremure. „Îmi spui să nu mă aştept la nimic, că nu te ataşezi. Mă tragi şi mă ignori săptămâni întregi, apoi mă încolţi şi îmi ceri să ştiu dacă am fost cu altcineva ca tine, ai vreun fel de drept? şuieră ea. „Ce dracu este în neregulă cu tine?”

Pieptul îi tremura până la sfârşitul tiradei. Nu fusese niciodată atât de furioasă ca atunci, cu tot corpul cald, cu palmele mâncărime ca să-i facă ceva răni pentru a atenua frământările din interiorul ei.

El a ocolit complet cuvintele ei. „A mai fost cineva în păsărică?”

Corvina se uită la el. „Câte au fost pe penisul tău”, a scuipat ea, împingându-se împotriva lui. „Acum lasă-mă să plec înainte ca Jax să vină să mă caute.”

S-a aplecat în faţă, pericolul care ieşea de pe corpul lui lovindu-se de al ei, făcând-o să împingă înapoi în raft. "El te vrea."

Corvina a rămas tăcută, trăgând cu pumnale în el cu privirea, cu inima izbindu-i-se în piept.

El s-a apropiat, plantând un sărut blând pe piercing-ul nasului ei. „Nu te poate avea.”

„Nu sunt al tău”, i-a amintit Corvina, uşor fără suflare, puternic supărată. „Nu poţi decide asta.”

Colţul gurii i se zvâcni înainte de a-i apăsa un sărut tare pe gura ei, făcându-i pulsul să tremure înainte de a-şi lăsa braţele în jos. — Mo poate decide, hmm?

Era la zece secunde să facă un rău grav. "Lasa-ma sa ies."

I-a apăsat un alt sărut tare pe gura ei. „Rujul tău are gust bun. Rodii?” gândi el, lingându-şi buzele umede. „Şterge-l de pe mine.”

Corvina se uită la puţinul din nuanţa ei purpurie care se transferase în gura lui, primind bici din cauza lui constantă înainte şi înapoi, şi l-a împins, creând suficient spaţiu pentru a se îndepărta. „Şterge-l singur.”

Atât pentru culorile de buze rezistente la pete.

**

A venit din nou la clasă ca domnul Deverell, nu Vad, bărbatul neîmblânzit şi dezinhibat despre care ştia că există sub acel furnir rece şi controlat. Erau ca două laturi diferite ale unui singur om, un eu social şi un eu din umbră.

Gura lui avea culoarea obişnuită, fără rodii.

Îl ura uşor pentru că se uita la ea dezinvolt, de parcă n-ar fi gustat-o, a cerut-o, a stăpânit-o din nou, în timp ce interiorul ei se zguduia. Dar trebuie să fi fost bună şi să se prefacă, pentru că Jade stătea lângă ea, vorbeşte despre alegerea ei, fără a bănui nimic.

„Bine”, domnul Deverell a bătut din palme pentru a atrage atenţia asupra clasei în timp ce se aşeza pe biroul lui. „Pentru acest semestru, trebuie să studiezi o piesă şi un clasic. Îţi voi oferi opţiuni pentru ambele.”

A sărit în jos şi a deschis marcajul, împărţind tabla în două cu o linie verticală, scriind cu litere mari aldine cu mâna stângă deasupra fiecărei secţiuni.

JOACA
CLASIC

S-a întors la „JOCĂ” şi a scris cu liniile sale clare şi îndrăzneţe:

MACBETH
DOCTOR FAUSTUS

S-a întors spre clasă, atingând prima piesă cu marcajul. „O tragedie despre ambiția politică a puterii.” L-a bătut pe al doilea. „O tragedie despre un om care își vinde sufletul diavolului pentru cunoaștere.”

Fata din față care ridica mereu mâna, Ria, a ridicat mâna. — De ce ambele tragedii, domnule Deverell?

„Sunt un tip tragic”, a glumit el cu o față dreaptă, iar Corvina a pufnit, lovindu-i gura cu mâna când ochii lui s-au îndreptat spre ea, împreună cu jumătate din clasă.

— Găsiți asta deosebit de amuzant, domnișoară Clemm? a întrebat-o, cu chipul fără expresie.

Corvina și-a simțit fața arzând la toți privirea asupra ei și s-a uitat în jos la caietul ei, dorind să dispară și toată lumea să reia pur și simplu cursul și să o ignore.

„Ți-am pus o întrebare”, a răsunat vocea lui profundă în clasă și Corvina a tras aer în piept, ignorând înroșirea pe care o simțea pe fața ei. Ea a iubit și a urât în egală măsură când el a folosit acel ton asupra ei. Pur și simplu nu voia să fie în preajma oamenilor când el a făcut-o.

— Nu, domnule Deverell, spuse ea încet, ținându-și ochii pe caiet înainte de a ridica privirea. „Doar că prefer un final mai fericit. Tragediile sunt frumoase, dar iau întotdeauna mai mult decât oferă. O poveste poate fi tragică, dar nu trebuie să se termine ca una.”

„Ah, un romantic.” Privirea lui argintie străluci asupra ei în timp ce un colț al gurii lui tresări. "Înțeleg."

Corvina își apucă creionul, vrând să-l arunce în el în timp ce se întoarse din nou spre clasă.

„Cei care vor să studieze Macbeth, ridică-ți mâinile.” Câteva mâini s-au ridicat în aer.

— Alea pentru doctorul Faustus, spuse el, iar Corvina le ridică pe ale ei, împreună cu majoritatea clasei.

Domnul Deverell s-a dus de cealaltă parte a consiliului, scriind sub „CLASIC”:

MÂNDRIE ȘI PREJUDECATĂ
DRACULA

Se uită la clasă, arătând spre titluri. „Amândoi sunt clasici extrem de bine scrisi care au stabilit un întreg subgen al literaturii. Sunt sigur că trebuie să fi auzit de amândoi.”

Aproape toată lumea din clasă dădu din cap.

„Deci care?”

La fel ca și înainte, a urmat o ridicare de mână. Dracula a câștigat cu majoritate.

Corvina îşi coborî mâna exact când ochii domnului Deverell au venit la ea, la nivelul lui.
— Nu are un final fericit, domnişoară Clemm.

Corvina l-a privit în ochi, ştiind că va înţelege subtextul următoarelor ei cuvinte: „Are un diavol într-un castel străvechi care se îndrăgosteşte. Ce poate fi mai interesant de atât?”

Ochii lui străluceau. "Într-adevăr."

Soneria a sunat la scurt timp şi el a plecat, luând cu el orice aer era în plămânii ei. Corvina s-a prăbuşit uşor pe scaun şi a găsit-o pe Jade privind-o îngrijorată. Dându-i un zâmbet liniştitor, Corvina îşi luă geanta, gata să treacă toată ziua fără să se gândească la el.

**

— *Turnul, Vivi.*

Vocea lui Mo îi făcu mâna să se oprească peste caiet, muşchii ei încordându-se. Ea a privit în sus şi în jurul orei doctorului Kari. Era ultimul curs de luni, iar majoritatea studenţilor îşi notau notiţe în timp ce doctorul Kari ţinea prelegerea, lumina soarelui stinsă pe măsură ce se apropia seara.

Ceva nu era în regulă, mai greşit decât fusese înainte.

Corvina nu ştia cum a simţit vreunul dintre aceste lucruri, doar ştia.

O umbră a pâlpâit în colţul camerei de lângă uşă, plutind de-a lungul peretelui spre ieşire şi s-a oprit. Corvina clipi, clătinând din cap, încercând să elibereze trucul luminii. Trebuia să fie un truc al luminii.

'Mă puteţi auzi? Ajuta-l.'

Două voci ciudate, străine, au rezonat în capul ei, aducând cu ele parfumul metalic al sângelui. Furnici fantomă se târâră peste pielea ei şi Corvina se cutremură.

Ce naiba?

Vocile fuseseră liniştite. Umbrele dispăruseră de săptămâni întregi. De ce să te întorci acum?

— Eşti bine, domnişoară Clemm? Vocea doctorului Kari o zgudui din cap, făcând-o conştientă de alţi studenţi care s-au întors să o privească. — Mormăi ceva.

Ea a fost?

Doamne, nu, nu, nu. Nu aici.

Înghiţind în sec, Corvina îşi vârâ caietul în geantă şi se îndreptă spre uşă. „Vă rog să mă scuzaţi, doctore Kari. Mă simt rău.”

Fără să aştepte să audă răspunsul lui, ea a fugit de îndată ce a ajuns pe coridor, trebuind să iasă afară. Era departe de cel de-al patrulea nivel al turnului, dar Corvina coborî

scările, cu împletitura biciuindu-şi în spatele ei, fusta trăgându-i-se în spate, nervii năvăliţi în timp ce umbra se mişca cu câţiva paşi înainte pe perete.

Lacrimile i se strângeau în gât, ochii îi ardeau în timp ce alerga în jos.

Nu.

Nu se putea întâmpla.

Era bine de săptămâni întregi. Crezuse că s-a terminat şi totul era bine.

Nu se putea întâmpla.

Tocmai când a întors pe scara de la nivelul al treilea, a izbit un perete dur.

„La naiba", blestemul din acea voce profundă pe care o recunoscu în măduvele ei a ajuns la mintea ei încurcată o secundă mai târziu, făcând-o să clipească la el în timp ce el stătea la doi paşi mai jos de ea, echilibrând corpul ei pentru a nu cădea cu strânsoarea strânsă pe braţele ei.

Corvina s-a fixat asupra lui înainte de a apuca balustrada, cu ochii îndreptându-se spre umbra care plutea în spatele lui, cu inima bătându-i cu putere.

— Domnişoară Clemm? A simţit că o scutură. „Corvina! Uită-te la mine."

Autoritatea aspră din vocea lui îi făcu privirea spre argint, iar ea trase adânc aer în piept pentru a se concentra.

„Ce te-a speriat atât de mult?" el a făcut un pas în sus, aducându-le feţele la acelaşi nivel, privirea lui zgâriindu-o.

„Trebuie doar să ajung la turn", şopti ea, cu ochii înapoi la umbra persistentă.

Se întoarse să privească în spate, nevăzând nimic altceva decât zidurile castelului, luminile deja aprinse în suporturile lor ruginite şi scările care coborau. Probabil că nu putea vedea acea umbră pâlpâind sub una dintre lămpile vechi, aşteptând, făcând semn.

„Ce vezi în spatele meu?"

Felul în care a formulat întrebarea o făcu să se oprească. El a întrebat ce a văzut ea, tonul lui sugerând că ştia că vede ceva.

Umbra începu să se mişte şi o nevoie urgentă de a o urma o umplu pe Corvina.

Ea şi-a scuturat mâinile care o ţineau şi a coborât din nou scările, conştientă de urmărirea lui în spatele ei.

Picioarele lui mai lungi l-au făcut să o prindă înainte ca ea să poată ieşi din Aripă, trăgând-o într-una dintre nişte nişte şi închizând-o între braţele lui. Ochii lui, acei ochi de mercuri, erau serioşi când o considera.

— Ce vezi, Corvina? a întrebat-o din nou, enunţând fiecare cuvânt cu răbdare pe care nu o avea în acest moment. Doamne, ea nu i-a putut spune. În cel mai bun caz, el ar crede că e nebună. În cel mai rău caz, i-ar spune că e nebună. Ea nu era. Nu, nu era. Sau poate că era. Ea nu ştia. Propria ei minte nu era de încredere.

Mirosul lui o cuprinse în timp ce stomacul ei se răsuci, atât de teamă, cât şi de dorinţă privindu-l. Voia un răspuns.

— O umbră, îi spuse ea, cu vocea abia în şoaptă, cu ochii pe gâtul lui. Avea un măr frumos al lui Adam. „Trebuie să ajung la turn chiar acum", s-a oprit ea cu privirea, implorând. "Vă rog."

Se gândi la ea un minut lung, înainte de a-şi îndepărta un braţ, dându-i spaţiu să plece. A fugit din nou, realizând că grădinile erau complet goale. De ce erau goale? Întotdeauna era cineva sau celălalt târâind în ei, mai ales în acest moment al zilei.

Muşchii şi plămânii arzând de exerciţiu, Corvina a lovit poteca pietruită de pe marginea aripii care ducea la turnuri, neştiind de ce trebuie să ajungă acolo, doar că a făcut-o.

Picioarele batând, a ajuns în cele din urmă la poiiana din faţa turnului şi a văzut o mulţime adunată mai în faţă. Groaza care i se scurgea jos în burtă, Corvina încetini puţin, încercând să înţeleagă ce se întâmplă.

"Oh Doamne!" îl auzi pe Jade ţipând.

Adrenalina i-a umplut venele şi a tăiat prin mulţime, încercând să ajungă la prietena ei.

„Jade, ce..." cuvintele ei se întrerupseră brusc când scena se desfăşura în jurul ei.

Fiecare persoană din mulţimea mare se uita în sus, Erica ţinând-o pe Jade în timp ce plângea, cu ochii ei undeva deasupra lor.

Corvina se întoarse, înclinându-şi gâtul pe spate.

Inima i s-a oprit.

Acolo, pe acoperişul turnului, Troia stătea singură, părând atât de mică încât sus, nici măcar nu se uita în jos la oamenii care strigau la el să se oprească şi să coboare. Nici măcar nu tresări, doar se uita liber în faţă, neauzind apelurile pentru el.

Un gâfâit îi părăsi buzele.

Ce făcea acolo sus?

„Troia!" îl auzi pe Jax strigând foarte, foarte tare, atât de tare încât ştia că vocea lui trebuie să fi ajuns sus. Dar Troy nu a răspuns, nici măcar nu s-a mişcat de pe stanga lui. Fiori o acoperiră la vedere.

„Iisuse", blestemul din spatele ei a făcut-o să-şi dea seama că Vad o urmase până la turn – bineînţeles că a făcut-o – şi apoi fugea spre clădire.

— A încuiat uşa de pe acoperiş, domnule Deverell, strigă Ethan, alergând spre Vad. „Am încercat să urcăm şi să-l facem să deschidă, dar nu răspunde. Nu există nicio modalitate de a rupe lacătul."

Corvina îl privi pe Vad strângând din dinţi. „Există o altă cale spre acoperiş", le spuse el, iar Corvina se întrebă pentru o fracţiune de secundă de unde ştia asta. Am nevoie de voi să-l convingeţi. Haide."

Ethan şi Jax l-au urmat fără un alt cuvânt, mergând cu viteză în spatele lui. Corvina şi-a înfăşurat braţele în jurul ei în timp ce mulţimea se îngroşa în zonă, gâfâind şi strigăte răsunând pe măsură ce tot mai mulţi oameni îşi dădeau seama ce se întâmpla.

„Troia!" strigă Erica. „Coborâţi, vă rog!"

Nu s-a uitat în jos.

Profesorii s-au grăbit în poiană, li s-au spus diferite versiuni ale „Mr. Deverell a urcat", şi a aşteptat pe ace. Elevii priveau, nituiţi şi îngroziţi pentru un băiat care era plăcut de toţi.

Cerul s-a întunecat rapid deasupra capului, jacheta albă a lui Troy ieşind în evidenţă în contrast cu ea, în timp ce Corvina îşi ţinea respiraţia, neînţelegând de ce făcea asta. El vorbise cu ea chiar în acea dimineaţă şi nu existase nimic în comportamentul lui fericit care să poată indica asta.

De ce asta? De ce acum? Ce se întâmplase între micul dejun şi acest moment ca să-l conducă pe acel acoperiş? Şi de ce i-a spus Mo despre asta?

Troy făcu un pas mai aproape de margine şi din mulţime se ridică un icnet colectiv.

„O, Doamne, Troy," strigă Corvina, cu mâna acoperindu-şi gura, incapabil să-şi stăpânească teama pentru băiatul care îi devenise bun prieten, un băiat a cărui companie o iubea, un băiat care o acceptase în familia sa formată ca un frate de mult pierdut. Inima i s-a încleştat, ochii arzând în timp ce îl dorea să coboare şi să vorbească despre orice îl deranja. Ar fi trebuit să-l întrebe în acea dimineaţă când discutaseră? Ar fi putut face ceva pentru a-l împiedica să meargă acolo sus?

De parcă i-ar fi auzit vocea, s-a uitat drept în jos, direct la ea, şi i-a aruncat un zâmbet care a înfrigurat-o până la oase.

Apoi a coborât de pe acoperiş.

Ţipătul ei s-a înecat într-o mare de alţii în timp ce corpul lui a cedat gravitaţiei.

S-a întâmplat într-o fracţiune de secundă.

Într-o secundă era pe acoperiş, în secunda următoare era pe pământ în faţa turnului, sângele i se împrăştia sub cap, strângându-se în jurul lui, băiatul plin de viaţă dispărut.

Câţiva studenţi alergau înainte.

Corvina rămase îngheţată la faţa locului, tremurând, lacrimi tăcute curgându-i pe faţă când văzu corpul băiatului fericit şi jovial care îi fusese prietenul zăcând rupt pe pământul dur.

Nu.

Doamne, nu.

Aşa fusese şi tatăl ei? Fusese odată un om la fel de plin de viaţă ca Troia şi apoi plecase fără explicaţii?

Ceva s-a mişcat peste corpul lui, lumina pâlpâind în jurul unei umbre. Corvina şi-a ţinut respiraţia, cu ochii mari când a văzut umbra plutind o clipă înainte de a dispărea, chiar înainte de a-i auzi vocea în capul ei.

'Violet.'

Imposibil.

— Spune-i fratelui meu.

Spune-i fratelui lui? Ce? A avut un frate?

Ea se uită la corpul lui, şocul umplându-i sistemul în timp ce procesa vocea lui în capul ei, numindu-o aşa cum o numea el întotdeauna. Ea se cutremură, uitându-se în jur pentru a vedea dacă altcineva mai văzuse umbra sau a experimentat ceva bizar.

Şocul, tristeţea şi lacrimile au înconjurat-o. L-a auzit pe Jade plângând pe o parte, iar inima i s-a frânt din nou pentru prietena ei, care trebuise să-şi piardă din nou pe cineva apropiat într-un mod atât de îngrozitor. Ştergându-şi obrajii cu mânecile, se duse la Jade, trăgând-o în corp. Jade se întoarse spre ea, agăţandu-se de ea în timp ce trupul ei tremura cu suspinele ei frânte, iar Corvina simţi că propriile lacrimi cădeau din nou la durerea colectivă din jurul ei.

Mai mulţi profesori s-au revărsat în zonă, procesându-şi şocul în timp ce încercau să-i determine pe studenţi să se întoarcă la turnurile lor. Doi oameni din personal au venit în poiană cu un cearşaf şi o targă. I-au acoperit trupul cu cearşaful alb care s-a pătat în roşu în câteva secunde şi l-au aşezat pe targă, luându-l departe.

Corvina se întrebă dacă Troy avea vreo familie reală care trebuia contactată, fără a ţine seama de vocea din capul ei, sau dacă era singur, ca majoritatea oamenilor de la acest castel blestemat.

Ceva îl condusese, un băiat căruia îi era frică de înălţimi, până la un acoperiş care de obicei rămânea încuiat. Ceva între dimineaţă şi seară, ceva care-l făcuse aproape catatonic acolo sus. Dar se uitase la ea, aproape ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să fie martoră la tragedie.

Una dintre femeile din camera medicală a venit la Jade.

„Hai, dragă", a luat-o doamna în vârstă. „Vino să te odihneşti în camera medicală în seara asta."

Jade sughiţă, uitându-se la Corvina cu ochii umflaţi. „Nu vreau să te las în pace."

Corvina şi-a frecat umărul. „Promit că voi fi bine. Odihneşte-te pentru noapte. Ai nevoie de ea." Într-adevăr, toţi au făcut-o şi ea ştia că administraţia dorea să ţină un ochi pe Jade peste noapte, deoarece era deja un risc de fuga. Jade a dat din cap şi a plecat cu doamna, lăsând-o pe Corvina în picioare lângă Erica.

„Mi-e frică, fată. Ce naiba se întâmplă pe aici?” Erica a vorbit cu voce tare pentru ea însăşi, procesând ca toţi ceilalţi.

Corvina procesa şi ea.

Troy dispăruse.

I-a fost greu să-şi înţeleagă mintea în jurul asta, deşi fusese martoră la asta cu ochii. Inima ei îi tot spunea că a ieşit din pădure zâmbind la toţi cei pe care îi păcălise. El o îmbrăţişa lateral şi îi spunea „M-am încurcat cu tine, Purple”. Inima ei nu putea accepta că el nu va mai face asta vreodată.

De ce?

Timp de peste o oră, ea a observat activitatea din jurul ei până când oamenii au început încet să plece şi să se întoarcă în camerele lor, doar câţiva zăbovând ca ea, părând uşor pierduţi.

Părul de la ceafă i se înţepa. Corvina s-a liniştit, uitându-se pe furiş în jur, negăsind nimic şi nimeni ieşit din comun. Şi-a îndreptat privirea spre acoperiş.

Şi stând pe fundalul nopţii întunecate, îmbrăcat totul în negru, stătea diavolul cu ochi argintii din Verenmore exact în acelaşi loc în care se afla Troy, uitându-se la ea.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 14

Corvina

Candelabru era luminat într-o lumină galbenă slabă, aruncând intrarea într-o strălucire mohorâtă când Corvina intra în propriul ei turn. Tragându-şi de mânecile puloverului, se uita la toate celelalte fete care stăteau în turn, trăncănind despre tot ce se întâmplase.

Un tremur a început chiar în spatele sprâncenelor ei la zgomot, stres, întrebări. Apucând balustrada cu o mână, ea şi-a pus cealaltă pe frunte şi s-a întors înapoi.

"Esti bine?" Roy se uită la mâna ei lipită de cap, cu o ușoară îngrijorare în ochi.

Corvina dădu din cap, iar cealaltă fată se îndepărtă la prietenii ei, lăsând-o singură.

Ea nu voia să fie aici în mijlocul acestei conversaţii. Nu voia să urce singură în camera ei, ştiind că mintea ei avea să se joace din nou cu ea, cu umbre sau voci, nu ştia.

Luându-şi fusta într-o mână şi inspirând adânc, ieşi încet pe uşa pe care intrase şi ieşi afară în aerul rece şi proaspăt. Câţiva studenţi încă se făceau în jur, deşi majoritatea plecaseră, o baltă uriaşă de sânge întunecat păta pământul din dreapta ei.

Corvina a luat sângele, durerea din spatele ochilor ei s-a agravat şi s-a îndepărtat de oameni. Avea nevoie de linişte, dar nu putea să intre în pădure, nu după ce tocmai se întâmplase. Nu a avut nicio problemă să recunoască în sinea ei că i-a fost frică. Se întâmpla ceva cu ea sau în jurul ei, niciunul dintre scenarii nu era de bun augur pentru bunăstarea ei.

Înconjurându-şi braţele în jurul ei, ea a urmat fără minte poteca pietruită în direcţia departe de oameni. Un strat gros de ceaţă se rostogolise din pădure, rămânând aproape de pământ, înfăşurându-i gleznele în timp ce se mişca. Sunetele nopţii au venit la ea cu cât se îndrepta mai departe spre intrare, întunericul învăluindu-o chiar şi cu luminiţele mici care luminau poteca.

A ajuns la intrare şi s-a întors să se uite la castel, un fior coborându-i corpul. Minunea arhitecturală uimitoare, uriaşă, pe care o crezuse frumoasă la prima vedere, la lumina zilei, cu luni în urmă, părea prevestitoare în noapte. Biuretele înalte păreau mortale, un aer de întuneric agăţat de pereţii de piatră. Luminile mici au adăugat mai mult la strălucirea ameninţătoare decât o strâng, lumina eclipsată de umbrele din jur.

În timp ce vântul rece îi ajuta să limpezească un pic din cap, ea se gândi, se gândi serios, plecând pentru o clipă. De când călcase piciorul pe acest pământ, ceva i se întâmplase. După ce se testase la Institut, petrecuse luni întregi la căsuţa ei, doar cu vocea lui Mo pentru companie, şi asta ocazional. Ceva despre acest loc declanşase nu numai frecvenţa vocii lui Mo, dar adăugase la amestec o grămadă de voci străine pe care nici nu le auzise înainte şi

nici nu le recunoscuse. Adăugaţi la asta, ea nu văzuse niciodată, nici măcar o dată, genul de umbre pe care începuse să le vadă la castel. Întunericul care îi fusese întotdeauna prieten devenise un străin, iar Corvinei nu-i plăcea asta. Aceste lucruri fie erau în capul ei şi îşi pierdea minţile, ceea ce însemna că trebuia să plece şi să meargă din nou la Institut. Sau nu erau în capul ei, ceea ce însemna că ceva îngrozitor se întâmpla de mult în acest loc şi ar trebui să plece.

Corvina nu ştia ce opţiune voia să fie mai adevărată.

„Verenmore", vocea profundă din partea ei o făcu să se întoarcă uşor pentru a ridica privirea în timp ce Vad veni să stea lângă ea. „Acest castel a fost întotdeauna altceva."

Corvina clipi surprins, privindu-l aprinzându-şi o ţigară în timp ce privea castelul. „Atunci de ce să stai?"

El nu a răspuns.

Au stat în tăcere minute lungi, el fumând în linişte şi ea s-a pierdut pe gânduri înainte să se întoarcă şi să înceapă din nou să meargă.

„N-am intenţionat niciodată să stau atât de mult", îi spuse el în cele din urmă, alăturându-se fără invitaţie. Mirosul lui s-a amestecat cu nicotina într-un amestec reconfortant, iar ea a inspirat adânc, lăsând-o să-şi umple plămânii.

„Nu ştiu dacă voi rămâne deloc", a recunoscut ea şi a simţit privirea lui argintie ascuţindu-se asupra ei.

— Din cauza Troiei? a întrebat el în timp ce luau curba pe poteca pietruită către o parte a terenului pe care nu fusese niciodată, una care ducea la cartierul facultăţii şi al personalului.

Corvina o apucă de coate. „Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu el. Nu era sinucigaş, cel puţin nu din câte ştiam despre el. Era bine azi dimineaţă, fericit. Este doar... de nicăieri."

Vad şi-a terminat ultima ţigară, zdrobindu-l într-un tomberon de metal la câţiva metri mai încolo, înainte de a se întoarce spre ea, cu faţa sumbră, lumina din lateral scoţând în evidenţă dunga de alb.

„Dacă-ţi arăt ceva", a întrebat-o el serios, „va rămâne între noi?"

Corvina se îndreptă la severitatea tonului său. "Da."

El a dat din cap. "Vino cu mine. Şi fii liniştit."

Merseră mai departe pe potecă, cu pavajul ud şi strălucitor şi zgâcnind de picioarele lor, în timp ce el i-a dus pe partea cealaltă a castelului. Turnurile de aici păreau mai noi decât ale ei şi mult mai jos pe panta, poteca aplatizată întorcându-se în scări joase sculptate în munte pentru a le duce mai jos.

El o luă de cot ca să o ajute să coboare, strânsoarea lui fermă şi caldă şi înconjurându-i complet braţul în timp ce ea îşi ridica fusta.

„Nu ne va vedea cineva?” întrebă ea în liniște, uitându-se în jurul zonei goale și a clădirii în mare parte întunecate din față. Părea să aibă aceeași textură de piatră ca și restul clădirilor de pe pământ și aceleași garguii grotești de jgheab ieșind din pereți. Cu toate acestea, avea doar trei etaje și un acoperiș abrupt de țiglă albastră.

„Aceasta cale nu este vizibilă de nicăieri”, o informă el în timp ce coborau. „Nu din partea de sus a campusului și nu din turnurile facultății.”

„Bine”, coborî cu grijă ultima treaptă înainte ca ei să se întoarcă din nou pe pământul turtit. I-a dus pe o parte, spre ceea ce părea o ușă grea de lemn, cu o ciocană uriașă de alamă, cu o siluetă demonică care râdea.

Vad o împinse cu o mână întinsă larg peste ciocănitor, acoperind toată chestia demonesc sub palma lui. Ușa era mai grea decât părea, scârțâind pe balamalele metalice în timp ce se deschise suficient pentru ca ei să intre.

Era complet întuneric, doar strălucirea luminii lunii pătrunzând prin întinderea largă a unei serii de ferestre arcuite din stânga. În lumină, a văzut că era o cameră imensă, cavernoasă, aproape ca un hol. Era o altă ușă chiar vizavi de ea – din cealaltă parte, presupunea ea. Doi stâlpi de lemn mergeau de la podea la tavanul înalt, arcuit, susținându-i greutatea. Un șemineu stătea în dreapta, cu niște mobilier greu în față, un coridor lung care se deschidea în lateral.

I-a dus pe un set de scări vizavi de coridor și a urcat, Corvina urmându-i calea. Trecură de primele două niveluri, toate liniștite și nemișcate, și ieșiră la etajul al treilea, cel mai înalt din turn, cu o singură ușă întunecată la capătul palierului.

Scotând o cheie veche de fier cu un model distinctiv deasupra, ea se uită cum el o împinge în fanta de sub bară, o întoarse o dată. Un clic s-a aruncat cu voce tare prin tăcere, iar inima lui Corvina începu să bată din ce în ce mai tare când și-a dat seama că era la câteva momente să intre în camera lui, propriul său bârlog.

Strânsoarea ei de cot s-a strâns când el a deschis ușa și a intrat, lăsând-o larg pentru ea. Un comutator se aprinse, scăldând încăperea, a oprit căldura în timp ce luminile se aprindeau. Corvina stătea în prag, luând spațiul înăuntru.

Era o mansardă. O mansardă imensă.

Era vopsită în alb, cu patru stâlpi groși de lemn maro care mergeau de la podea la grinzile din tavan. Acoperișul de deasupra capului era înclinat pe o parte până când se întâlni cu un rând de ferestre pe peretele vertical, chiar în fața ei. Ferestrele continuau spre peretele din partea dreaptă. Un pat, mult mai mare decât orice văzuse ea vreodată, dar de care probabil avea nevoie pentru mărimea lui, era împins de singurul perete fără ferestre, din stânga ei. Chiar lângă ea, lângă ușă, era un teanc înalt de rafturi pline cu cărți. Un fotoliu mare era împins de o fereastră, chiar lângă o măsuță în care ținea un laptop elegant și

ochelari pliați peste ei. Lumina din cameră provenea de la o lampă de pe noptiera și una atârnată deasupra capului într-un candelabru spart.

Camera era eclectică, ca și cum părțile ar fi fost adunate din locuri diferite și puse împreună ca una singură.

Era îndrăgostită.

Corvina nu se așteptase niciodată la așa ceva, la ceva atât de haotic și deloc sincronizat de la el. Și, urmărind spațiul, punând cap la cap tot ce zărise de la el, și-a dat seama că, în timp ce domnul Deverell era creatura controlată, îngrijită și inteligentă a obiceiului, Vad era mai sălbatic, mai haotic, la fel ca numele lui, neîmblânzit.

„Închide ușa", i-a spus el, așezându-se pe fotoliu, așezându-se în felul în care și-a imaginat că regii trebuie să fi stat cu ei în urmă, cu picioarele ușor desfășurate, lăsând pe spate, coatele sprijinite pe brațe, o mână pe partea lui. fata, cu ochii pe ea.

Ea nu știa cât de inteligent era să fie singură cu el, dar nu a pretins niciodată că este deșteaptă. Era mai mult condusă de emoție decât de logică, mai în acord cu simțurile decât creierul ei, mai pricepută să înțeleagă instinctele decât raționalătatea. Tocmai de aceea a închis ușa grea, etanșându-le în spațiu, încălcând încă una dintre reguli.

— Stai, arătă el patul, iar ea ezită, înainte de a se cocoța în tăcere pe margine, privindu-l.

„Spune-mi mai întâi despre umbră", îi spuse el, stând nemișcat, concentrându-și toată atenția asupra ei. În lumina stinsă a camerei, arăta intimidant.

„Nu știu despre ce vorbești", Corvina a rămas nemișcat, imitându-i severitatea și a spus minciuna cu chipul chel.

„Vorbesc despre", s-a aplecat el în față, cu coatele așezate pe genunchi, „că fugi de la clasa ta de parcă câinii iadului ar fi pe călcâie. Trebuia să ajungi la turnul unde un băiat era deja pe acoperiș, pe cale să cadă la moarte. Când te-am întrebat, mi-ai spus că este o umbră. Deci, spune-mi, Corvina. Ce-i cu umbra? Și de ce a trebuit să ajungi la turn? Știai despre Troia?

Ea clătină imediat din cap. „Nu", a zburat negarea de pe buzele ei. „Îți jur că nu știam despre el."

— Dar știai ceva, Vad îi surprinse omisiunea, privirea lui brutală în încercarea de a înțelege totul.

Corvina și-a mușcat buza, cu mâinile strângându-și fusta.

„Orice îmi spui nu părăsește această cameră", îi spuse el după o clipă.

Ea a chicotit. „Nu asta mă îngrijorează. eu-"

"Ce?"

Ea le-a spart privirea, uitându-se în jos la mâinile ei. „Nu vreau să fiu nebună”, a șoptit ea încet, recunoscând cea mai profundă și mai aprigă dorință a inimii ei. „Și vorbind despre asta, o să sun.”

— Uită-te la mine, strigă el, tonul său amintind de când îi spusese aceleași cuvinte cu săptămâni în urmă.

Degetele ei și-au răsucit fusta înainte de a respira adânc și de a-și ridica ochii pentru a se fixa cu ai lui.

„Acest castel e nebun, Corvina”, i-a spus el. "Spune-mi ce se intampla."

Doamne, a vrut ea. Își dorea atât de mult să creadă în el, atât de mult își dorea ca atmosfera din cameră să-i absoarbă toate secretele în timp ce le dădea afară din buze, având încredere în cineva cu ele din alegere și nu o necesitate. Mai mult decât atât, voia să o creadă, să o vadă, să-i spună că e în regulă și că va fi bine și nu înnebunea.

„Bine, hai să ne târguim. Un secret pentru un secret”, a oferit el. „Tu dă-mi unul de-al tău și eu îți voi da unul de-al meu.”

— Nu poți să mă descurci cu secretele mele, domnule Deverell, îi spuse ea cu un râs fără ton.

— Nu ai idee cu ce mă descurc, domnișoară Clemm. Și ți-am spus să-mi spui Vad când suntem singuri.”

— Ai spus și că nu vom mai fi singuri, a subliniat ea, așezându-se puțin mai mult pe pat.

Vad oftă și băgă o mână în buzunarul jachetei, scoțând o bucată de hârtie pentru mape. Luă paharele de pe masa de lângă el, ramele pătrate negre adăugând cumva mai multă gravitate formei sale deja captivante.

„Mi-ai spus că mama ta este instituționalizată”, i-a amintit el de conversația lor din mașină. „Totuși, nu mi-ai spus că te-ai internat la institut timp de două luni cu ea.”

Inima a început să-i bată cu putere.

"De unde stii ca? Nu este în dosarul meu.”

„Știu o mulțime de lucruri, cioara mică”, îi spuse el încet, cu ochii strălucind în spatele ochelarilor, păstrând atâtea secrete. „Acum dă-mi povestea ta și îți voi arăta ce este pe asta. L-am găsit pe acoperiș.”

Corvina se uită la hârtia ținută între degetele lui arătător și mijlociu și la ochi, în timp ce aștepta povestea ei, și simți bătăile din capul ei ridicându-se.

El stia.

El stia.

Ea nu știa cum, dar el știa despre ea.

Și-a pus o mână pe frunte pentru a o calma, inima ei galopând ca un cal rănit care alergă pentru a-i salva viața. Pe gâtul ei s-a format un șirag de sudoare, căzându-i în cupa

puloverului într-o călătorie care a răcorit-o. Respiraţia ei a devenit întreruptă, întunericul se târâi pe marginile vederii ei.

Toate s-au prăbuşit asupra ei – ani petrecuţi cu mama ei, care era pierdută în capul ei de cele mai multe ori; îşi trăieşte viaţa singură, fără rude sau rude; venirea în acest nou loc; vocile; umbrele.

Scenă după scenă.

Copii spunându-i că este o ciudată, oamenii din oraş s-au întors când au văzut-o, mama ei uitându-se la ea cu ochi goali.

Moment după clipă.

Troy, băiatul care a tachinat-o sărind de pe acoperiş; vocea lui în capul ei după aceea, să nu se mai audă niciodată.

Vizual după vizual.

Văzând castelul pentru prima dată, simţind speranţa că totul va fi mai bine. Văzându-l jucând în noaptea aceea. Un prim sărut în întuneric, prima dată pe ploaie.

Şi el *ştia.*

Ar crede că e o ciudată rătăcită. Şi avea să rămână din nou singură din nou, altcineva de care s-a ataşat fără ca măcar să-şi dea seama că o va tăia aşa cum era.

Totul a devenit prea mult.

Negrul a început să consume.

Un scâncet a părăsit-o.

Dintr-o dată, ea rămase pe spate, privind în sus la grinzile de pe tavan pentru o fracţiune de secundă, înainte ca în viziunea ei să apară faţa cu ochi argintii, privind-o cu înverşunare. O mână mare s-a întins între sânii ei, chiar deasupra locului în care inima i-a tunetă în piept. O ţinu jos, cu cealaltă mână drept lângă ea.

— Calmează-te dracului, îi ordonă Vad cu acea voce profundă, punând presiune pe pieptul ei. „Corvina, dă-mi acei ochi. Respiră adânc."

Corvina se conformă, luând înghiţituri lacome de aer, cu capul desfăcut de durere.

Presiunea mâinii lui a părăsit-o înainte ca el să se mişte, luându-i corpul şi mişcându-l mai sus în pat, astfel încât capul ei să se sprijine pe perna lui. Mâna lui a venit la pieptul ei, puternică şi caldă şi aşa că acolo, greutatea din pieptul ei a scăzut uşor.

Luând loc lângă şoldul ei, el îi împinse părul înapoi de pe faţa ei cu cealaltă mână, urmărind curba maxilarului ei, degetul mare mângâindu-i nasul străpungându-i. Se simţea bine, atât de bine că voia să dispară în patul lui şi să nu mai iasă niciodată.

O sticlă de apă a apărut în linia ei de vedere în timp ce el o făcu să ia înghiţituri mici, înainte de a o lăsa să cadă din nou pe pernă, reluând mângâierile lui blânde, mângâind-o într-un mod de care nu fusese niciodată îngrijită până acum.

„A te forța să ai această conversație chiar acum a fost o greșeală”, a spus el, degetele mângâindu-i ușor partea laterală a feței. „Nu ești pregătit.”

— Știi deja, șopti ea, ținându-și ochii pe gâtul lui.

— Doar faptele, îi spuse el. „Vreau povestea ta. Dar mai tarziu."

"De unde știți?" ea a înghițit într-un plămân de aer. „Sunt informații confidențiale.”

Degetul mare îi mângâia obrazul. „Am căile mele.”

Atât de criptic.

Cu asta, s-a ridicat și a luat de pe jos hârtia care îi fusese în mână. Probabil că a aruncat-o când a ajuns la ea. A pus hârtia lângă lampă și a apăsat un sărut blând pe piercing-ul ei.

„Am găsit asta pe acoperiș.”

Fără un alt cuvânt, își scoase jacheta și o drapă peste scaun, deschizând un dulap de lângă rafturi și scoțând o geantă mică, legănând-o peste umăr.

— O să mă antrenez o vreme, îi spuse el, îndreptându-se spre ușă. "Odihnă. Nu încerca să pleci. Vom vorbi după ce mă întorc.”

Corvina a privit cum apăsa un întrerupător de pe perete, lăsând doar lampa aprinsă în cameră. A împins ușa grea și a ieșit, trăgând-o în urma lui, lăsând-o pe Corvina singură în spațiul lui, înconjurată de lucrurile lui și de parfumul lui.

Înfiind capul înapoi în pernă, un val de oboseală o cuprinse. Se întoarse spre masa din lateral înainte ca ochii să se închidă, luând hârtia îndoită în mână. Ezitând, întrebându-se de ce fusese pe acoperiș, o desfăcu și citi cele două cuvinte scrise cu majuscule și cerneală albastră.

Danse Macabre.

Ce naiba?

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 15

Corvina

Mâna din jurul taliei ei a fost cea care a trezit-o.

Corvina clipi cu ochii plini de cap pe o pernă necunoscută, dezorientată. Pe tavanul ei erau grinzi de lemn. De ce erau grinzi de lemn pe tavanul ei? Şi un candelabru? De când au avut un candelabru în cameră? Şi de ce venea lumina dimineţii din stânga camerei şi nu din dreapta?

În timp ce creierul ei încerca să proceseze noile detalii, a devenit conştientă de greutatea solidă şi caldă pe partea ei, un braţ musculos în jurul stomacului ei ţinând-o prinsă de pat. Corvina se uită la braţul cu frânghii de muşchi şi un fir de păr negru. Era un antebraţ pe care ea îl recunoscu, fantezindu-l destul de des în timpul orei, când se sprijinea de masă cu mânecile ridicate.

Inima bubuind, ea şi-a întors gâtul într-o parte, văzând chipul captivant al bărbatului care se îngropase cumva sub pielea ei. Era încordat, chiar şi în somn, îmbrăcat în pantaloni de trening negri şi nimic mai mult, cu părul zdrobit în somn. Corvina i-a trasat faţa cu ochii ei, acele buzele pline şi ochii puternici ascunşi în spatele pleoapelor lui şi s-a uitat pe fereastră la cerul cenuşiu care marca dimineaţa devreme.

Ea dormise în patul lui toată noaptea.

Nici nu-şi amintea când a căzut în somnul epuizat. Dar ea nu dormise atât de bine în tot timpul petrecut la castel. Habar n-avea când a intrat şi s-a hotărât să doarmă lângă ea, neînţelegând de ce ar dormi lângă ea, mai ales dacă ştia de ea, Corvina simţi un nod în gât.

Contactul uman a fost un lucru atât de preţios. Numai oamenii care fuseseră înfometaţi de atingere cunoşteau valoarea ei, ştiau să nu o ia niciodată de la sine înţeles, mai ales ceva atât de intim precum dormitul lângă cineva. Fiind o persoană care dormise întotdeauna singură, chiar şi atunci când locuise cu mama ei, Corvina nu-şi dăduse seama cât de flămândă îi fusese contactul prelungit care o făcea să se simtă atât de apartenată. Întotdeauna şi-a dorit să aparţină, să fie iubită, să fie preţuită de cineva, în ciuda fiecărui bagaj cu care venea. Gradul absolut al acelei dorinţe a făcut ca ceva gol în interiorul pieptului ei să-i roadă şi să o dureze. Voia să stea chiar acolo, lăsându-l să o ţină în siguranţă.

Mâinile tremurând, ochii arzând, se uită la el, mulţumindu-i în tăcere că i-a dat asta, o altă primă frumoasă, o altă amintire pe care avea să o păstreze în siguranţă într-un colţ al inimii ei, care avea să rămână neatins de mintea ei.

Dar știa că nu poate rămâne și se bucură de moment atât de mult pe cât și-ar fi dorit.

În primul rând, trebuia să scape de acest bărbat care aflase cumva mai multe despre ea decât se așteptase vreodată să dezvăluie. Ea nu înțelegea asta, cum un bărbat care preda cu jumătate de normă și încă studia ar fi putut accesa înregistrări confidențiale despre ea sau mama ei. Cine naiba era?

În al doilea rând, trebuia să se întoarcă și să vadă ce se întâmplă la școală după Troia. Corvina închise ochii, cu nasul tresărind, când gândul că nu o mai va vedea niciodată pe Troy îi strânse gâtul. Dar Jade ar fi mai rău și trebuia să fie acolo pentru prietena ei. Trebuia să se întoarcă și să fugă.

Cu acest gând în minte, dezlipindu-și cu grijă brațul din jurul ei, Corvina se strecură din pat, punând sub braț perna pe care dormea. În somn, mâna lui o apucă și o trase aproape, iar Corvina ezită, dorind să nu se mai întoarcă acolo și să o țină așa și să se înconjoare cu parfumul și căldura lui.

Doamne, cum l-a vrut ea.

Acesta a fost exact motivul pentru care trebuia să plece. Pofta era un lucru, dar atașamentul emoțional avea să sfârșească doar prin a o rupe, mai ales față de un bărbat care îi spusese clar că nu se va atașa. Era deja prea adâncă dacă panica ei de noaptea trecută era ceva de rezolvat.

Îndreptându-și hainele și trăgându-și geanta peste umăr, Corvina traversă camera spre ușă în timp ce-și desfăcea împletitura dezordonată, trăgându-și părul înapoi într-o coadă de cal și aruncă o ultimă privire prin cameră, amintindu-i-o în memorie.

Apoi, la fel de liniștită, a scăpat din cameră și din clădirea liniștită din fericire, fugind în dimineața rece și ceață. Era surprinsă că nu văzuse un singur profesor în clădire, nici când se furișase înăuntru și acum când ieșea pe furiș. S-ar putea să fi fost ocupați la castel după tragedia lui Troia.

Părul ei biciuindu-și în spatele ei, a urcat pe scările înceţoşate pe munte care duceau la terenul principal al castelului, ieșind în vârful potecii pentru a da peste nimeni altul decât Kaylin Cross.

Femeia mai în vârstă, îmbrăcată în haine de alergat neon, a pufnit surprinsă văzând-o, înainte de a se încruntă brusc. — Ce cauți aici, domnișoară Clemm?

Corvina a încremenit pentru o secundă, mintea ei fiind goală. „Hm, bună Kaylin."

Kaylin se încruntă și mai tare. — Erai în aripa facultății?

Corvina a negat cu putere. „Nu, am fost doar la o plimbare. Trebuia să-mi limpez capul după ziua de ieri."

Femeia mai în vârstă a studiat-o un minut, înainte de a da din cap. „Doar ca să știți, orice facultate și student care se amestecă în afara orelor de curs este descurajat la

Verenmore, cu excepţia cazului în care există circumstanţe speciale. Ai avut deja una dintre ele. Ca punct de contact, vă recomand să nu aveţi altul."

Corvina s-a prins de fusta. „M-am dus doar la o plimbare."

Kaylin a început să se îndrepte spre ea. — Mi se pare puţin probabil, Corvina. Mai ales având în vedere starea de somn a hainelor tale foarte distinctive, aceleaşi pe care le purtai ieri. Ai grijă de pasul tău", i-a aruncat o privire plină de semnificaţie şi a plecat.

La dracu.

Grăbindu-se înapoi la turnul ei după întâlnire, Corvina a văzut câţiva studenţi deja afară. Din fericire, niciunul dintre ei nu i-a acordat nicio atenţie când ea se strecură şi urcă în camera ei. Era gol, Jade probabil încă în camera medicală.

Corvina şi-a aruncat geanta într-o parte şi s-a prăbuşit pe pat, privind în tavan, întrebându-se ce avea de gând să facă. Dacă ar fi vrut să rămână la universitate, nu putea risca să fie din nou cu Vad în afara cursurilor, oricât de tentant ar fi fost. Mai mult, ea nu mai putea fi cu el din nou, nu după ce ştia ce a aflat singur. Dar cum a făcut asta? Institutul o asigurase că toate dosarele pacienţilor sunt confidenţiale. Nici măcar nu le împărtăşiseră în aplicaţia ei la universitate. Deci cine a fost acest om, acest profesor de literatură cu jumătate de normă de douăzeci şi opt de ani care le-a primit? Ea nu a înţeles.

Dar trebuia să vorbească cu dr. Detta. Undeva în campusul ăsta trebuia să existe un telefon pentru urgenţe şi trebuia să-l găsească. Faptul că Troy ar fi cunoscut un astfel de detaliu i-a provocat o durere în inimă.

Scuturându-se de întuneric ca nu cumva să stea toată ziua în pat, Corvina şi-a luat prosopul şi articolele de toaletă, gata să facă un duş înainte ca băile să fie ocupate. Desfăcând fermoarul cizmelor şi scoţându-şi hainele, s-a dezbrăcat, şi-a înfăşurat prosopul mare şi a ieşit din cameră la duşurile comune.

Erau opt şi o zonă comună mare, cu chiuvetele din gresie albă şi bej, care se potriveau cu pereţii. Era încă destul de devreme, aşa că tarabele erau toate goale, doar o lumină de noapte aprinsă în spaţiu.

Corvina a aprins luminile principale de la tabloul de distribuţie din partea laterală a uşii şi s-a mutat la cabina de duş pe care o folosea întotdeauna, una la capăt. Tuburile din interiorul ei erau vechi şi ţevile gemeau când ea a deschis robinetul. Un flux diagonal constant de la duză venea la câţiva centimetri deasupra capului ei.

Încuind uşa, şi-a atârnat prosopul şi a testat apa, mulţumită. Motivul pentru care i-a plăcut această tarabă a fost pentru că apa nu a fost niciodată prea fierbinte sau prea rece în ea. A ieşit automat la temperatura potrivită. Stând sub spray, Corvina şi-a înclinat capul pe spate şi a lăsat apa să o cureţe, să o liniştească, să o reînnoiască, spălând tot stresul pe canalul de scurgere.

Părul ei ud ajungând până la talie, şi-a luat şamponul din plante din coşul de pe placă exact când luminile se stingeau brusc. Zgomotul spargerii de sticlă a răsunat în spaţiul larg.

Corvina făcu o pauză, clipind de câteva ori pentru a-şi lăsa ochii să se adapteze la întuneric şi închise duşul. Înfăşurându-şi prosopul din nou, deschise uşor uşa şi privi în zonă. Doar puţină lumină a intrat din fereastra de ventilaţie arcuită din lateral.

A traversat spaţiul comun până la centrală, surprinsă să vadă că toate comutatoarele erau aprinse. Trebuie să fi fost un fel de întrerupere. Ochii ei s-au îndreptat spre oglinzile de deasupra chiuvetei. Erau patru dintre ele, fiecare lat peste două chiuvete, într-un cadru metalic antic ornamentat, care arăta foarte elegant să fie într-o baie comună.

Una dintre oglinzi se sfărâmase, iar piesele zăceau aşchiate în jurul chiuvetei şi a podelei de sub ea. Curioasă să investigheze cauza, a păşit în faţa chiuvetelor şi şi-a ridicat privirea spre reflexia ei în oglinda frumos înrămată de lângă cea spartă.

Părul sălbatic, de culoare neagră, înconjura o faţă neobişnuită, cu piele naturală sărutată de soare, pomeţi înalţi, o gură largă, un inel argintiu sclipind pe un nas scurt şi drept, un gât lung, umerii minuni şi clavicule proeminente deasupra unei perechi mari. a sânilor. Şi ochii înclinaţi, o nuanţă de violet atât de ciudată pentru alţii care nu o văzuseră niciodată. Erau ochii mamei şi părul tatălui ei, din câte îi spusese mama ei odată.

„Părul cel mai negru dintre negru ca pene ale corbului", spusese ea, spunându-i de ce ia numit-o Corvina.

Scuturând din cap, Corvina s-a liniştit când a văzut ceva în oglindă. Ochii ei în reflex s-au înnegrit încet, albul dizolvându-se în găurile negre care s-au extins din pupilele ei şi s-au strecurat până la margini. Inima bătând, se uită ea, strânsoarea ei de prosop strângându-se în timp ce reflexul ei păşi mai aproape de oglindă cu acei ochi înspăimântători, o lacrimă căzând pe faţa reflexului.

— *Ştiu că mă auzi,* se auzi vocea feminină cu parfumul putred.

Făcu un pas înapoi, tremurând, incapabil să creadă orice vedea. Nu a fost real. Era creierul ei. Dar chiar dacă era creierul ei, iluzia inducea teroare.

Reflecţia s-a apropiat de oglindă şi, deodată, totul a crăpat ca şi cum ceva s-ar fi izbit de ea din cealaltă parte, oglinda umflându-se în forma mâinilor cuiva care încerca să iasă.

Un ţipăt îi părăsi gâtul în timp ce cădea pe spate, alunecând departe de oglindă, cu mâinile tăindu-i câteva cioburi de sticlă căzute pe pământ.

„Corvina!" un strigăt puternic de la uşă îi făcu ochii să zboare pentru a-i găsi pe Roy şi o altă fată stând acolo, privind-o cu îngrijorare. Au aprins luminile şi Corvina şi-a ridicat privirea surprinsă, cu inima alergând un milion de mile pe minut, transpiraţia udându-i corpul deja ud.

"Ce naiba?" Roy a intrat în baie, cu ochii pe chiuvetă. "Ce se întâmplă? Ai spart oglinda?"

Corvina clătină frenetic din cap, ridicându-şi privirea spre oglinda care se zdrobise cu reflexia ei.

Era intact.

Tremurând peste tot, a reuşit cumva să se ridice în picioare, cu genunchii blocându-şi la loc când a văzut că singura oglindă spartă era prima. Ce se întâmplase cu al doilea? Îşi imaginase ea întregul episod? Era sigură că întrerupătoarele de lumină fuseseră aprinse fără electricitate.

Trebuia să iasă de acolo.

„Hei, hei", îşi pocni Roy degetele în faţa ei. "Ce s-a întâmplat? A făcut cineva asta?"

Corvina înghiţi în sec. "Nu ştiu. Tocmai făceam un duş când s-au stins luminile."

„Poate că a fost Alissa", a glumit fata cu Roy.

— Taci, se uită Roy la ea, întorcându-se înapoi spre o Corvina cenuşie. „Ia-ţi lucrurile. Vom aştepta aici."

A fost frumos din partea ei să facă, foarte drăguţ.

Asigurându-şi prosopul mai strâns în jurul ei, se întoarse să-şi ia coşul de la taraba şi li se alătură din nou, ieşind din baie cu ei. S-a îndreptat spre camera ei, mintea ei încurcată din cauza întregului incident şi a simţit că Roy o însoţeşte în drum spre scări.

— Roy, începu Corvina, muşcându-şi buza în timp ce cealaltă fată făcu o pauză. „Ce a vrut să spună despre Alissa?"

Roy îşi dădu ochii peste cap. „Cunoşti moara de zvonuri. Dă-le unui grup de copii un castel şi o moarte şi le place să creadă că totul este bântuit."

— Omule, a replicat cealaltă fată. „Acest turn este total bântuit. Jur că am văzut că am simţit pe cineva în spatele meu de atâtea ori, că am un zgomot permanent în gât că mă uit peste umăr."

Roy clătină din cap. "Tot ceea ce. Te simţi bine acum?" se întoarse spre Corvina.

„Mulţumesc", Corvina a apreciat intervenţia ei mai mult decât putea spune.

Roy şi prietenul ei i-au dat din cap când s-au oprit la uşa ei.

— Există veşti despre Troia? le-a întrebat ea pe fete, întorcându-şi clanţa.

— Încă nimic, o informă Roy. „Este cu adevărat o tragedie. Era un tip bun."

Da, fusese.

„Nu m-am gândit niciodată că se sinuciga", a menţionat prietena ei. „A fost mereu atât de rece."

Roy se uită spre scări. „Nu putem spune niciodată cu adevărat, nu-i aşa? Fiecare îşi face faţă durerii în moduri diferite. Ar fi putut suferi multă durere şi nimeni nu ar fi putut să ştie."

„Totuşi bietul Jade", mormăi cealaltă fată. „Trebuie să fii atât de dur cu ea."

Roy se uită la Corvina. „Fii cu ochii pe ea, doar pentru a fi în siguranţă."

Corvina dădu din cap, plănuind deja să facă asta. Roy se întoarse să plece şi dintr-odată un gând o cuprinse.

— Hei, Roy, strigă Corvina când fetele se apropiau de scări. „Există undeva în campus în care să pot lua un telefon? Pentru un apel urgent?"

Roy a schimbat o privire cu prietena ei, înainte de a se întoarce spre ea. „Vreau să spun, mulţi copii ţin telefoane mobile aici, dar semnalul este mort de nouă ori din zece. Există un telefon fix în Aripa Administrativă pe care o folosesc în scopuri oficiale, dar studenţilor nu li se permite să-l folosească fără permisiunea Consiliului sau a facultăţii."

Corvina i-a mulţumit pentru informaţii.

— Ai grijă doar pe aici, ochi ciudaţi, îi spuse Roy încet. „Acest castel este... nu cred că este bântuit, dar este ceva."

Corvina dădu din cap şi intră în camera ei şi o găsi pe Jade stând pe pervazul ferestrei, cu părul alb atârnându-i moale pe cap, în timp ce privea afară, pierdută în gânduri.

„Hei," o salută Corvina şi ea sări, cu ochii ei verzi zburând spre ea.

„Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii", se scuză Corvina, mergând la dulapul ei să găsească haine. "Te simţi bine?"

„Nu ştiu", a răspuns Jade, cu vocea ei descurajată. „Se simte pur şi simplu suprarealist."

Corvina a înţeles asta. „Sunt aici dacă trebuie să vorbeşti, bine?"

„Nu chiar acum", a vorbit Jade către fereastră, urmărind ploaia de pe sticlă, garguia de pe peretele de afară vărsând apa. Trista să-şi vadă prietena de obicei plictisitoare atât de plictisitoare, Corvina a rămas tăcută în timp ce îşi scotocea prin dulap, intenţionată să se îmbrace după incidentul din baie.

Toate fustele ei de lână zăceau în grămada murdară, iar Corvina oftă. Ziua de spălătorie fusese ieri şi, cu tot ce se petrecea, părea atât de banal. Expirant, răsfoi şi răsfoi, realizând că singura ei opţiune era fusta în carouri roşie şi neagră pe care o cumpărase cândva dintr-un capriciu. A fost scurt pentru iarnă. La dracu. A început să scotoci înăuntru după ciorapi pentru a-şi menţine picioarele calde.

Găsind în cele din urmă unul, se întoarse spre oglinda din dormitorul ei, tresărind la reflexia ei.

"Ce s-a întâmplat?" întrebă Jade, trecându-i o tresărire.

— Nimic, a liniştit-o Corvina. „Tocmai m-am speriat." Da, n-avea cum să-i spună lui Jade despre incident.

— Tot castelul este al naibii de înfricoşător, a scuipat Jade. „Este ca şi cum odată ce eşti aici, te schimbă."

"Ce vrei sa spui?" a întrebat-o Corvina, privindu-şi colega de cameră în oglindă în timp ce se îmbrăca repede.

„Nici nu ştiu", a spus prietena ei, ceva trecându-i pe faţă. „Troy a fost unul dintre cei buni, ştii. Nu e drept."

Fălcile strânse, Corvina s-a dus la prietena ei, îmbrăţişând-o strâns. „Îmi pare atât de rău pentru el, Jade."

— Şi eu, se trase Jade, iar Corvina îşi înţelese nevoia de spaţiu. Ea a făcut un pas înapoi.

„A avut vreo familie?" întrebă ea, întrebându-se ce-i spusese vocea lui.

Jade dădu din cap. „Da. Un frate mai mare. Doamna medicală mi-a spus că va veni să ia cadavrul. Lucru bun de asemenea. El este anchetator. El va afla ce s-a întâmplat."

— *Spune-i fratelui meu,* spusese vocea lui Troy, un frate care a fost anchetator? Nici măcar nu ştia despre fratele lui. Şi ce trebuia să-i spună? Din ceea ce adunase, aceste incidente suspecte de la Verenmore nu fuseseră niciodată investigate cu adevărat, indiferent de motiv. Dacă cineva cu resursele şi interesul personal ar putea descoperi chiar şi un pic de secrete ascunse în aceşti ziduri, ar putea oferi atât de multe răspunsuri atâtor oameni.

Corvina a scos din unul dintre sertarele ei un balsam de vindecare, punându-l peste tăieturile minore de pe palmă.

„Arăţi diferit", a clipit Jade la Corvina, văzând-o din cap până în picioare. „Mai puţin vrăjitoare boho şi cătea mai şic."

Corvina o trase de mâneci, uşor conştientă. „Trebuie să spăl rufe."

Jade îi aruncă un zâmbet uşor. „Este atât de ciudat cum lucrurile banale nu se opresc niciodată, chiar şi atunci când parcă viaţa se întâmplă."

„Cred că vor anula cursurile astăzi", gândi Corvina.

Jade pufăi. „Da, au făcut-o şi pentru Alissa. Pentru intreaga zi. Doar, ieşi şi fă orice. Vreau să fiu singur astăzi."

"Esti sigur? Nu mă deranjează să stau cu tine."

— Nu, îi făcu semn Jade cu mâna. „Îmi doresc foarte mult să fiu singur chiar acum."

Corvina dădu din cap, înţelegând ce vrea să spună, şi luă geanta şi cărţile de care avea nevoie, oprindu-se în pragul camerei. — Crezi că turnul este bântuit, Jade?

Jade şi-a întors gâtul să o privească, cu ochii ascuţiţi. "De ce întrebaţi?"

„Doar ceva ce am auzit zilele trecute."

— Mai întâi Alissa, acum Troy, se cutremură prietena ei. „Mi-e teamă că într-o zi Verenmore va avea mai multe fantome decât oameni. Sper doar să nu ajungem ca unul dintre ei."

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 16

Corvina

Aerul din jurul lui Verenmore era mai sumbru în ziua aceea. Vremea era mohorâtă, o foaie fină de ploaie cădea constant din cer, norii cenuşii deasupra capului şi bubuind ca nişte fiare înfometate care aşteptau un miros de pradă, vântul tăind ca cuţitele pe piele. Energia oamenilor a fost deprimată, a doua sinucidere similară în tot atâtea luni împingând spiritele jos şi suspiciunile ridicate. Moara de zvonuri lucra ore suplimentare, de la şoapte de fantome şi monştri până la teorii despre magie neagră şi căderi mentale.

Corvina şi-a petrecut ziua zăbovind la marginile unei astfel de conversaţii neintenţionat, neştiind ce să mai creadă, mai ales cu propria ei întâmplare din baie. Tipul cu ochelari de la Administrator a restabilit aproape tot ce avea Roy, spunându-i că într-adevăr au un telefon fix, dar că are nevoie de o permisiune specială din partea unuia dintre membrii Consiliului sau a facultăţii pentru a o suna.

Trebuia să-l sune pe dr. Detta ca o chestiune prioritară, dar nu ştia pe cine să se adreseze, în afară de Vad. Şi nu voia să se apropie de el, neştiind că va încerca să aibă conversaţia de care se temea cu ea. Deoarece cursurile fuseseră anulate şi biblioteca era închisă, majoritatea studenţilor fie stăteau în camerele lor, fie în Sala Principală.

Şi Corvina avea nevoie de puţină linişte.

Pădurea nu se punea în discuţie – atât din cauza vremii, cât şi din cauza incidentului oglinzii. Nu-i era ruşine să recunoască cât de înspăimântată era, că umbrele uşoare îi făceau să-şi tripleze bătăile inimii, că gândul la o voce necunoscută invadându-i din nou conştiinţa şi aducând cu ele mirosuri teribile o îngrozea. Tremura la fiecare reflexie în oglindă pe ferestrele care treceau pe lângă ele. Şi nu ştia unde să meargă pentru o oarecare linişte sufletească.

Lăsându-l pe Erica, Jax şi Ethan stând împreună în zona de luat masa, Corvina s-a scuzat şi a decis să găsească un alt loc.

Când ieşea din Sala Principală spre ieşire, o uşă de lemn deschisă, cu balamale de fier în dreapta i-a atras atenţia.

Seiful.

L-au deschis deja?

Curioasă şi plină de speranţă, Corvina şi-a împins cureaua genţii şi a intrat pe uşă, ajungând la un set mare de trepte de piatră care coborau într-un fel de temniţă la fel ca în

bibliotecă. În tăcere, ea coborî, lumina naturală întunecându-se, înlocuită cu o strălucire galbenă stinsă.

O temniță – mult mai mică decât biblioteca, dar totuși foarte, foarte spațioasă – a apărut la vedere.

Lumina stinsă venea de la micul candelabru atârnat pe tavanul jos, cu doi stâlpi solidi de piatră susținându-l. Erau picturi ale castelului pe peretele din stânga ei și un mic șemineu în mijlocul zidului vizavi de ea. O zonă de relaxare era poziționată în fața șemineului în canapele și pouf negru și roșu de pluș, cu aceleași capete de leu pe brațe ca în bibliotecă, o masă din lemn negru chiar în mijlocul acesteia.

Dar ochii i s-au dus în dreapta ei.

Un singur pian stătea împins de perete cu o bancă de lemn în fața lui, același pian pe care îl văzuse în turnul ei. Fusese mutat. De aceea nu mai putea auzi muzica.

Corvina se îndreptă spre ea. Nu mai văzuse niciodată una adevărată, una care era oricum funcțională și era curioasă să o exploreze.

Pianul era negru, dar vechi. Ea și-a imaginat că trebuie să fi fost un negru frumos lustruit cândva, dar vârsta a îndurat-o puțin. Capacul era jos, făcându-l să pară plat, deoarece nu rula. Își amintea că fusese ridicat pe suport când el o jucase în prima noapte. Cheile, însă, străluceau în lumina candelabrului.

Alb-negru, atât de tăcut.

Corvina întinse un deget, mângâind tastele, simțindu-i textura, întinzând mâna peste blatul de lemn, simțind diferitele senzații pe care le crea pe palmă. Muşcându-şi buzele, tentația stăpânind-o, apăsă o tastă albă, iar sunetul melodic abrupt răsună în temniță, lăsând tăcerea de după aceea și mai liniștită. Retrăgându-și mâna, simțind că încălca ceva personal, s-a întors și s-a îndreptat spre zona de relaxare.

Se întrebă când a mutat pianul acolo, dacă a făcut-o pentru a-și păstra distanța față de ea. De asemenea, se întrebă cum ar fi putut să pună Consiliul să deschidă Seiful când acesta fusese ținut închis etanș de ani de zile. Ea venise aici să-l evite, intenționase să-l evite, dar văzând pianul o făcea să se întrebe dacă ar trebui. Acesta era universul care îi spunea să nu fugă de el? Avea nevoie de un semn din univers, doar un singur răspuns care să-i arate o direcție.

Gândurile i-au năvălit în cap, ea se lăsă pe scaunul bogat, cu perne de pluș, dându-și cizmele și încrețindu-și picioarele lângă ea. În temniță era rece, dar ea era recunoscătoare că era goală.

Destul de fericită să fie singură, ea s-a ascuns strâns într-un colț al canapelei. În cele din urmă, s-a instalat, și-a scos vechiul exemplar din bibliotecă a lui Dracula și a început să citească despre un diavol într-un vechi castel de pe un deal în timp ce stătea într-unul.

**

Muzica o trezi zvâcnită.

Corvina se ridică brusc, cartea de pe piept căzând la pământ cu mișcarea, un pocnet în gât făcând-o să geamă.

Ea și-a răsucit capul spre partea de unde venea muzica și a simțit că i se prinde respirația în gât.

Felul în care îl văzuse prima dată în întuneric o salută în lumină. Avea ochii închiși, fața înclinată înainte, coloana vertebrală curbată în timp ce se juca nu doar cu degetele, ci cu întreaga sa ființă.

Vad Deverell.

Diavolul cu ochi argintii din Verenmore.

Zeul întunecat care se juca ca și cum ar fi fost un blestem și o binecuvântare.

Iubitul ei cu mai multe fațete, enigmatic, care cunoștea secretele sufletului ei.

O găsise.

Cumva, cumva, după ce ea făcuse tot posibilul să-l evite, el ajunsese exact în același spațiu. Drumurile lor continuau să se împletească, apropiindu-i unul de celălalt. Dacă el să fie acolo în acest moment nu era un semn din univers imediat după ce ea ceruse unul evident, Corvina nu mai știa ce era.

Luând cartea de la pământ, Corvina a marcat pagina pe care adormise și și-a pus-o pe geantă, întorcându-se complet pentru a-l vedea jucându-se.

A fost altceva, o experiență să-l privesc pe acest om pierzându-se în muzica creată de degetele lui fără măcar să se uite. Îi cunoștea pe acei negri și albi ca dosul mâinii și a existat între ei în timp ce cânta, melodia mai puțin bântuitoare, mai puțin angoasă și mai plină de suflet, mai misterioasă de data aceasta. Vederea, sunetul, senzația i-au făcut ceva.

Faptul că o juca în prezența ei, faptul că o dusese în spațiul lui, se culcase cu ea, riscase ceva când îi spusese că nu o face, spunea mult mai mult decât putea vreodată.

A fost atașat.

Așa cum era ea.

Și Corvina nu știa încotro să plece de acolo.

„Te gândești prea mult”, vocea lui profundă îi transportă cuvintele, chiar dacă degetele lui nu s-au oprit niciodată și nu a deschis ochii.

— Ai spus că nu vom mai face asta, îi aminti ea la fel de liniștită, sprijinindu-și bărbia de cotieră.

„Asta a fost cu mult înainte să am un gust din tine. Cu mult înainte să mă trezesc singur în pat, după cel mai bun somn pe care l-am avut în ultimii ani."

Inima i-a bătut la cuvintele lui, părţile uscate ale sufletului ei le-au băut ca o ploaie binecuvântată după o secetă.

Melodia s-a transformat într-un crescendo înainte de a cădea încet, devenind ceva tandru, mai moale, mai liniştit, înainte de a dispărea complet cu o ultimă notă. Tăcerea s-a simţit tare după aceea.

„Te joci atât de frumos", a gândit ea cu voce tare, năucită. „Chiar şi demonii tăi trebuie să cânte."

Ochii i s-au deschis la asta. „Şi ce fac demonii tăi, cioara mică?"

Ea şi-a întors privirea. "Ţipăt."

„Vino aici", îi porunci el, iar ea aruncă o privire spre scări.

„Dacă cineva coboară? Mi s-a spus de prea multe ori că profesorii şi elevii nu se pot amesteca în afara orelor."

„Cred că acum nu ne confruntăm, nu crezi?" vorbi el ironic, apăsând cu degetul pe o altă tastă. "Vino aici."

Pe picioarele uşor tremurate, se ridică şi se îndreptă spre el. În momentul în care a ajuns lângă el, el a luat-o şi a pus-o pe pian, cu fundul pe margine şi cu picioarele pe bancă de ambele părţi ale coapselor lui. Inima lucrând de două ori, ea se uită în jos la ochii lui argintii arzători, luând în vedere chipul lui masculin şi acea dungă albă.

„Spune-mi despre Institutul Steaua Dimineţii", îi ordonă el degajat, de parcă doar rostirea numelui nu i-ar fi făcut stomacul să cadă.

„Eu... nu ştiu de unde să încep", se bâlbâi ea, dându-şi seama că era din nou prinsă cu el, deşi era în poziţie ridicată.

„Începutul", i-a spus el. „Vreau să ştiu partea ta a poveştii."

— Şi tu... nu o vei folosi împotriva mea? a înghiţit ea, exprimând una dintre temerile ei cele mai profunde.

Ochii i s-au aprins. "Nu."

Corvina inspiră adânc, uitându-se la unghiile ei. „Poţi pur şi simplu... să nu te uiţi la mine în timp ce vorbesc? Înrăutăţeşte nervii."

Vad dădu din cap, punându-şi mâinile pe coapsele ei şi întinzându-le mai larg, cu degetele jucându-şi pe genunchii ei. „O să mă uit la altceva. Şi dacă eşti bun, te fac să vii."

O respiraţie agitată ieşindu-şi buzele, Corvina ridică privirea spre tavan. „Nu este ciudat pentru acest tip de conversaţie?"

Degetele lui s-au mutat pe marginea ciorapilor ei. „Îţi va împiedica mintea să hiperventileze. Acum, vorbeşte cu mine."

Corvina şi-a muşcat buza în timp ce degetele lui i-au urmărit marginea ciorapilor, înainte şi înapoi şi înainte şi înapoi, şi ea a cedat la cererea lui. Voia să-i spună, să aibă încredere în el, iar acesta părea primul pas. Ea spera doar că el nu o dezamăgeşte.

„Mama mea este schizofrenă", rosti ea cuvintele cu voce tare, în timp ce degetele lui îi mângâiau uşor pielea coapselor. Mi s-a părut bizar să vorbesc despre asta cu el în timp ce o atinse cu o astfel de intenţie sexuală. Dar a funcţionat pentru a o calma şi pentru a-şi reorienta creierul.

„La fel a fost şi tatăl meu", a continuat ea, uşor fără suflare, în timp ce degetele lui îi mângâiau pielea acolo unde se terminau ciorapii. „Nu a fost niciodată diagnosticat, dar în timpul uneia dintre şedinţele mamei mele, ea a recunoscut că s-a sinucis pentru că vocile i-au spus că, dacă nu va muri, am murit. În felul său complicat, ne protejează."

— Şi crezi că l-ai moştenit de la ei? cuvintele lui au venit pe interiorul coapsei ei. A fost atât de, atât de ciudat, dar Dumnezeu a făcut-o să se simtă mai puţin stresată de conversaţie.

„Şansele cu un părinte sunt destul de mari, cu doi este astronomic", l-a informat ea în timp ce dinţii îi smulgeau ciorapii în jos. „Mama mea a auzit voci şi a văzut lucruri de ani de zile. Se pare că s-a înrăutăţit după ce m-am născut. Nu mi-a făcut niciodată rău, dar nu a fost mereu prezentă. Ea s-a temut pentru cea mai lungă perioadă de timp că, dacă aş interacţiona cu cineva, în afară de ea, mă vor lua."

„Aşa că te-a ţinut cu ea, te-a educat acasă, nu te-a lăsat niciodată să ieşi", a spus el, iar ea s-a întins pe spate pe pian, ţinându-şi privirea în sus.

„De unde ştii toate astea? Dar da", a recunoscut ea în şoaptă. „M-a iubit atât de mult, dar nu ştia cum să mă iubească corect. Nu a fost vina ei. Ea nu a avut niciodată ajutor."

— Ai primit ajutorul ei?

„Nu ştii asta deja?"

„Ţi-am spus, vreau să aud asta de la tine."

Corvina dădu din cap, ochii ei lăcrimând când îşi aminti ziua. „Mi-am dat seama deja că ceva nu era în regulă când eram în adolescenţă. Mă lăsa să merg la oficiul poştal din oraş o dată pe săptămână să trimit comenzi. Acolo am cercetat mai mult şi am dat peste Institutul. Am dezbătut luni de zile dacă ar trebui sau nu. Aş fi singur dacă ar lua-o, ştii? vocea ei trosni la ultimele cuvinte.

îi apăsă un sărut blând pe pielea ei. — Dar oricum ai făcut-o, nu-i aşa, curajoasă şi frumoasă fată?

Ceva în interiorul ei a înflorit sub cuvintele lui. Ea a simţit o lacrimă singuratică curgându-i cu colţul ochiului. „A fost ziua în care am împlinit optsprezece ani. Le-am sunat şi au venit a doua zi să o ia. Era atât de supărată", a şoptit Corvina.

„E încă supărată?”

Corvina pufni un râs fără umor. „Uneori mi-aş dori să fie. Abia îşi aminteşte de mine în majoritatea zilelor acum. Demenţa ei se agravase. Medicamentele pe care o au i-au tocit amintirile. Este un efect secundar.”

— Şi tu, cioara mică? întrebă el împotriva cărnii ei. "Şi tu?"

Ea înghiţi în sec, ştiind că recunoaşterea ei ar putea schimba lucrurile. „Aud şi voci. Ai întotdeauna o voce anume. În mod ironic, el este cel care mi-a spus că mama are nevoie de ajutor.”

"El?" tonul lui era curios.

— Mo, i-a spus ea.

— Ah, a chicotit el. „Nu ştiu dacă sunt uşurat sau nu ştiu că a fost o voce şi nu un bărbat în capul tău când te-am dracu.”

Ochii ei s-au îndreptat către frumosul candelabru din metal şi sticlă, exact când degetele lui i-au tras chiloţii deoparte. „Deci, auzi voci.”

„Obişnuiam să-l auzeam doar pe Mo”, a corectat ea. „Poate încă unul sau doi rar. M-am admis la Institut când au luat-o pe mama să mă testez. Doar să ştii să fii conştient, ştii?”

"Şi?"

„Şi negativ”, l-a informat ea în timp ce degetul lui a început să-şi înconjoare buzele de jos, făcând-o să se strângă. „Medicii mi-au spus că nu am niciun simptom şi, practic, l-au scris pe Mo drept modalitatea subconştientului meu de a face faţă unui tată absent într-o gospodărie singuratică. Dar apoi, eram prea tânăr pentru a arăta semnele corect, aşa că mi-au spus să fiu cu ochii pe lucruri.”

— Au existat alte semne? a întrebat el, cuvintele lui calde chiar pe miezul ei.

Corvinei i-a luat o secundă întreagă să se concentreze asupra cuvintelor lui şi să-şi reţină un fior de tot corpul. „De când am venit la Verenmore, lucrurile au escaladat. Am început să aud mai multe voci, să văd lucruri”, i-a spus ea, frica memoriei ei cu oglinda şi plăcerea gurii lui în prezent dăruind cu mintea ei. „Nu s-a mai întâmplat niciodată”.

„Crezi că este mintea ta sau locul acesta?” a exprimat singura întrebare cu care se luptase luni de zile.

„Chiar nu ştiu”, murmură ea, cu mâinile ei găsind marginea pianului şi ţinându-se strâns în timp ce limba lui ieşea peste ea. „Există o parte din mine care vrea să creadă că este Verenmore, că lucrurile pe care le-am experimentat sunt ceva exterior. Dar nu ştiu cum asta face ceva mai bun, pentru că eu sunt încă cel care aude voci şi văd lucruri. Fie că este intern sau extern, înseamnă că nu sunt bine.”

„Ar putea fi foarte bine locul lui”, a spus el împotriva cărnii ei. „Sunt prea multe lucruri pe lumea asta fără nicio explicație rațională, lucruri care se întâmplă fără logică. Nu aș respinge asta încă.”

Sânii ei tremurară în timp ce el își trecu din nou limba peste ea cu ultimul cuvânt. Una dintre mâinile ei s-a încurcat în părul lui în timp ce el îi trase șoldurile de pe margine, înclinând-o în aer și înclinând-o după cum dorea el, corpul ei să-l îndrepte în momentul în care dorea el. Nu i-a mai pus întrebări, limba lui scufundându-se adânc în ea înainte de a ieși din nou, găsindu-i clitorisul, încercuind-o cu o abilitate despre care știa că era atât talentată, cât și lustruită de-a lungul timpului.

Ea s-a agățat de părul lui, răsucindu-l în degete în timp ce șoldurile ei se zvârceau singure, unul dintre degetele lui pătrunzând în ea, în timp ce gura lui făcea ravagii în profunzimea ei. Sfarcurile ei s-au strâns în puncte ascuțite pe sâni, neîngrădiți sub puloverul ei, gura ei deschizându-se într-un gâfâit în timp ce el și-a ondulat degetul în ea, găsind un loc atât de adânc încât a trimis valuri de plăcere intensă să se rostogolească peste corpul ei, înnegrindu-i mintea, ea. inima izbindu-i de coaste la fiecare bătaie.

„Oh, oh, oh, oh, oh, oh, doamne!” a scandat ea în timp ce corpul ei tremura, cu călcâiele înfipte în aer, încercând să găsească un fel de cumpărătură, un fel de ancoră, ca să nu se piardă. El o ținea neclintită, lăsând-o să călătorească val după val de plăcere cu o desfătare de care se crezuse incapabilă până în acel moment, gura lui scăzând încet intensitatea asaltului lui senzual, coborând-o pe pian.

Corvina clipi în tavan fără minte, picioarele ei moale și brațele pe pian, pieptul zvâcnind în înghițituri mari de aer. I-a luat o clipă să-și dea seama că îi aranja chiloții la loc, trăgându-și ciorapii în sus și fusta în jos. Ea se ridică pe coate, privindu-l în timp ce el se ridică încet și se aplecă peste ea, cu mâinile pe pian lângă ea, părul răvășit de degetele ei, buzele lui strălucind de orgasmul ei.

A transmis un fior prin ea să-l văd atât de rătăcit de ea, să văd fațada rece care se deschide și să dezvăluie bărbatul neîmblânzit din interior.

El și-a înclinat gura peste ea, dându-i un sărut atât de amănunțit încât a făcut-o să se încleștеze din nou interiorul, iar gustul ei pe buzele lui era atât de interzis încât i-a dat un fior delicios peste piele. Mâna lui dreaptă îi cuprinse sânul, mai puțin cu intenție și mai mult cu stăpânire, în timp ce se trase ușor înapoi, cu privirea lui argintie topită asupra ei.

„Asta se întâmplă, cioara mică”, îi șopti el încet pe buzele ei, ciupindu-i mamelonul între degete. „Am terminat să neg asta. M-ai bântuit destul de mult. Și nu-mi pasă dacă ești bântuit de forțe dincolo de înțelegerea ta sau dacă totul este în capul tău, ești al meu acum. Atâta timp cât urmează această nebunie.”

Maxilarul i-a tremurat când se uita la el cu ochi arzători. „Atâta timp cât urmează această nebunie.”

„Bine”, i-a mai sărut el. „Acum du-te la cină înainte ca prietenii tăi să creadă că ai dispărut. Voi aranja mâine chemarea la medicul dumneavoastră.”

Corvina se ridică, cu ochii îndreptându-se spre umflătura proeminentă de sub fermoarul lui. A scuturat din cap. „Nu avem timp. Merge."

Dând din cap, o explozie bruscă de timiditate stăpânind-o, se uită în jos la podea şi sări jos de la pian, repezindu-se spre geantă şi carte, îndreptându-se cât putu. Ea simţi mâna lui strângându-i împletitura, înfăşurându-o în pumnul lui, în timp ce el îi întoarse capul, coborându-se pentru un sărut puternic.

„Nu te gândi la mine cu băiatul ăla lângă tine”, îi spuse el, cu ochii fioroşi. „Chemarea acestora”, şi-a răsucit un sfârc între degete, „este doar pentru mine. Mi-ar plăcea să-l rănesc.”

Corvina îşi înclină capul pe spate surprinsă de pericolul care emana din el. „De fapt, nu ai face-o, nu? A rănit pe cineva?”

Vad se retrase la întrebarea ei, îmbrăcând masca domnului Deverell pe care o purta în public. El îi prinse bărbia între degete cu cealaltă mână şi îi sărută piercingul în nas.

— N-o să ştii niciodată, cioara mică, o mângâie vocea lui. „Acum, du-te.”

A eliberat-o, iar Corvina s-a dus pe scări, urcându-le pe picioare tremurânde. Ea şi-a aruncat o ultima privire înapoi la bărbatul care ştia totul despre ea, chiar dacă nu ştia nimic despre el, dezechilibrul puterii lor făcând-o brusc să simtă că întregul episod a fost mai puţin un act de afecţiune şi mai mult o afacere. d tocmai făcut cu diavolul.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 17

Corvina

În dimineaţa următoare, Verenmore bâzâia cu sosirea fratelui lui Troy.

Corvina se uită în jurul Sălii Principale la micul dejun, uimită de cât de repede mintea umană putea schimba treptele de la durerea legată de moartea unei cunoştinţe la entuziasmul legat de sosirea unui străin.

„Dar el nu este un străin orice", i-a spus Erica conspirativ, luându-şi ceaşca de cafea cu ambele mâini. „Este unul dintre absolvenţii lui Verenmore. A absolvit şi s-a alăturat echipei Internaţionale de Investigaţii."

Ethan se juca cu tăiţeii din farfurie, cu maxilarul strâns. „Troy mi-a spus că a vrut să vină la Verenmore pentru a fi ca fratele său. Fă-l mândru. L-a idolatrizat."

La dracu.

Din anumite motive, asta a durut şi mai mult. Corvina se uită la Jade care doar se uita pe fereastră, abia atingând mâncarea din farfurie. Ea întinse colegei ei de cameră mărul pe care îl adusese pentru ea, oferindu-i un zâmbet blând. „Înfometarea pe tine însuţi nu va face decât să înrăutăţească lucrurile."

Jade oftă şi luă mărul. "Ştiu. Doar că... mă simt atât de gol fără el aici. Ca şi cum ar lipsi o bucată."

Era. Troy avusese o energie unică, strălucitoare pentru el, care luminase întregul grup. Corvina, care de obicei nu-i plăcea multă lume, îl plăcuse foarte, foarte mult. Îi era dor de el şi de felul în care fusese cu ea.

Întorcându-şi ochii, clipi surprinsă în timp ce domnul Deverell se îndrepta spre masa ei, cu o privire serioasă şi intenţionată pe chipul lui. Genunchii ei au început să devină nervoşi, inima îi bătea cu putere în timp ce se uită în jur pentru a vedea pe toţi liniştiţi, privindu-l cu feţe curioase şi surprinse.

Se opri în spatele scaunului lui Jade, cu ochii lui magnetici aţintiţi asupra ei, şi scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită. — Solicitarea dumneavoastră de a efectua un apel a fost aprobată, domnişoară Clemm, o informă el, întinzându-i hârtia. „Vă rugăm să transmiteţi acest lucru persoanei dumneavoastră de contact din biroul de administrare. Ei te vor ghida mai departe."

Corvina şi-a şters palma pe fustă şi a luat hârtia. — Mulţumesc, domnule Deverell.

Le dădu ei şi mesei un semn scurt din cap şi plecă.

"Ce a fost asta?" întrebă Jade, cu ochii mari.

„Trebuie să sun pe cineva şi biroul mi-a spus că am nevoie de cineva de la facultate pe care să îl aprobe."

— Dar domnule Deverell?

„Tocmai m-a auzit în birou", minciuna i se rostogoli lin de pe limbă. Jade se încruntă, dar se lăsă pe spate în scaun.

„Pur şi simplu mă nelinişteşte", a spus ea la masă. Da, şi el a deranjat-o.

Gata cu mâncarea, Corvina s-a ridicat şi şi-a dus geanta peste umăr, strângând hârtia în degete. „Mă duc să sun. Ne vedem mai târziu, băieţi."

Toţi şi-au făcut semn de rămas-bun în timp ce ea ieşi grăbită din clădire în dimineaţa ceaţă. Ceaţa se îngroşase atât de mult încât nu putea distinge decât forma Aripii Admin dinaintea ei, braţele fumurii înfăşurându-se în jurul ei, înstrăinând-o de tot, în afară de ei.

Era ceva în acel moment, acel loc care a lovit-o ca un déjà-vu. Stând aşa în mijlocul grădinii, Corvina aproape că putea să creadă că a mai fost acolo, aproape că putea să creadă că se afla într-un alt timp trecut, cu aceleaşi ziduri ale castelului care se profilează în faţă, absorbind secrete pe care să nu le spună niciodată cu fiecare ticăitură a ceasului. .

Tunetele au bubuit pe cer, o rafală de vânt sufland peste faţa ei, ceaţa înconjurând-o în jurul ei. Senzaţia de presimţire a venit cu furnicile-fantomă împrăştiate peste braţele ei.

Frecându-le, Corvina a scuturat aerul de întuneric şi a mărşăluit prin grădină şi pe o parte, în faţa aripii de administrare.

Un gard viu de trandafiri roşu închis în floare pe care ea nu-i observase până acum îi atrase atenţia, roşul la fel de adânc ca sângele care se strânsese în jurul capului lui Troy pe pământ. Uşoară năucită, se îndreptă spre flori, degetele mâinii ei libere ridicându-se pentru a mângâia petalele catifelate, textura lor moale ca un fragment de mătase creat de moartea a o mie de viermi.

Gândul morbid a pus-o în mişcare. Mâna ei s-a prins de una dintre tulpini, mai mulţi spini înţepându-i degetul.

„Ow," tresări ea, ducându-şi mâna înapoi, cu ochii pe picăturile de sânge aşezate pe spinii grasi, gata să fie beată ca un vampir care gustă sânge. În mod clar, citea prea mult Dracula.

„Ai grijă la trandafirii ăia", o voce stricată din spatele ei o făcu să se întoarcă în timp ce se întoarse pentru a găsi un bărbat mare, musculos, cu părul tăiat şi ochi albaştri închis, care stătea pe alee lângă un pick-up argintiu. A încuiat vehiculul şi şi-a băgat mâinile în buzunarele groase ale hainei, cu un piercing în ureche sclipind.

Se opri brusc când se uită la ea, şocul acoperindu-i faţa pentru o secundă.

„Ochi mov."

Corvina era nedumerită. Ea nu l-a cunoscut pe acest tip. "Scuzaţi-mă?"

A clipit o dată. "Nimic. Tocmai mi-a adus aminte de ceva."

„Hm, bine. Trandafirii ăştia?"

„Există de când a început universitatea", se uită el la tufişurile din spatele ei. „Am căzut în ei o dată în timpul unei lupte. Este suficient să spunem că nu m-am mai apropiat niciodată de ei."

Corvina se uită la sângele de pe mână. „Dar cum este posibil acest lucru? Trandafirii nu trăiesc atât de mult."

Bărbatul ridică din umeri mari. „Cum este posibil ceva la Verenmore? Unele lucruri nu au avut nicio explicaţie aici."

Cu acestea, a intrat în clădire şi Corvina a urmat-o, în timp ce tipul cu ochelari din spatele biroului ridică privirea în mijlocul unui căscat, cu ochii mari când îl văzu pe oaspete.

„Ajax Hunter", s-a prezentat bărbatul cu o voce burlană. „Sunt aici pentru fratele meu, Troy Hunter."

Tipul din spatele biroului dădu din cap. „Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, domnule Hunter. Vă rog să aşteptaţi aici cât voi găsi pe cineva să vă ajute."

Ajax dădu scurt din cap. Corvina a rămas pe lângă. Apelul ei ar putea aştepta până când Troy era îngrijită mai întâi. Acesta era fratele lui, fratele pe care trebuia să-i spună ceva. Dar ce?

„Îmi pare rău şi pentru pierderea dumneavoastră, domnule Hunter", i-a transmis Corvina condoleanţe. „Troia este ratată."

Ochii lui ascuţiţi o apreciară. „L-ai cunoscut pe fratele meu?"

— Da, se lăută Corvina cu cureaua genţii. „El a fost prietenul meu." Şi voia ca ea să-i spună ceva. Cum a murit?

— Ai idee de ce a sărit de pe acoperiş? întrebă Ajax, rezemat de birou, îndreptându-şi toată atenţia către ea.

Corvina clătină mută din cap.

Ajax se uită în jos la sângele mic de pe mâinile ei. „S-a sinucis?"

„Nu despre care ştiu eu, nu. Există... ea şi-a muşcat buzele, întrebându-se dacă el ştia măcar despre Alissa şi despre asemănarea morţilor lor. Asta trebuia să-i spună?

"Ce?" el a cerut.

— Eşti anchetator, nu? Corvina trebuia să confirme acest lucru.

„Aşa este", o privi cu acei ochi de vultur, mijindu-i uşor. — Crezi că e ceva ce trebuie investigat despre moartea fratelui meu?

— Absolut nu, vocea dură a lui Kaylin Cross le-a întrerupt conversaţia când ea a intrat în cameră. „Moartea lui a fost o tragedie. Condoleanţe, domnule Hunter. Domnişoară Clemm, ar trebui să ajungeţi la curs.

Da, se îndoia că va putea primi apelul ei acum.

„Îmi pare bine să te cunosc”, îi zâmbi ea lui Ajax şi se îndreptă spre ieşire.

"Hei! Ţi-ai scăpat hârtia.”

Corvina se întoarse să ia hârtia pe care i-o întindea, încruntându-se pentru că avea hârtia în mână. Cu toate acestea, cu Kaylin privindu-i pe amândoi cu ochii mijiţi, ea a luat-o cu o mulţumire şi a plecat.

Odată dispărută, ea desfăcu repede hârtia, uitându-se la nota rapidă pe care o mâzgăise, fără să ştie nici măcar cum o scrisese cu Kaylin chiar acolo.

Lacul. 10 PM. Pentru Troia.

Lacul. Temutul lac în care nu mai fusese niciodată după ultima dată, pădurile întunecate în care nu mai fusese de câteva săptămâni. Şi a trebuit să meargă în seara asta. Pentru Troia.

**

A spus că merge la o plimbare la Jade a fost destul de uşor. Jade era obişnuită cu plimbările ei de noapte şi nu s-a gândit de două ori la asta.

Corvina şi-a înfăşurat şalul maro de lână, încă îmbrăcată aşa cum fusese în timpul zilei. Luna era plină şi pentru o clipă, ea a ezitat, întrebându-se dacă nu cumva era proastă. Ea a fost. Dar ştia că trebuie să o facă. În inima ei, ştia că ceva o împinguse pe Troia pe acoperiş, iar fratele lui merita să ştie asta. I-ar fi spus lui Vad despre suspiciunile ei şi despre întâlnirea ei, dar nu avusese nici timpul să-l prindă singură, nici înclinaţia, nici după ce îşi dăduse seama că habar nu avea despre el. Nu ştia dacă el era implicat în ceva, nu voia să fie, dar până nu ştia sigur, era singură.

Vântul era o adiere blândă în întuneric, copacii dansau încet în el, frunzele legănându-se, ramurile tremurând în timp ce Corvina îşi făcea drum prin pădure cu felinarul pe care îl luase din Sala Principală în mână. Nu avea nevoie de ea pentru lumină, deoarece luna făcea o treabă bună în lumina ei, dar o lua doar în cazul în care vremea se întorcea şi norii o acoperă sau în cazul în care avea nevoie de o armă grea de fier. Nu voia să rămână cu ea însăşi în întuneric în aceste păduri, nu după incidentul din oglindă.

'Mă puteţi auzi?'

Nu din nou.

Aceeaşi voce feminină cu parfum de decădere, înfiorând-o până în oase.

Pentru Troy, mormăi ea pentru sine. *Du-te la lac pentru Troia.*

Corvina a împins cu forţă vocea din minte.

Deşi era o noapte frumoasă, era păcat că confortul Corvinei cu întuneric se transformase într-o uşoară teamă. Fata care mergea întotdeauna singură pe întuneric fără niciun gând devenise speriată de propria ei umbră, devoluţia fiind o consecinţă a lui Verenmore.

Ea a coborât panta prin ceaţa joasă care se agăţa de pământ în timp ce se îndrepta spre lac. Deschiderea în pădure a apărut câteva minute mai târziu, inima ei bătând ritmic în timp ce se apropia de poiană, ieşind în cele din urmă pe malul lacului.

"Aici."

Ea ţipă, ridicându-şi lanterna în sus şi îl vadă pe fratele lui Troy aşteptând-o lângă o stâncă, încă în aceeaşi haină cu care fusese el dimineaţa.

„Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii. Mulţumesc că ne-am întâlnit aici", se îndreptă el şi începu să meargă spre stânga pe malul lacului. „Există un pod chiar în faţă", arătă el drept. „Am nişte acoperire acolo în caz că vremea se va rea. Să mergem şi să vorbim."

Corvina i-a urmat exemplul, păstrând puţină distanţă între ei, simţind nimic rău intenţionat de la el, doar mânie şi durere emanând din porii lui.

„Îl voi lua cu mine dimineaţa", a început el conversaţia. „Dar trebuie să ştiu ce ai de gând să spui la birou. Crezi că e ceva în neregulă cu moartea lui Troy?

Conturul unui pod mic de lemn a apărut în faţă peste o porţiune a lacului.

„Cred că este pur şi simplu ciudat. Am vorbit cu el în acea dimineaţă şi totul fusese bine", îşi aminti ea. „Şi atunci când era pe acoperiş, parcă nu ne putea auzi pe niciunul dintre noi. Faptul că exact acelaşi lucru i s-a întâmplat anul trecut unei fete, o face şi mai ciudată."

„Cum vrei să spui exact ce i s-a întâmplat unei fete?" întrebă el, cuvintele lui aburind aerul din faţa lui.

Un mic foişor din lemn stătea la începutul podului de piatră. Au urcat treptele şi au mers în centrul trecerii. Corvina aşează felinarul pe balustrada largă de piatră şi se uită în jos la apa întunecată, opaca, care reflecta lumina lunii.

„Vreau să spun exact acelaşi lucru", a atins piatra rece cu palma. „S-a întâmplat înainte să vin aici, aşa că nu ştiu detaliile exacte. Dar Alissa, aşa o chema, s-a dus pe acelaşi acoperiş al turnului şi nu a ascultat de nimeni când au sunat şi au sărit de jos.

„Huh", miji el ochii. „Asta e..."

"Bizar."

„Castelul i-a făcut întotdeauna pe oameni să se comporte... altfel decât ar face-o", se uită Ajax la apă. „Abia am ieşit de aici pe jumătate sănătos la minte. Şi nu am vrut deloc să vină Troy aici, dar pur şi simplu nu a vrut să asculte."

„Tu...” ezită Corvina. „Crezi că are vreo legătură cu legenda Slayers?”

Ajax chicoti fără umor. „Bătrânii Slayers. Cine naiba ştie? Tot acest munte este blestemat în ceea ce mă priveşte. Nu înţeleg pe nimeni care ar rămâne aici mai mult decât trebuie.”

Vad Deverell, bărbatul care fusese aici de ani de zile, i-a apărut în minte.

„Am un profesor care a fost aici de mult timp”, i-a spus ea.

"Într-adevăr?" întrebă el surprins. "OMS?"

„Vad Deverell”.

Ochii lui zburară spre ea, sprâncenele aproape lovind linia părului. — O să fiu al naibii, mormăi el pe gura. „Nenorocitul nenorocit te-a găsit.”

Corvina se îndreptă la cuvintele lui. "Scuzaţi-mă?"

Un râs lipsit de ton l-a lăsat în timp ce se întoarse să privească munţii negri din depărtare. „Sunt puţin şocată, atâta tot.”

„Îmi pare rău, nu înţeleg. Ce se întâmplă?"

„La naiba, am nevoie de o băutură”, îşi trecu o mână peste scalp. „Doar că... nici măcar nu ştiu ce să spun.”

Inima i s-a scufundat. „Poţi te rog să explici?” Despre ce naiba vorbea acest om?

Privirea i s-a îndepărtat. „L-am cunoscut când aveam şapte ani într-o casă pentru băieţi pierduţi. Eram cu toţii o grămadă ciudată împinsă acolo împreună. Şi era un... loc întunecat, să lăsăm aşa.”

Degetele Corvinei s-au strâns pe balustrada de piatră în timp ce asculta povestea, palpitaţiile făcându-i inima să se izbească de coaste.

„A fost o bătrână la casă cu noi”, i se albiră degetele. „Fusese îngrijitoare, dar a devenit oarbă odată cu vârsta. Dar ea ştia lucruri despre noi pe care nu le-am spus nimănui. Lucruri ciudate. Cum ar muri cineva, şi au făcut-o. Cum s-ar întâmpla ceva şi s-a întâmplat. Doar lucruri, ştii? I-am mânca cuvintele.”

— Bine, îl îndemnă Corvina să continue, nedumerit în ce se îndreaptă asta.

„I-a spus lui Vad să caute ochi mov”, se uită Ajax în privirea ei. „Noi eram doar copii. Ne-am batjocorit de el pentru asta. Nimeni nu avea ochi mov, ştii? Dar asta e tot ce i-a spus ea.”

Corvina a simţit un fior că o fură. „Te joci cu mine?”

"Mi-aş dori." A suflat, uitându-se din nou în spaţiu. „Nici nu mi-am amintit până nu ţi-am văzut ochii în dimineaţa asta.”

„Ce... ce s-a întâmplat după?”

„Bunicul lui a venit şi l-a scos din casă. Am stat acolo până s-a ars şi am luat cu ea majoritatea băieţilor. Cei care au supravieţuit au plecat în altă parte.” Şi-a frecat o mână

mare peste cap. „L-am revăzut ani mai târziu aici, la Verenmore. Eram în aceeaşi clasă, dar nu eram cu adevărat prieteni."

— Aşteaptă, ridică ea o mână, încercând să-şi înţeleagă mintea în jurul atacului de informaţii. „Tu spui bunicul lui? Te referi la bunicul lui real? Nu o familie adoptivă?"

„Da."

Dar el îi spusese că fusese un tată adoptiv. Nu, nu a făcut-o. Corvina şi-a amintit cuvintele lui, cuvintele alese cu grijă. Insinuase o figură paternă, fără să spună niciodată nimic despre faptul că este real. O minţise prin omisiune, imediat după ce ea îi spusese despre mama ei. De ce?

„Având în vedere ochii şi întrebările tale, înţeleg că el este mai mult decât profesorul tău?" Ajax a dedus corect. „Din moment ce pari o fată drăguţă, lasă-mă să-ţi spun ceva. Acestea sunt informaţii la care doar anchetatorii au acces, dar cred că ar trebui să ştiţi asta."

Gâtul uscat, Corvina aşteptă să continue, cu stomacul plumb.

— Bunicul lui a murit suspect în ziua în care Vad a devenit adult, o informă Ajax, cu vocea coborâtă. „A căzut pe scări şi şi-a rupt gâtul. Doar că scările erau prea joase şi puţine pentru a provoca o rănire atât de gravă. Vad a devenit unicul şi legal moştenitor al tuturor lucrurilor, deoarece era deja adult."

„Vânător", vocea adâncă, de pietriş, din foişor, îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Gândeşte-te că diavolul era un clişeu prea potrivit pentru a nu-i trece prin cap. Vad Deverell stătea într-o paltonă neagră, cu gulerul răsucit, cu şuviţa lui de păr gri strălucind în lumina lunii, cu faţa atent neutră în timp ce îi privea pe amândoi.

„Deverell", salută Ajax pe acelaşi ton. „Amuzant, doar vorbeam despre tine."

Vad şi-a împins mâinile mai adânc în buzunare. „Trebuie să fi fost o conversaţie al naibii, nici măcar nu m-ai observat că vin."

„Întotdeauna ai fost bun să te strecori pe furiş pe aceste motive", a spus Ajax, cu un ton dur, cu o istorie comună între cei doi. Îşi înclină capul spre Corvina. „Se pare că bătrâna Zelda avea dreptate până la urmă. Ţi-ai găsit ochii mov."

Părţile laterale ale maxilarului lui Vad lucrau, pometii lui împingându-i pielea. „Să sperăm, de dragul tău, că nu a avut dreptate."

Ajax prinse balustrada în mână, oferindu-i lui Vad un zâmbet rece. „Îmi iau fratele şi mă las naiba de pe muntele tău blestemat mâine."

Asta a făcut-o pe Corvina pe scurt. — Muntele lui blestemat? intră ea, privind între cei doi.

„Ah, nu ştii?"

— Nu, strigă Vad.

Ajax a zâmbit greu. „Verenmore aparţinuse întotdeauna liniei familiei Deverell. Nu este cunoscut, dar din punct de vedere legal, castelul şi acest munte sunt ambele ale lui.”

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 18

Corvina

Corvina a rămas înrădăcinată la locul ei, absolut uluită.

Vad Deverell a fost adevăratul moştenitor al lui Verenmore.

Ce naiba?

Ea l-a privit în tăcere când el se îndrepta spre Ajax, ajungându-i drept în faţă, înălţimile lor plasându-i unul cu celălalt.

„Nu dau bani în trupă pentru ca tu să-ţi dai din gură, doar pentru a dovedi că pula este mai mare, nemernic", a spus el. „Voi trece cu vederea de data aceasta, de dragul fratelui tău, şi am să mă prefac că ţi-a alunecat limba în durere. Dar dacă acest lucru se întâmplă din nou, va trebui să vă supravegheaţi. Sunt clar?"

Ajax a zâmbit tăios. — Dar pula mea *este* mai mare, Deverell.

Buzele lui Vad tresăriră. „Pierde-te înainte să te arunc de pe acest munte blestemat, Hunter."

Ajax îi salută batjocoritor. „Dacă nu există ceva umbrit cu moartea fratelui meu, voi fi plecat în zori. Dar nu uita să-i spui despre istoria ta, omule. Nu vrem o repetare a lui Zoe."

„Zoe?" întrebă Corvina, mintea ei încercând să ţină pasul cu supraîncărcarea de informaţii.

„Fata care a dispărut la ultimul Black Ball", i-a spus Ajax chiar dacă ochii lui stăteau pe Vad. "Fosta mea prietena. Mai întâi ea, iar acum fratele meu."

O venă pulsa pe partea laterală a frunţii lui Vad.

Ajax a dat din cap şi s-a întors să meargă în pădure, lăsând-o acolo cu un bărbat pe care nu-l cunoştea deloc.

"Cine eşti tu?" şopti ea, încercând să găsească un fel de răspunsuri în ochii lui.

Maxilarul i s-a încleştat. — Vino, îi întinse el mâna. "Se face târziu."

Corvina tresări, făcându-se înapoi. "Nu mă atinge. Cine dracu esti tu?"

„Sunt ceea ce am fost întotdeauna pentru tine."

"Un strain."

Ochii lui argintii străluciră. "Un strain?"

Ceva pulsa în aer între ei, o aură de pericol învăluindu-l în jurul lui care trimitea un fior pervers în creierul ei de şopârlă. Ea ştia, ştia doar că dacă ea fugea, el va urmări. Şi voia ca el să urmărească. Voia ca el să o prindă, să o cucerească, să o revendice şi să o asigure că totul

va fi în regulă, că chimia lor, legătura lor era încă soarele, în timp ce lumea ei se înclina pe axa ei.

Inima bătând neîncetat, Corvina a aruncat felinarul pe pământ pentru a-i distrage atenţia şi a alergat pe pod, cu şalul zburându-şi de pe corp şi căzând în iarbă. Ea a ridicat privirea şi a văzut o biuretă întunecată a castelului deasupra pădurii şi şi-a pompat picioarele spre ea.

O mână pe ceafa ei o trânti brusc de un copac, cu partea din faţă lipită de scoarţa groasă şi aspră, iar ea ţipă în timp ce corpul lui înalt şi cald se apăsa în ea din spate.

— Un străin, cioara mică? buzele lui i-au găsit urechea, şoptind cuvintele direct în ele. O mână se înfăşura în jurul împletiturii ei libere, trăgându-i capul pe spate. „Un străin ar şti exact gustul tău pe limba lui?" murmură el într-o parte a gâtului ei, înclinându-i capul pentru a se relaxa. „Ar şti un străin exact cât de adânc poate ajunge penisul lui în păsărica aceea strâmtă, hmm?" cuvintele lui s-au rostogolit peste ea în timp ce mâna de la ceafă îi aduna ambele încheieturi într-o mână şi le ţinea la spate. „Ar şti un străin cum îţi sar sânii atunci când ţi se mişcă sfarcul?"

„Dacă aş face sex cu un străin, da, domnule Deverell", cuvintele ei au ieşit mai fără suflare decât şi-a propus.

„Atunci ar cunoaşte un străin temerile minţii tale?" întrebă el, cu dinţii curăţându-i partea laterală a gâtului. „Ar şti un străin că îţi place să încalci regulile, că îţi place să faci exact lucrurile care îţi spun oamenii să nu le faci, că devii timid când cineva îţi acordă atenţie şi îndrăzneţ când crezi că nimeni nu te priveşte? Ar cunoaşte un străin foamea din sufletul tău? L-ar hrăni ca mine?"

Nu, nu, nu ar face-o.

— M-ai mințit, Corvina închise ochii, ştiind că nu se putea mişca dacă el nu voia ea.

— Din omisiune, a recunoscut el.

„Nu-mi pot oferi încrederea unui mincinos."

„Şi nu pot să dau adevărul cuiva în care nu am încredere să nu fugă încă", îi apăru un sărut pe lobul urechii. „Tu câştigi încrederea mea şi eu pe a ta şi vei primi toate răspunsurile pe care le doreşti."

„Şi până atunci?" Corvina şi-a pus cu adevărat la îndoială sănătatea mintală în acest moment.

„Până atunci", el muşcă pielea de unde i se lăsase puloverul pentru a-i expune umărul. "Eu te invat."

Cuvintele lui au venit cu el, eliberându-i mâinile şi trăgându-i fusta în sus, expunându-şi fundul la aerul rece. El i-a tras chiloţii în lateral şi a găsit-o udă ruşinos, un chicotit scăpându-i la căldura ei udă. „Un străin, spune ea. Ţi-ai uda coapsele pentru un străin?

Corvina simţi o înroşire urcându-i pe piept. Rezemandu-şi fruntea de trunchiul copacului, ea îl ţinu de părţile laterale exact când el intră în ea cu o lovitură curată. Corpul ei s-a împins până la degetele de la picioare, unghiul făcându-i capul să se rotească înapoi spre umărul lui, un geamăt puternic lăsându-i gâtul la plinătate.

„Vrei să ştii cine sunt?" şi-a lovit cu putere şoldurile împotriva ei.

„Eu", *trântesc* „sunt" *trântesc „ nebunia* ta ".

Îi muşcă o parte a gâtului, sălbatic în pasiunea lui. „Sunt în capul tău, în sângele tău, în venele tale. Te-am revendicat înainte de orice altceva. Corpul tău, inima ta, mintea ta, sufletul tău nenorocit, totul este al meu. Foamea ta este a mea de hrănit, nebunia ta este a mea de îmblânzit. Simţi asta?"

Ea a simţit-o. Ea a simţit asta de la degetele de la picioare, care erau ondulate, agăţate de pământ, până la coapsele arzându-i, iar greutatea păsăricii ei fiind lovită în mod repetat de sfarcurile ei zgâriindu-se de spatele copacului până la gâtul ei pulsand de la muşcătura dinţilor lui până la ochii ei arzând. cu supraîncărcarea de stimuli pe tot corpul ei. A simţit că o stăpâneşte, o posedă, o consumă până când nu a fost decât o senzaţie de tremur.

El o trase de păr. „Tu simţi asta?"

— Da, gâfâi ea, ţinându-se de copac în timp ce el o lovi de el iar şi iar cu loviturile lui brutale.

"Da ce?" vocea lui adâncă îi respira în ureche.

„Vad."

— La naiba, da, iubito, o izbi el. „Mica mea vrăjitoare cu ochii ăia mov, al naibii de făcut pentru mine. Şi eu sunt diavolul tău, nu-i aşa?"

Corvina îşi legănă şoldurile înapoi împotriva lui, scâncind. „Diavolul meu."

„Toate ale tale", o sărută el pe umăr, mâna lui coborându-i pentru a-i stimula clitorisul, trimiţând din loc nişte cârliţe de plăcere intensă. Şi-a înclinat uşor şoldurile, schimbând unghiul de penetrare atât de complet că ea a ţipat, sânii ei împingându-se de copac în timp ce ea încerca să introducă aer în plămâni.

„Spune-mi că eşti al meu", a cerut el. „Spune-mi că în sfârşit te-am prins pe Corvina Clemm."

Căldura corpului lui era atât de solidă în spatele ei. Nu asta şi-a dorit dintotdeauna? Să aparţină cuiva în totalitate, în întregime, cu totul, cuiva care îi cunoştea trecutul şi problemele potenţiale care ar putea apărea în viitorul ei şi care totuşi a revendicat-o în întregime pentru el? Nu se cunoşteau aşa cum ar trebui, dar timpul ar putea schimba asta. Timpul ar putea să o facă să înţeleagă motivele lui pentru a fi aşa cum era şi să-l facă să aibă suficientă încredere în ea pentru a o împărtăşi.

— *Dacă e rău?* şopti o voce precaută în interiorul ei.

Doar timpul ar spune. Timp. Un lucru ştia sigur – a terminat să nege orice ar fi fost asta.

Pofta a fost doar începutul lor. Erau menite pentru mai mult. A trebuit să-i dea timp.

„Sunt al tău", a recunoscut ea, atât pentru el, cât şi pentru ea, iar el a răspuns cu o lovitură atât de ascuţită încât a făcut stelele să izbucnească în spatele pleoapelor ei, un foc lichid răspândindu-se de unde erau unite, curgând prin miezul ei în timp ce ea s-a spulberat într-un milioane de bucăţi în cuşca braţelor lui, ancorate de desăvârşirea ei.

A intrat în ea cu un geamăt, cu respiraţia caldă pe gâtul ei, cu pieptul zvâcnindu-şi spatele ei, în timp ce amândoi îşi retrăgeau respiraţia. Ea deveni brusc conştientă de liniştea pădurilor, de lumina lunii strălucindu-le prin ramuri, de parfumul corpului lui şi de copacul invadându-i simţurile. S-a scos din ea, lăsând o urmă de umezeală combinată pe coapsele ei şi i-a pus chiloţii la locul lor.

„Vei merge până la turnul tău cu mine intră în tine", se dădu suficient de spate pentru a o întoarce, mâinile găsindu-i sânii şi masându-i, liniştindu-i după frecarea cu copacul aspru. „Şi mâine, când începi să te îndoieşti din nou de asta, simţi-ţi păsărica dureroasă şi aminteşte-ţi cine o deţine."

Corvina ridică privirea spre el, cu mâinile ei ţinându-i părţile laterale ale taliei lui. „Şi Verenmore? Şi tu... îl deţii?"

El i-a strâns sânii. "Da."

„Am atât de multe întrebări. Nici nu ştiu pe care să întreb mai întâi."

A aşteptat-o cu răbdare.

„Sunt dispus să-i dau o şansă. Dar eu doar... am nevoie de un lucru de la tine, i-a spus ea. „Un lucru, şi apoi nu mă voi îndoi din nou despre orice ar fi asta."

A aşteptat mai mult.

„Nu mă minţi şi nu-mi ascunde lucruri", s-a prins ea de muşchii de pe părţile lui. „Nu mă face să mă simt ca un idiot. Dacă nu poţi să-mi spui ceva, spune-mi că nu poţi. Dar nu despre ceva care mă afectează sau orice ar fi asta. Fă asta şi nu voi avea niciodată încredere în tine."

I-a smuls sfarcurile. "Bine."

— Atâtea întrebări, se arcui Corvina în mâinile lui.

„Păstrează-le pentru mai târziu", îi dădu drumul şi se duse acolo unde îi căzuse şalul. Plângându-l de câteva ori, se întoarse la ea, drapându-i-o pe umerii ei, înconjurând-o în căldură.

— Rămâi mâine după oră, îi spuse el, acoperind locul de pe umăr pe care o muşcase uşor. După ce a terminat, el a băgat o şuviţă de păr căzută după urechea ei şi a privit-o în jos.

„Te-am aşteptat de foarte mult timp, micuţă vrăjitoare", o sărută el piercing-ul.

Gura îi tremura. „Îmi spui povestea ta?”

"Mâine."

Dând din cap, ea începu să se îndrepte spre castel, simţindu-i prezenţa caldă lângă ea. „De ce să te prefaci?” a pus întrebarea în fruntea minţii ei. „De ce să pretinzi că eşti doar un alt profesor aici? Şi spune lucruri precum regula elev-profesor te-ar putea afecta? Şi de ce oamenii nu ştiu că castelul este în familia ta?

Şi-a scos pachetul de ţigări din haină, aprinzându-l. „Atât de curios, cioara mică.” El pufăi. „La care vrei să îţi răspundă mai întâi?”

„Bănuiesc că ultimul.”

Îşi lipi mâna de partea mică a spatelui ei, ducând-o înapoi la castel. „Muntele şi castelul sunt în familia mea de multe generaţii, dar nimeni nu a locuit aici de secole. Unul dintre străbunicii mei a devenit membru al consiliului universitar şi a oferit terenul castelului ca locaţie pentru şcoală. Când au început dispariţiile, bunicul meu a retras numele de familie Deverell de la cunoştinţa publică şi a pus Consiliul în prim-plan.”

Corvina şi-a ţinut şalul mai strâns în timp ce urcau panta. „Deci asta înseamnă că eşti unul dintre membrii Consiliului?”

El a condus-o în sus. „Una tăcută, da. Am luat locul bunicului meu în noaptea când a murit. De aceea am venit aici. Am vrut să văd acest loc.”

Au ieşit în luminişul din faţa turnului, încă protejaţi de desişul de deasupra capului, iar Corvina s-a întors spre el sub lumina care venea dinspre turn.

„Spune-mi că nu eşti rău”, îl prinse ea de clapeta din faţă a hainei. „Asta e tot ce trebuie să ştiu deocamdată. Restul poate aştepta până mâine. Spune-mi că nu eşti responsabil pentru tot răul care atinge acest loc.”

Îi mângâie partea laterală a feţei cu dosul degetelor, înclinând capul. „Şi dacă sunt? Asta te face să mă urăşti? Asta îţi va menţine păsărica uscată?”

Corvina şi-a simţit inima bâlbâindu-i, ruşine umplându-o când şi-a dat seama că nu o făcea să-l dorească mai puţin. Ea cu adevărat nu avea dreptate în cap.

El şi-a lipit buzele de ale ei, moi şi tandru, spre deosebire de strânsoarea lui pe bărbia ei. „Odihneşte-ţi capul frumos, vrăjitoare. Eu sunt diavolul pe care îl cunoşti, nu diavolul pe care nu îl cunoşti.”

"Ce înseamnă asta?"

„Înseamnă că, deşi nu sunt un om bun, nu sunt nici un fel de imaginaţie, nu sunt răul care bântuie acest loc. Eu sunt răul care îl vânează.” I-a mai sărutat-o. „Rămâneţi mâine după cursuri. Acum du-te.”

Corvina a luat-o la fugă spre turnul ei, încercând să-şi acopere capul în jurul a tot ceea ce i-a fost dezvăluit în scurtul interval de câteva ore, încercând să înţeleagă cine era exact

iubitul ei cu bucăţile mici din el pe care le împărtăşise. . A alergat peste muntele despre care acum ştia că era al lui, spre un turn care era al lui, o femeie care îi aparţinea şi lui, schimbată din fata care fusese când intrase în aceste ziduri.

Ajunse la uşa groasă de lemn de la turnul ei şi se întoarse pentru a vedea intrarea în pădure unde stătuseră ei.

Strălucirea portocalie a vârfului ţigării lui era tot ce putea desluși, întreaga sa formă ascunsă în umbră, stăpânul castelului mascandu-se sub masca unui plebeu.

Mâine, va şti de ce.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 19

Corvina

Corvina era nerăbdătoare toată ziua a doua zi.

Abia dormise toată noaptea, vise ciudate invadându-i mintea când a făcut-o, scene din *Dracula* interpuse cu scene din Verenmore.

Era un vis bizar, îngrozitor, dar erotic, că studenţii mascaţi făceau orgii şi beau sânge în Sala Principală, fiind controlaţi de un maestru aşezat pe un tron în cameră. Fusese goală în poala lui, călărindu-i penisul înapoi în timp ce privea ecranul, expusă pentru ca toţi să-l vadă în timp ce el rămânea nevăzut în spatele ei. O întoarsese în vis, colţii îi marcase curba sânului până când o picătură de sânge a apărut şi a alunecat chiar peste mamelonul ei, dispărându-i în gură. Ochii lui se deschiseseră şi în loc de argintiul pe care-l iubea, erau toţi negri, fără albi. Gâfâise şi îşi smulsese sânul de el, doar pentru ca el să se transforme într-o fiară şi să o arunce pe podea, răvăşind-o în timp ce studenţii se băură până la moarte, podelele castelului înnegrindu-se de sângele lor, udându-i părul şi ea. piele.

„Aceasta este Mingea Neagră”, răcnise bestia-Vad, luând o muşcătură uriaşă din umăr.

Corvina se trezise cu un gâfâit, sucuţul de pe umăr tremurând de unde îl muşcase în pădure, sudoare udându-i tot corpul în timp ce acesta tremura atât de groază, cât şi de excitarea visului. Apăsându-şi o palmă de cap, se repezise în baie şi îşi împroşcase apă rece pe faţă, privindu-se în oglindă.

Rămăsese intactă şi fără evenimente.

Acum stând în clasa lui, ultima clasă a zilei, discutând despre toate lucrurile despre *Dracula* , visul a rămas în prim-planul minţii ei.

„Una dintre temele cheie din *Dracula* ", a spus domnul Deverell, atingând marcatorul deschis de pe tablă, „este sexualitatea feminină”. Ochii lui alunecară spre ea pentru scurt timp înainte de a continua. „Este scris într-o vreme şi se referă la o societate în care femeile erau fie în întregime caste, logodnice slash căsătorite, fie curve şi, prin urmare, lipsite de importanţă pentru societate în ochii lor. Într-o perioadă ca atare, sexualitatea făţişă a celor trei vampiri feminine care îl seduc pe Jonathan sau Lucy care este transformată de fiară, pe scurt orice expresie sexuală feminină, era tabu.”

Ria, fata care ridica mereu mâna, a făcut-o din nou. „S-ar putea ca aspectul tabu să provină din corelarea expresiei sexuale feminine cu actul de a consuma sânge?”

În timp ce i se adresa, Corvina şi-a amintit de imaginea vie a visului-Vad şi colţii lui marcandu-i curba sânului, acea picătură de sânge care i-a mers în linie dreaptă până la sfarcul ei şi felul în care el a băut-o.

Tremurând de răutatea imaginii, Corvina şi-a încrucişat mâinile peste sâni, ascunzându-şi cumva sfârcurile întărite după braţe în timp ce lua notiţe.

Clasa a continuat timp de ceea ce păreau a fi vârste înainte de a suna ultimul clopoţel al zilei.

— Domnişoară Thorn, domnule King, domnişoară Clemm, îi răsuna vocea. „Te rog să stai înapoi câteva minute. Aş dori să discut despre documentele dvs. individual."

Inima lui Corvina începu să bată cu putere în timp ce îl privi luând loc pe scaun, scoţând hârtii dintr-unul dintre sertare.

Oamenii au ieşit din clasă, iar ea s-a ridicat şi ea cu geanta.

„Despre ce ai scris?" o întrebă Jade dintr-o parte, când Ria se duse prima la el. Au purtat o conversaţie liniştită, cu el subliniind unele lucruri de pe hârtia ei şi dând din cap.

— Doar moartea, cred, a dat Corvina din umeri, ştiind că nu o reţinea pentru hârtie. Deşi lucrarea ei era bună, ştia şi asta. Ea scrisese despre morţi care nu lăsau niciun răspuns pentru cei vii pe care i-au lăsat în urmă, mai ales despre ale tatălui ei şi despre toţi oamenii dispăruţi din Verenmore care, fără îndoială, erau morţi după atât de mult timp.

„Cred că voi merge în camera medicală. Nu mă simt bine."

Corvina se concentră asupra ei. "Ce s-a întâmplat? Esti sigur?"

Jade se îndreptă spre uşă. „Da. Îmi place camera medicală. Este... liniştit. Ne vedem în turn mai târziu."

„Doar, anunţă-mă dacă pot face ceva", a strigat-o Corvina, îngrijorată pentru prietena ei care fusese din ce în ce mai înţeles retrasă după moartea lui Troy.

Jade i-a dat degetul în sus şi a ieşit, lăsând-o în cameră cu Mathias şi Vad care erau adânci în conversaţie. Corvina le-a lăsat să fie şi s-a dus la ferestrele din lateral. Ziua era întunecată, nori negri se rostogoleau de la zenit până la orizont, acoperind întregul peisaj într-o întuneric inevitabil. Stânca abruptă de pe această parte a castelului a coborât drept în pătura de verde închis, doar munţi nesfârşiti la vedere, care stăteau letali şi maiestuosi.

Sunetul unei uşi care se închidea o făcu pe Corvina să se învârte pe loc. Vad s-a întors la masa lui după ce a închis uşa şi s-a rezemat de ea, încrucişându-şi braţele peste piept, cu ochii argintii prinşi în spatele acelor ochelari cu rame negre care se potriveau cu ţinuta lui complet neagră.

Ochii lui o cercetau lentă şi leneşă din cap până în picioare. „De ce te-ai trezit astăzi în clasă?"

Corvina s-a apucat de geantă, hotărâtă să primească răspunsurile ei de la el. „De ce te prefaci că eşti profesor?”

Sprâncenele i se ridicară. "Sunt profesor."

„De asemenea, eşti proprietarul acestui castel”, îi aminti ea.

„Corect”, se simţi confortabil pe biroul din spatele lui. „Vrei să spui de ce nimeni altcineva nu ştie asta?”

"Da."

„Ce primesc în schimbul răspunsului la întrebările tale?” capul i se înclină într-o mişcare pe care ea începea să o recunoască.

Ea înghiţi în sec, cu panglica choker-ului chiar pe puls. "Pe mine. Oricum mă vrei.”

— Oricum te pot avea oricum te vreau, cioara mică, îi aminti el, iar ea ştia că avea dreptate. „Dar îmi face plăcere că m-ai oferit. Deci vei primi răspunsurile tale.”

Doamne, uneori putea să sune ca un prost şi tot o încânta.

„De ce nu ştie nimeni?” se rezemă de fereastra din spatele ei, ştiind nimic altceva decât sticla dintre ea şi stâncă tremurând în secret.

"E o poveste lunga."

"Am timp."

Dădu din cap, aşezându-se pe birou într-o mişcare elegantă. „Tatăl meu a plătit-o pe mama ca să scape de mine. M-a lăsat undeva şi m-au trimis acasă la băieţi, unde am stat foarte mult timp.”

O durea inima pentru băieţelul acesta trebuie să fi fost, aruncat atât de rece ca gunoiul.

A scos o ţigară şi a aprins-o, trăgând adânc. „Într-o zi, când aveam treisprezece ani, a apărut de nicăieri un bătrân şi m-a adoptat. M-a dus la casa lui foarte frumoasă şi mi-a spus că sunt nepotul lui. Fiul lui îi spusese despre mine pe patul de moarte. A spus că a petrecut ani de zile încercând să mă urmărească.”

„A fost bine din partea lui”, Corvina simţi că pieptul i se uşurează la povestea luând o întorsătură mai bună.

El a chicotit întunecat. „Ai crede asta. Nu a avut un alt moştenitor, vezi. Îmbătrânea şi Consiliul preia din ce în ce mai mult controlul asupra castelului şi nu voia asta.”

Corvina l-a privit aruncând un inel de fum în tavan, cu corpul relaxat în timp ce îşi dădea povestea.

— A început să-mi spună totul despre Verenmore, spuse Vad printre fum. „M-a pus într-o şcoală privată, m-a făcut să învăţ totul despre proprietăţi şi să le controlez, despre preluarea Consiliului. M-a învăţat o mulţime de lucruri, dintre care singurul bun a fost pianul. Şi asta fusese făcut doar ca o modalitate pentru mine de a-mi controla partea sălbatică. Să mă antrenez să stau nemişcat şi să gândesc singur.”

Corvina se întoarse să deschidă fereastra în spatele ei, pentru a lăsa fumul să iasă, şi se îndreptă spre cel mai apropiat birou, sărind pe el în timp ce continua.

„Verenmore a devenit această comoară uriaşă şi evazivă pentru mine", a explicat el, cu ochii pe priveliştea din afara ferestrei. „A devenit această moştenire ancestrală care mi-a aparţinut de drept, un băiat care nu a avut niciodată un singur lucru al lui. L-am vrut, la fel de perfect cum fusese în poveşti."

Un vânt îi mângâia ceafa, trimiţându-i un fior prin corp în timp ce ea tăcea, lăsându-l să vorbească.

— În noaptea în care am împlinit optsprezece ani, îşi termină Vad ţigara. „Bunicul meu mi-a povestit despre Slayers."

— Ţi-a spus legenda? întrebă Corvina, iar el îi aruncă un zâmbet întunecat.

— Mi-a spus ceva mai rău, Vad zdrobi ţigara sub cizma, cu ochii înfricoşând-o. "Adevărul."

Corvina simţi că i se trage respiraţia. "Spune-mi."

Se gândi la ea un minut lung, doar studiind-o, evaluând-o. Luându-şi ochelarii, şi-a trecut o mână prin păr, încurcându-l. „Bunicul meu era student aici când au început dispariţiile. Castelul fusese gol de ani de zile înainte să înceapă şcoala aici şi erau pasaje secrete, temniţe, păduri despre care nimeni nu ştia nimic. Nimeni în afară de bunicul meu, care avea o hartă transmisă familiei noastre."

Corvina l-a încurajat să meargă mai departe.

„Iubita lui de la acea vreme ar fi fost o vrăjitoare", i-a spus el ironic. „Sau aşa le-a spus ea tuturor. Nu cred că a crezut-o nimeni în afară de el. Nimeni nu stie. El a crezut."

Cerul a întunecat o umbră afară atât cu seara care se apropia, cât şi cu norii.

„El şi prietenii lui au dus-o pe una dintre servitoarele de la castel în pădure pentru că prietena lui le-a spus că o poate pune să facă lucruri. Au vrut să experimenteze. Aşa că au luat-o să se joace cu ea şi s-a întâmplat ceva. Fata a murit, i-au ascuns trupul şi s-au îmbătat de puterea lui."

Pielea de găină îi acoperea braţele, maxilarul i s-a slăbit când realizarea a lovit-o.

„Ei erau Ucigaşii", cuvintele i-au scăpat în şoaptă, mâna ei urmând să-şi acopere gura imediat.

Ochii lui au venit la ea. "Da. Acum nouăzeci de ani."

Sfinte rahat.

„La dracu'.

— Da, erau vremuri diferite, bătu el cu degetele de lângă el, cu privirea departe. „Lunele pline au fost nopţi de care oamenii se fereau oricum. Atunci au coborât în sat şi au adus pe cineva înapoi în pădure. Au jucat orice jocuri de putere au avut de jucat şi i-au ucis

după aceea. A fost un mare pentru ei, mi-a spus el. Mai ales pentru el știind că era stăpânul tuturor."

Corvina și-a frecat brațele, încercând să-și calmeze bătăile inimii când îi trecea ceva prin minte. „Stai, cum este posibil? Slayers au fost toți uciși, nu-i așa? Cum era el în viață?"

Vad își munci falca, uitându-se din nou pe fereastră. „Când școala a descoperit ce s-a întâmplat, un grup de elevi i-au găsit pe Ucigași în pădure și i-au linșat."

Corvina dădu din cap, știind acea parte a legendei.

„El conducea grupul."

Tăcerea de după declarația lui a fost grea. Corvina a luat o secundă să-și înțeleagă faptul că bunicul lui nu numai că ucisese oameni cu prietenii săi, dar și-a întors prietenii și i-a ucis și pe ei. Asta a fost... ea nici măcar nu avea cuvinte pentru ceea ce era.

După o lungă pauză pentru a lăsa acel lucru să se cufunde, a continuat. „Mi-a spus că prietena lui i-a blestemat cu suflarea ei pe moarte", vocea lui a rămas constantă. „I-am spus că Ucigatorii își vor vâna toți ucigașii de dincolo de mormânt."

La naiba, asta a fost înfricoșător, mai ales în lumina zilei în scădere.

"Ce s-a intamplat atunci?" Corvina și-a cuprins brațele în jurul ei, în timp ce oroarea poveștii începea să-i pătrundă încet în minte.

El a ridicat din umeri. „Nu a știut niciodată. Se spune că și vânătorii au dispărut, dar bunicul meu era prea speriat de acel blestem pentru a se întoarce din nou în acest loc, deși voia să-l păstreze."

„Și disparițiile de pe Black Ball?" ea a intrebat.

— A crezut că e blestemul, o privi Vad din nou. „Era un bătrân aproape de moarte când mi-a spus povestea. A vrut să mă pregătească pentru când voi ajunge aici."

„Și cum a murit?" întrebă Corvina, amintindu-și cuvintele lui Ajax despre moartea lui suspectă.

— Asta nu pot să-ți spun, cioara mică, zise Vad, cu ochii strălucind. „Voi spune că nu regret."

Asta putea sau nu însemna că l-a ucis. După ce a auzit povestea, după tot ce făcuse bunicul lui, nu a putut spune că nici ea a simțit vreun regret. Trebuie să fi distrus atât de multe vieți pentru propriul său joc de putere.

Corvina procesă tot ce-i pusese el, făcându-i timp să cerceteze toată istoria, mestecându-i unghia mare. „Știe cineva ce a făcut?" întrebă ea după mult timp.

„Nu din ce să fiu conștient", a început el să-și îndoiască mânecile cămășii pe antebrațe. „Mi-a spus că sunt prima persoană căreia îi mărturisea pentru că voia să-l păstreze în familie. Consiliul nu a avut nicio idee că este unul dintre ei."

„Atunci de ce nu știe nimeni de aici cine ești?” era derutată. „Dacă nu este rușine cu numele de familie, atunci de ce?”

„De ce ar trebui ei?” se aplecă în față, cu ochii duri. „Dacă cineva face ceva suspect aici, crezi că și-ar lăsa garda jos în jurul lui Vad Deverell, proprietarul Verenmore, membru al consiliului de administrație, dacă ar fi fost tot timpul în campus?”

Avea rost. Ca student și profesor, a avut șanse mai mari să existe pur și simplu în campus și să observe totul fără să ridice semnale roșii.

A continuat să vorbească.

„Când am venit la Verenmore, a fost imediat după ce mi s-a spus toate astea. Mi-am dorit acest loc, dar acea pată era ceva ce nu mi-am dorit. Așa că tocmai am fost admis ca student obișnuit, dorind să știu totul despre acest loc de la început, în special despre dispariții.”

„Și a funcționat”, gândi Corvina. „De aceea ai continuat fațada de a fi doar o altă persoană.”

„Foarte bine”, vocea lui îi exprima aprobarea la concluzia ei. „Balul Negru se apropia când am cerut ajutorul unei fete din clasa mea.”

„Zoe”, își aminti Corvina. „Iubita lui Ajax”.

— Da, dădu el din cap. „Ea a crescut în oraș și cunoștea zona locală mai bine decât eu la acea vreme. Într-o zi, găsise o baracă în pădure și mi-a spus. M-am dus să investighez, să găsesc pe cineva care locuia acolo, dar plecase în grabă.”

În capul ei i-a apărut amintirea unei siluete lungi în baraca în care se poticnise cu Troy și prietenii ei. „Cred că știu locul.”

Se opri în plierea celeilalte mâneci, sprâncenele tăindu-i-se în jos. — Ai rătăcit acolo singur?

„Am fost cu Troy și cu câțiva dintre prietenii lui”, îi spuse ea, cu ochii întinși în podea la pomenirea prietenului care nu mai era. Trebuia să rămână pe drumul cel bun. "Ce s-a intamplat atunci?"

A considerat-o pentru o clipă. „Zoe a dispărut. Am pus consiliul să ordone o percheziție a întregului munte. Nu a mai fost văzută niciodată.”

„Deci crezi că cine a fost la baracă este responsabil pentru cazul ei dispărut?”

A scuturat din cap. "Nu știu. Chiar dacă sunt, nu explică disparițiile de mai puțin de un secol în aceeași noapte. Și acum sinuciderile înscenate.”

„În scenă?” șopti Corvina, clipind șocată de felul în care conversația a schimbat vitezele. — Crezi că sinuciderile au fost ce?

Vad scoase o bucată de hârtie din buzunarul cămășii, arătându-i-o. Era același bilet pe care i-o mai arătase înainte, *„Dansa macabră” pe care* o găsise pe acoperiș după Troia.

„Troy a murit exact în ziua în care ţi-a trebuit să fii anunţat despre asta”, îi spuse el, cu vocea liniştită. „Acest lucru a fost menit să găsesc şi asta mă face să mă întreb ce dracu se întâmplă la şcoala asta. Cum ar putea cineva să facă doi oameni sănătoşi şi fericiţi să coboare de pe acoperiş.”

Corvina se uită la bileţelul din mâna lui, mintea ei năvălind cu gânduri prea fumurii şi nesubstanţiale pentru a se ţine. Şi-a frecat o mână pe faţă, capul începând să o doară cu toate informaţiile şi cu toate întrebările pe care le punea.

„Ce zici de cadavre?” a întrebat ea, încercând să se menţină la o serie de gândire liniară. — Corpurile oamenilor bunicului tău... se opri ea.

„Ucisă?” a spus el clar. „Nu mi-a spus niciodată ce au făcut cu cadavrele victimelor sale. Ucigatorii pe care i-au îngropat undeva în pădure.”

— Şi mormintele alea goale de la ruine?

„Cincisprezece morminte goale pentru cincisprezece dintre victimele Slayer care au murit acolo, dar nu au fost niciodată găsite.”

Cel puţin asta a fost ceva. „Dar pianul ăla de acolo? Cea pe care o reparai?”

„A fost al bunicului meu”, i-a spus el, scrâşnind din dinţi. „Le-a plăcut să aibă muzică cu crima lor.”

Corvina se cutremură, amintindu-şi ce făcuseră în acel loc. „Nu pot să cred că ne-am sărutat. E atât de... macabru.”

Ceva sa mişcat în ochii lui, o parte a buzelor lui curbată. „Te-aş fi sărutat scăldat în sânge, Corvina. Dacă aş fi avut şansa să te sărut în timp ce o mie de fantome s-au ridicat din mormintele lor, te-aş fi sărutat. Nu te îndoi de asta.”

Respiraţia i s-a oprit. Vizualul din visul ei s-a întors de zece ori, el dracundu-o în timp ce sângele îi uda părul, oameni mascaţi murind prin exsanguinări pe laterale.

A sărit de pe birou şi a aruncat ţigara în cutie de lângă uşă înainte de a se îndrepta spre ea. Corvina simţi că i se prinde respiraţia în timp ce îi luă coapsele în palme şi o desfăcu, ridicându-şi fusta lungă, înfăşurându-şi picioarele în jurul taliei lui.

„Acum pot să te am cum vreau eu, nu?” murmură el, cu jumătate din faţă în umbră, cealaltă în lumina din amurgul cenuşiu şi înnorat.

Corvina îl prinse de umeri în timp ce o înclină dezechilibrat. „Regula elev-profesor nu se aplică cu adevărat în cazul tău, nu-i aşa? Nu-ţi poţi pierde locul de muncă pentru că eşti... tu.”

Mâinile lui au trecut sub fusta ei pentru a-i prinde fundul. „Se aplică atâta timp cât sunt profesor aici. Şi trebuie să fiu unul până aflu ce se întâmplă aici. Acest castel este al meu. Dar şi tu acum, domnişoară Clemm. Trebuie să curăţ orice mizerie este aceasta, dar nu mă îndoiesc că încalc o regulă pentru tine.”

Corvina s-a frecat de el involuntar, cu corpul fierbinte de la visul de aseară. Dar încă mai trebuia să clarifice lucrurile.

„Ce a vrut să spună Ajax despre bătrână?" întrebă ea pe nerăsuflate. „Despre ochii mov?"

Mâna lui îi trase în jos partea laterală a puloverului ei, expunându-i umărul şi vânătaia pe care o avea de la gura lui în camera care se întuneca încet.

„La băieţi acasă, această bătrână Zelda, ea proroceşte prostii despre toată lumea", i-a spus el, frecându-şi vânătaia cu degetul mare. „Ea mi-a spus că într-o zi voi vedea ochii mov, iar când am făcut-o, a trebuit să-i urmăresc. Asa am facut."

Corvina se încruntă uşor, neînţelegând.

„Casa băieţilor în care fusesem", se aplecă, lingându-i vânătăile, făcându-i să se încleşteze interiorul. „A fost numit Morning Star Lost Home for Boys înainte de a arde."

"Ce?" Corvina se uită la el surprinsă. A fost... o coincidenţă foarte ciudată.

„Fiind cine sunt eu în consiliu, am un anumit acces. Acum trei ani, îi spuse el în pielea ei încet, eram în baza lor de date şi încercam să caut detalii despre vechiul meu cel mai bun prieten de acasă. L-am pierdut în incendiu."

„Îmi pare rău", îi frecă ea bicepşii.

El i-a înghiţit gâtul. „M-a condus la datele Institutului. Atunci am văzut fotografia mamei tale."

— Ochi mov, şopti Corvina.

El a dat din cap. „M-am dus să o văd."

Stai ce?

Ea se trase înapoi, ţinându-l de braţe, cu ochii mari asupra lui în timp ce neîncrederea curgea prin sângele ei. „Tu *ce?!"*

O trase la loc, aproape de el. Camera din jurul lor deveni mult mai întunecată decât fusese înainte, dar Corvina nu putea să-şi îndepărteze privirea de la el, inima îi năvălea la ceea ce îi spunea el.

„M-am dus să o văd", o apucă el de bărbie, ţinând-o nemişcată. "Acum trei ani. Doar ca să văd dacă bătrâna Zelda a avut dreptate."

"Şi?"

„Am vorbit cu ea", a informat-o de parcă nu ar fi fost cea mai importantă informaţie pe care o păstrase. „Nu a spus multe, dar a vorbit despre tine. Mi-a spus că fetiţa ei corb ar fi singură fără ea. M-a întrebat dacă ai fost mai mult în oraş să mă vezi. Cred că avea o concepţie greşită că sunt iubita ta. M-a întrebat dacă aş avea grijă de tine. Apoi a tăcut."

Corvina şi-a simţit maxilarul tremurând, mintea i-a revenit acum trei ani, când mama ei tocmai fusese internată. "Apoi?"

Îi îndepărta o şuviţă de păr scăpată de pe faţă. — Unde ai fost acum trei ani, Corvina?

Inima i s-a oprit.

Nu putea fi posibil.

În nici un caz.

Nu.

„Unde erai acum trei ani?”

Institutul.

Fusese la Institut, făcându-se testată după autoadmitere.

O cavitate uriaşă, goală în piept, se umplea până la refuz, debordând cu ceva atât de abundent încât nu era sigură dacă era chiar sănătos, dar nu-i păsa, nu aşa cum a lovit-o epifania.

— M-ai văzut, şopti ea, cu gâtul strâns, cu ochii arzând.

„Te-am văzut”, îi şopti el înapoi, mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

„Mă vezi”, i-au tremurat buzele, şi-a dat seama că acest bărbat a văzut-o, a văzut-o cu adevărat şi încă o privea cu privirea aceea în ochi făcând ceva în interiorul ei să se schimbe.

„Te văd”, o cuprinse privirea argintie. „Te-am văzut mereu.”

Nu ştia ce s-a întâmplat după, nu-i păsa să ştie ce s-a întâmplat după, nu în acel moment, nici când acest bărbat care i-a văzut demonii, îi cunoştea demonii şi îi accepta, stătea atât de aproape de ea. Nu avea nevoie de răspunsuri, nu cu mâna lui pe faţa ei şi cu ochii lui pe ochii ei. El a văzut, a văzut cu adevărat, în luna ei de suflet, unul cu pete şi cicatrici şi o parte întunecată nevăzută şi necunoscută chiar şi pentru ea însăşi.

Corvina şi-a zdrobit gura de a lui, revărsând tot ce simţea, dar nu putea verbaliza în acel moment în sărut, înverşunarea emoţiilor ei luând-o prin surprindere, eliberarea din inima ei făcându-i lacrimile să scape din ochi.

El stia.

Întotdeauna ştiuse.

Şi o dorea oricum.

Ceva ce nu a crezut niciodată că va avea, nu pentru că nu ar fi meritat, ci pentru că cine şi-ar fi dorit o fată cu voci în cap şi nesiguranţă în viitor? Lucruri de genul acesta existaseră doar în cărţile pe care îi plăcea să le citească, nu şi în viaţa ei.

Dar el a existat.

Era real şi cald şi era de ani de zile pe care ea nu-i cunoştea.

El i-a ţinut faţa, luând tot ce i-a dat şi cerând din ce în ce mai mult şi mai mult până când nu mai avea nimic de dat, totul pradat, totul predat, totul al lui.

Și Corvina știa, sărutându-l în acea clasă întunecată a unei clădiri goale a unui castel, că stăpânirea lui asupra ei era completă și, dacă s-ar despărți vreodată, el o va bântui pentru veșnicie.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 20

Corvina

A tras-o în sala de clasă în acea seară, trimițând-o la sala principală la cină, dureroasă și plină de sămânța lui, așa cum îi plăcea lui.

Acum, puțin după miezul nopții, Corvina s-a furișat din turn și s-a îndreptat spre Aripa Facultății.

Jade nu se întorsese niciodată în camera lor. Corvina se dusese să o verifice după cină și o găsise întinsă în camera medicală, citindu-le cursurile. Arătase mai bine decât în ultimele zile, așa că, când a insistat să stea acolo peste noapte, Corvina fusese de acord.

Neavând cine să întrebe după ea, Corvina a tăiat prin grădinile castelului care se întindeau între turnul ei și Aripa Facultății, Sala Principală în mijlocul acesteia. Burnișea și ea știa că, cu felul în care bubuiau norii, nu avea să treacă mult înainte de ploaie.

Și-a acoperit capul cu șalul, frigul mușcând-o în timp ce traversa terenul. Era ciudat cât de mort părea castelul noaptea, complet pustiu, așa cum trebuie să fi fost timp de zeci de ani înainte de a începe școala. Imaginându-și toate coridoarele goale, temnițele goale, sălile goale, toate întunecate, reci și liniștite, i-a trimis un fior peste coloana vertebrală care nu avea nimic de-a face cu frigul.

Fără un felinar – din moment ce nu voia să fie zărită printr-o fereastră – sau lumina lunii – din moment ce norii erau prea groși – pentru a o ghida, Corvina și-a croit drum prin cea mai întunecată noapte în care ieșise de când era la Verenmore. Cumva, cu puțina lumină de la torțele electrice din afara turnurilor, ea a ajuns în vârful scărilor care și-a început coborârea spre clădirea lui.

Și era întuneric complet din vârful potecii până la capăt, unde lumina din clădire a căzut pe palier.

Chiar a meritat să-și riște gâtul pentru a petrece mai mult timp singură cu el?

Da. Da, a fost.

Inspirând adânc, Corvina întinse încet un picior și simți prima scară, venind să stea pe ea. Frica ei recentă de întunericul din pădure nu exista cumva în acel moment. Parcă fusese întotdeauna. Întunericul era confortabil și chiar incitant, mai ales când îl ducea la el.

Corvina a expirat și a căutat treapta următoare. Apoi repetați. De douăzeci și unu de ori. Ea a numărat. Până să ajungă pe palierul lui, transpira și tremura, de frig, de adrenalină, de fiorul de a fi reușit în întuneric fără să cadă la moarte. Avusese dreptate – îi plăcea să încalce regulile.

S-a uitat la uşa grea de lemn cu ciocănitoarea demonică şi fără gaura cheii şi a răsuflat uşurată.

Acum, doar să ajung în camera lui.

Punându-şi mâinile pe uşă, o împinse doar cât să se strecoare înăuntru, tresărind când scârţâia pe balamalele ei de fier şi o închise repede, stând în aceeaşi cameră ca înainte.

Inima bătând tare, s-a dus pe scări, rugându-se să nu o audă sau să o vadă nimeni în timp ce urca cât de liniştită putea. Din fericire, ambele paliere erau goale, lumina într-una dintre camere era aprinsă, dar stinsă în celelalte.

Ea a venit în cele din urmă la uşa lui, a văzut micuţa lumină care venea din golul de dedesubt şi şi-a muşcat buza, punându-şi brusc sub semnul întrebării întreaga idee.

Ar trebui să fie ea acolo? Dacă dormea? Dacă n-ar fi vrut-o acolo din nou?

Întrebările îi treceau prin minte, făcându-i îndoiala să se strecoare înainte să se apuce de ea însăşi. Avusese încredere în ea, o revendicase, riscase ceva important pentru ea. Trebuia să fie acolo.

Cu asta, ea a ridicat un pumn şi a bătut cu degetele în lemn o singură dată.

Auzi paşi apropiindu-se de uşă, inima ei palpită când el o deschise, purtând nimic altceva decât pantaloni de trening şi ochelari, părul zdrobit, trupul lui fără cămaşă tot al ei la ochi.

Numai surpriza de pe chipul lui a meritat drumul.

Şi apoi s-a supărat.

„Intră înăuntru", o trase el de cotul ei, trântind uşa. Se duse la fereastra lui şi arătă spre panta întunecată pe care tocmai o parcursese. „Spune-mi că nu ai trecut prin asta."

Corvina şi-a muşcat buza. "Am vrut sa te vad."

Şi-a trecut o mână prin păr şi, pentru prima dată, Corvina a putut aprecia folosirea muşchilor într-un act atât de simplu. Bicepsul i s-a flectat, pieptul lui definit cu părul deschis s-a strâns, pachetul solid de muşchi de pe stomacul lui s-a contractat, o linie de păr întunecat care ducea până la pantalonii lui de trening şi uşoară umflătură pe care o putea vedea acolo.

A expirat. „Este un apel de pradă?" Ea a detectat o oarecare amuzament în tonul lui.

Corvina şi-a lins buzele.

Şi-a scos şalul şi l-a lăsat să cadă pe podea, cu părul ondulat sălbatic şi încreţit din cauza ploii uşoare care se desfăşoară în jurul ei, căzându-i pe spate. Corvina se îndreptă spre el, înclinându-şi capul pe spate pentru a le fixa ochii la înălţimea lui mult mai înaltă şi se lăsă în genunchi pe covoraş peste podeaua tare de piatră.

— Este o instrucţiune, domnule Deverell, îi luă marginea pantalonilor de trening şi îl trase în jos, dezvăluind ochilor ei erecţia lui semi-dură. "Invaţă-mă."

— Vei fi moartea mea, vrăjitoare, a înjurat el, penisul lui întărindu-se încet, extinzându-se chiar în faţa ochilor ei, crescând la o dimensiune în decurs de un minut, o dimensiune pe care ea era înspăimântată, încadrându-se în ea iar şi iar.

Îi strânse tot părul într-o mână, strângându-i maxilarul cu cealaltă. „Aş face mai bine ca această instrucţiune să merite toate problemele tale, nu-i aşa?”

Ea dădu din cap, privindu-l de sub gene. "Invaţă-mă."

Aceasta a fost trezirea ei sexuală şi şi-a dat seama că Jung avea dreptate – cineva a descoperit multe despre sine prin sexualitate.

„La naiba”, strânsoarea lui se strânse pe părul ei. „Frecă-ţi mâinile. Încălzeşte-le. Atunci ia-mă.”

Corvina şi-a frecat palmele, suflând în ele pentru a le încălzi. Ea şi-a înfăşurat încet mâinile în jurul lungimii lui, fără a reuşi să-şi atingă degetele.

„Apucă-mă mai tare”, o instrui el, ţinându-i strâns de păr şi de faţă, „şi linge-mă de la bază până în vârf. Udaţi-l astfel încât să vă fie mai uşor pentru mâini.”

Corvina se conformă, gustându-l pentru prima dată, parfumul lui mai moscat eliberând un fel de feromoni care o făceau mai umedă, corpurile lor sincronizate la nivel celular aşa cum fuseseră de la început.

„Este prima dată când iniţiezi întâlnirea noastră sexuală, cioara mică?” notă el în timp ce ea îl lua în gură. „Înseamnă că ai mai multă încredere în mine? Sau ai venit aici să mă testezi? Să văd ce aş face dacă ai veni pe gazonul meu fără avertisment?

Corvina şi-a dat seama că a făcut-o. Ea era acolo pentru a-l testa subconştient, încrederea ei încă nu era în întregime a lui. Dar ea nu voia să-i spună asta.

Ea şi-a petrecut următoarele câteva minute lingându-l şi sugându-l, alternând cu mişcări de răsucire ale mâinii ei în timp ce el o îndrepta mai departe cu mâinile în părul ei, făcându-i durerea maxilarul şi gura umedă când capul lui cădea pe spate, venele gâtului lui proeminente. în plăcerea lui. Era murdar, dezordonat şi fierbinte, iar ea era udată când el i-a scos din gură, încă greu.

„Vrei să vin?” a întrebat-o el morocănos. "Unde?"

„În interiorul meu”, îi spuse ea, înroşindu-se sub privirea lui fierbinte.

A tras-o în sus şi a aruncat-o pe pat. „Bâşi”, ordonă el, scoţându-şi cizmele şi fusta în timp ce îşi ridica puloverul, lăsând-o în doar pandantiv şi brăţară cu stea, deoarece renunţase la lenjeria intimă înainte de a veni la el.

A venit peste ea, desfăcându-i picioarele şi împingându-le înapoi, lăsând-o larg deschisă şi complet expusă, şi s-a aliniat lângă ea.

Corvina respiră greu. „Nu am făcut-o niciodată pe un pat”, remarcă ea, bucurându-se de senzaţia de saltea moale şi de pernă de sub ea, în timp ce el o împinge cu o lovitură, gura lui trasând un sărut fierbinte şi umed pe sucuţul de pe umărul ei.

„Sunt supărat că ai trecut singur prin întuneric noaptea”, a spus el în pielea ei, cu şoldurile mişcându-se adânc împotriva ei. „Dar la naiba dacă nu mă bucur.”

Corvina l-a prins de talie, unghiile ei înfipându-i în părţile laterale, în timp ce el săpa mai adânc dintr-o lovitură deosebit de puternică, respiraţia lor devenind mai grea, ritmul lor devenind mai sălbatic.

„Nu poţi să ţipi în seara asta”, murmură el pe buzele ei. „O să te trag mai tare. Tu taci. Scoţi un sunet, îşi înclină şoldurile cu brutalitate, şi mă opresc.

Corvina simţi că pereţii ei interiori se încleştează în jurul lui la ameninţare, mintea ei transformându-se în zgârietură când un geamăt o părăsi şi el se opri.

„Te rog”, îl imploră ea, atât de plină de a lui încât avea nevoie de acea plăcere pe care o putea vedea la orizont, aproape în mâna ei.

„Fără sunet”, o îndrumă el. Ea îi dădu din cap.

„Ai venit aici să mă testezi?” întrebă el cu o lovitură în jos.

Corvina simţi că dă din cap.

— Fată bună, a lăudat-o încet pentru că a spus adevărul.

El luă o pernă de cealaltă parte, punându-i-o sub şolduri, înclinând-o în sus în timp ce se afla în ea, mişcarea aproape făcând-o să geme înainte de a-şi muşca limba. Odată aşezat, el şi-a aşezat mâinile pe peretele de deasupra patului pentru sprijin şi a început să o lovească, tare, rapid, brutal, agresivitatea acţiunii făcându-i pereţii să plângă şi muşchii să-i tremure în timp ce încerca să se ţină de el, muşcând. buza ei să conţină orice zgomote care voiau să-i scape din gât.

A scăpat o mielă şi el s-a oprit.

strigă Corvina, lacrimile aproape scăpând de frustrare. El a coborât o mână pentru a strânge un mamelon în semn de avertizare şi a aşteptat-o afară, ţinând-o pe marginea prăpastiei cu plinătatea lui în ea.

Ea şi-a întors capul spre fereastră, văzând întunericul total de afară şi şi-a înclinat şoldurile, încercând să-l facă să se mişte.

A intrat aspru în ea, iar de data aceasta, Corvina şi-a împins gura în gâtul lui şi a gemut împotriva ei, cu pantalonii înăbuşiţi de carnea lui, în timp ce şoldurile lor se plesneau împreună, împerechendu-se în cel mai primitiv şi simplu mod în care un bărbat şi o femeie se puteau împerechea. Unghiul de penetrare a lui i-a împins clitorisul la fiecare lovitură în jos, trimiţând un curent electric prin tot corpul ei, zap-ul pulsând de la păsărică la membre.

— Vad, murmură ea la gâtul lui, rugându-l să o ia peste margine.

El s-a împins mai tare în ea la următoarea lovitură, zgomotul norilor şi respiraţia grea şi palma umedă a pielii lor fiind singurele sunete din cameră. Buzele ei s-au întredeschis în timp ce un foc lichid familiar i-a năvălit prin vene, făcându-i coloana vertebrală curbată şi membrele ei să tremure, călcâiele i se înfipseră în spatele lui pentru un fel de cumpărare, unghiile îi zgâriau părţile în timp ce extazul sfârâia prin ea, făcându-i păsărica să ţâşnească şi sângerare sufletească. Gura ei s-a deschis şi ea a muşcat umărul lui pentru a-şi reţine ţipătul, trupul ei smucind când a venit într-o clipită.

Propriul lui mormăit de plăcere a dispărut în gâtul ei, sămânţa lui inundând-o în smucituri în timp ce el a intrat în ea, mişcându-se chiar şi prin orgasmul său, prelungindu-le plăcerile amândoi cât putea de mult. El s-a prăbuşit asupra ei după, înainte de a se deplasa într-o parte, amândoi gâfâind şi privind în tavan în timp ce încercau să-şi tragă aerul.

„Va fi mereu aşa?" întrebă Corvina într-o inspiraţie plină de aer, ştiind că trebuie să scoată perna de sub şolduri, dar prea dezosată ca să încerce măcar să se mişte.

— O să se facă mai bine, îi spuse el în inhalarea lui.

Dacă ar fi mai bine, ea ar muri.

După câteva secunde, se ridică şi se dădu jos din pat, iar Corvina îşi înăbuşi un oftat de dezamăgire din cauza despărţirii imediate. Se simţea nevoită, dorind atingerea lui, blândeţea şi asigurările lui. Nu era vremea aceea în maşină când mentalitatea ei fusese diferită. Se simţea diferit acum, mai nouă, simţindu-şi drumul în jurul ei. Îi plăcea când el a preluat conducerea şi a avut grijă de ea.

A auzit ţevi gemeind şi zgomot de apă curgând înainte ca el să vină la ea. El a luat perna de sub şoldul ei şi i-a aruncat-o pe podea, apoi a ridicat-o, legănând-o în braţe şi s-a îndreptat spre partea opusă a podului, în lumina mică de la lampă, ducând-o printr-o uşă pe care ea ea. presupus că era baia.

Era mare şi întuneric din moment ce nu aprinsese nicio lumină, cu pereţi de piatră şi ţevi vizibile, o oglindă antică ornamentată şi o chiuvetă chiar în faţa uşii. El s-a oprit o clipă, iar ea le-a privit reflexiile în lumina care venea din cameră, impresionată de imagine – forma lui înaltă, largă şi frumoasă, plină de muşchi care îi ţineau rama scurtă, minună, cu curbe, părul ei lung şi negru trăgându-i sălbatic. braţul lui, propriul păr întunecat şi piper zdrobit de degetele ei. Ochii lor, argintii şi violet, se fixau unul pe altul.

— Vrăjitoare, murmură el la reflexia ei, afecţiunea evidentă în privirea lui şi în tonul lui.

— Diavolul, respiră ea, sperând că el va găsi acelaşi lucru în privirea şi vocea ei.

După privirea zâmbetului care îi tăia buzele, a făcut-o. În acel moment, i-a surprins cum cele două cuvinte care le fuseseră scuipate ca blesteme se răsuciseră pentru a deveni propriile lor termeni de dragoste, într-un mod care îi încântă acum inima.

Le întoarse într-o parte, spre o cadă albă cu gheare, care se umplea cu apă, cu aburi care se ridicau de la suprafaţa ei. Dar nu asta i-a atras atenţia. Era uriaşa fereastră antică arcuită chiar în faţa căzii, dând o vedere spre muntele întunecat din faţă şi spre aripa academică luminată de torţele electrice de deasupra. Era atât de uluitor noaptea încât nici nu-şi putea imagina cum arată ziua.

A pus-o jos să oprească apa, iar Corvina şi-a tras părul în sus, răsucindu-l într-un nod mare deasupra pentru a-l ţine departe când a intrat în cadă. Indicând spaţiul din faţa lui, o trase înăuntru şi o aşeză, sprijinindu-i pe amândoi până când s-au scufundat în apă de la gât în jos.

Căldura de la apă a simţit uimitor pe muşchii ei răniţi, mai ales între picioare.

„Nu am putut să aprind lumina şi să risc ca cineva să ne vadă", îi spuse el pe partea laterală a gâtului ei. „Fereastra este vizibilă de sus."

Corvina se uită la privelişte şi oftă bucuroasă. "Este perfect."

Au stat puţin într-o tăcere însoţitoare, bucurându-se doar de momentul în miezul nopţii cu o privelişte frumoasă când toată lumea dormea şi erau trezi, făcând o baie după ce s-au întâlnit.

„Mă simt în siguranţă cu tine", a mărturisit Corvina în întuneric.

Braţele lui s-au strâns în jurul ei, dar a rămas tăcut.

Ceva în momentul de faţă – slăbirea, întunericul, goliciunea – ea nu ştia ce este, a făcut-o să vorbească. „Sunt pierdut în majoritatea zilelor. Uneori în capul meu. Încă încerc să mă descurc în fiecare zi. Şi se simte că în fiecare zi lumea continuă să se învârte cu ceva nou şi mai rău aruncat în amestec", a făcut o pauză, ţinându-şi ochii pe privelişte. „Îmi construiesc castelul cărămidă cu cărămidă în mijlocul furtunii şi mă întreb dacă muntele de sub picioarele mele se va prăbuşi." Ea şi-a întors gâtul pentru a-i surprinde privirea. „Tu eşti muntele meu, Vad al meu. Nu ştiu cum şi nu înţeleg de ce, dar cumva îmi construiesc castelul pe tine."

Se aplecă înainte, cu ochii strălucitori, şi o sărută un minut lung înainte de a se retrage. — Construieşte-ţi castelul, Corvina, îi spuse el încet, în timp ce amândoi priveau priveliştea de afară. „Nu mă mut nicăieri. Construieşte-ţi castelul atât de sus pe cât vrei."

Corvina îşi simţi buzele tremurând, ochii îi ustură la adevărul pe care îl auzi răsunând în vocea lui. Lăsă să se aşeze în jurul ei şi să se infiltreze în porii ei, încet, inconştient, dându-i o altă bucată din ea pentru păstrare.

Au rămas multă vreme tăcuţi, pur şi simplu fiind, pur şi simplu existând împreună, şi s-a simţit că cea mai iubită Corvina s-a simţit de mult, mult timp.

„De ce te-ai trezit astăzi în clasă?" a întrebat-o după câteva minute lungi. „Nu mi-ai răspuns niciodată."

Corvina se simţi roşie, fundul ei zvârcolindu-se înainte să-l poată controla. "N-a fost nimic."

îi apăsă un sărut blând pe ceafă. "Spune-mi."

„A fost un vis pe care l-am avut cu o seară înainte", a răspuns ea, în speranţa că el îl va lăsa aşa. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

"Povesteste-mi."

Corvina oftă. „Unele lucruri sunt private."

„A fost sexual", a dedus el corect. „Şi despre mine."

Corvina clătină din cap.

Ea simţi muşchii lui înţepenindu-se uşor. — Era vorba despre altcineva? marginea periculoasă a vocii lui făcea sfarcurile ei să se prăbuşească chiar şi în apa fierbinte. Lama posesivă a vocii lui o tăia întotdeauna în cel mai delicios mod, foamea din interiorul ei de a aparţine cuiva fiind hrănită cu un ospăţ de fiecare dată când ieşea. Îi plăcea când el a devenit aşa.

„Nu", a clarificat ea. „Am vrut doar să spun că nu voi spune."

"De ce?" întrebă el, relaxându-se din nou acum că ştia că îl jucase în protagonistă.

„Este doar... puţin deconcertant. Şi erotic în ciuda asta."

Una dintre mâinile lui sub apă îi trase languid partea laterală a sânului. „Ştiu că devii timid, cioara mică. Dar te-am dracu şi te voi trage în moduri pe care le-ai putea găsi deconcertante şi erotice." I-a ciupit sfarcul, rostogolindu-l intre degete. „Corpul tău este al meu de jucat. Spune-mi."

„Să nu crezi că nu observ cum îţi îmbraci întrebările cu ceva sexual de fiecare dată", i-a subliniat ea chiar şi în timp ce îşi arcuia spatele.

„Să nu crezi că nu ştiu cât de mult îţi place", a răspuns el glumit, cu un zâmbet în voce. „Nu încerca să schimbi subiectul."

Corvina a oftat şi a cedat, povestindu-i despre vis în detaliu. A rămas tăcut o clipă lungă după aceea, luând în considerare.

„Vrei să fii fugit în faţa oamenilor?" întrebă el în cele din urmă, jucându-se încă cu sânul ei.

„Nu", a negat Corvina imediat, ideea îngrozindu-o. Nu avea cum să vrea ca cineva să o privească când se pierdea aşa. Era prea intim.

— Dar îţi place ideea de a fi descoperit, gândi el cu voce tare. „Ideea de a fi aproape descoperit. greşesc?"

Şi-a muşcat buza, cu ochii aţintiţi la castel în sus, ideea că cineva le-ar putea vedea umbrele în cadă emoţionând pentru ea. „Nu, nu te înşeli", a confirmat ea.

„Ce mică surpriză eşti", a chicotit el.

După alte câteva minute de tăcere relaxată şi apa devenind mai rece, s-au spălat şi s-au uscat. Corvina şi-a înfăşurat un prosop, uitându-se la podea cu o roşeaţă urcându-i pe piept, goliciunea fără acoperirea activităţii sexuale făcând-o puţin timidă. Nu avea astfel de nemulţumiri, din moment ce a ieşit în camera lui în toată gloria lui frumos sculptată, şi-a schimbat repede cearşafurile în timp ce ea privea şi s-a culcat în pat.

„Vino aici", îi spuse el, deschizând o parte a păturii pentru ea. Corvina şi-a muşcat buza şi a privit afară, la întuneric. „Va trebui să mă întorc curând."

„Să vină zorii pe primul loc", a spus el. „Acum intră în pat. Şi pierde prosopul."

Degetele ei s-au strâns pe prosop pentru o secundă, înainte de a inspira adânc şi a lăsat-o să cadă pe podea, grăbindu-se să intre sub pături cu el. El a stins lumina, cufundând camera în întuneric şi s-a instalat în spatele ei, acoperindu-i pe amândoi dedesubt, corpul lui cald şi solid şi atât de mare încât se simţea ca cel mai confortabil dintre coconi. Corpul lui se aşează în colţurile ei, curbat în jurul spatelui ei, braţul lui strâns în jurul taliei ei, picioarele lui încurcate cu ale ei, nasul în părul ei. A fost o preluare a întregului corp.

„Fă-te pe furiş pe mine din nou", murmură el în părul ei, cu vocea grea de somn, „şi o să te pun pe degetele mele în clasă."

Un fior delicios o făcu să tremure la gândul interzis.

— Mă bucur că am venit în seara asta, spuse ea în întuneric, pleoapele devenind din ce în ce mai grele de somn.

— Şi eu, mâna lui pe burta ei o strânse.

— Îmi iei toate primele, domnule Deverell, şopti ea încet ca o mărturisire.

Braţul i s-a strâns. — Îţi voi lua şi eu toate ultimele, domnişoară Clemm. Ia aminte."

Un ceas ticăie undeva în tăcere, sunete de picături de ploaie lovind geamurile, un zgomot alb în fundal. Şi în întuneric cu diavolul în spate, Corvina a adormit, simţindu-se în siguranţă şi preţuită şi nu singură, pentru prima dată în viaţă.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 21

Corvina

Fata cu părul lung și negru stătea întinsă cu fața în jos în apă, cu treptele plutind peste ea eteric, pielea ei palidă ca fantomatică în lumina lunii. Corvina se uită în jur, știind locul sau dar neștiind ora, doar că avea nevoie să ajungă la fată. Făcu un pas înainte, cu glezna scufundându-se în apa înghețată, dispărând sub întuneric.

Inima bătând cu putere, ea mai făcu un pas, exact în momentul în care ceva rece, sclipitor i-a strâns gleznele, blocând-o pe loc. Corvina s-a zbătut pe loc încercând să ajungă la ea, dar mișcările au provocat ondulații. Orice o strângea de glezne o târa în jos în apa neagră, ducând-o sub.

„Știm că ne auzi", se auzi vocea feminină din jurul ei, aducând sub apă acel parfum de degradare.

Corvina privi frenetic în jur, încercând să vadă de unde venea vocea, încercând să vadă ceva în întunericul total.

Încet, ceva a început să apară în linia viziunii ei, ceva care părea să se îndrepte spre ea foarte, foarte încet. Corvina miji, încercând să vadă.

Și atunci ea a văzut.

Corpuri.

Suspendat în apă.

Plutind spre ea.

— Ajutor, spuse din nou vocea. 'Găsi. El te va ancora jos.

Corvina coborî privirea și îl văzu pe Vad strângându-i de glezne, ținând-o sub suprafață. Ea s-a chinuit să se elibereze, dar el nu a lăsat-o să plece, mișcarea provocând ondulații peste apa liniștită.

Fata care plutise înainte deasupra suprafeței s-a înecat, cu părul negru dansând în valuri și s-a oprit chiar în fața Corvinei.

Era Corvina.

Corvina clipi, încercând să înțeleagă ce vedea.

Versiunea plutitoare a ei și-a deschis brusc ochii, complet negri ca corbul, așa cum fusese în oglindă, exact când celelalte trupuri au înconjurat-o și au început să țipe, cu membrele lor vâscoase înconjurând-o sub apă.

'Alăturați-ne. Alăturați-ne. Nu există nici o altă cale.'

„Corvina!”

S-a trezit cu o gâfâitură, ochii ei zburând peste tot în jurul ei, mâinile încercând să-şi scoată senzaţia lucrurilor moale de pe piele.

Un cadavru a venit deasupra ei, mâinile ţinându-le pe ale ei în jos, arestând-o orizontal pe pat.

"Esti in siguranta. A fost un vis urât. Calma."

Vocea adâncă, de pietriş, care vorbea pe acel ton greu, i-a atras atenţia. Corvina clipi, încercând să se concentreze, şi văzu chipul uşor îngrijorat al lui Vad deasupra ei, ochii lui sclipind chiar şi în întunericul camerei.

Corvina a înghiţit un plin de aer, încercând să-şi facă inima să se calmeze, în timp ce viziunile din vise încă îi atacau mintea.

„Sunt în lac.”

S-a încruntat uşor. "Care sunt?"

— Cadavrele, îi şopti ea. „Asta mi-au arătat. Cum este posibil asta? Oare înnebunesc, Vad?

S-a întins pe o parte, trăgând-o înăuntru. „Spune-mi ce ai văzut.”

Ea a facut. I-a povestit despre vocea feminină pe care o auzise prima dată la lac, despre vocea pe care o auzea de fiecare dată când se apropia de el şi despre vis.

— Chiar nu crezi că e ceva în asta, nu? a înghiţit în sec, având nevoie de liniştire.

El o mângâie pe spate cu degetele fără minte, tăcut un minut lung.

— Cred că mâine trebuie să dai un telefon la doctorul Detta, iar eu trebuie să dau un telefon la consiliu, a spus el în cele din urmă, distras. „Am văzut destule lucruri pe care nu le pot explica în viaţa mea pentru a nu anula orice ar fi asta. Din cunoştinţele mele, lacul nu a fost niciodată târât înainte.”

"De ce?"

— Nu ştiu, spuse el, dar vocea lui avea o margine a ceva ce Corvina nu putea descifra.

Se uită la ceasul de pe perete. Era deja cinci dimineaţa, afară cerul încă întunecat.

„Putem merge la lac?” l-a întrebat ea, ridicându-se din pat şi găsindu-şi hainele pe podea.

„Ce rost mai are să mergi acum?” se lăsă pe spate pe coate, privind-o cu ochii aceia ascuţiţi. „Nu putem târî lacul singuri. Consiliul va aduce o echipă aici până la prânz.”

Corvina se simţea nervoasă, neliniştită, visul încă în prim-planul minţii ei. "Nu ştiu. Eu doar. Am nevoie de aer.”

Ea şi-a îmbrăcat repede hainele şi şi-a legat părul pe spate cu panglica de choker, înfăşurând şalul în jurul ei. Tocmai când se îndrepta spre uşă, îl simţi în spatele ei.

„Nu te duci acolo singur”, a spus el, deschizând uşa.

Recunoscătoare pentru compania lui, pentru că ea chiar nu dorise să meargă singură acolo, Corvina l-a urmat în tăcere în timp ce el i-a furişat afară, închizând fermoarul unui sacou şi trăgându-i gluga peste cap.

Au ieşit în dimineaţa întunecată, rece şi ceaţă, vântul un asalt asupra pielii lor. A luat un felinar de pe partea laterală a uşii şi a aprins bricheta, aprinzând-o, conducându-i spre dreapta lor. Din fericire, ploaia încetase, lăsând în urmă doar o dâră de ceaţă umedă care se lipise de ei. Corvina se uită confuză la scările pe care le urcase pe munte.

„Există o potecă mai scurtă care trece prin aici", îi spuse el, ducând-o în pădurea întunecată din lateral.

Un fior i-a coborât pe coloana vertebrală, un frison de frică în timp ce el i-a condus la gura neagră a unui tunel despre care nici măcar nu ştia că există.

Trase felinarul în sus şi se întoarse către ea, întinzându-şi palma în sus, cu faţa pe jumătate strălucind în lumina flăcării, pe jumătate întunecată de noaptea din jurul lor. Corvina se uită în gura tunelului, cu inima bătându-i repede, ştiind că acesta era momentul adevărului.

— *Dacă a fost rău tot timpul, Corvina?* îi şopti în cap o voce insidioasă, una pe care o mai auzise o singură dată în viaţă. — *Şi dacă ar spune lucrurile pe care trebuia să le auzi ca să te aducă aici? Ai putea dispărea şi nu fii găsit niciodată.*

Corvina făcu o pauză.

Se dusese la el din proprie voinţă, aşa că nimeni din turnul ei nu ştia că lipseşte din camera ei. Sexul era una, emoţiile erau una, dar viaţa era alta. A avut încredere în el în ceea ce priveşte sexul şi a avut încredere în ea însăşi în emoţii, dar viaţa? A avut încredere în el cu viaţa ei? Avusese un vis să găsească cadavre, trupuri pe care bunicul lui le torturase şi le ucise, un bunic despre a cărui moarte încă nu ştia. Şi-a ucis bunicul? Când a vrut să spună că vrea să cureţe mizeria din Verenmore, să fi vrut să îngroape secretele mai adânc sau să le scoată la lumină?

Corvina se uită la mâna lui, la mâna care atinsese şi mângâiase şi revendicase fiecare centimetru din ea, cu inima bătând cu putere. Era aceeaşi mână de vis - cu care Vad o trase sub apă, aceeaşi mână fiara - Vad o ţinuse, aceeaşi mână reală pe care o cântase Vad atât în trupul ei, cât şi în acel pian cu muzică frumoasă.

A avut destulă încredere în el pentru a intra cu el într-un tunel necunoscut? Era un risc de a dispărea pentru totdeauna fără urmă sau se gândea prea mult?

Ea îşi ridică privirea de la mâna lui la ochii lui, privindu-i cum o priveau, privirea lui aprinsă de cunoaşterea gândurilor ei.

Acesta a fost testul lui.

O adusese în mod deliberat în acest tunel, ca o încercare pentru curajul ei.

Ce îi spusese el?

„Nu pot să dau adevărul cuiva în care nu am încredere să nu fugă”.

A fost acesta un test pentru a vedea dacă ea a fugit sau a vrut el să pară un test?

Nu ştia de ce vederea acelui tunel i-a declanşat toate aceste întrebări în creier. Avea ea încredere în el că va merge singur în întuneric cu el după ce a aflat tot ce făcea?

Ea închise ochii, concentrându-se, imaginile sclipind în spatele ochilor ei într-o fracţiune de secundă.

Diavolul, Îndrăgostiții, Turnul.

Vocea lui Mo în timp ce îi spunea să se țină de el.

Venind împreună în maşină pe o stâncă în ploaie.

Adunate împreună în bibliotecă.

Tratând împreună în Seif.

Dream-Vad stătea pe tronul lui, singur, răpindu-o.

Real-Vad o consumă în pădure.

Şi cu doar ore în urmă, împreună la baie.

"Ai incredere in mine?" a pus întrebarea pertinentă, cu vocea liniştită, fără a dezvălui nimic.

Corvina deschise ochii, uitându-se la mâna lui. Un sentiment de déjà-vu o cuprinse din nou, ca şi cum ar fi fost în acest loc, în acest moment, în acest timp înainte.

Poate fi o prostie. Poate fi distructiv. S-ar putea să schimbe totul. Dar ea avea încredere în ceea ce o făcea el să simtă, avea încredere în instinctele ei pentru a nu fi dus-o în rătăcire, avea încredere că universul nu o ghidase greşit.

Ea îl luă de mână, ridicând privirea spre el. "Da."

Mâna lui o cuprinse pe a ei, înfăşurându-l pe cea mai mică cu putere şi triumf, cealaltă mână coborând lanterna şi învăluindu-le feţele în întuneric. Ceva esenţial se întâmplase în acel moment, ceva care se schimbase, se schimbase, îi realiniase pe cei doi, îmbinând bucăţi din ele într-un mod în care nu se putea spune unde s-a terminat ea şi el a început. Cu

încrederea ei, ea îi dăduse ultimul din ceea ce îi mai rămăsese, întreaga ei fiind acest munte de secrete pe care el deţinea acum.

— Habar n-ai ce tocmai ai făcut, micuţă vrăjitoare, o trase în corp, cu maxilarul strălucind în flacăra galbenă. „Nu mai există întoarcere acum. Nu te voi lăsa niciodată să scapi."

Corvina înghiţi în sec, cu mâna liberă pe pieptul lui, simţind bătăile constante ale inimii lui sub palma ei. „Să ştii că dacă mă ucizi, te voi bântui personal. Noroc să îţi ud pula după aceea."

O tăietură de zâmbet în întuneric. „Notat în mod corespunzător."

Cu asta, a tras-o cu el, ducând-o în abis.

Corvina îl apucă de mână, urmând acest exemplu în timp ce trecea prin tunelul întunecat şi îngust săpat în munte. Pereţii erau zimţaţi şi stâncoşi, poteca plină de iarbă sub picioarele lor.

Ţine felinarul jos şi Corvina ridică privirea să vadă de ce.

Lilieci. Sute dintre ei atârnând cu capul în jos în tunelul ca o peşteră. Deci aici au rămas.

Încrederea în pasul său a fost singurul lucru care l-a împiedicat pe Corvina să se simtă sufocat în tunel, ştiind că în curând va avea un sfârşit. Ea a respirat pe gură cu o strângere ca o menghină pe mâna lui şi a încercat să traverseze petecul de lilieci.

După câteva minute, ridică privirea, uşurată să vadă că liliecii dispăruseră, din fericire.

"Ce este locul asta?" şopti ea, cu vocea ei purtătoare chiar şi la volumul scăzut.

— Unul dintre multele tuneluri din jurul lui Verenmore, spuse el pe acelaşi ton scăzut. „Majoritatea oamenilor nu ştiu despre ei, iar cei care nu le încrucişează niciodată."

„Era pe harta familiei tale?" întrebă ea doar să se păstreze distrasă.

„Da", a răspuns el, strângându-i mâna. „Este unul care duce direct la vale. Pe acela l-am închis sigilat. Asta obişnuiseră Slayers pentru a urca şi a coborî muntele atât de repede, fără să fie văzuţi."

Corvina se cutremură, umezeala din aer şi frigul din tunel făcând-o să se strângă de şal. La câţiva paşi în faţă, o carcasă a unui animal împrăştia marginea.

„Cum le traversezi singur pe astea?" întrebă ea, uitându-se la oasele împrăştiate în timp ce o traversau.

Mâna lui o strânse din nou pe a ei. „Nu mi-a fost niciodată frică de multe. Întunericul, moartea, sângele, oasele, toate fac parte din viaţă, într-un fel sau altul."

„Şi fantomele?" întrebă ea luând viteză cu el. „Crezi în ei?"

— Nu ştiu, îi aruncă o privire de sub glugă, lanterna legănându-se din cealaltă mână, luminându-le calea. „Sunt mai mult un credincios supranatural. Cred că sunt multe lucruri

dincolo de înțelegerea noastră care nu au încă o explicație. Poate că va fi în câțiva ani. La urma urmei, în urmă cu câteva sute de ani nu exista nicio explicație pentru schizofrenie."

Nu, nu a fost. Mama ei, dacă s-ar fi născut într-o altă perioadă, ar fi fost arsă pe rug. La fel și Corvina.

În cele din urmă, au ieșit în gura tunelului de pe cealaltă parte, iar Corvina a înghițit un plin de aer proaspăt și prețios. S-a uitat în jur, cerul puțin mai deschis decât fusese și și-a dat seama că erau aproape de pod.

O crimă de corbi a zburat deasupra capetelor, ciugulind la ea.

„Păsările tale le-a fost dor de tine", se auzi vocea lui ironică din partea ei în timp ce ea ridică privirea la păsări, cu un mic zâmbet pe față.

„Nu am reușit să-i văd de câteva săptămâni", a comentat ea, privind cum păsările se așezau pe foișorul deschis de lângă pod, unele zburând.

— Știu, îi dădu mâna. „Le-am dat bunătăți când merg să repar pianul."

Corvina îl privi surprinsă. A fost neașteptat. Grozav. Și s-a simțit ca o idioată pentru că a avut un moment de panică înainte de a intra în tunel.

— Ai vrut să vii la lac, îi aminti el, mergând pe pod și sprijinindu-și coatele de balustrada de piatră. "Iată-ne."

Corvina inspiră și se îndreptă spre pod de lângă el, aplecându-se să privească în apa neagră.

Pentru prima dată de când a venit la Verenmore, a închis ochii și și-a deschis simțurile. Ea nu știa dacă era ceva ce înțelesese în subconștient care îi venea acum, sau ceva dincolo de normal, dincolo de înțelegerea ei. Ea știa pur și simplu că încerca să se facă cunoscută prin ea.

Mirosul de putregai și putregai a intrat mai întâi înainte ca vocea.

'Gaseste-ne.'

Furnici fantomă se târau peste pielea ei, cu părul de pe ceafă ridicându-i-se. Corvina trase adânc aer în piept și se uită în jos la apă, văzându-și reflectarea în adâncurile tulburi. Ciorii care fuseseră pe foișor au decolat, învârtindu-se o dată deasupra capului ei, înainte de a zbura peste munte.

Ea a înghițit.

— Vei fi aici când vor târâ lacul? l-a întrebat ea pe bărbatul de lângă ea, cel pe care îl simțea privind-o îndeaproape.

"Da."

„Pune-i să se uite sub pod."

Ea nu știa de unde știa asta. Poate că era felul în care reflecția ei i-a amintit de acel incident în oglindă din baie. Poate că era instinctul, niște indicii pe care mintea ei adâncă le

captase în plimbările ei pe care conştiinţa ei nu le putea înţelege. Poate că erau păsările. Ea nu ştia.

Dar ea a atins piatra rece a balustradei, amintindu-şi că fusese târâtă în această apă şi se întrebă pentru a suta oară dacă îşi pierde minţile.

După câteva minute de tăcere, amândoi s-au întors la castel prin pădure, mergând la Aripa Admin pentru a da apeluri telefonice.

Kaylin ieşi din Aripă, oprindu-se surprinsă când văzu atât pe Corvina cât şi pe Vad stând împreună.

"Domnul. Deverell," Kaylin i-a dat bărbatului de lângă ea un semn din cap, înţelegându-i în ochi. „Corvina".

— Am încredere că vei păstra acest lucru confidenţial, Kaylin, îi spuse Vad pe tonul său profund şi autoritar unei femei mult mai în vârstă decât el. — Va trebui să dăm nişte telefoane în dimineaţa asta.

— Desigur, domnule Deverell, Kaylin şi-a înclinat capul şi a plecat spre potecă.

Corvina o privi plecând. „Ştie ea cine eşti?"

Au intrat în clădirea goală şi Vad a condus-o într-un birou din stânga, aruncându-i o privire. "Nu. Eşti singurul de aici care ştie asta."

„Atunci de ce a fost atât de... supusă?" se întrebă Corvina când intrau într-un spaţiu mic, cu un birou, un scaun şi un telefon. Un gând urât i-a pătruns în minte. „Te rog spune-mi că nu te-ai culcat cu ea." Ar fi greaţă dacă ar fi avut.

Chicotul lui adânc a venit înainte ca mâinile lui să cadă pe talia ei, trăgând-o în spaţiul dintre picioarele lui în timp ce se lăsă pe spate de birou. Una dintre mâinile lui o prinse de bărbia într-o mişcare pe care corpul ei o recunoscu, ochii lui argintii caldi asupra ai ei. „Îmi place să fii posesiv cu mine."

— Ăsta nu este un răspuns, a subliniat ea, cu stomacul scufundat.

— Nu, a liniştit-o el, frecându-i buza de jos cu degetul mare. „Este supusă pentru că ştie că sunt în consiliu. Şi ştie că sunt în consiliu pentru că i-am cerut să-ţi trimită o ofertă de admitere. Ea nu ar fi făcut asta fără să ştie că am autoritatea."

Nodul din pieptul ei se slăbi, ochii ei căzând la gâtul lui în timp ce el o privea cu căldură. — Nici ţie nu ţi-ar fi plăcut să trăieşti în campus cu unul dintre vechii mei iubiţi, îi aminti ea, înroşindu-se sub privirea lui.

Prinderea lui de bărbia ei s-a strâns, trăgându-i faţa în sus, cealaltă mână ţinându-i fundul într-un gest de proprietate. „L-aş fi aruncat de pe muntele ăsta decât să-l am pe el, cioara mică. Nici măcar forma mea rea şi bestială din visul tău nu a fost împărtăşită. Mintea ta ştie destul de bine că nu aş face-o niciodată."

Doamne, ea nu a înţeles de ce a încântat-o atât de mult când el a pretins-o aşa.

„Trebuie să-l sun pe doctorul Detta”, şopti ea, în speranţa că el îi va oferi intimitate să facă asta.

I-a frecat buza de jos. „Atunci sună-l. Nu plec. Nu există nimic în dosarul tău pe care să nu-l ştiu deja.”

A adus telefonul spre ea fără să se mişte sau să o lase să se mişte. Corvina a oftat şi a format numărul pe care-l memorase cu ani în urmă, unul pe care îl suna la câteva luni.

Ea şi-a adus telefonul la ureche, degetul ei frământându-se cu firul, în timp ce mâinile lui i-au cuprins spatele, frecând cercuri liniştitoare în jurul lor.

Linia a sunat la celălalt capăt de patru ori, fiecare făcându-i inima să bată mai repede, până când i s-a cerut să lase un mesaj.

Corvina trase adânc aer în piept, aşteptă bip-ul şi vorbi. „Bună, doctore Detta. Aceasta este Corvina Clemm. Sper ca esti bine. Sunt la Universitatea Verenmore acum. În ultimele săptămâni, am auzit voci, nu doar ale lui Mo, ci şi ale altora. Şi am văzut câteva lucruri. Cel mai rău a fost într-o zi în baie. Cred că am halucinat, dar nu sunt sigur. Asta e treaba, habar n-am dacă aceste... lucruri pe care le experimentez se întâmplă cu adevărat sau dacă sunt în capul meu.” Muşchii i s-au strâns în timp ce a mai inspirat. „Având în vedere istoria mea, eu... vreau doar să ştiu. Ştiu că testele mele au fost negative data trecută, dar poate s-a schimbat ceva. Te rog spune-mi ce să fac. eu-”

Mesajul întrerupt.

Corvina expiră şi întinse telefonul bărbatului lipit de ea, cel care o privea ca un şoim cu ochi argintii.

„Nu mi-ai spus despre baie”, a spus el, îngustându-şi ochii.

— Nu ştiam că trebuie să-ţi spun, se încordă ea. „Oricum a fost acum ceva vreme.”

El o cuprinse cu un braţ, trăgând-o în corpul lui şi împingându-i bărbia în sus, capul ei înclinând-o pe spate în timp ce el se apleca. „Înţelege asta, Corvina. Nu ştiu cum s-a schimbat chestia asta dintre noi şi nu-mi pasă. Nu esti singur. Nu mai, spuse el cu răbdare, cu ochii fioroşi. „Dacă se întâmplă aşa ceva, spune-mi. Dacă ai nevoie de ajutor, spune-mi. Dacă ai nevoie de confort, spune-mi. Tot ce este nevoie. Eu ajung să fiu singura nebunie din tine, înţelegi?

Gâtul i s-a strâns.

Nu era singură. Dar ar dura?

„Nu ştim cât va dura asta”, îşi repetă ea gândul, cu ochii pe gâtul lui.

„Uită-te la mine”, îi porunci el, iar trupul ei se conformă, privirea ei aplecându-se cu a lui. „Sunt nepotul unui criminal în serie. Am fost crescut de el, învăţat de el. Moştenirea lui este a mea, sângele lui este al meu. Nu voi fi niciodată un om bun. Dar nu ai nevoie de un om bun, nu-i aşa? Ai nevoie de un diavol pentru a te lupta cu demonii tăi pentru că nu vrei să te

lupți singur cu ei. Ești autosuficient, dar nu vrei să fii. Vrei acea fiară de pe tron care să preia conducerea pentru tine, fiara care ar putea să te tragă crud într-o cameră plină de oameni înnebuniți și totuși să te facă să te simți în siguranță. greșesc?"

Corvina se simțea goală, jupuită, eviscerată, cu interiorul presărat pe podeaua acestui birou, în timp ce el se uita direct prin ele.

„Nu", vocea ei abia era o șoaptă.

„Unele lucruri sunt dincolo de înțelegerea noastră", o trase mai aproape. „Aceasta a început ziua în care doamna Zelda mi-a spus despre ochii mov. Asta, i-a mângâiat obrazul cu degetul mare, a început în ziua în care am găsit-o pe mama ta în timp ce căutam un prieten, în ziua în care te-am văzut în afara cabinetului doctorului Detta. Stăteai într-un colț al zonei de așteptare, totul în negru, înghesuit în fusta ta, cu ochii ăștia uitându-se în spațiu.

Un tremur i-a urcat maxilarul în timp ce el vorbea, potrivindu-se cu tremurul din inima ei.

„Te-am văzut atunci, te-am găsit atunci. Să te aduc aici a fost o modalitate pentru mine de a-mi potoli curiozitatea, nimic mai mult. N-am intenționat niciodată să-mi cunoști secretele. Dar iată-ne, și asta, asta va dura, Corvina," ferocitatea lui i-a umplut toată fața în timp ce se apropie, cu buzele tăiate de suflare.

„Acest lucru va dura până când trandafirii de pe mormântul meu nu vor mai împărtăși rădăcini cu trandafirii de pe al tău", a declarat el. „Te voi avea chiar și în moarte, micuță vrăjitoare. Eu sunt fiara ta. Eu sunt nebunia ta. Și tu, ești viața mea de apoi."

„Și dacă într-o zi voi deveni ca mama mea?" șopti ea, cu cea mai adâncă și mai întunecată frică din inima ei.

— Nu o vei face, murmură el. „Mama ta nu avea pe nimeni. Că te-a crescut așa cum a făcut ea este un miracol în sine. Dar mă ai. Nu te las să pleci nicăieri. Înțelegi?"

O lacrimă a căzut pe obrazul ei în timp ce el o săruta, buzele lui brutale pe buzele ei, mâinile lui brutale pe fața ei, cuvintele lui brutale asupra inimii ei.

Corvina s-a predat lui ca nisipul sub un val oceanic, lăsându-l să o ducă unde dorea, lăsând urme ale trecutului ei în spatele acestui moment. Sărutându-l în acel birou, bând în cuvintele unui bărbat pe care încă nu-l înțelegea pe deplin, dar știa că își va petrece de bunăvoie o viață întreagă încercând, Corvina s-a predat, a simțit că ceva pierdut în ea a venit în sfârșit acasă.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 22

Corvina

— Omule, ai auzit că târăsc lacul? Jade se aşează cu tava la prânz, cu ochii verzi mari.

Erica dădu din cap din partea ei. "Ştiu. Am văzut o echipă de oameni conducând în timpul perioadei mele libere."

Corvina a luat o muşcătură din salată, mestecând încet în timp ce asculta conversaţia, în speranţa unei actualizări.

„De ce crezi că o fac acum?" se întrebă Ethan, mângâind dintr-un băţ de morcov. „Trebuie să se fi întâmplat ceva pentru a le face. Nu cred că a mai mers cineva pe acel lac înainte."

Jax se întoarse brusc spre ea. „Hei, nu ai găsit lacul în pădure la începutul semestrului?"

Corvina dădu din cap cu gura plină de mâncare. — Da, dar nu am mai fost niciodată acolo.

— Ciudat, mormăi Jade. — Crezi că e din cauza Mingii Negre?

"Ce vrei să spui?" întrebă Erica. „Balul este luna viitoare."

Jade se uită pe fereastră la ziua surprinzător de senină. „Vreau să spun că poate nu vor să dispară nimeni anul acesta şi asta a declanşat ceva? Cine ştie?"

„Vrei să mergeţi să vedeţi ce se întâmplă acolo?" a sugerat Ethan. „Am auzit că o grămadă de tipi din turnul meu dispăruseră deja."

— Da, hai să mergem, dădu din cap Jax entuziasmat.

În timp ce se gândeau la diferite teorii, Corvina şi-a mâncat prânzul, dorind să meargă ea însăşi la lac, doar să vadă ce se întâmplă. Odată ce au terminat, Corvina a luat o banană şi toţi s-au îndreptat spre pădure, cu inima dură din cauza gaurii căscate din grupul lor, care era Troia, amintindu-şi ultima dată când au mers în pădure cu el.

„Mi-e dor de Troy, omule", a repetat Ethan gândurile ei, strângându-l de ceafă. „Nemerniculuii-ar fi plăcut asta."

— Da, aprobă Jade, îndreptându-se înaintea grupului spre pădure.

— Ştiai că a intrat singur în pădure o dată? Ethan pufni un râs. „A intrat câţiva paşi şi a fugit înapoi, apoi sa prefăcut că a fost pentru că a întârziat la cursuri."

Corvina zâmbi, surprinzător de capabilă să vizualizeze asta cu băiatul.

„Unde este acest lac?" o întrebă Erica direct pe Corvina în timp ce coborau panta. Lumina soarelui s-a jucat de-a v-aţi ascunselea cu norii întunecaţi, făcând încă o zi mai strălucitoare decât fusese în câteva săptămâni.

„Doar un pic înainte, dacă îmi amintesc bine”, a răspuns Corvina, ştiind locaţia exactă, dar prefăcându-se că nu o face. S-au apropiat mai mult de deschiderea din zonă, cu atât mai mult ea auzea sunetele de la oamenii care răsunau în pădure. Ieşind câteva minute mai târziu în poiană, Corvina rămase nemişcată, luând scena înăuntru.

Apa lacului reflecta lumina, adâncurile ei întunecate încă necunoscute. Două bărci stăteau în mijloc cu câte doi scafandri. Câţiva oameni stăteau pe mal şi pe pod în depărtare, supravegheând sau urmărind activitatea, ea nu şi-a dat seama.

Corvina s-a îndreptat spre stânca ei şi a lăsat acolo banana pentru păsări, întorcându-se şi să-şi vadă grupul îndreptându-se spre pod. Podul în sine, acum că îl putea vedea în lumina zilei, era frumos. Era mic, făcut din piatră cenuşie şi acoperit cu muşchi verde, făcând tunel peste o parte îngustă a lacului care lega această parte a muntelui de cealaltă parte.

Ea li sa alăturat în timp ce mergeau acolo, împiedicându-se de prima treaptă. Jax a prins-o, a liniştit-o, iar Corvina i-a mulţumit, ridicând privirea pentru a vedea ochii argintii sclipind pentru o clipă, înainte de a-şi strânge maxilarul, uitându-se la restul grupului lor.

„Ce faceţi toţi aici?” întrebă Vad grupul larg, ţinându-şi intenţionat ochii de la Corvina, în timp ce aceasta trecea pe lângă balustradă să se uite în jos, zărind o faţă cunoscută.

— Am vrut doar să vedem ce se întâmplă, domnule Deverell, spuse Erica pe un ton prea dulce care i-a făcut să scrâşnească din dinţi. Corvina i-a ignorat, venind să stea lângă Ajax.

— Mă bucur să vă văd, domnule Hunter, îl salută ea în timp ce el se întoarse să se uite, cu chipul încreţit într-un zâmbet sincer.

„Ah, fata cu ochi violet. Te rog să-mi spui Ajax, Corvina”, a aşteptat din nou cu nerăbdare. Corvina i-a privit pe scafandrii din lac punându-şi ochelarii de protecţie, dându-i lui Ajax cu degetul mare în sus şi sărindu-şi jos.

„Le-ai luat aici?” l-a întrebat ea, uitându-se în jur la toţi oamenii ciudaţi şi serioşi din zonă.

El a dat din cap. „Iubitul tău m-a sunat azi dimineaţă. Din fericire, eram încă în oraş. Am reuşit să ajung echipa la timp.”

Inima i-a tresărit la „iubit”, dar l-a împotrivit. „Te rog, nu spune asta cu voce tare.”

El i-a aruncat o privire. "Desigur. Înţeleg că ţi-a spus adevărul?”

— O parte, da, recunoscu Corvina încet. „Troia?” întrebă ea, cu stomacul înnodat.

Ajax s-a trezit. „Odihneşte-te în pace.”

Au rămas tăcuţi după aceea, privind doar lacul în timp ce scafandrii îşi făceau treaba. Simţea că alţi oameni li se alătură la balustradă, Vad de cealaltă parte a Ajaxului, prietenii ei pe ai ei.

„Au găsit ceva încă?” întrebă Vad, scoțând din buzunar un pachet de țigări, oferindu-i în tăcere unul lui Ajax care l-a luat.

"Nu."

S-au aprins, fumând.

„Cât timp vei căuta lacul?” a întrebat Jade din partea ei, aruncând o privire înăuntru. „N-am mai văzut niciodată apă atât de întunecată”.

„Există o veche legendă în spatele culorii”, o informă Vad, cunoștințele lui despre acești munți mult mai vaste decât își imaginase ea.

— Care este legenda, domnule Deverell? întrebă Ethan, sprijinindu-se pe coate.

„Și eu sunt interesat”, a spus Ajax.

Vad a fumat și a stins. „A fost numit Lacul Șerpilor cu mult timp în urmă. Potrivit legendei, această gaură din munte era o groapă de șerpi monstruoși. Ar mânca orice ar găsi în pădure. Într-o zi, au muşcat un om în pădure, târându-l cu ei în groapă. Iubita lui, a fost o puternică vrăjitoare. Când l-a descoperit dispărut și ucis cu brutalitate, furia ei nu a cunoscut limite.”

S-a oprit pentru a expira și Corvina i-a urmărit profilul, agățat atât de el, cât și de poveste.

„În durerea ei”, a continuat el cu vocea lui adâncă, de pietriș, făcând cumva povestea și mai înfricoșătoare, „ea a intrat în groapă și a prins toți șerpii cu părul ei, îmbrățișând corpul în descompunere al iubitului ei și a umplut groapa. cu apă, înecându-i cu forță pe toți. Se spune că negrul din apă este părul ei, ținând șerpii veninoși prinși pentru veșnicie, în timp ce ea rămâne cu iubitul ei.

Corvina se cutremură.

„Este macabru”, vocea lui Ethan tremura ușor.

„La naiba, am pielea de găină”, și-a frecat Erica brațele.

Vad chicoti, întinzându-și țigara pe balustrada de piatră. „Este o legendă străveche. Veți găsi o grămadă de ei despre acești munți în bibliotecă dacă vă uitați. Locuri ca acesta tind să inspire imaginația în cel mai rău dintre moduri.”

„Bine că scafandrii nu știu atunci povestea”, a glumit Ajax, rupând întunericul.

„Ar trebui să vă întoarceți cu toții la castel”, a spus Vad grupului. „Ai cursuri și asta nu te privește.”

Corvina vedea reticența pe chipul tuturor, dar toți dădură din cap, întorcându-se la castel, viața reluând normal.

Trei ore distrase și teme mai târziu, ea a întors niște cărți la bibliotecă, întâlnindu-se din nou cu grupul în amurg, făcând mica excursie la lac.

Scena la care au ajuns a fost ușor diferită.

Era o prelată pe mal cu nişte chestii la care lucrau oamenii de medicină legală, ceva ce Corvina nu putea vedea. Tensiunea din aer era mare, anchetatorii purtând toţi feţe severe. Vad şi alţi doi profesori, Dr. Brown şi Dr. Pol, stăteau pe o parte cu Ajax, cu braţele încrucişate.

"Ce se întâmplă?" întrebă Jade, întrebându-se acelaşi lucru pe care îl era Corvina când se auzi un strigăt.

Se mai găsise ceva.

Corvina şi-a prins cureaua genţii cu degetele albe, ţinându-şi ochii pe lac în timp ce o echipă de oameni s-a repezit la scafandru într-o barcă, luând orice le-a dat, înainte de a coborî din nou. Echipa s-a grăbit la bancă, punând cu grijă tot ce avea în mână pe prelata pe care o întinseseră. Prietenii ei s-au grăbit acolo să vadă ce era, dar Corvina a rămas pe loc, simţind brusc căldura prezenţei lui la spatele ei, în timp ce frigul îi invada oasele.

— Se pare că ai avut dreptate, cioara mică, spuse el încet, cu tonul sumbru.

— Au găsit cadavrele? se întoarse să se uite la el, cu inima bătându-i cu putere.

"Oase."

Corvina se cutremură, nevoia de a se apropia de căldura corpului său severă.

„Încă le găsesc", îi spuse el, cu ochii aţintiţi spre lac. „Căpadurile au fost îngreunate".

Corvina şi-a amintit de visul ei, mâinile strângând-o de glezne, târându-o în jos. „Din picioare, nu-i aşa? Le-a legat ceva de picioare?

El îi aruncă o privire spre ea. "Da."

Au rămas în tăcere după aceea, asistând la urmările haosului pe care la creat bunicul său. Acest lucru nu putea fi uşor pentru Vad.

Corvina s-a uitat în jur să vadă că nu se uită nimeni, apoi şi-a trecut încet un deget peste mână în semn de solidaritate. "Te simţi bine?"

El a pufnit în râs. „Sunt de fapt fericit. Uşurat."

Corvina ridică privirea spre el, cu sprâncenele încruntate. — La cadavrele găsite?

„Da", şi-a trecut o mână prin păr, peste acea dungă albă. „Probabil că nu le-am fi putut identifica pe toate, dar ştiind că sunt găsite, este o uşurare. Având atât de multe morţi într-un singur loc," i se atenuă vocea. „S-ar putea ridica o parte din blestemul de pe acest castel."

— Crezi că va opri în sfârşit dispariţiile de pe Black Ball?

„Vom şti într-o lună, nu-i aşa?"

În următoarele ore, pe măsură ce tot mai mulţi studenţi de la universitate veneau la lac doar ca să stea pe margine şi să urmărească procedurile, Corvina a rămas cu prietenii năucită şi a văzut cum scafandrii au dat jos echipamentul şi au scos ceva. iar şi iar, până când înserarea a început să cadă şi scufundarea a trebuit să fie întreruptă.

Trei zile le-au trebuit scafandrilor să aducă cu susul tot ce au găsit pe albia lacului. Până la sfârşitul acesteia, mai mulţi anchetatori au inundat zona, mai mulţi studenţi venind să vadă ce s-a găsit, mai mulţi experţi criminalişti pentru a organiza şi înregistra totul.

În ultima seară, sub lună plină, un rând îngrijit de articole adunate stătea pe peste patru prelate largi. De la obiecte personale, cum ar fi pantofi şi agrafe de păr şi ceasuri, până la rămăşiţe ale scheletului.

Oase.

Paisprezece cranii.

Un total de opt sute şaizeci şi opt de oase fragmentate, umane şi animale, restul probabil îngropate sub albia lacului.

Vocea feminină nu a mai venit.

Şi singura ei întrebare a rămas fără răspuns.

De unde naiba ştia ea despre ei?

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 23

Corvina

Următoarele săptămâni au trecut în neclaritate. Între studiile pentru examene, redactarea lucrărilor finale şi furişarea cu Vad, Corvina abia a avut timp să respire.

A avea un iubit, care a fost profesor şi proprietar al castelului şi membru al Consiliului, a fost foarte util în anumite privinţe.

Ea a primit permisiunea specială de la doamna Suki pentru a deschide biblioteca devreme pentru a studia, un fapt care nu li s-a spus studenţilor pentru că doamna Suki nu le-a încrezut cărţile ei. Rutina ei era simplă. Se trezea devreme şi mergea la bibliotecă să lucreze la o singură lucrare timp de câteva ore, după care Vad o găsea de obicei pe un culoar după antrenament, toată transpirată şi fierbinte, o împingea de cărţi şi o lua dracu pentru zi în biblioteca goală. Apoi se întorcea în turnul ei, avea duş şi se pregătea pentru cursuri, se petrecea cu prietenii ei, în special cu Jade şi o ajuta să se vindece încet.

În timpul orelor, ea se concentra şi studia până la Vad, unde se preface că nu ştie ce simţea el în ea, în timp ce-l uita cu ochii. După ultima oră a zilei, ea le spunea prietenilor ei că se duce la bibliotecă, dar fie rămânea înapoi în clasă ca să-l pună să se aplece peste biroul lui, fie o împingea de fereastră ca să nu poată vedea altceva decât stânca în timp ce el pătrundea. ea din spate, altfel mergea la bibliotecă să studieze.

După cină, le spunea prietenilor ei că iese la o plimbare şi fie se întâlnea cu el în Seif – care încă nu era deschis studenţilor din cauza reparaţiilor – sau îl întâlnea în camera lui pentru câteva ore.

Au *dracu.*

Au tras *mult* , cu o nevoie nesăţioasă care părea să devină din ce în ce mai sălbatică şi o tandreţe intensă care părea să înflorească din ce în ce mai profund. Vorbeau şi ei mult, după ce şi-au luat răsuflarea în pat, sau în cadă privind spre castel, sau în pădure ieşind la plimbare. Uneori, nu vorbeau deloc. Uneori, el îşi cânta muzica alungandu-şi demonii, iar ea îşi citea romanţele recunoscându-şi îngerii.

Orice ar fi fost, pur şi simplu au fost. Au încetat să lupte împotriva curentului şi s-au dat lui, neştiind unde îi va ateriza.

Faptul că trupurile fuseseră găsite în lac făcuse cumva acele păduri şi mai înfricoşătoare în campus. Nimeni nu a mai intrat în ele, iar zvonurile că toţi morţii bântuiau castelul păreau să găsească din ce în ce mai multă validare în mintea oamenilor. Toată lumea a început să vadă fantome. Poveştile cu fantome în turnuri, pe coridoare, în grădini

au devenit rampante în jurul campusului. S-a ajuns la punctul în care Corvina a vrut să-şi lovească capul când unul dintre colegii ei a jurat că a văzut o fantomă în toaletă scurgând.

Corvina nu a crezut toate zvonurile, mai ales pentru că vocile din capul ei fuseseră liniştite. Cu toate acestea, un sentiment de uşurare nu era ceea ce simţea ea când se apropiau de Black Ball. Era un sentiment de dezamăgire, un sentiment că ceva era teribil, îngrozitor de greşit. Dr. Detta nu a sunat niciodată înapoi şi asta a fost şi mai frustrant.

„Nu pot să-i explic", i-a spus ea lui Vad în timp ce stătea în fotoliile bibliotecii după o sesiune intensă de sex orgasmic devreme dimineaţa. „Parcă... instinctele mele ţipă la mine. Se va întâmpla ceva rău şi nu ştiu ce este."

Vad băgă lemnele în şemineu, aşezându-se pe coapse, cu faţa impresionantă luminată de lumina focului. Vremea cu siguranţă luase o întorsătură în bine în timpul zilei, dar dimineaţa devreme era încă prea rece.

„Există ceva anume care o declanşează?" întrebă el, luându-se în fotoliul de pluş, roşu şi maro, lângă al ei, şi-şi nasturi cămaşa căreia îi lipsea un nasture undeva pe podeaua bibliotecii.

Corvina făcu o pauză pentru a analiza întrebarea lui, încercând să se gândească la momentul în care a avut sentimentul. Inima i s-a scufundat. „Este întotdeauna cel mai puternic după ce suntem împreună. Eu... cred că ar putea avea ceva de-a face cu tine, sau poate cu familia ta?

Îşi puse o mână pe genunchiul ei agitat, oprindu-l. „Ar putea fi în întregime hormonal. Nu spun că ar fi un prost, dar hormonii tăi sunt mari când eşti cu mine. Te simţi mai intens. Acesta ar putea fi un motiv."

Avea prea mult sens uneori. Corvina oftă. „Atunci ne-am întors la punctul unu, că nu am nicio idee despre nimic."

O strângere pe genunchi. „Ajax a venit ieri. Mi-a spus că au identificat zece dintre victime. Patru rămân necunoscute."

— Dar erau cincisprezece, nu? Corvina îşi aminti din mormintele goale.

— Da, se ridică. „Ar fi putut fi eliminate în altă parte. Având în vedere aceste păduri, s-ar putea să nu ştim niciodată."

"Pleci?" Corvina şi-a înclinat capul pe spate pentru a-l privi, văzându-i fizicul înalt şi larg acoperit de negru, părul lui scăpat de pe faţă, cu acea dungă albă strălucind în lumina focului, evidenţiind pometii săi frumoşi şi acei ochi argintii uimitori care nu aveau... nu şi-au pierdut un pic din intensitate. Doamne, el era la fel de magnific pe cât îl găsise ea în acea primă noapte cu luni în urmă.

„Îmi termin teza azi", se aplecă pentru a-şi închide buzele peste ale ei, dându-i un sărut puternic, înainte de a apăsa un sărut pe piercing-ul ei, cu ochii strălucitori. "Fii bun."

Ea a zâmbit. „Când nu sunt?”

Buzele i s-au răsucit, înainte să ridice două cărți de pe birou pe care o luase și să iasă.

Corvina expiră, întorcându-se înapoi la studiul teoriei critice, nodul din stomacul ei nu se risipi niciodată cu adevărat.

În acel moment, pentru prima dată în viața ei, Corvina și-a deschis jurnalul și și-a desfacut stiloul și a început să lase gândurile să curgă.

Vântul în pereți
Ecou secrete și păcate
șoptește-mi
Îndemnându-mă
A asculta
Și încerc
Eșuează
Neauzind moartea
Asta vine

S-a uitat în jos la ce naiba scrisese în fluxul ei de conștiință, a închis ochii și a rupt pagina, aruncând-o în foc. A devorat-o, cerneala topindu-se în flacără, mistuită, una cu cenușa care avea să rămână până la urmă.

Mângâindu-și jurnalul cu mâna, ea a început în liniște să scrie povestea unei fete care murise într-un castel, bântuind zidurile pentru un iubit care nu a venit niciodată.

Jade a găsit-o câteva ore mai târziu, stând în fotoliu și mâzgălindu-și furioasă în caiet, de parcă s-ar fi deschis porțile.

Jade își lăsă geanta pe podea, se uită la biroul gol al doamnei Suki și căzu în fotoliul în care stătea Vad cu ore în urmă.

„Nu mai pot studia”, se plânse ea cu o voce obosită. „Dacă trebuie să mai citesc o dată pentru Istorie, voi face ceva drastic.”

Corvina și-a simțit buzele zvâcnindu-se, dar a rămas tăcută, terminând ultimul rând de pe pagină înainte de a o închide și de a o pune în geantă, fiorul în vene la povestea ceva inedit.

„Ești încântat de Bal?” a întrebat-o Jade după ce a terminat.

Într-o mică măsură, era entuziasmată. Nu mai văzuse nimic ca Balul despre care au vorbit aceștia în viața ei. Mâncare bună, muzică bună, haine bune și măști, totul a sunat ca o noapte atât de perfectă. Atâta timp cât nimeni nu a dispărut de data asta, adică.

Ea a ridicat din umeri. „Puțin, da.”

Jade se uită în jos la unghiile ei pe care în sfârşit le vopsise din nou roz, pentru prima dată de la Troy. Doar să mă gândesc la el i-a făcut un chin în inima lui Corvina. Îi era dor de prezenţa lui şi de zâmbetul lui caracteristic în fiecare zi, aşa că nici nu-şi putea imagina cât de greu trebuie să fie pentru colega ei de cameră. Îşi imagina câteodată ce s-ar simţi dacă l-ar pierde pe Vad aşa cum Jade o pierduse pe Troy şi doar faptul că Jade se putea ridica din pat şi relua viaţa era o minune pentru ea.

— Ethan m-a întrebat dacă aş merge cu el, îi spuse Jade, uitându-se în continuare la unghiile ei. „Nu romantic sau altceva. Amândoi am iubit-o pe Troy şi s-a gândit că ar fi o idee bună să mergem împreună."

Corvina îşi simţi sprâncenele ridicându-se uşor înainte de a-şi educa expresia. Era aproape sigură că lui Ethan îi plăcea Jade, dar ca şi bunul prieten care era, nu se uitase niciodată la ea de două ori cât timp Troy fusese acolo. „Cred că este o idee bună", a fost de acord Corvina, sperând că le va aduce prietenilor ei puţină bucurie.

Jade luă stiloul aruncat şi începu să mâzgălească. "Cu cine mergi?"

Diavolul cu ochi argintii din Verenmore. Secret. Dar desigur, ea nu putea spune asta.

— Nimeni, ridică ea din umeri. „Voi fi bine de unul singur."

— Cred că Jax vrea să te întrebe.

„Sper că nu," îşi muşcă Corvina buzele. Vad nu era un fan al lui Jax care încerca să intre sub fustele Corvinei, aşa cum spunea el, şi dacă rolurile s-ar fi inversat, probabil că nici ea nu ar fi fost.

„Este o zi superbă afară", se ridică Jade, apucându-l pe Corvina de mână. „Hai. Hai să-ţi aducem nişte soare. Oricum, petreci prea mult timp în această temniţă."

Cea mai mare parte îl încurcă pe profesorul ei fierbinte, dar din nou, Jade nu trebuia să ştie asta.

Au urcat şi au ieşit în grădinile din spate cu gazon, soarele strălucind frumos peste tot muntele, inima răcoritoare după săptămâni de frig. Elevii stăteau pe iarbă peste tot, înmuiând soarele în grupuri. Jade i-a condus pe partea laterală a sălii principale, unde trecea poteca pietruită către aripa facultăţii şi s-a aşezat într-un loc gol.

Corvina şi-a pus geanta acolo, spionând un tufiş de trandafiri roşii lângă fereastra din Sala Principală. S-a dus şi a smuls doi, cu grijă la spini, şi i-a adus prietenei ei unul, iubind zâmbetul care i-a luminat faţa. „Acest castel este atât de frumos în timpul zilei."

Corvina se lăsă pe spate pe mâini, înclinându-şi gâtul în sus spre cerul albastru presărat de nori, cu zâmbetul pe buze.

"Ce naiba e aia?"

Privind imediat în jos la suferinţa din tonul prietenei ei, Corvina şi-a găsit ochii verzi pe umărul ei, acolo unde puloverul îi căzuse în lateral. Sucuţul perpetuu, la asta se uita Jade.

Lui Vad îi plăcea să aibă acel semn pe ea într-un loc acoperit de obicei, doar pentru ca ei doi să știe, un semn al proprietății și al tandreței atât de adânc, încât se simțea fără fund.

A fost încurcat? Probabil. Îi păsa? Nu chiar.

Îi plăcea, era încântată de ea, știind că era atât de complet și complet a lui.

Dar ea nu dorise să vadă nimeni altcineva.

Jucând-o, ea și-a frecat locul de pe umăr și a ridicat din umeri. „Oh, asta? Tocmai m-am trântit într-un raft zilele trecute."

Jade i-a aruncat o privire care a țipat *„chiar?"*

„Fata, cunosc un suciuc când văd unul, iar acesta, Cor, este șeful șuțoilor. Dacă șugătorii ar putea fi sport, acesta s-ar califica la Jocurile Olimpice. Te vezi cu cineva?"

Corvina și-a mușcat buza, nevrând să-și mintă prietena dar nici nu dorind să o împartă.

— Uite, continuă Jade. „Știu că nu am fost în cel mai bun spațiu de cap în ultimul timp și probabil ai simțit că nu ai putea să-mi spui, dar sunt aici pentru tine, bine? Și vreau să știu când vezi un tip suficient de serios încât să-l lași să-ți lase o astfel de amprentă."

Doamne, s-a simțit ca o prietenă atât de proastă când Jade a spus-o așa. Dar ea știa că nu poate împărtăși despre Vad, nu având în vedere complexitatea situației. Așa că s-a instalat la mijloc.

— Este recent, confirmă Corvina. „Dar îl menținem discret până când suntem siguri că este serios."

Ceea ce era o minciună pentru că știa deja cât de serioși erau.

„O, Doamne, este un senior, nu-i așa?" Jade zâmbi, ochii ei strălucind. „Spune-mi că sexul este bun cel puțin."

Corvina doar a zâmbit și Jade a fluierat. „Trebuie să fie un zeu care să-ți pună genul ăsta de zâmbet pe față. Fata afurisita. Ma bucur pentru tine."

Corvina luă mâna prietenei ei, strângând-o. „Mulțumesc, Jade."

Jade se uită la geanta ei. — Ai cărțile la tine?

Corvina o privi nedumerită. "Da de ce?"

— Sunt confuză dacă ar trebui să merg cu Ethan, a cules ea de iarbă. „Fă o lectură pentru mine, te rog."

Corvina chicoti, deschizându-și geanta și scoțând puntea. Și-a făcut spațiu în iarbă între ei, a luat puțină apă din sticla ei și a stropit-o pe punte, așa cum o învățase mama ei. Scotând cărțile, a început să le amestece în mâini, simțind că greutatea familiară îi liniștește mintea și gândurile.

„Ar trebui să mergi cu Ethan la bal?" întrebă ea în timp ce o carte a căzut.

Corvina se opri din amestecat, întoarse cardul și zâmbi. As de cupe. „Este un da sigur."

„Omule, ai citit tarot?” Erica a venit din lateral, lăsându-se jos lângă Jade, părând emoționată. „Vrei să-mi iei un card, te rog?”

Corvina râse. "Sigur. Pune-mi o întrebare."

Erica se gândi o secundă, înainte de a zâmbi. „Va spune domnul Deverell da avansurilor mele?”

Stomacul Corvinei se strânse, nevoia de a lovi cu pumni în zâmbetul Ericei acut. Își înclină fața, surprinsă de propria ei reacție violentă la o fată care venea la el, surprinsă de intensitatea posesivității ei.

Jade icni. „Este profesor!” șuieră ea.

"Asa de?" Erica a clătinit din sprâncene. „Un lucru de o singură dată. Nimeni nu va sti. E fierbinte, bine?”

Corvina și-a amestecat cărțile mai tare, mușcându-și interiorul obrazului, ca nu cumva să facă ceva cu adevărat. A căzut un card. Trei de săbii. Satisfacția zboară prin ea.

— Ar fi un nu, mă tem, Erica. Vesel. Era veselă. Universul a avut-o pe spate.

Alți câțiva studenți s-au rătăcit spre ei, cerându-i lui Corvina să tragă un cartonaș, iar Corvina s-a bucurat de distragerea atenției, mai ales de ceva ce îi plăcea și îi lipsea să facă. În decurs de o oră, o mică mulțime se adunase în jurul ei în timp ce norii acopereau cerul, toți fie dorind să primească răspuns la o întrebare, fie văzând lecturile pentru alții, inclusiv câțiva profesori.

A fost un moment atât de ciudat pentru ea – fata ciudată din pădure cu ochi ciudați și mama ciudată – ca oamenii să o accepte în forma ei naturală, așa cum era. Și-a dat seama că, de fapt, încetase să-i pese atât de mult de acceptarea socială în ultima vreme, simțindu-se mai puțin singură și mai întreagă și probabil că avea de-a face cu modul în care Vad o accepta. El o dădea putere prin conexiunea lor, făcând-o să-și dea seama că era iubită așa cum era, că nu era o proscrisă, că îi aparține unui loc prețios. El a fost catalizatorul acceptării ei de sine, a înțelegerii ei că era diferită și că merită totul.

Corvina de acum câteva luni, care se temese chiar să-i spună colegului ei de cameră despre dragostea ei pentru tarot, era atât de mult diferită de Corvina chiar atunci, stând într-o grădină înconjurată de oameni, făcând ceea ce iubea fără să simtă nici un pic de disconfort.

A făcut căldura din inima ei să se extindă de zece ori și a pus un zâmbet pe buze.

Și ca și cum ea l-ar fi chemat, mulțimea s-a despărțit și el a intrat în cerc, cu ochii lui argintii ațintiți asupra ei, privind-o făcând treaba ei. Mândria din ochii lui de a o vedea în elementul ei a făcut ca ceva în interiorul ei să izbucnească de bucurie, îndreptându-i mai mult coloana vertebrală, înclinându-i bărbia puțin mai sus, făcând-o să zâmbească puțin mai luminos.

Ea a vrut ca el să fie mândru de ea așa cum era ea cu el, a vrut să se uite la ea și să vadă o fată talentată și pasională și nu mizeria fierbinte în care era în mare parte. Ea s-a amestecat cu un plus de fler, arătându-se, desigur, puțin pentru el, iar din mica zvâcnire de pe buzele lui, el știa.

O fișă căzu și se uită la doctorul Kari, care aștepta cu îngrijorare răspunsul ei. A fost aproape comic. Ea îi întoarse cardul. Nouă de cupe.

— Cred că cu siguranță ar trebui să faci o ofertă pentru casă, doctore Kari, spuse ea și văzu ușurarea pe fața lui.

"Mă bucur. Soția mea a sperat în asta. Mulțumesc, domnișoară Clemm."

„Îmi place, domnule profesor."

Dr. Kari și-a continuat drumul și Corvina a continuat să se amestece pe măsură ce cerul se întuneca din ce în ce mai mult.

„Am o întrebare, domnișoară Clemm", vocea adâncă de pietriș o făcu să se încleștеze interiorul ei în timp ce își ridică privirea în ochii lui. — Dacă ai fi atât de amabil să-mi iei un cartonaș?

— Desigur, domnule Deverell, îi aruncă ea un zâmbet deliberat, unul pe care el știa, unul pe care-l văzuse pe fața ei de multe ori în pat. "Despre ce e vorba?"

Și-a împins mâinile în buzunare, înclinând capul într-o parte. „O femeie de care sunt îndrăgostit."

Inima i s-a oprit.

La fel și mâinile ei.

A auzit gâfâiturile studenților din jurul ei, șocată că el dintre toți oamenii ar spune așa ceva, va simți așa ceva.

Corvina a simțit că ochii se îndreptau spre ea și abia și-a stăpânit fața, amestecând din nou cărțile în mâini care tremurau ușor, interiorul ei rupându-se și contopindu-se în timp ce el o privea cu toată ferocitatea de pe chip.

"Ce zici despre ea?" Corvina înghiți în sec, cu vocea ei din fericire stabilă, chiar dacă interiorul ei era o revoltă.

„Aș vrea să știu dacă ea simte la fel", a declarat el, fără să-și ia niciodată ochii de la ea. Dacă ar fi fost singuri, Corvina l-ar fi împins la pământ și i-ar fi rupt hainele. Combinația intensă de excitare, emoție și ceva atât de inexplicabil pulsa în interiorul venelor ei, ochii ei dorind să se lacrimeze și buzele dorind să rânjească, pieptul treptat de respirație întreruptă și inima bătând cu putere de suprastimulare. O liniște a căzut asupra mulțimii în timp ce așteptau cardul.

Corvina se amestecă, ştiind că cardul va fi răspunsul ei, va fi tot ceea ce simţea, dar nu putea spune în acel moment. Avea nevoie ca el să ştie asta, cu cerul, soarele şi pământul ca martori.

A căzut un card.

Cu mâinile tremurânde, o ridică, cu buzele tremurând, şi o întoarse spre el.

Două de cupe.

Cartea iubirii schimbată, conectată, adâncită.

— Ea simte la fel, domnule Deverell, îi surprinse Corvina privirea aprinsă. „Se simte exact la fel."

Atunci ar fi sărutat-o.

Ea a văzut-o în ochii lui, acea privire aprigă pe care o purta chiar înainte să-i ridice bărbia şi să-i guste gura. Dar el s-a liniştit, rămânând înrădăcinat la faţa locului, cu mâinile încleştându-se şi desfăcându-şi în buzunare, ea le putea vedea.

A fost unul dintre cele mai profunde, intense momente din viaţa ei, împărtăşită doar între ei doi în mijlocul unei mulţimi.

„Este uşurator", a remarcat el, înainte de a-i arunca o altă privire aprinsă şi de a pleca.

Corvina stătea acolo în iarbă, lumea ei înclinându-se din nou pe axa ei la declaraţia lui obişnuită, cu un zâmbet pe buze, ea îl privi plecând.

OceanofPDF.com

Capitolul 24

Corvina

El nu a adus niciodată în discuţie declaraţia lor, nici ea.

A părăsit Verenmore pentru două zile imediat după ce pentru ceva muncă, în timp ce Corvina a intrat în studii, dar Doamne i-a fost dor de el.

În a treia zi, i-a lăsat un bilet prin care i-a cerut să se întâlnească cu el în camera turnului după miezul nopţii.

Corvina s-a furişat din camera ei în cămaşa ei de noapte din dantelă neagră, una dintre cele speciale pe care le îmbrăcase doar pentru el, şi a mers pe coridor cu lumânările ei luminând drumul. Întregul etaj era adormit în timp ce ea a urcat în linişte scările de piatră, ajungând la scara în spirală şi urcând-o.

Ajunse la cel mai înalt palier şi făcu o pauză, amintindu-şi prima dată când îl văzuse cu luni în urmă chiar din acelaşi loc, amintindu-şi cât de captivată fusese, cât de captivată era încă.

Cu un mic zâmbet pe buze, ea deschise puţin uşa grea, tresărind la scârţâitul puternic al balamalelor ei şi se strecură înăuntru, ducându-se direct la fereastra mare arcuită cu un model ornamentat pe margine. Ea puse sfeşnicul în lateral şi privi afară.

Era o noapte surprinzător de senină. De la înălţimea turnului, ea putea vedea luminile scânteietoare ale oraşului departe în vale, muntele nesfârşit înconjurat de pădurea neagră catifelată, jumătatea de lună atât de aproape încât îşi putea întinde mâna şi o atingea. Se întrebă cum s-ar simţi vântul pe faţa ei la această înălţime. Ferestrele erau acoperite cu sticlă, posibil pentru a împiedica elementele să intre în cameră.

Se întrebă pentru o fracţiune de secundă cum trebuie să se fi simţit Troy atât de sus pe acoperiş, tristeţea făcând-o să scuture gândul. Jos, ea urmărea poteca pietruită goală, pierdută în gândurile ei la moartea lui Troy şi Alissa şi la asemănările lor ciudate.

I-a luat un minut să simtă ochii pe ea.

Ea se uită în reflexia de pe sticlă în timp ce Vad se sprijinea de uşă, cu mâinile în buzunare, cu privirea asupra ei. Uşa de unde intrase era închisă, fără să scoată cumva niciun sunet. Ştia el vreun truc?

„Te uiţi”, îi spuse ea fără să se întoarcă, văzând doar reflexia lui, cu pulsul fluturându-i în gât.

Îşi înclină capul într-o mişcare care era atât de el, luând în considerare ea. „Îmi place să te privesc.”

Ea se întoarse într-o parte şi se întrebă cum ar putea să o vadă în lumina rară a lunii. „Tu eşti cel care mă supraveghează, domnule Deverell. Şi totuşi, te văd mai bine."

„Tu acum?" întrebă el, făcând un pas mai aproape de ea. „Şi ce vezi?"

„O enigmă", i-a spus ea, jucându-se cu el în timp ce el se juca cu ea, ştiind că acest joc se va termina doar într-un fel şi bucurându-se de el. „Enigma mea. Ochii tăi au pericol în ei."

„Şi ochii tăi încă mai au foame", vocea lui profundă, pietrişă, tăie cu asprime spaţiul dintre ei. „Spune-mi, ai nevoie de mine să te satisfac mai mult?"

Corvina simţi ecoul cuvintelor lui vibrând undeva adânc în ea. El a văzut-o, a văzut-o cu adevărat, fiinţa ei râpoasă dezgolită în faţa lui. Piept umflat, îşi lipi mâna de fereastră şi se uită la lună, cu cealaltă mână înghinându-şi fusta. Îi simţea corpul încălzindu-se în spatele ei, îl simţi oprindu-se în spatele ei şi respiraţia ei deveni puternică.

El a rămas la spatele ei, nu strângându-se în întregime în ea, dar atât de mult *acolo* îi simţea spatele în flăcări. Braţele lui au ajuns la fereastra de ambele părţi ale ei, ţinând-o în cuşcă şi sfarcurile ei s-au întărit. Ea i-a văzut degetele, degetele lungi şi frumoase înguste în unghii îngrijite, mâinile lui mari şi capabile, un praf uşor de păr întunecat pe spate, ştiind ce simţeau aceia ţinându-i sânii atunci când se simţeau grei, smulgându-i sfarcurile, răsucindu-le, dând. ei o muşcătură de durere înainte de a le linişti. Ea se legănă uşor, capriciul imaginilor şi parfumul lui cald şi mosc învăluindu-o într-un cocon unde existau doar ei doi.

„Ţi-a plăcut mulţimea în acea zi?" întrebă el, cu vocea ca un fum care îngroşa aerul dintre ei. „Ţi-a făcut un fior să ştii că nu ştiau?"

O cunoştea prea bine.

„Răspunde-mi", a poruncit el.

„Da", a răspuns ea sincer, coastele i se extind cu fiecare respiraţie.

„Şi îţi face un fior să ştii că oricine ar putea ridica privirea de pe potecă şi să te vadă apăsat în sticlă?" îi auzi şoapta la urechea ei dreaptă, respiraţia lui fierbinte încălzindu-i pielea.

„Eu…" ea începu să vorbească şi simţi nasul lui atingându-i lobul, cuvintele ei transformându-se într-un geamăt.

„Strâns în sticlă, fiind fugit de diavolul în spatele tău?" a respirat din nou. „Te emoţionează?"

Ea a dat din cap.

— Fată bună, a lăudat-o el. „Ai purtat asta pentru mine?" a întrebat el, jucându-se cu cureaua rochiei ei de dantelă.

„Îmi place să port astea pentru a dormi", a scâncit ea în timp ce limba lui îşi linga sughiţul, luând cureaua pe umăr, expunând un sân la pahar.

Nu fusese niciodată atât de încântată în viaţa ei ca atunci.

El îi luă părul într-o mână, trăgându-l, făcându-i acea furnicătură delicioasă să se împrăştie prin scalp, pe gât, până la sfârcurile ei, împingându-le pe paharul rece, senzaţia făcând-o să geme.

— Liniste, ordonă el. „Gura mea sau penisul meu?”

Capul i-a căzut pe spate. "Ambii."

— Fată lacomă, părea amuzat, degetele găsindu-i pliurile udate. „Atât de umed pentru mine. Alege unul, gura sau penis?”

O înroşire i se strecură pe gât când ştia că trebuie să folosească verbal un cuvânt murdar. Nu le mai folosise niciodată, nici măcar cu el, şi i se părea ciudat, deşi îi plăcea să-l audă spunând asta. "Tu."

"Eu ce?"

„Opţiunea B.”

El a chicotit. „Trebuie să spui asta, cioara mică.”

Doamne, era frustrant. Ea a inspirat. „Cocosul tău.”

„Şi unde vrei?”

"Inauntrul meu."

„Unde, Corvina?” cântă el, sărutându-i partea laterală a gâtului. „Gura ta, păsărica ta, fundul tău? Unde o vrei?"

Roşul de pe faţa ei era o revoltă.

„Păsărica mea.”

El a împins un deget înăuntrul ei ca recompensă şi Corvina l-a aspirat, atât de nevoiaş şi atât de umed încât îi picura pe coapse.

Îl simţi aliniat în spatele ei, atât de familiar, dar atât de nou de fiecare dată, şi gâfâia când îl simţea împingând înăuntru, plinătatea la unghiul dintre chinuitor şi extaz. Capul ei căzu pe spate pe umărul lui, palmele ei apăsând în sticlă în timp ce el o săruta pe umărul şi gâtul, mâinile lui ţinând-o între pahar şi corpul lui.

„Mica mea vrăjitoare frumoasă şi sexy”, a împins el încet înăuntrul ei, mergând atât de adânc încât putea simţi pulsaţia penisului pe fiecare perete interior. „Spunându-mi că ea simte la fel. La naiba făcut pentru mine. Nebunia mea.”

Cuvintele lui, respirate în urechea ei, atât de blânde, atât de tandre, contrastau cu fiorul întâlnirii lor, trimiţând explozii delicioase de foc şi bucurie prin fluxul ei de sânge.

„Universul tău te-a făcut pentru mine, nu-i aşa?” întrebă el tandru, una dintre mâinile lui căzând să-i cuprindă sânul. „Şi m-a făcut bărbatul care sunt pentru tine. Ca să-ţi dau ceea ce ai nevoie. Îţi dau ceea ce ai nevoie?”

Corvina îşi întoarse faţa într-o parte, buzele lor aliniate. „Dă-mi mai mult.”

— La naiba, o sărută el, împingând-o adânc, înghiţind sunetul gemetului ei. Buzele lui au coborât din nou pe gâtul ei, iar Corvina şi-a sprijinit capul pe umărul lui, desfăcându-şi picioarele mai larg pentru a-i uşura mişcarea.

O senzaţie bruscă de furnici-fantomă târându-se pe pielea ei a făcut-o să îngheţe.

Corvina şi-a ridicat capul să se uite în jur, cu ochii căzuţi în reflexia ei în sticlă şi şi-a văzut ochii înnegriţi complet.

"Ce este?" îi auzi vocea din spatele ei în timp ce altul îi veni în cap, o voce pe care nu o mai auzise de săptămâni întregi, însoţită de acel parfum de decădere.

— *Nu m-ai găsit.*

Fiori i-au trecut pe corp şi ea a rămas deodată goală şi s-a întors.

"Ce ai vazut?" întrebă el, cu ochii serioşi, în timp ce s-a ascuns şi a venit la ea.

Ea a deschis gura să vorbească, dar vocea a venit din nou.

— *Aveam nevoie să mă găseşti. Tu esti urmatorul.'*

Începu să tremure, strângându-şi părul, fără să înţeleagă ce se întâmplă cu mintea ei. Se oprise. Trebuia să se fi oprit. Nu mai auzise o voce sau nu văzuse o umbră de săptămâni întregi. Fusese fericit. Acest lucru nu trebuia să se întâmple. Nu din nou. Pentru că însemna doar că mintea ei era încă ruptă.

„Nu, nu, nu, nu, nu", a început ea să scande, legănându-se ca obişnuit când ceva o supăra când era copil, închizând ochii, încercând să scape.

O durere strânsă în scalp o făcu să scape din el.

Vad stătea în faţa ei, părând supărat şi îngrijorat, mâna lui prinzându-i părul strâns în pumn, în timp ce îi înclina faţa în sus, cerându-i toată concentrarea.

„Vorbeşte cu mine", a poruncit el, iar ea a cedat, strângându-şi încheieturile, cu capul uşor limpezindu-se. Şi-a îndulcit puţin strângerea, dar nu i-a dat drumul, ochii lui argintii s-au concentrat asupra ai ei în lumina lunii şi la lumina lumânărilor.

„Am auzit-o din nou pe fată", a început ea, detaliind exact ce văzuse şi experimentase şi ce spusese vocea.

„Nici măcar nu înţeleg cum ar putea subconştientul meu să facă asta", a spus ea după ce a terminat. „Nu ştiu ce indicii ar fi putut obţine pentru ca acest lucru să se întâmple. Şi de ce acum? De ce când eram în mijlocul..., vocea ei se frânse într-un suspine, toată confuzia, frustrarea, teama, anxietatea crescând în ea, încercând să o târască adânc în groapa disperării, cum nu ar fi avut niciodată. să-şi revină intactă, nu cu istoricul ei genetic.

— Hei, hei, vino aici, Vad o trase mai aproape, înghiţind-o în braţele lui. Corvina a inhalat o plină din mirosul lui, înlocuind urâţenia pe care o purta vocea cu căldura

pădurilor aprinse şi stăpânirea coniacului, un miros pe care îl recunoscu în măduva oaselor ei. El a strâns-o strâns, rădăcinând-o pe loc, ancorând-o, protejând-o de lucruri despre care niciunul dintre ei nu le înţelegea sau nu ştia.

Corvina şi-a îngropat nasul în pieptul lui, înfăşurându-şi braţele în jurul lui, bucurându-se de confortul pe care i-l dădea, o mângâiere cu care nu fusese familiarizată până la el, cu corpul ei ascunzându-se perfect cu al lui.

El o ţinu lungi clipe, apăsând sărutări blânde în vârful capului ei, legănând-o uşor, iar Corvina îi lăsă inima să se aşeze, mintea limpede şi ochii deschişi.

Ea se trase puţin şi ridică privirea spre el. „Îmi pare rău că m-am retras din moment. Literalmente."

Buzele lui s-au ondulat uşor în timp ce i-a cuprins faţa, degetele lui ştergând lacrimile despre care nici nu-şi dăduse seama că i-au căzut pe obraji. „Te simţi bine acum?”

Ea îi dădu din cap, fixându-şi bretelele rochiei, realizând că sânii ei fuseseră descoperiţi tot timpul.

Corvina se aşeză pe pervazul ferestrei, privindu-l cocoţandu-se pe partea opusă, lumânările aprinzând în spatele lui, aruncându-l în hainele lui negre într-o strălucire ciudată.

„Nici nu ştiu ce ar trebui să găsesc.”

El o privi gânditor un minut lung, înclinând capul într-o parte. — Ai încercat să-l întrebi pe Mo?

Corvina clipi la sugestia lui.

„Considerând că aceste voci sunt interne, că sunt subconştientul tău”, a explicat el la confuzia ei evidentă, „vin din acelaşi loc. Din moment ce Mo este o voce pe care ai cunoscut-o toată viaţa, una în care ai încredere, de ce să nu încerci să-l întrebi? Ce ar putea să doară?”

Trebuia să fie cea mai bizară conversaţie pe care şi-o imaginase vreodată să aibă cu el. De asemenea, avea un sens ciudat.

„Vrei să te întreb acum?” ea a ridicat din sprâncene.

El a ridicat din umeri. „Aş prefera să o faci cu mine. Doar în cazul în care." Doar în cazul în care ar fi avut o cădere.

Corvina oftă şi închise ochii. L-a simţit luându-şi picioarele în poală, frecând arcul în cercuri, ea era sigură că a vrut să fi vrut să fie reconfortant, dar că erau uşor încântaţi, mai ales având în vedere felul în care îi lăsase pe amândoi atârnaţi.

Ea s-a concentrat asupra atingerii lui, lăsând-o să o ancoreze şi a gândit în sinea ei.

— Mo? Eşti acolo? Am nevoie de ajutorul vostru. Ajutaţi-mă. Spune-mi ce trebuie să găsesc.

Ea a aşteptat. Şi a aşteptat. Şi a aşteptat. Si nimic.

Prăbuşită de înfrângere, ea deschise ochii şi clătină din cap. „Nu ştiu cum să vorbesc cu el. De obicei, este invers."

Îi bătu din picioare cu degetele, cântând o melodie pe care ea nu o putea auzi pe ele. „Ai încredere în tine, micuţă vrăjitoare. Fac."

A oftat, uitându-se la lună, şi a clipit, ceva i-a venit brusc, ceva din copilărie, un ritual vechi pe care ea şi mama ei l-au îndeplinit doar de câteva ori în viaţa ei.

— Luna, icni ea, întorcându-se să se uite la Vad. „Mingea Neagră. Se ţine întotdeauna la aceeaşi dată?"

Vad se încruntă. "Nu. Datele se schimbă."

„Dar este întotdeauna lună plină?" întrebă ea, cu inima bătându-i.

Îşi putea simţi confuzia în ce se ducea cu asta. "Da. Cel puţin după cunoştinţele mele. De ce?"

Corvina şi-a împins părul pe spate cu mâinile. „Există o lună plină specială la fiecare cinci ani. Se numeşte Luna de cerneală. Nu mulţi oameni ştiu despre asta", l-a informat ea, văzându-i privirea ascuţită. „Mama mi-a spus că este cea mai puternică lună plină de pe pământ, una care din punct de vedere spiritual a avut puterea multor eclipse. M-am născut pe o lună de cerneală."

„Bine", procesă el ceea ce îi spunea ea. „Aşadar, Bila Neagră cade pe această Lună de Cerneală de fiecare dată. Ce înseamnă asta?"

Strângea din dinţi de frustrare. Şi-ar fi dorit să aibă vreo idee.

"Nu ştiu. Dar mama obişnuia să spună că energia este mare în noaptea aceea. Dacă atât de mulţi oameni au fost ucişi pe aceste motive într-o astfel de noapte şi dintre ei au pretins că sunt o adevărată vrăjitoare care i-a blestemat pe ucigaşi, energia în acea noapte trebuie să fie puternică", a simţit Corvina că pielea de găină îi împinge braţele la propriile ei cuvinte.

— Crezi că dispariţiile sunt cu adevărat ceva supranatural? o întrebă el, cu degetele îngheţate pe picioarele ei.

Corvina se gândi la cuvintele sale.

„Sincer, la acest castel, încep să cred că orice este posibil."

OceanofPDF.com

Capitolul 25

Corvina

Black Ball era la o săptămână distanţă.

Iar Verenmore era într-un haos încântător.

În timp ce o mare parte din ea era speriată, atât de îngrijorat de ceea ce spusese vocea, cât şi de istoria care se repetă, mai ales de cineva pe care o cunoştea, o altă parte a ei era entuziasmată de ceva atât de nou. Mai ales că examenele s-au terminat şi s-au depus temele, cursurile au fost întrerupte timp de o lună înainte de a fi reluate cu un nou semestru. În timpul lunii, studenţii puteau merge în vizită la familie, dacă aveau, sau alegeau să rămână la castel. Din ceea ce a adunat, majoritatea copiilor au rămas înapoi, ceea ce era şi trist şi nu.

Lucrul minunat la Bal au fost totuşi toate feţele noi din campus. Consiliul a dat totul pentru Bal. Primul nivel al Turnului Sălii Principale, care a rămas încuiat, a fost deschis cu această ocazie. Echipajul şi personalul suplimentar au fost angajaţi pentru săptămână, de la bucătari la personal de aşteptare, la electricieni şi muzicieni. Instrumentele, mobilierul şi tacâmurile din depozit au fost date jos şi puse la loc.

Locuitorii din fiecare turn au fost chemaţi la Aripa Admin la ore diferite, pentru a se întâlni cu o echipă de cumpărători şi croitori care luau măsurători şi notiţe şi pregăteau tuturor pentru ţinutele lor care urmau să fie gata cu o zi înainte de Bal.

Singurul dezavantaj al haosului era lipsa timpului pe care îl putea petrece cu Vad. Cu toţi oamenii rătăcind în campus şi fără cursuri, nu exista nicio cale şi nici un loc în care să se strecoare să-l întâlnească, nici măcar în propria lui clădire, fără să fie prinsă. Şi atât de aproape de Minge, chiar nu au vrut să rişte.

Cele patru zile de despărţire au făcut-o să realizeze cât de mult îi era dor de el. Ea se bucura de timpul petrecut cu prietenii şi cărţile ei şi se bucura de întreaga atmosferă a castelului, dar s-ar fi bucurat mai mult cu el. El era important pentru mintea ei, iar ea s-a aşezat cu o privire asupra lui de-a lungul terenului, forma lui înaltă şi întunecată făcându-i să o dureze inima de nevoia să-l atingă.

Ea a urât şi a iubit în egală măsură timpul.

Stând în Aripa Administraţie pentru propria ei amenajare împreună cu fetele din turnul ei, simţindu-se ameţită pentru că nu i se întâmplase niciodată aşa ceva înainte, a fost surprinsă când tipul cu ochelari a chemat-o la unul dintre birourile din spate.

"Ce vrea?" a întrebat-o Jade, privind curios spre spate.

Corvina a ridicat din umeri. Nu avea habar. S-a îndreptat spre birou şi şi-a ridicat sprâncenele spre tipul care nu i-a fost niciodată de ajutor.

„Rochia ta este acolo", i-a spus el şi a ieşit.

Corvina s-a încruntat şi a intrat în birou, confuz la ceea ce a vrut să spună, şi a încremenit.

De un cuier de pe unul dintre geamurile deschise atârna o rochie de culoare visiniu profund, aproape mov închis, o culoare atât de adâncă încât strălucea cu mov şi negru, mânecile pline şi dintr-un fel de dantelă, decolteul un V adânc care aproape că s-a dus. până la linia taliei, o fante în partea laterală a fustei până în zona superioară a coapsei.

Nu văzuse niciodată ceva atât de rafinat.

Era ea într-o rochie.

Şi a existat o singură persoană care ar fi putut alege această rochie absolut perfectă pentru ea.

O notă prinsă de manşeta rochiei i-a atras atenţia. S-a dus la el pe picioare nervoase, întinzând o mână atentă spre bilet, pe jumătate frică să-l scoată în caz că ar fi stricat rochia. Din fericire, nu a făcut-o. Ea desfăcu hârtia şi găsi mâzgălirea lui îndrăzneaţă, inima ei fâlfâind ca aripile unui colibri chiar şi la contactul mic cu el.

Mica mea vrăjitoare,

Am fost la Tenebrae în weekend pentru o întâlnire juridică şi am găsit asta. Culoarea mi-a amintit de ochii tăi imediat după ce ai venit. A fost o rochie făcută pentru tine să o porţi şi pentru mine să mă scot.

Îţi vei găsi masca în cutia de lângă pantofi. (Da, ştiu mărimea ta).

Nu vă spun cu ce voi purta. În schimb, vreau să mă recunoşti dintr-o mare de mascaţi. Am nevoie să mă găseşti în mare.

Lasă totul în birou deocamdată. Va fi în siguranţă. Colectaţi-vă cu o zi înainte de bal pentru a evita întrebările.

Sper că ţi-e dor de mine. Păsărica ta o să fie dureroasă la naiba odată ce voi pune mâna pe tine după asta.

Şi fii atent în noaptea balului, cioara mică. De fiecare dată, se întâmplă lucruri rele.

Diavolul tău

Corvina strânse bileţelul la piept, un scârţâit de fericire izbucnind de pe buze înainte ca ea să se stăpânească, recitind cuvintele lui, iar şi iar şi iar până când au fost memorate.

Ea se uită în jos la cutia de sub rochie, ghemuindu-se să vadă pantofii pe care îi alesese pentru ea, sperând că alesese ceva cu tocuri. Avea o pereche de tocuri şi îi iubea, dar nu fusese deştept să îi porţi prin castel.

Încălţămintea era într-adevăr o pereche de tocuri, tocuri bloc în argint, cu bretele care îi strângeau în jurul gleznei până la gambe. Deci foarte sexy, dar şi practice pentru potecile pietruite.

Ceva înfăşurat în aceeaşi pungă, acoperit cu şerveţele de hârtie, a făcut-o intrigată. O ridică, scoţând o semi-mască de argint uimitoare, una făcută cu sclipici argintii şi cristale, sclipind în lumină şi trimiţând în reflexie mici curcubee, curbate în formă de ochi de pisică la vârfuri. I-ar acoperi faţa de la frunte până la nas, lăsându-şi jumătatea inferioară expusă.

Corvina a pus totul la loc şi a absorbit din nou viziunea rochiei, gravând-o în memoria ei. A fost frumos, dar ceea ce a mişcat-o cu adevărat dincolo de cuvinte a fost faptul că el a mers la o întâlnire şi s-a gândit la ea, că se întorsese cu un cadou care să-i facă ca prima noapte să fie mai bună, că deşi nu putea. întâlneşte-o, găsise o cale să i-o ducă, lăsându-i un bilet care o făcea caldă şi fluturoasă pe dinăuntru.

Lucrurile mici din spatele lucrurilor mari au fost cele care au atins-o.

Doamne, ea l-a iubit, atât de mult.

Nu ştia când a căzut, când pofta ei s-a transformat în această nevoie adânc înrădăcinată sau dacă a căzut măcar într-o clipă sau treptat. Nu conta. Rezultatul final a fost că a făcut-o.

Lăsând totul în urmă exact aşa cum l-a găsit, Corvina şi-a băgat biletul în top şi a ieşit din birou pentru a le vedea pe fete care îşi măsoară.

Probabil că purta un fel de expresie pe faţă pentru că Roy şi-a ridicat sprâncenele spre ea. „Ochi nebuni, aţi fumat ceva în birou sau ce?"

Corvina s-a scuturat mental, scoţându-şi faţa. — Dacă ar fi ceva care merită să fumezi aici, sunt sigur că ai fi primul care îl cunoaşte pe Roy, îi spuse Corvina pe spate, suficient de confortabilă cu fată şi cu manierele ei neplăcute, dar bine intenţionate.

Roy şi-a dat ochii peste cap şi a făcut un pas pentru a fi măsurat.

„Deci, ce era în birou?" a întrebat-o Jade în timp ce ei aşteptau pe o parte.

„O scrisoare", i-a dat Corvina adevărul. „De la cineva important."

Le-a venit rândul să dea măsurători şi Corvina s-a conformat, bine conştientă că lumea ar pune la îndoială dacă nu ar fi făcut-o. Totuşi, croitorul ştia că avea deja o rochie, probabil că Vad punea lucrurile la punct şi pur şi simplu s-a prefăcut că ia măsurătorile lui Corvina.

În câteva minute, au terminat şi au ieşit din clădire sub ziua frumoasă, însorită, când vântul a purtat parfumul lemnului de santal la ea şi imediat după ce a auzit vocea lui Mo.

— *Casa aceea, Vivi.*

Corvina a înghețat.

Ce casă?

Cabana înfiorătoare din pădure?

"Ce s-a întâmplat?" Jade se opri lângă ea, privind-o cu ochi îngrijorați. — Tocmai ai înghețat, Cor.

Corvina clipi când parfumul a dispărut, deschizând gura să-i spună, dar ceva a oprit-o, cu toate celelalte fete în preajmă. Ea clătină din cap, cu ochii spionând o figură familiară care vorbea cu un tip de la celălalt capăt al aripii.

„Nimic, doar mi-am amintit că a trebuit să vorbesc cu fratele lui Troy despre ceva", i-a spus ea lui Jade, arătând spre forma mare a lui Ajax. "Continua. Ne întâlnim în câteva."

Jade aruncă o privire între ea și Ajax, sprâncenele ei ridicându-se. „O, Doamne, el este tipul hickey!"

Corvina aproape că a negat, apoi a tăcut. Mai bine a crezut asta decât adevărul.

— La naiba fată, rânji Jade. „El este bineeee. Du-te să-l vezi. Te prind mai târziu", cu un val fluturas al degetelor ei, Jade dispăruse.

Corvina a tras aer în piept și s-a îndreptat spre Ajax.

A văzut-o venind și expresia hotărâtă de pe chipul ei și s-a scuzat de tipul cu care vorbise.

„Ai ceva timp?" începu Corvina fără preambul.

Fața lui a devenit serioasă. "Sigur. Tocmai terminăm criminalistica la lac. Ce se întâmplă?"

S-a uitat în jur, verificând că nimeni nu era la distanță de auz. „Am nevoie să vii cu mine în pădure."

Corpul lui mare s-a îndreptat. — Ce se întâmplă, Corvina?

„Este o baracă în pădure", începu ea, neștiind cum să-i spună ceea ce știa fără să-i spună ce știa. "O stii?"

Ajax se încruntă. "Eu nu cred acest lucru. De ce?"

„Doar, vino cu mine", i-a spus ea, câștigând timp. „Îți voi spune pe drum."

Privind în jur, l-a prins pe unul dintre colegii săi și i-a spus că va fi indisponibil pentru o vreme, arătându-i lui Corvina să-l conducă.

Corvina a vrut să-l anunțe pe Vad despre dezvoltare, dar nevăzut de ieri în campus, habar nu avea unde va fi. Dar el îl cunoștea pe Ajax și ea avea încredere în el, așa că a trebuit să o facă să funcționeze.

Au intrat în pădurea luminată de soare și Corvina arătă spre dreapta, spre o direcție pe care nu o mai luase din ziua aceea. „Pe ăla."

Pădurea părea ireal scăldat în strălucirea soarelui. Copacii stăteau pe perete, o multitudine de culori pământii, de la maro până la verzi şi flori colorate punctând între ele, cerul azuriu care se uita între ramuri. Fără cenuşiu constant şi ceaţă, părea ceva dintr-un basm. Şi totuşi, întunericul se agăţa de el.

Ajax a urmat-o pe panta lângă ea. „Ce-i cu coliba?" întrebă el, sărind peste un buştean şi ajutând-o peste el.

„Am fost acolo odată", i-a spus ea adevărul. „Troia şi grupul nostru. El a vrut doar să exploreze pădurea o dată şi ne-am îndreptat la întâmplare în această direcţie."

Şi-a ridicat fusta, ocolind un gard viu de flori cu aspect ciudat şi a coborât pe panta.

"S-a întâmplat ceva?" întrebă Ajax de la câţiva paşi, întorcându-se să se uite înapoi la ea cu ochii la fel ca cei ai lui Troy.

„Am văzut ceva", şi-a amintit ea, amintindu-şi silueta lungă pe care o întâlniseră în acea zi. „O siluetă lungă şi întunecată în spatele ferestrelor. Era în mişcare. Dar Troy a observat încuietoarea uşii. Orice ar fi fost, fusese blocat."

Ajax răsuflă. „La naiba, locul ăsta i-ar înfiora cel mai curajos nenorocit."

Au ţinut pasul rapid, castelul dispărând în spatele lor deasupra desişului.

„Şi de ce ai vrut să verifici acum?" o întrebă el când aproape se apropiau de loc.

„Doar o bănuială."

Ajax îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic, în timp ce baraca apăru la vedere în depărtare.

„Lacul este aproape de aici?" întrebă ea în timp ce mirosul de degradare pe care ea îl asociase întotdeauna cu lacul i se infiltra din nou în simţuri.

Ajax făcu o pauză şi privi spre stânga. — Cam pe acolo, aş spune. Poate o plimbare de cinci minute. De ce?"

Corvina simţi că inima începe să-i bată cu putere la conştientizarea că putregaiul venea mereu din acest loc. În timp ce lacul avea orori ascunse, mai era ceva în baracă.

S-au oprit în cele din urmă în faţa căsuţei mici de cărămidă şi lemn, iar ochii Corvinei au căzut pe uşă. A fost deblocat.

— Eşti sigur că fusese încuiat data trecută? întrebă Ajax cu voce joasă, scoţând din cizmă un cuţit pe care Corvina nici nu-l văzuse.

„Troy a fost cel care observase încuietoarea", mi-a spus Corvina. „Nu m-am uitat la uşă."

„Atunci a fost încuiat", a spus Ajax în timp ce se strecurau mai aproape. „Troy a fost întotdeauna bun cu detalii. Ceea ce înseamnă că cineva a fost aici recent. Rămâi în spatele meu."

Corvina şi-a simţit stomacul strâns în timp ce Ajax a eliberat spaţiul din jurul colibei, întorcându-se la câţiva centimetri uşa principală deschisă. Mirosul înţepător al cărnii putrede i-a asaltat imediat.

Corvina şi-a acoperit nasul când greaţa se ridica, încercând să o blocheze, Ajax tresărind la mirosul îngrozitor, împingând uşa complet deschisă. A apărut o cameră mică, cu o chicinetă şi un şemineu, o zonă de relaxare şi două uşi care duceau în spate.

Corvina s-a aventurat uşor, furnicile-fantomă care i-au târât mereu pe piele făcând asta cu o intensitate mărită la vedere.

Un cadavru zăcea pe podea, corpul carbonizat, cu insecte care se hrănesc din el.

Corvina a simţit că vărsăturile i se ridică în gât şi a alergat afară, vărsându-şi micul dejun în tufişuri, gâfâind în timp ce viziunea acelei morţi urâte şi urâte i s-a întipărit în fruntea minţii ei. Ştergându-şi gura, şi-a oţelat coloana vertebrală şi a intrat din nou să-l vadă pe Ajax acoperindu-şi nasul cu mâna, examinând corpul, complet netulburat, ceea ce o făcu să se întrebe câte cadavre trebuie să fi văzut.

„Din descompunere, aş estima că a murit oriunde între ultimii cinci ani şi câteva luni", a spus el, cu ochii scanând corpul.

"Ea?" mormăi Corvina, încercând să-şi facă ochii să rămână pe corpul ars suficient de mult pentru a observa.

„Cu siguranţă femeie", încuviinţă el din cap. „Şi arsurile sunt post-mortem. Vedeţi picioarele", a indicat porţiunea corpului de sub genunchi. Era un gri pal şi umflat. „Oricine a fost a început să ardă trupul şi apoi s-a oprit. Fie au fost întrerupţi, fie au vrut doar să ardă jumătatea superioară."

Se întoarse spre ea. — Eşti sigur că ai văzut ceva mişcându-se aici în ziua aceea?

Corvina dădu din cap. "Da. O silueta lungă."

— Cadavrul ar fi fost deja aici, strânse el din dinţi. „Hai să ne întoarcem. Trebuie să aduc criminalistica aici."

Corvina a părăsit cu plăcere coliba, cu braţele pietricele de piele de găină, incapabil să înţeleagă de unde ştia măcar nimic din toate astea. Oare subconştientul ei capsese nişte indicii în ziua în care fuseseră acolo? Şi cine naiba era femeia?

„Corvina", a spus Ajax după ce încuiau uşa când îşi începeau drumul. „Cât de bine îl cunoşti pe Vad?"

Corvina se opri pe pantă. — Crezi că a avut ceva de-a face cu asta?

Ajax şi-a ridicat mâinile defensiv. "Ascultă-mă. Îmi place de el, dar sentimentele mele personale nu pot sta în calea anchetei. Acel trup, arătă el spre baracă, este acolo de mult timp, mai mult decât majoritatea oamenilor de aici. Şi aceasta este o parte a pădurii, despre care nici eu, un fost student căruia îi plăcea să hoinărească prin pădure, nu am ştiut

niciodată. Cunoaşte aceste păduri ca pe dosul mâinii. Aş paria pe orice ştie despre baracă. Şi sunt sigur că a avut ceva de-a face cu o moarte suspectă înainte. Întrebarea este, ar fi putut face asta?"

Corvina clătină din cap chiar şi în timp ce fragmente de amintiri îi treceau prin creier.

El ieşind din pădure imediat după grupul lor în acea zi.

S-a supărat că se dusese la colibă.

El nu i-a spus ce sa întâmplat cu bunicul său.

Ea a auzit vocea feminină pentru prima dată imediat după ce a vorbit cu el.

Corvina se apropie şi se gândi, se gândi cu adevărat dacă bărbatul pe care îl iubea cu toată fiinţa ei era capabil de crimă. Ea nu avea nicio îndoială că el era. Putea recunoaşte că el era periculos, dar ştia şi că respectă cercul vieţii şi nu avea să se încurce cu el, doar dacă ar fi trebuit.

Mai important, în ciuda fulgerelor, ea ştia, doar ştia în inima ei, că el nu făcuse asta.

„Nu", i-a spus ea cu fermitate lui Ajax. „El cunoaşte aceste păduri pentru că sunt ale lui. Dar el nu a făcut asta. Pentru că dacă ar fi avut?" Corvina se întoarse către bărbatul de lângă ea. „Ar fi fost o altă moarte suspectă. Nu o... grotesc grotesc ca asta."

Ajax îşi luă în considerare cuvintele cu atenţie când ieşiră în poiană, viaţa continuând exact aşa cum fusese, ca şi cum un secret îngrozitor nu s-ar fi ascuns la câteva minute de ei.

„Ai dreptate", a spus în cele din urmă Ajax, îndreptându-se spre Aripa Administrativă. „O să vorbesc cu el oricum."

Făcu o pauză, studiind-o un minut. „Este un ticălos norocos, ştii. Majoritatea femeilor ar fi fugit de el cu mult timp în urmă, mai ales după ceea ce tocmai am găsit."

Corvina pufni un râs. — Ai înţeles totul greşit, Ajax. Eu sunt cel de care oamenii ar fugi, iar el nu este. El este muntele pe care îmi construiesc castelul."

Ajax îi aruncă un mic zâmbet la asta. — Şi chiar crezi că nu este responsabil?

„Nu", a negat vehement Corvina. „Este întunecat şi misterios şi are secrete pe care le descopăr încet, dar nu este răul pe care l-am văzut în acea baracă."

Ajax a dat din cap şi a lăsat-o să-şi găsească echipa, iar Corvina s-a îndreptat spre turnuri, cu mintea învăluită în tot ceea ce a văzut în colibă, confuzie şi tristeţe şi groază amestecându-se într-o amalgamare între care nu mai putea diferenţia. A urcat scările de

piatră până în camera ei, trecându-şi mâna peste balustrada rece de piatră, uitându-se pe fereastra de pe casa scării la ziua frumoasă.

Se întrebă cine fusese femela şi cum ar fi putut mintea ei să înţeleagă locaţia ei. Se întreba de ce fusese tratată atât de brutal în moarte şi cum ar fi putut să moară de fapt.

Şi, mai ales, se întrebă cine fusese silueta din baraca încuiată şi dacă acum era liberă pe terenul castelului.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 26

Corvina

„Sfinte fume, rochia ta!” Jade a ţipat când a intrat în cameră.

Corvina i-a zâmbit în oglindă, fixându-şi părul lung şi corb într-o coadă de cal înaltă, un stil pe care nu-l mai încercase până acum, unul care a zdruncinat absolut tot aspectul ei. Făcuse toate eforturile pentru Bal – exfoliere, epilare cu ceara de casă pe care a folosit-o, hidratare profundă a pielii cu uleiurile ei uşoare. După duş, se întorsese într-o cameră goală, scosese rochia uluitoare şi o îmbrăcase. Apoi, începuse să-şi perie părul, din nou şi din nou şi din nou, până când braţele o dureau şi cădea într-o perdea elegantă, gata de updo.

„Rochia ta este superbă”, a complimentat Corvina reflecţia prietenei ei. O culoare roz deschis care scotea în evidenţă verdele din ochii ei şi se îmbină cu şocul ei alb de păr, rochia cu corset fără bretele a lui Jade a făcut-o să arate ca o prinţesă zână, exact aşa cum merita să se simtă.

Jade se răsuci, râsul ei zgâiind în aer. „Nu este perfect?”

Corvina a fost de acord, strângându-şi pandantivul cu stea în jurul gâtului şi colţurile înstelate de la urechi, glisând pe buze un ruj rezistent la pete (ea testase pe acesta) de aceeaşi nuanţă ca şi rochia ei, înclinându-şi creionul negru pentru a-şi face ochii înclinaţi. pop şi mai mult. Ea s-a dat înapoi şi s-a uitat la ea însăşi, uimită. Arăta bine, foarte bine, atât de bine încât urma să-şi testeze răbdarea bărbatului ei după săptămâna lor departe unul de celălalt. Ea abia aştepta.

Jade şi-a făcut şi ea machiaj, amândoi gata, şi şi-a pus măştile, a ei o jumătate de mască cu pene albă şi roz, Corvina e un argintiu strălucitor.

„Masca ta va orbi pe toată lumea”, a spus Jade, ironic în timp ce Corvina o strânse cu grijă sub coada ei. „Pare atât de scump.”

Corvina nu a spus nimic la asta. Ea habar nu avea despre costul acestor lucruri. Ea nu voia să se gândească la asta, neştiind gândul din spatele acţiunilor lui.

"Ar trebui să mergem?" întrebă în schimb Corvina, uitându-se pe fereastră la noaptea înstelată senină, o lună plină uriaşă cenuşie închisă care se ridică constant spre cer. Luna de cerneală.

„De fapt, am întârziat puţin”, a râs Jade, luând-o de mână când ieşeau din cameră şi încuiau uşa. „Nu uita, toţi rămânem la vedere vizibil în seara asta.”

Corvina dădu din cap, concentrându-se să coboare scările cu tocuri care o făceau să se simtă înaltă. Să sperăm că ea va sta mai aproape de faţa lui în acestea.

Ieşiră din turn într-o mulţime de studenţi mascaţi pe poteca pietruită, toţi îndreptându-se spre Sala Principală, râzând şi trăncănind entuziasmaţi. Aerul castelului pulsa de sărbătoare pentru noapte, iar pentru asta Corvina s-a bucurat.

Elevii nu ştiau de cadavrul găsit la colibă. Din moment ce echipa de investigaţii fusese deja acolo, toţi nu s-au gândit la nimic că au rămas puţin mai mult, notând-o la Black Ball.

Corvina şi-a înclinat capul pe spate şi a ridicat privirea spre clădirea castelului, sfâşiind cerul cu o siluetă care se profilează luminată cu lumini îngălbenite de la pământ, care s-au stins în întuneric mai sus, spre acoperişuri, luna o sferă mare atârnând în spatele ei. A fost o viziune, un moment în care ne-am dat seama cât de mic era toată lumea în spaţiul timpului, că aceşti ziduri fuseseră exact aşa cum erau astăzi cu sute de ani în urmă, că văzuseră multe dansuri ale morţii.

A fost o realizare înfricoşătoare, amănunţită.

Corvina s-a scuturat de gândurile sumbre şi s-a concentrat să meargă pe poteca pietruită cu tocuri, care era mai dificilă decât tocuri în peluză, despicarea rochiei permiţând mişcarea uşoară, expunându-şi piciorul până la coapsă la fiecare pas. Vântul era rece pe trunchiul ei pe jumătate expus, sfarcurile ei uşor tari, dar din fericire ascunse de culoarea şi grosimea rochiei.

Clădirea Sălii Principale era mai iluminată decât o văzuse ea până acum, torţe de foc adevărate înfipte pe fante la distanţă uniformă, luminând întreaga zonă din jurul clădirii pătrate.

În timp ce se întâlneau cu prietenii lor afară, toţi îmbrăcaţi şi mascaţi, făcându-se complimente unul pe altul, cu ochii lui Jax zăbovind puţin prea mult pe decolteul ei, Corvina şi-a continuat să-şi rotească ochii, încercând să-l găsească pe singurul bărbat pe care şi-l dorea. mulţime.

Nu mulţi oameni stăteau deasupra celorlalţi, iar cei care o aveau nu aveau acea suită foarte distinctivă de gri în păr.

Înfrânându-şi dezamăgirea, s-a întors către prietenii ei. „Băieţi, vreţi să intraţi?”

S-au mutat la uşile larg deschise. Sala de mese a fost refăcută, toate mesele şi scaunele aliniate de perete cu un bufet de mâncare pe o parte şi un spaţiu pentru şedere pe cealaltă. Uşa de la Seif era încuiată din exterior. O sculptură gigantică din bronz a doi îndrăgostiţi îmbrăţişaţi stătea pe marginea scării, cu mâinile lor ţinând mai multe lămpi. A fost glorios de văzut.

Ea şi grupul ei şi-au făcut drum la etaj, oprindu-se să întâmpine câţiva oameni pe drum, fete din turnul lor, oameni de la clase, pe alţii.

Şi, în cele din urmă, au intrat în Sala Principală, una după care a fost numită clădirea, dar care a rămas încuiată ani de zile.

— La naiba, Ethan se uită prin hol, cu ochii mari în spatele măştii sale aurii. „Este un rahat grozav."

Era.

Era un spaţiu deschis uriaş, cu un şir de ferestre arcuite pe peretele opus, cu vedere directă spre pădure, lac şi munţi. Cel mai mare candelabru pe care îl văzuse vreodată, unul cu cel puţin două sute de lumânări, atârna de tavanul înalt, plăci de lemn şi stâlpi groşi susţinând greutatea acoperişului într-o minune arhitecturală. Făclii de foc ieşeau din fiecare stâlp, din suporturi de fier care păreau atât de vechi încât n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi fost vechi de sute de ani.

Privind în jur, Corvina şi-a dat seama din nou că aceasta era moştenirea iubitului ei, că strămoşii lui fuseseră cei care creaseră totul. Până acum câteva săptămâni, ar fi făcut-o să se simtă mică. Moştenirea ei au fost probleme mentale şi un viitor posibil dificil. Nu avea ce să-i dea.

Dar ea se schimbase. Perspectiva ei se schimbase. Ea nu avea nimic să-i dea în afară de ea însăşi, iar el părea să nu mai vrea nimic. Un bărbat cu totul material şi nimic emoţionant şi-a dorit nimic material şi totul emoţional. Erau o potrivire ciudată, dar perfectă.

Un pian de cotă, cel de la Seif, cel pe care fusese deschisă de multe ori, a luat un colţ al camerei, a completat.

Dar nu era de văzut nicăieri.

Câţiva muzicieni, în afară de pian, cântau muzică la viori, iar cupluri au început să se adune în sală, făcând pereche pentru dansuri.

Corvina şi-a mişcat ochii prin toată încăperea şi peste diverşii mascaţi, zăbovind asupra bărbaţilor, încercând să-l găsească. Ochii ei au scanat camera o dată, de două ori, iar la a treia rundă, ea s-a oprit asupra unui bărbat care stătea într-un alcov lângă o fereastră, purtând o pelerină neagră peste ţinuta lui neagră, cu sticla în mână, privind-o.

Purta o mască de corb, dintre toate lucrurile.

Unul cu un cioc lung şi negru strâmb, găuri pentru ochi şi o frunte înaltă care îi acoperea capul.

Corvina rânji. „Ne vedem în curând", le-a spus ea prietenilor ei, îndreptându-se prin mulţime spre bărbatul care stătea singur, ştiind că nimeni nu-l va recunoaşte.

Ea se opri în faţa lui, un zâmbet larg întinzându-i buzele. „Un pic prea pe nas, nu-i aşa? Literal, îi arătă ea masca.

Şi-a înclinat capul într-o mişcare care era atât de el. „Am vrut să-ţi las pesmet."

Corvina se apropie puţin, luându-i mâna liberă. "Mi-a fost dor de tine."

Se aplecă puțin mai aproape, atingându-i buzele cu ciocul măștii lui în mod deliberat. „Și mi-ai fost dor de tine. Dar am auzit de la zvonuri că te întâlnești în secret cu Ajax. Ar trebui să îmi fac griji?"

Corvina chicoti. "Oh da. În o săptămână în care am fost despărțiți, a trebuit să mă mulțumesc."

Degetele lui i-au tras mâna. „Ar fi rezolvat într-adevăr. I-ai spus că sunt muntele tău?

Respirația i s-a tăiat la zgomotul profund al cuvintelor lui, ochii lui argintii încălziți în spatele măștii.

"El ți-a spus?"

„Mi-a spus," Vad se apropie, înclinându-și capul într-o parte, astfel încât ciocul să nu o atingă așa cum au făcut-o buzele lui. „Și acest munte s-ar crăpa înainte de a lăsa ceva să se întâmple castelului tău. Sa nu uiti asta."

Corvina se legăna spre el, dorind gustul lui, simțindu-și buzele atât de aproape, dar atât de departe.

„Lucrurile se vor încălzi foarte repede în seara asta. Nu lăsa pe nimeni altcineva să te atingă, i-a respirat el în ureche, cuvintele lui trimițând un fior delicios în cascadă prin ea. „Acum du-te la prietenii tăi. Trebuie să se întrebe ce faci."

Detesta să-l părăsească, dar trebuind să o facă, s-a întors la prietenii ei.

"Unde te-ai dus?" întrebă Jade.

Vad traversă încăperea.

Corvina a ridicat din umeri, privind cum se ducea la pianul din colț. Și-a împins pelerina în spatele lui și a alunecat pe bancă cu mai multă grație decât ar fi fost capabil corpul lui mare. Vioriștii din spatele lui au tăcut, iar camera s-a oprit când muzica s-a oprit, toată lumea întorcându-se să vadă ce se întâmplă.

Și a început să se joace.

Corvina s-a rezemat de perete pentru sprijin, cu un pahar de băutură în mână, cu inima extinzându-i în piept în timp ce melodia plutea spre ea. Trebuie să fi fost o compoziție cunoscută pentru că violoniștii au intervenit, cântând împreună o simfonie. Ochii ei rămaseră ațintiți asupra bărbatului pe care îl iubea, privindu-i degetele dansând peste taste într-un mod atât de familiar, cu ochii închiși, corpul curbat, poziția lui dedicată muzicii.

O întinsese pe acel pian și o mâncase pentru prima dată. O împinsese pe spate pe acel pian și o trase în liniștea Seifului cu oameni chiar afară, pe palierul holului. O lăsase să îngenuncheze între picioarele lui în timp ce se juca, cursa dintre degetele lui și gura ei, iar ea câștigase.

Acel pian deținea atât de multe amintiri și secrete comune ale celor doi și, în timp ce el îl cânta, Corvina și-a simțit întregul corp reacționând la el. Întotdeauna existase între alb și negru când juca, iar acum o adusese în acel spațiu cu el, nemaifiind singură în existența lui.

Un cântec s-a împletit într-altul, melodiile schimbându-se, schimbându-se, crescând în intensitate pe măsură ce oamenii dansau, priveau, beau, iar noaptea devenea puțin mai sălbatică. Corvina a rămas în colț cu băutura în timp ce prietenii dansau, privindu-l cu atâta mândrie umflandu-i în piept, mândrie că acest bărbat era al ei la fel de mult ca și ea.

Încet, pe măsură ce noaptea trecea, ceva s-a schimbat.

Poate că a fost adus de măști, poate a fost adus de anonimat, dar o schimbare vie s-a întâmplat în mulțimea de la primul etaj. Muzica s-a întunecat, sala s-a umplut de tot mai multe cupluri până când abia a mai rămas loc pe podea, muzicienii ascunși de vedere.

Lumina lumânărilor s-a stins încet.

Tensiunea trosni în aer.

Corvina a simțit că i se înțeapă ceafa în timp ce privea felul în care oamenii se legănau împreună, mai aproape decât înainte, cu o senzualitate profundă care îi făcea să-i taie respirația. O fată din colț a început să se descurce cu bărbatul de lângă ea. Un alt bărbat îi ținea sânii, frământându-i peste rochie. Mulți oameni pur și simplu s-au uitat, alți câțiva au început să se adună, dansând, sărutându-se, mângâindu-se, cel mai probabil nici măcar nu și-au dat seama de cine o făceau.

Inhibițiile au scăzut.

Muzica s-a oprit și pentru o clipă, tot ce a auzit a fost respirația puternică. Unii au aplaudat și au aplaudat, bucurându-se de petrecere, alții nu s-au deranjat, pierduți în propriul spațiu.

A început un alt cântec, iar ea i-a văzut forma înaltă găsind-o, arătându-i să vină pe ringul de dans.

Corvina se uită în jur, înconjurată de corpuri mascate dezinhibate, și simți un fior brusc urcându-i șira spinării.

S-a trezit în mijlocul mulțimii și l-a simțit venind în spatele ei. Ea se întoarse, vârful capului ajungând la gura lui în călcâie. A tras-o de talie, legănându-i încet și îndreptându-se spre o zonă mai umbrită din spatele unui stâlp, încă înconjurat de oameni.

S-a uitat în o parte și s-a trezit uitându-se la o fată cu o mască roșie, care ia supt sânii de un tip cu o mască de aur, chiar în aer liber pentru ca oricine să o vadă.

Corvina și-a ținut corpul liber, lăsând-o pe Vad să o ghideze, curioasă să vadă ce va face, în timp ce trupul ei se trezi de sexul care rulează în aer.

„Vrei să te joci cu diavolul în seara asta?" a întrebat-o la ureche și respirația i s-a oprit.

— Da, icni ea.

El a pus-o să stea pe partea laterală a stâlpului, o porţiune clar vizibilă de oriunde din hol, şi a întors-o să iasă cu faţa în cameră, cu vederea tuturor dansatorilor, spectatorilor şi iubiţilor, la fel ca în visul ei.

El s-a apăsat de spatele ei, sărutând-o pe gât într-un fel în care ciocul măştii lui se potrivea în V-ul rochiei ei. De la distanţă, probabil că părea că stătea acolo singură, bărbatul din spatele ei tot în negru în umbră, masca lui făcând parte din costumul ei.

Sfarcurile ei se pietriceau greu, respiraţia crescând rapid.

„Ţi-a plăcut muzica?" a întrebat-o el, cu mâna căzută pe coapsa ei, chiar peste fanta rochiei ei.

„Da", a răspuns ea, cu inima bătându-i cu putere, ochii verificând să vadă că nimeni nu se uită. Mai mulţi oameni erau ocupaţi să se asocieze, unii în multipli, toţi în diferite stadii de dezbracare, indiferent de nimic, atâta timp cât identitatea lor rămânea ascunsă.

„Ultima minge neagră", îi şopti el la ureche. „Ajax şi cu mine am împărţit-o pe Zoe chiar sub acel candelabru", mâna lui i-a mângâiat fanta. „Nu mi-a păsat niciodată dacă avea penisul lui în păsărică când i-am tras gura."

Corvina a fost încântat de tabloul pe care l-a pictat în timp ce ura că era el în ea.

„Dar tu", îi spuse el încet în timp ce privea o fată căzând în genunchi într-un colţ şi scoţând un tip, luând-o adânc în gură. „Nu voi împărtăşi niciodată. Nu corpul tău, nu sunetele tale, nu expresiile tale. Le poţi urmări pe toate, dar ei nu pot să te vadă. A intelege?"

Posesiunea din vocea lui a crescut căldura pe tot corpul ei.

Mâna lui s-a aventurat dinspre fantă, găsind linia păsăricii ei. Cu linia de chiloţi pe această rochie, ea alesese să plece noaptea fără una, în speranţa că îi va găsi fierbinte.

„Ţi-ai amintit când am tras această păsărică la pian chiar în clădirea asta?" o sărută pe umăr, cu degetele cercetându-i umezeala. După săptămâni în care a fost futuită de două ori pe zi, apoi a rămas fără timp de o săptămână, păsărica ei plângea la atingerea familiară a mâinii lui, la căldura iubită a corpului lui şi la scena din jurul ei.

— Da, respiră ea, abia reuşind să formeze cuvântul.

El i-a pălmuit o dată pe păsărică şi ea şi-a muşcat ţipătul înapoi, inima îi pulsa peste tot în corp.

„Dacă scoţi un sunet", îi spuse el, cu vocea lui profundă împletită de sex, „cineva se va întoarce. Ei se vor uita şi te vor vedea că te trage cu degetul de un străin în umbră. vrei asta? Vrei să ştie că am acces la această păsărică oriunde, oricând vreau, oricum vreau?"

Ea respira greu în momentul în care el a terminat de rostit cuvintele, picioarele ei uşor desfăşurate pentru a se potrivi cu mâna lui mare, în timp ce el îi împinge două degete în interiorul pereţilor ei dureroase, corpul ei în flăcări la cuvinte, imaginea pe care o înfăţişa.

Nu voia ca nimeni să se întoarcă şi să o vadă. Nici el. Dar ameninţarea că ei puteau, că ea făcea ceva atât de interzis chiar acolo unde oricine putea să-şi întoarcă capul şi să vadă, îi trimitea căldură lichidă prin vene.

Era încântată, mai încântată decât fusese vreodată în viaţa ei, iar el ştia asta, diavolul. El ştia adâncimea dorinţelor ei, cum să le interpreteze, cum să le livreze şi să o lase sătulă.

Ea şi-a muşcat buza în timp ce el şi-a apăsat palma în clitorisul ei, introducând un alt deget în ea, întinzând-o larg deschis.

„Uită-te la tine, atât de nebun, stând în mijlocul unui hol, udându-mi mâna sub rochia ta", i-a lins gâtul. „Se udă atât de mult pentru mine, doar pentru mine. Ţi-a fost atât de dor de mine, nu-i aşa?

— Atât de mult, gemu ea la presiune, cu picioarele tremurând. Ea şi-a blocat genunchii, strângând partea laterală a stâlpului pentru sprijin cu o mână, ţinându-i cu cealaltă paharul strâns, în timp ce el făcea ravagii cu mâna lui.

Erica s-a uitat la ea în mijlocul dansului cu un tip şi i-a făcut cu mâna, iar Corvina s-a strâns puternic în jurul degetelor lui. A reuşit cumva să zâmbească şi să-şi ridice paharul către Erica, uşurată când fata s-a întors.

„Al meu", mârâi el lângă gâtul ei, înţepându-şi dinţii peste hickey-ul ei decolorat de sub rochie.

„Te rog", a implorat ea fără ruşine în timp ce o strălucire fină de sudoare i-a izbucnit pe piele, ştiind că nu mai poate suporta acumularea mult mai mult cu tăcerea. "Fa-ma sa vin. Te rog, Vad."

Din fericire, el a avut milă de ea, crescând presiunea palmei lui asupra clitorisului ei, rotindu-o în timp ce-şi strângea degetele înăuntru şi afară într-un ritm pe care corpul ei îl iubea, pereţii ei interiori ţinându-l strâns în timp ce el se tragea şi acceptându-l adânc în timp ce el. împins înăuntru, celălalt braţ al lui înfăşurându-i talia pentru sprijin, pentru a o menţine în picioare.

A urcat şi a urcat şi a urcat şi dintr-o dată, mintea i s-a înnegrit.

Într-o fulgerare care a început să-i zguduie trupul, ea a venit, muşcându-şi limba cu greu pentru a nu ţipa, înăbuşind cumva sunetul până la un geamăt, inima îi bătea atât de tare în piept încât o simţea bătându-i în urechi, membrele ei nervoase. Paharul i s-a spart în tăcere în mână, deschizând-o în timp ce sângele ei picura pe podea, cioburi căzând în mijlocul lor.

"La dracu!" o întoarse, aruncându-i o privire la mâna ei. O margine zimţată a unei bucăţi mici de sticlă era înfiptă în mijlocul palmei ei, sânge roşu închis acoperindu-i degetele şi picurând.

Corvina tresări în timp ce scotea piesa, eliberând un mic strop de sânge nou.

Îşi rupse marginea pelerinii şi o înfăşura strâns în jurul mâinii ei, oprind fluxul.

— Sticla ţi-ar fi putut frânge încheietura mâinii, spuse el îngrozit, strângându-şi maxilarul.

Corvina îi aruncă un mic zâmbet prin durere. „Atunci aş fi murit în braţele tale când veneam şi ce moarte frumoasă ar fi fost."

El i-a aruncat o privire în timp ce a terminat de înfăşurat mâna ei. „Noaptea va deveni mai sălbatică aici. Vrei să stai şi să vezi spectacolul? Sau pleci puţin de aici?"

Corvina aruncă o privire înapoi spre sală, prietenii ei ocupaţi fie să danseze, fie să se bată cu cineva, din ce în ce mai mulţi oameni prin hol găsind colţuri întunecate în care să se angajeze.

„Du-mă în altă parte."

„Ne întâlnim afară."

Corvina a intrat în mulţime şi a găsit-o pe Jade stând singură într-un colţ, uitându-se cum se apropie. Ea i-a spus că merge la plimbare cu cineva şi o privire trecătoare i-a străbătut faţa înainte ca Jade să zâmbească.

„Întoarceţi-vă curând."

Corvina a părăsit holul şi a coborât scările, făcându-şi încet drum prin mulţime spre intrarea din faţă, ocolind câteva mâini care încercau să o prindă, ieşind în cele din urmă în noapte la bărbatul ei cu ochi argintii în mască de corb.

El o ridică în braţe cu un ţipăit din partea ei. "Ce faci?"

„Te duc în bârlogul meu", îi aruncă el un rânjet ticălos, un bărbat misterios într-o pelerină întunecată, care o ducea în pădure în noaptea Balului Negru.

Ea a recunoscut imediat calea pe care a luat-o pe jos.

— Ai reparat pianul? l-a întrebat ea, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui, în timp ce el o luă cu putere pe panta spre ruine.

„Este o lucrare în curs", a comentat el ironic. „M-am concentrat mai mult pe finalizarea tezei la timp."

„Ţi-ai dorit vreodată să ieşi, să predai în altă parte?" Gândi Corvina.

El îi aruncă o privire întrebătoare în lumina lunii. "De ce aş? Verenmore este al meu. Vreau să o repar încet şi să o fac un refugiu sigur pentru oameni ca noi, cei cu trecutul tulburat."

„Dacă cineva dispare în seara asta?" şi-a îngrijorat buza.

— Să trecem podul ăla când ajungem acolo, Corvina, oftă el, aşezând-o mai sus în braţe.

Curând, un zid familiar care se prăbuşeşte a apărut sub lumina superbă a lunii, sculpturile stranii asemănătoare unei gargui şi copacul cu un singur ochi publicul lor în timp ce se îndrepta spre locul lor.

„Asta este cum îţi numeşti bârlogul?” Corvina chicoti, privind în jur ruinele şi pietrele funerare goale de sub lună.

Vad a depus-o pe pianul acum aproape reparat, iar ea se lăsă pe spate pe mâini, privindu-l în timp ce el îşi scotea masca, dezvăluind acea faţă sculptată şi şuviţa de păr pe care o iubea. Îi scoase masca şi o puse pe o parte, îngenunchându-se în faţa ei, cu mâinile prinzând-o pe pian. Tragându-i piciorul peste umărul lui, el i-a sărutat interiorul coapsei.

— Arată-mi brăţara mamei tale, îi spuse el, apăsând sărutări uşoare pe pielea moale.

Nedumerită, Corvina i-a arătat mâna stângă unde brăţara cu mai multe cristale strălucea în lumina lunii, caldă pe pielea ei.

El o luă de mână şi îi puse ceva în palmă.

Un inel.

Inima Corvinei s-a oprit. Citise prea multe romane ca să nu recunoască asemănările şi au speriat-o al naibii.

„Tu... îţi ceri în căsătorie?” şopti ea, anxietatea ei crescând.

Vad chicoti. „Nu, cioara mică. Nu încă."

Uşurarea din interiorul ei a fost imediată. Ea nu era încă pregătită, nici el. Doar se descopereau unul pe altul, se descopereau pe ei înşişi şi, deşi ea spera că vor ajunge acolo într-o zi, încă nu era ziua.

„Dar am văzut inelul ăsta când am primit rochia ta”, a trecut el cu degetul mare peste el. „Şi deşi nu suntem încă pregătiţi, într-o zi vom fi. Şi în ziua aceea, îţi voi mai da un inel. Acesta este pur şi simplu de la mine la tine, aşa că ai mereu ceva din mine pe tine, ca la brăţara mamei tale. Vreau să te uiţi la asta în momentele de stres şi să ştii că sunt aici.”

— Şi n-a avut nimic de-a face cu alungarea altor bărbaţi?

O parte a buzelor i se zvâcni. „Ar fi trebuit să ştii că motivele mele nu ar putea fi niciodată complet altruiste. Sunt egoist şi vreau ca toţi cei care te privesc să ştie că aparţii unui bărbat foarte egoist.”

Corvina clipi înapoi lacrimile, privind în jos la inel.

Era un ametist în formă de lacrimă de înaltă calitate – ea ştia din cauza felului în care refracta lumina lunii – aceeaşi nuanţă ca ochii ei, aşezaţi în metal argintiu, aceeaşi nuanţă ca şi ochii lui. Inelul era amândoi împreună în fond.

„Mulţumesc”, şopti ea, uitându-se în ochii lui.

îi apăsă un sărut pe genunchi. „Există o inscripţie.”

Ea întoarse inelul.

— *Nu te voi lăsa să intri singur în necunoscut.*

„Dracula”, respiră ea, recunoscând citatul din cartea pe care o studiaseră.

Ea şi-a întors mâna pentru el în tăcere, iar el i-a alunecat inelul pe deget, legând un alt nod în firele legăturii lor, făcându-l mai puternic, mai rezistent pentru testele timpului.

El stătea în picioare, iar ea îi ţinea faţa, privindu-l cu toată dragostea pe care o simţea în inima ei, mulţumind universului cu toată fibra fiinţei ei pentru acest bărbat.

„Tu eşti muntele pe care îmi construiesc castelul, cărămidă cu cărămidă”, îi şopti ea, cu ochii usturaţi. „Tu stai, eu mă înalţ. Tu spargi, eu mă prăbuşesc.”

El şi-a zdrobit buzele de ale ei, sărutând-o cu înverşunarea pe care n-ar fi putut să o îmblânzească niciodată, pe care nu a vrut să o îmblânzească, iar ea l-a sărutat înapoi, în mijlocul ruinelor care fuseseră martorii unor orori nespuse, fata cu sufletul lună – pătată, întunecată, efemeră – găsind în sfârşit un om cu sufletul nopţii cu care să strălucească.

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 27

Corvina

Ar fi vrut s-o tragă în ruine, dar după ce ştia tot ce se întâmplase acolo, nu era îndrăzneaţă. Aşa că a dus-o înapoi la castel şi în Seif, încuiându-i, stăpânind-o şi pe el însuşi, iar şi iar, în timp ce un bal mascat sexy avea loc chiar la etaj.

„Ne vom strecura mereu?" l-a întrebat ea, cu hainele lor pe unul dintre fotolii, cel cu capete de leu, în timp ce stătea întinsă deasupra lui pe canapea.

Se juca cu degetele ei, frecându-i constant noul inel, obsedat să-l vadă pe ea.

„Dacă nu se întâmplă nimic în seara asta", a bubuit el după câteva minute, „nu va fi niciun motiv pentru asta. Voi ieşi ca membru al Consiliului. Desigur, nu voi preda niciunul dintre cursurile tale după aceea. Dar voi încălca regulile pentru noi."

„Sper să nu se întâmple nimic în seara asta", murmură ea, privind şemineul întunecat, ascultând bătăile calme ale inimii lui în timp ce îi mângâia linia goală a coloanei ei, oprindu-se fără gând să cânte o melodie cu degetele lui.

Deşi sentimentul ei de ceva greşit nu o părăsise în totalitate, ea nu auzise sau văzuse nimic de când găsise cadavrul în baracă.

„Ajax a găsit ceva încă?" ea şi-a sprijinit bărbia pe pieptul lui. "Vreo schimbare?"

„Dacă a făcut-o, nu-mi spune", a continuat el să se joace cu spatele ei. „Sunt un suspect în ancheta lui".

Indignarea se răsfrângea asupra ei. „Nu ai făcut-o."

O parte a gurii i se înclină. „Nu, nu am făcut." Se uită serios în ochii ei. — Dar niciodată să nu te îndoieşti că nu sunt capabil de asta, Corvina. Îi împinse o şuviţă din părul ei de pe faţă. „Dacă cineva ţi-ar atinge părul de pe cap, i-aş face mult mai rău fără nicio remuşcare. Şi sunt suficient de deştept şi suficient de bogat pentru a nu fi prins niciodată."

Corvina ignoră fâlfâitul din burtă şi puse întrebarea care o deranjează de mult. „Exact cât de bogat eşti?"

El a ridicat din umeri. „Suficient de bogat. Mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc să am bani, se uită în şemineul negru. „Casa în care mă aflam nu era un loc bun. Dacă au avut bani, nu ne-au ajuns niciodată. Aveam trei perechi de haine pe care trebuia să le spăl şi să le port şi nu aveam bani pentru a obţine ceva. Odată, prietenul meu a fost rănit şi nu am putut să-i cumpăr nici măcar un bandaj."

Corvinei o durea inima auzindu-l vorbind despre trecutul lui, dar ea a rămas tăcută, ascultând.

„De aceea mulţi copii s-au îndreptat către... prostiile nu bune”, mormăi el. „M-am obişnuit cu acest mod de viaţă. Şi apoi, dintr-o dată, acest bătrân bogat a apărut de nicăieri, m-a dus la ceea ce părea un conac şi mi-a spus totul şi mai multe erau ale mele. A fost... deconcertant.”

A tăcut un pic.

„Spune-mi despre prietenul tău”, îşi întinse ea capul pe el. „Cea pe care o căutai când ai găsit-o pe mama. L-ai găsit?”

— Nu, a expirat el. „A murit într-un incendiu care a avut loc în casă la scurt timp după ce am plecat.” Deodată el chicoti. „Şi bătrânul Zelda avusese dreptate în privinţa lui. A ajuns să mănânce flăcări.”

Corvina habar nu avea ce înseamnă asta, dar nu a întrebat.

Zgomotul strigătelor de la etaj s-a infiltrat brusc în bula lor confortabilă. S-au îndreptat amândoi, uitându-se spre uşă.

"Ce se întâmplă?" se întrebă Corvina în timp ce se îmbrăcau în grabă.

Tonul lui era sumbru. „Sper că nu este ceea ce cred că este.”

Lipseşte cineva. Doamne, ea spera că nu.

Au urcat scările în câteva minute, ieşind într-un fel de agitaţie, complet neobservate. Ea se îndreptă spre o parte, despărţindu-se de el, în timp ce el se apropie de unul dintre profesori pentru a întreba ce se întâmplă.

Erica a apărut de nicăieri, cu ochii sălbatici. "Unde ai fost?! Ne-am uitat peste tot!”

Corvina clipi. "Ce se întâmplă?"

— Am crezut că tu şi Jade aţi dispărut, îi spuse Ethan cu o voce gravă, trecându-şi mâinile prin păr. „Nu e cu tine?”

Corvina clătină din cap, cu inima bătând cu putere. „Nu ai văzut-o?”

Ethan şi Erica clătină din cap.

Jax stătea lângă ei, cu ochii îngustaţi la Corvina. „Ai fost plecat ore întregi. Unde te-ai dus?"

Corvina a simţit un val fierbinte de furie inundă prin ea la cererea din tonul lui. — Nu e treaba ta, Jax. Prioritatea este găsirea lui Jade.”

Corvina o privi pe Kaylin pătrunzând în mijlocul intrării, bătând din palme pentru atenţie. Toată lumea a tăcut.

— Cu inima foarte grea trebuie să te informez, începu ea, iar Erica prinse mâna lui Corvina pentru sprijin. „Au fost două dispariţii în seara asta.”

Un murmur a trecut prin mulţime, iar Corvina rămase uluită.

Două?

După un secol de dispariţii unice, dintr-o dată au fost două? Ce naiba?

„Studentul de licenţă în anul I, Jade Prescott," arăta Kaylin tulburată, „şi studentul de master, Roy Kingston, amândoi sunt dispăruţi de peste trei ore. În localul castelului a fost căutat pentru aceştia şi, având în vedere recentele descoperiri, Consiliul a ordonat o percheziţie imediată a pădurilor şi a terenurilor din jur. Îi sfătuiesc pe toţi studenţii să se întoarcă la turnurile lor. Cei care doresc să se alăture grupului de căutare, se întâlnesc la intrarea în Sala Principală în zece minute în ţinute mai potrivite."

Studenţii au ieşit grăbit din zonă, unii să se schimbe şi să se întoarcă, alţii să rămână înapoi.

Corvina a schimbat o privire îngrijorată cu Vad şi acesta a dat din cap.

Ea şi-a dat jos călcâiele şi a alergat pe iarbă cu picioarele goale până la turnul ei, urcând cât a putut de repede şi ajungând în camera ei. Dezbrăcându-se rapid şi îmbrăcându-şi o pereche de pantaloni şi adidaşi, şi-a părăsit camera, oprindu-se pe un coridor pentru o secundă.

Era o noapte senină de lună plină, ceea ce însemna că întreaga zonă va fi scăldată de lumină. Dacă se produce vreo mişcare, aceasta ar fi vizibilă din vârful turnului. A meritat cele câteva minute să rişti să urce.

Decizie luată, ea a alergat pe scările până în camera de la mansardă, împingând uşa şi grăbindu-se spre fereastră, gâfâind în timp ce se uita în jos de la înălţime, încercând să zărească ceva din loc. Studenţii s-au adunat pe poteca pietruită, pădurea arătând ca dincolo de aceasta, lacul şi mai departe.

Corvina miji, încercând să vadă ceva neobişnuit când zări fumul. Urcând din partea stângă a pădurii, marile penuri de fum se încolăceau spre cer.

Ea ştia exact ce era în direcţie.

Ieşind din cameră, ea a coborât în turn şi a sprintat către oamenii adunaţi pentru căutare, oprindu-se fără suflare în timp ce Kaylin vorbea despre mersul în grupuri de trei.

— Ruinele, gâfâi Corvina. „Iese fum din ruine. L-am văzut de la fereastră."

„Ce ruine?" a întrebat cineva.

„Slayers Ruins", a spus Vad, făcând deja jogging în pădure. „În rest, căutaţi terenul. Mă întorc în zece minute."

Corvina alergă după el, conştientă de Ajax pe coada ei.

Au alergat pe panta timp de câteva minute şi, în scurt timp, a apărut peretele familiar care se prăbuşeşte, ruinele în care se aflase cu doar câteva ore în urmă vomând fum în aer.

Îl văzu pe Vad oprindu-se la începutul peretelui, întinzându-şi braţul ca să o oprească. Ea s-a ciocnit de braţul lui din cauza impulsului şi s-a oprit, urmărind cu groază scena dinaintea ei.

Pianul pe care stătuse cu doar câteva ore în urmă, având unul dintre cele mai frumoase momente din viaţa ei, pianul Vad petrecuse zile întregi reparand, era în flăcări, complet distrus când focul îl mânca de viu. Nimic altceva din ruină nu a fost atins în afară de pianul.

„Acesta este personal, Deverell", Ajax se uită la scena sumbră cu ochiul său ager. „Şi focul mă face să mă întreb dacă nu are legătură cu femela arsă pe care am găsit-o."

Vad rămase nemişcat, doar privind cum focul ridică instrumentul pe care îl iubea. Corvina şi-a alunecat mâna în a lui în sprijinul tăcut, neînţelegând de ce cineva ar arde asta în ruine, nu decât dacă ar avea ceva împotriva lui Vad sau a bunicului său.

Un ţipăt de undeva în pădure i-a rupt pe toţi din consideraţia lor tăcută, determinându-i la acţiune. Totul părea să se întâmple atât de repede, o noapte care fusese frumoasă trecând brusc într-una de groază cu fiecare minut care trecea.

"De unde a venit?" Corvina alergă spre sunet, inima bătându-i atât de ritm, cât şi de anxietate.

S-au oprit într-un punct din pădure, uitându-se de jur împrejur înainte ca Ajax să gemu de frustrare. „Hai să ne despărţim. Vom acoperi mai mult teren aşa."

„Nu o părăsesc", a declarat Vad clar, iar Corvina a apreciat asta. Nu voia să fie lăsată singură. Dar era una dintre fete, sperăm că ambele fete, undeva în pădure, şi le-ar putea găsi mai bine dacă s-ar despărţi. Ajax avea dreptate.

Ea a atins umărul lui Vad.

"El are dreptate. Du-te să verifici tunelurile", a sugerat ea. „Eşti singurul care îi cunoaşte. Pot verifica în jurul lacului. Ajax poate vedea du-te să vezi baraca."

Vad se uită în jur, frustrat, reticent.

Ajax dădu din cap, decolând deja în grabă. „Doar ţipă dacă ceva nu merge bine."

Vad se întoarse spre ea, dându-i un sărut puternic. „Nu-mi pasă dacă te sperie un liliac. Ai naibii de ţipăt, m-ai prins?

— O voi face, a promis ea. "Atenţie."

El a dat din cap, a mai sărut-o şi a alergat în cealaltă direcţie.

Corvina a alergat până la lac, cu pădurea zburând în pasul ei, şi a ieşit în luminişul de lângă pod. Sub lumina palidă a lunii, apa strălucea, o reflexie a lunii strălucitoare pe suprafaţa ei.

Corvina alergă pe punte, respirând greu şi se întoarse în cerc, căutând să vadă ceva neplăcut. Tot ce a văzut a fost un lac calm şi întunecat, şi păduri ciudate şi tăcute. Prea tăcut, nici măcar creaturile nocturne nu scoteau sunete în acest moment.

Corvina se scutură de un fior şi se linişti, încercând să vadă ceva.

Ceva lumină plutea pe suprafaţa apei întunecate, sclipind exact ca în visul ei. Corvina se prinse de marginea balustradei, identificând părul lui Roy în apă.

„Vad!” țipă ea cât a putut de tare. „Ajax! Aici jos!"

„Corvina?” a auzit strigătul lui Ajax de departe, posibil din colibă.

"Langa lac!" strigă ea înapoi, inima i se scufundă când îl văzu pe Roy începând să coboare în jos.

Corvina se uită în jos la apă, apa întunecată, reflectorizantă. Nu era cea mai bună dintre înotători, dar trebuia doar să meargă suficient de mult pentru a-l ține pe Roy pe linia de plutire cât timp Ajax ajungea acolo.

Legenda lacului i-a venit și ea s-a cutremurat.

La dracu.

Fă-o. Fă-o. Ea va muri dacă nu o faci tu, Corvina.

Corvina dădu din cap pentru sine, trase adânc aer în piept și sări peste balustradă.

Apa rece o cuprinse toată, vederea ei s-a pierdut complet sub ea, fără nicio lumină infiltrandu-se dedesubt. Făcând din brațe, a reușit cumva să spargă suprafața, gâfâind în timp ce înghiți aerul, lăsându-și ochii să se așeze pentru o clipă.

Părul deschis pluti, iar Corvina începu să înoate spre el, sperând să ajungă la Roy înainte de a se îneca, sperând că este încă în viață.

A auzit o stropire din lateral și l-a văzut pe Ajax sărind în lac, înotând cu mișcări puternice spre ei. Încurajată de prezența lui, Corvina a ajuns în cele din urmă la fată, strângând-o de talie în apa tulbure și și-a scos capul afară, ținând-o afară din apă, până când Ajax a ajuns la ei, cu brațele amorțite de greutatea grea pe care o ținea în sus. în timp ce picioarele ei au început să obosească încercând să le țină pe amândoi pe linia de plutire.

Din fericire, Ajax a ajuns acolo în câteva minute, luând greutatea lui Roy și târându-l afară, iar Corvina a început să-l urmeze.

Și ceva s-a mișcat în apă.

Corvina s-a liniștit, intră în panică, inima îi bătea un milion de bătăi în timp ce respira adânc, trebuind să iasă, visul ei venind în prim-planul minții.

Ceva i-a alunecat pe picior.

Doar un pește, mormăi ea pentru sine. *Este doar un peste. Ieși naibii afară.*

Adrenalina năpădindu-i prin vene, ea a început cumva să înoate mai tare, încercând să depășească orice era în lac cu ea, pieptul ei umflat de exercițiu, corpul epuizat, dar cumva abia atârnând.

A ajuns la marginea lacului exact când ceva i-a alunecat din nou peste picioare și a ieșit din apă, rece, tremurând, încercând să se confrunte cu faptul că tocmai sărise în lacul întunecat și reușise.

Ajax încerca să-i dea lui Roy gură la gură în timp ce alterna cu compresii toracice, mergând neobosit. „Hai!”

Ea nu răspunse, până când Corvina numara cea de-a douăzeci şi treia încercare. Atunci apă neagră i-a ieşit din plămâni, pieptul ei zgâriindu-i greu chiar dacă a rămas inconştientă.

— Trebuie să o luăm înapoi, spuse Ajax, ridicând fata. „Fugi la castel", i-a spus el Corvinei. „Dă foc, pături şi haine uscate. Ia doctorul din camera medicală din Sala Principală. Merge!"

Îndemnată la acţiune, a alergat cât de repede i-a permis trupul spre castel, ieşind în poieniţă, unde nişte studenţi s-au înghesuit, aşteptând orice fel de veşti.

Ea i-a povestit lui Kaylin ce sa întâmplat, s-a schimbat cu o pereche de haine împrumutate din hol şi a început să pregătească totul, aşteptând să iasă.

Au trecut minutele.

Unele grupuri de percheziţii s-au întors în poienă fără nimic de raportat. Unii studenţi au plecat să se întoarcă în camerele lor. Unii au rămas chiar acolo unde erau, îngrijoraţi că legenda devine reală pe terenul castelului.

Vad nu s-a întors nici măcar după ceea ce s-au simţit ore în şir şi un fâlfâit de anxietate a început să-i vibreze în burtă. Trebuia să caute prin tuneluri, tunelurile despre care ştia doar el. Nici măcar nu ştia câţi erau, cu atât mai puţin unde. Evident că ar dura timp. Nu era nimic de care să vă faceţi griji, nu încă.

Ea a continuat să încerce să o raţionalizeze, strângându-şi braţele şi legănându-se pe călcâie, sperând că el va ieşi din pădure curând.

Unele mişcări din partea din faţă a pădurii au făcut-o să păşească înainte, deoarece în cele din urmă, Ajax a ieşit din desiş cu Roy în braţe, cu trupul tremurând.

„Grăbeşte-te, adu-mi o pătură!" strigă el, iar ea observă că era udat din cap până în picioare, dinţii clănţănind uşor în timp ce alerga cu mănunchiul în braţe, ducând-o direct în Sala Principală.

Unii oameni au fugit să aducă pături, iar Corvina a sprintat după Ajax, reuşind în sfârşit să-l vadă pe Roy încă inconştient în cala lui. Kaylin ordonase personalului din Sala Principală să aprindă rapid un incendiu care, din fericire, mergea. Ajax l-a pus pe Roy jos şi s-a schimbat în haine calde, în timp ce cineva i-a tăiat rochia lui Roy şi a acoperit-o cu pături.

"Ce s-a întâmplat?" întrebă Kaylin, făcându-i pe oameni afară din hol. Corvina apucă picioarele înghețate ale lui Roy şi începu să le frece pentru a face circulaţia, aşteptând răspunsul lui.

— Habar n-am, spuse Ajax cu gura căscată, clănţănind din dinţi. „Am căutat prin colibă şi nu am găsit nimic. Şi apoi te-am auzit strigând. Era luminată ca un far al naibii în toată apa aceea întunecată. Nici măcar habar nu cum a intrat."

Corvina se uită la părul auriu al lui Roy. „Eram la pod şi ea era deja acolo."

Ajax ridică privirea spre ea. „Te-am văzut sărind înăuntru.”

Corvina se cutremură, amintindu-şi apa întunecată, fără să înţeleagă nimic din ea.

Focul trosni, în cele din urmă încălzind camera. Ajax stătea nemişcat, privind în flăcări. „Am intrat în apă ca să o scot afară şi nu ştiu dacă este fabula lui Deverell sau nenorocitul de peşte, dar am simţit lucruri... mişcându-se în jurul meu în apa aceea. Nimic nu m-a atins, dar ceva s-a mişcat. Pentru o clipă, m-am gândit că nu vom ieşi afară.”

Exact cum se simţise, deşi nu a exprimat-o.

Ea nu ştia ce era în apă, dar ceva era.

Roy începu să mormăie, mişcându-şi capul neliniştit, înainte de a deschide încet ochii.

Corvina şi-a dat drumul picioarelor, aşezându-se pe spate în genunchi pe podea, în timp ce Ajax se uita la ea. „Hei, hei, eşti bine.”

Roy clipi, năucit. "Unde sunt? La naiba, mă doare capul, gemu ea, strângându-şi fruntea.

„Da, aproape înecul ţi-ar face asta”, încuviinţă Ajax din cap. „De ce te-ai dus în pădure?”

Roy a început să se ridice, iar Corvina a ajutat-o, ajustând păturile din jurul ei pentru modestie. „Nu-mi amintesc.”

"Ce îţi aminteşti?" întrebă Ajax, pe un ton al unui anchetator.

Roy se uită în jur, sprijinindu-se de Corvina în starea ei slăbită. „Îmi amintesc că dansam. Ieşim să iau puţin aer. Şi apoi nimic. Totul este un gol.”

— Habar n-ai cum ai ajuns în lac?

Roy părea panicat. „Am fost în lac? Nu-mi place lacul acela. La naiba, îmi bate capul.”

„Trebuie să se odihnească în camera medicală”, a întrerupt de la uşă dr. Larkin, medicul rezident din campus. „Trebuie să o ţinem sub observaţie pentru noapte.”

Ajax a dat din cap obosit. "Tu odihneşte-te. Am mai multe întrebări pentru tine mâine.”

Corvina îl urmă pe Ajax în timp ce părăsea Sala Principală, cu ochii ei scanând perimetrul, luând în cele din urmă un moment în ceea ce părea o noapte în curs de dezvoltare, totul petrecându-se atât de repede încât abia putea să-l proceseze.

„Vad nu s-a întors încă”, îşi roade ea buzele, privind spre pădure.

Ajax se încruntă. — Au trecut peste două ore, Corvina. Ar fi trebuit să se întoarcă.”

— Poate s-a pierdut în tuneluri? ea ştia cât de stupid suna chiar şi când o spunea.

„El cunoaşte acest munte mai bine decât oricine altcineva”, clătină Ajax din cap, cu faţa sumbră. „Eu... eşti sigur că e omul pe care îl crezi, Corvina? Nu crezi că totul este prea legat de el? Nu te face măcar puţin suspicios?”

Întrebările lui au lovit-o ca nişte mici înjunghiuri, nu suficiente pentru a mutila, ci suficiente pentru a sângera.

Se uită în jos la inelul de pe deget, gândindu-se un minut lung dacă ar fi putut s-o manipuleze atât de bine. Nu-i venea să creadă asta. El a fost ancora ei în această nebunie. Dacă se îndoia de el, s-ar îneca.

„Am încredere în el", îi spuse ea fermă lui Ajax, cu ochii întorcându-se spre pădure.

„Atunci să-i mai dăm o oră. Unele dintre acele tuneluri sunt lungi."

Corvina trase adânc aer în piept, liniştită de asta, exact când un zgomot a umplut aerul, unul pe care nu-l auzise deloc în acest castel.

Un telefon.

Corvina a privit cum scotea una din buzunar.

„Telefonul tău funcţionează aici?" întrebă ea surprinsă.

— Satelit special, îi spuse el apăsând un buton. „Membrii echipei au aceste telefoane", şi-a dus el la ureche. "Vânător."

A ascultat orice a spus persoana de la celălalt capăt timp de un minut, corpul lui încordându-se. "Esti sigur?"

Trebuie să fi spus da.

Maxilarul i-a lucrat în timp ce tăia apelul, întorcându-se către Corvina în modul său de investigator, unul care cântărea plumbul în stomacul ei.

— Tocmai au identificat cadavrul pe care l-am găsit în baracă, îi spuse Ajax, cu ochii închişi. „Femeie de cinci picioare şi treizeci, a murit în urmă cu doi ani din cauza unui traumatism puternic la cap, arsă post-mortem cândva în ultimele două luni pentru a o face mai greu de identificat."

— Bine, spuse Corvina târâtor, neînţelegând unde se ducea asta.

„Femeia moartă este Jade Prescott".

OceanofPDF.com

CAPITOLUL 28

Corvina

Corvina se ridică, uluită.

„Este imposibil”, se auzi gâfâind, cu mâinile ducându-se la cap.

„Ea era în sistem”, a informat-o Ajax în timp ce mintea ei se învârtea, încercând să dea sens la ceea ce spunea el.

Deodată, un gând a înfrigurat-o până la os. Nu fusese singura care la văzut pe Jade, nu-i așa? Ideea îi trecu scurt prin minte înainte de a o scutura. Nu, alții o văzuseră. Au vorbit cu ea. Și-a amintit viu. Dar amintirile ei erau greșite? Oare mintea ei se deformase cu adevărat până la punctul în care avea amintiri halucinate pentru ea însăși? Oare fusese atât de înfometată după o prietenă, încât și-a imaginat fata cu părul alb și plin de bule?

Corvina simți că inima îi bate cu putere, neștiind ce era real și ce nu era real în acel moment, propria ei narațiune atât de nesigură încât nu știa ce să creadă.

„L-ai văzut și tu pe Jade, nu? Colegul meu de camera?" îl întrebă ea pe Ajax disperată. — Fata cu părul scurt alb și ochi verzi?

Spre marea ei ușurare, el dădu din cap. „Da. Ceea ce ridică întrebarea, dacă adevăratul Jade Prescott a murit, a murit de doi ani, cine dracu este fata aceea?

Corvina nu știa.

Cu cine trăise în fiecare zi de luni de zile? Cu cine se împrietenise și de care îngrijise? Cine era fata care o îmbrățișase în fiecare zi și îi luminase viața cu lumina ei?

Cum a putut instinctele ei să fi mers atât de prost? S-a înșelat și în privința lui Vad?

„Mă duc să-mi dau seama”, își trecu o mână peste palmă. „Vino să mă găsești dacă iubitul tău nu se întoarce într-o oră.”

Corvina dădu din cap, privindu-l mergând la Aripa Admin și rămase sub lumina lunii, confuz dincolo de credință. Cine a fost colega ei de cameră?

Un sunet din stânga ei o făcu să se întoarcă.

Era ghioceala unei ciori de deasupra turnului ei.

Și era ciudat pentru că corbii nu vedeau bine în întuneric, așa că se întorceau mereu la cuibul lor să doarmă noaptea, căutând hrană după zori. Deci de ce naiba era cineva care zbura în jurul turnului și croșca?

Ochii ei au coborât spre fereastră și a încremenit când o umbră se mișcă în camera ei încuiată.

A fost Jade?

Tocmai când gândul îi trecea prin minte, ceva i se izbi în cap din spate şi totul s-a întunecat.

**

— *Trezește-te, Vivi,* vocea lui Mo şi parfumul de lemn de santal au fost primele lucruri din conştiinţa ei.

Primul lucru pe care l-a văzut după ce a deschis ochii a fost luna.

În timp ce Corvina se străduia să-şi ţină ochii deschişi prin ceaţa din creier, o durere puternică iradia din spatele craniului în capul ei. A luat o secundă să-şi dea seama că stă întinsă pe ceva beton, undeva sus, pentru că vântul era puternic pe pielea ei. Gâtul uscat, gura parcă plină de bumbac, încercă să se ridice.

Şi a eşuat.

Panica s-a umflat în ea în timp ce încerca să-şi mişte din nou braţele, simţindu-le greutatea de plumb şi nu se putea mişca un centimetru, deşi nu simţea nimic care o leagă.

Ce naiba se întâmpla?

Ochii ei cutreieră frenetic, pieptul ei umflandu-se în timp ce încerca să înţeleagă totul.

— *De ce să ai sens la ceva?* vocea pe care o auzise rar înainte mormăi insidios.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la asta, Cor, se auzi vocea lui Jade din lateral.

Găsind puterea undeva în adâncul ei, Corvina şi-a întors gâtul cât de cât într-o parte pentru a-şi putea vedea colega de cameră, încă în rochia ei de prinţesă zână, zâmbindu-i binevoitor.

"Cine eşti tu?" Corvina abia putea şopti, un fel de forţă care o ţinea paralizată chiar dacă conştiinţa ei funcţiona.

Jade se încruntă. „Nu ar trebui să poţi vorbi după asta. Huh. Doza trebuie să fi fost mai mică decât credeam."

Ce doză? Ce făcuse ea? Cine dracu a fost ea? Unde au fost?

— Îţi aminteşti copacul acela de lângă ruine? Jade s-a aşezat cu picioarele încrucişate pe podea lângă Corvina, împingându-şi părul pe spate cu degetele. „Copacul cu ochi?"

Corvina şi-a amintit de copac şi de ochiul lui ciudat.

„Bunica mea a sculptat ochiul pe trunchi pentru a-l recunoaşte", i-a spus Jade, zâmbindu-i. „Copacul a fost special. A crescut frunze doar o dată la câţiva ani şi şi-a dat seama că dacă pudraţi frunzele, îţi dă putere."

Despre ce naiba vorbea?

„Puteţi sufla praful în faţa oricui şi să-l controlaţi", i-a spus Jade, cernându-şi părul. „Ea a numit-o Respiraţia Diavolului. Asta a folosit ea la jucăriile lor."

Ea i-a dat seama.

Ucigatorii.

Bunica acestei fete fusese așa-zisa vrăjitoare a grupului de crime.

„Bunica ta a fost...” Corvina înghiți în sec pentru a-și umezi gâtul.

„Un ucigaș”, rânji Jade mândru. "Da, ea a fost. Ea a fost cea care a adus distracția în grup. Au crezut că este o vrăjitoare care a făcut magie neagră cu pudra. Pe atunci, ei nu știau că este un drog. Nu a spus niciodată nimănui.”

Corvina simți că o senzație revine în brațe. "Cum?"

"De unde știu?" întrebă Jade, cu ochii ei verzi sclipind. „Asta pentru că ea nu a murit niciodată. A scăpat în noaptea aceea, singura care a scăpat, și era însărcinată. Ea mi-a crescut mama aici, iar apoi s-au mutat în oraș, unde ea l-a cunoscut pe tatăl meu. Tatăl meu nu a vrut-o, așa că atunci bunica i-a spus despre Suflarea Diavolului. Asta e noaptea în care m-a conceput.”

A fost prea mult. Toată noaptea până în acel moment a fost prea mult pentru ca ea să-și înfășoare capul.

Corvinei i s-a făcut rău nu doar cu noaptea, ci și cu povestea, gândindu-se la un bărbat într-o situație în care ea era ca femeie l-a forțat. A fost absolut dezgustător.

a continuat Jade, de parcă fericită că în sfârșit o scoate de pe umeri. Întotdeauna i-a plăcut să vorbească. „Din păcate, tatăl meu nu și-a amintit niciodată, iar mama a murit câțiva ani mai târziu. Atunci m-a primit bunica mea. M-a crescut, m-a învățat totul, mi-a spus totul despre ce făceau ea și bunicul meu.”

Mai multă putere i-a revenit Corvinei și a reușit să se întoarcă ușor, uitându-se la fata care fusese prima ei prietenă în acest nou loc, o fată în care avea încredere.

„Oh, nu te uita așa la mine”, a batjocorit Jade. „A fost atât de bine făcut. Nimeni nu a bănuit-o pe fetița plină de bule care a pierdut doi oameni apropiați. O astfel de tragedie”, i-a batjocorit vocea. „Am fost atât de convingător.”

"De ce?"

Jade se lăsă pe spate pe mâini și ridică privirea spre stele, părând eteric în lumina lunii. "De ce ce?"

„De ce să-l ucizi pe adevăratul Jade Prescott?” întrebă Corvina, din fericire, vocea ei mai stabilă.

Ea a ridicat din umeri. — Să vin la Verenmore, prostule. Fată proastă venise în oraș blamfând despre admiterea. Am dat-o în sus, am luat-o pe toată povestea ei de viață și am dus-o la vechea colibă pe care o avea bunica mea în pădure. Am vrut să văd locul care aparținea liniei mele de sânge.”

Inima Corvinei s-a oprit.

— Eşti un Deverell, şopti ea, bucăţile căzând la loc.

Jade zâmbi beatific. "Da, sunt. Mama mea a fost concepută într-o noapte ca asta. Bunica mea mi-a spus totul despre asta – sângele, sexul, sacrificiul. Au jucat atât de bine. Doamne, trebuie să fi fost o perioadă atât de distractivă."

Emoţia din vocea ei îi făcu greaţă pe Corvina.

Îşi amintea că Vad îi spunea povestea lui, dezgustul de pe chipul lui când îi transmisese evenimente similare. Poate că şi-a ucis bunicul din cauza asta. Şi fata asta, era... nebună. Nu exista un alt cuvânt pentru asta.

— *Dar nu eşti şi tu nebun?* şopti vocea insidioasă.

— *Ignoră-o, Vivi,* spuse Mo.

Corvina i-a luat cumva sfatul pe măsură ce lucrurile au început încet să capete sens. — Ai ars-o după ce ne-am dus în pădure şi am găsit coliba, nu-i aşa? Acum avea sens.

— A trebuit, şi-a clătinat Jade degetele de la picioare. „Nimeni nu mergea în pădure, aşa că nu a fost niciodată un risc. Şi apoi, datorită ţie, oamenii au devenit curioşi. Doamne, am încercat să te avertizez de atâtea ori. Nu puteam risca ca ea să fie identificată."

Corvina se uită la fată, cu o greutate moartă aşezându-i în stomac. — Ai avut ceva de-a face cu moartea lui Troy?

Jade îi aruncă o privire, cu ochii strălucind. „Desigur că am făcut-o. Troy era... suspicios de moartea Alissei. El a început să investigheze de ce se dusese pe acoperiş. Cineva i-a spus că ne-au văzut mergând împreună înainte să cobor singur. A început să se întrebe dacă aş fugi să-mi arunc oamenii din miros, şi am făcut-o. Mi-a plăcut foarte mult de el, dar nu am avut de ales."

Furia fierbinte pulsa în interiorul Corvinei, ochii îi ustură când îşi aminti de băiatul uimitor şi deştept care îşi pierduse viaţa din cauza răului unei singure femei.

— I-ai dat suflarea diavolului?

— Da, dădu din cap Jade. „Şi l-a dus pe acoperiş. Acesta chiar aici. I-a spus să plece imediat. Nimeni nu bănuia nimic."

Vântul şuiera peste acoperişul pe care se aflau, luând viteză, făcându-i să zboare părul lui Corvina.

— Am făcut-o, i-a spus Corvina fetei, cu furia năvălindu-i în vene. „Ştiam că nu s-ar fi sinucis. I-am spus la fel şi fratelui său."

Jade chicoti. „Dar nimeni nu poate dovedi nimic."

Ceea ce însemna că Corvina nu a fost menită să iasă vie din această conversaţie.

— Şi dispariţiile din ultimul secol? întrebă Corvina. „Tu sau bunica ta ai avut ceva de-a face cu asta?"

Jade clătină din cap. „Nu, cu adevărat nu am idee ce se întâmplă cu Black Ball. Nici bunica mea nu. Amândoi ne-am întrebat destul de multe despre asta."

— Deci n-ai avut nimic de-a face cu Roy să fie în lac în seara asta?

Jade părea nedumerit sub lumina lunii. „Roy? De ce i-aș face ceva lui Roy? Imi place de ea. E bine?"

Corvina a fost lovită de bici din cauza felului în care această fată a mărturisit că a ucis cu sânge rece într-un minut și că a fost îngrijorată de un prieten în următorul.

Fata asta urma să o omoare pe Corvina. Ea stia. Întinsă pe acel acoperiș, vorbind cu ea, Corvina simți că adevărul i se scufundă în oase.

„De ce să o ucizi pe Alissa?" a întrebat-o pe fată, cumpărând mai mult timp în timp ce încerca să găsească o modalitate de a scăpa de asta.

Membrele ei nici măcar nu s-au zvâcnit sub efectul medicamentului. Dacă nu ieșea, avea să devină o altă poveste la Verenmore, o altă moarte necunoscută.

Ochii lui Jade sclipiră, ceva s-a declanșat în spatele lor. — Exact de ce te omor, Corvina. Chiar dacă te-am iubit cu adevărat ca pe o soră la început."

Corvina se uită la fată, încercând să înțeleagă ce aveau ea și Alissa în comun. Răspunsul i-a venit la o înființare înfiorătoare.

— Vad, respiră ea.

Jade a zâmbit. „Vad."

Corvina clipi. "Dar de ce? Nu înțeleg."

— Curva s-a dus și s-a culcat cu el, spuse Jade, aplecându-se înainte. „El era al meu."

„El este... bunicul tău este același. E familia ta, se bâlbâi Corvina.

„Este al meu", a strigat fata deodată, făcându-i pe Corvina să tresare, ochii ei verzi devenind sălbatici, vântul tare în părul ei scurt. „Amândoi avem sânge Deverell în noi. Asta ne face puternici. El este diavolul acestui castel și eu sunt respirația diavolului. Împreună, am fi o forță de care trebuie să ne gândim. Am putea lăsa în urmă o moștenire copiilor noștri."

Vărsăturile i-au urcat până la fundul gurii, iar Corvina l-a înghițit. Această fată, oricine ar fi ea, era cu adevărat, profund bolnavă.

— *Și tu ești bolnav, Corvina,* spuse vocea insidioasă. — *Sau de ce aș fi aici?*

— *Concentrează-te pe fată, Vivi, îl* convinge Mo.

A fost mai greu de concentrat de data asta.

„Este atât de greșit", mormăi Corvina, toată ființa ei dezgustată. „Nu te-ar fi acceptat niciodată."

Jade a zâmbit un zâmbet care a înfrigurat-o până la oase. „Nu ar fi trebuit, Cor. Nu ar fi avut de ales. Mă va accepta după ce vei pleca."

Boala nu a mai putut fi stăpânită. Corvina se ridică într-o parte, cu stomacul gol, dar gâtul arzând, ideea, însăşi ideea ca Vad-ul ei să devină o victimă neputincioasă a înşelăciunii acestei fete, făcând ceva roşu să prindă viaţă în interiorul ei.

Nu Nu.

— *Omoară-o,* spuse vocea insidioasă.

— *Vivi, concentrează-te,* spuse Mo tare.

Doamne, amândoi trebuiau să tacă. Capul îi bătea cu putere.

Dacă avea să moară în seara asta, avea să ia fata asta cu ea. Nu exista o lume în care să o lase să trăiască şi să-şi facă iubitul un sclav. Nu.

„N-am fi ajuns niciodată la asta, Corvina", a oftat Jade, ridicându-se în cele din urmă, ştergându-şi fundul de praf. „Am încercat să te avertizez departe de el de atâtea ori. Tu. Doar. N-ar fi. Asculta. Ai mers înainte şi ai întins picioarele pentru el ca o târfă în tot castelul. Pur şi simplu nu am mai suportat."

S-a ridicat şi şi-a îndepărtat mâinile, făcând un cerc în jurul corpului neputincios al Corvinei. „Acum, o să sari de pe acoperiş şi el mă va găsi. Vom împărtăşi durerea de a te pierde şi îl voi ajuta să se vindece", seriozitatea de pe chipul ei a făcut-o cu adevărat pe Corvina să vrea să o omoare.

Trădarea a fost atât de profundă, a ei, a Troiei, a Alissei, a tuturor celor cu care intrase vreodată în contact.

Corvina a încercat să-şi dorească mâinile să se mişte, picioarele să se mişte, ca orice să se mişte, şi nu sa întâmplat nimic.

„Ce este acest medicament?" a întrebat-o pe fată.

„Nu ştiu exact compoziţia," Jade se îndreptă spre marginea acoperişului îngust, privind în jos, fata care minţise clar despre frica ei de înălţimi. „Bunica a spus că este nativ din Amazon. Cineva trebuie să fi plantat-o aici cu ani în urmă. Are scopolamină, din ce a spus ea, şi altceva. În funcţie de doză, voinţa ta este a mea. De exemplu, ţi-am spus să vii cu mine pe acoperiş şi ai făcut-o. Vă amintiţi?"

Corvina clătină din cap o dată, inima bătându-i în negru înainte să se trezească.

„Asta pentru că ţi-am spus să uiţi. Acum, am să-ţi spun să stai şi să mergi până la marginea acoperişului."

Corvina nu i-ar fi crezut posibil dacă muşchii ei nu s-ar fi relaxat brusc, trimiţând sentimente la nivelul membrelor ei. Ea s-a trezit în picioare chiar dacă se lupta cu tot ce era în ea. Corpul ei stătea drept, muşchii picioarelor ei îndemnând-o înainte, în timp ce creierul ei încerca să depăşească orice i se întâmpla.

„Rezişti", se auzi vocea surprinsă a lui Jade din spate. "Nu se poate asa ceva. De obicei, conştiinţa nu este în prim-plan atunci când medicamentul îşi face efectul."

O simţi pe Jade venind să stea în faţa ei în timp ce tremura de vântul puternic, cu mâinile strânse pe lângă ea.

Ochii verzi s-au uitat în ai ei şi, pentru prima dată în viaţa ei, Corvina s-a simţit cu adevărat îngrozită. Ea arăta cu adevărat rău în faţă. Monştrii erau reali şi nu trăiau în capul ei. Ceea ce exista pe lume era mai înfricoşător decât orice putea evoca mintea ei. O vedea pe una cu o faţă frumoasă, nevinovată şi o energie atât de înşelătoare încât îi păcălise instinctele. Şi trebuia să-l găsească pe Vad şi să-i spună că nu era rău, că adevăratul rău nu îl purta pe dinafară pentru ca lumea să-l vadă. Adevăratul rău era insidios.

Se apropia vremea ei pentru dansul cu moartea, iar Corvina nu voia. A trebuit să meargă să-şi mai vadă mama o dată. A trebuit să-şi ia un câine, o familie. Trebuia să-şi găsească finalul fericit cu Vad. Ea îşi dorea o viaţă cu el, chiar dacă era o viaţă riscantă pentru mintea ei. Voia să-l sărute în aer liber, fără să se teamă că va vedea cineva. Ea a vrut să călătorească cu el în locuri despre care a citit în cărţile ei. Îşi dorea sfârşitul ca în cărţile pe care le iubea. Şi-a dorit într-o zi să aibă un copil cu el. Ea a vrut totul.

Nu era pregătită să moară.

— *Dar moartea s-ar putea să fie gata pentru tine,* cântă vocea insidioasă.

— *Vei trăi, Vivi!* strigă Mo.

— *Ajută-mă, Mo, o* imploră ea pe singura voce care fusese tovarăşul ei constant de-a lungul anilor, fără să ştie dacă era real sau o iluzie a minţii ei, fără să-i pese pentru că asta îi dădea speranţă pentru o secundă.

— *Sunt chiar aici cu tine,* spuse el, oferindu-i singurul lucru pe care i-o dăduse, compania lui.

„Mergi până la margine, Corvina", îi ordonă Jade şi Corvina simţi că picioarele ei se mişcă fără voinţă, ducând-o până la marginea acoperişului. Şi ştia exact cum trebuie să se fi simţit Alissa şi Troy fiind îmbrăţişate de vânt, urmărind munţii întinşi şi pădurile nesfârşite gata să le întâmpine.

Părul îi zbura peste tot în timp ce privea toate locurile în care se găsise pe acest munte, locuri care o făcuseră să simtă prietenie pentru prima dată, pofta pentru prima dată în viaţa ei, transformându-se într-o dragoste profundă pentru care nu şi-a imaginat niciodată. ea însăşi, dar a sperat mereu. Dacă ea ar muri, şi părea probabil că va muri, uitându-se la acele locuri, simţind acea iubire în inima ei, luând acele amintiri despre el cu ea în viaţa de apoi, era felul în care voia să meargă - amintiri cu ochi argintii şi cuvinte şoptite şi sărutări tari şi păr cu dungi albe, amintiri despre posesiunea lui, pasiunea lui, dragostea lui pentru ea.

Ea a umblat pe aceste meleaguri ale răului şi le-a marcat cu dragoste. Şi după ce ea dispăruse, aveau să înflorească din nou.

Lacrimile îi curgeau pe față când se uita la ruinele unde fusese sărutată pentru prima dată.

— Ai ars pianul? a întrebat-o pe fată în liniște, corpul ei legănându-i când o rafală puternică de vânt o zguduia.

Jade se uită în jos la mâna ei, la inelul de pe deget. "Am fost supărat."

Ea și-a întins mâna pentru a o atinge și Corvina și-a prins încheietura cât a putut de strâns.

„Lasă-mi mâna", țipă Jade, încercând să se tragă înapoi și degetele Corvinei s-au flectat. Nu. Dacă i-ar fi lăsat să plece, ar distruge totul. Ea l-ar distruge pe Vad, l-ar transforma într-o coajă de bărbat. Ea nu putea lăsa să se întâmple asta.

„Nu te voi lăsa să strici o altă viață", i-a spus Corvina, strângându-și mâna, singura parte a corpului pe care părea să o mai controleze.

„Ce naiba faci, Corvina?!" a auzit vocea lui Ethan strigând de jos și a vrut să-l întrebe dacă Vad s-a întors bine, dacă l-ar putea vedea pentru ultima oară înainte de a trebui să plece.

strigă Jade din partea ei. „A înnebunit! Am găsit-o pe acoperiș și am încercat să o dobor. Nu mă lasă să plec!"

Nenorocitul de căţea imbecilă.

De sub ei urlă strigăte, strigă după Corvina să-l lase pe Jade, strigă să nu facă o nebunie, strigăte implorând-o să nu fie supărată.

Au crezut, au crezut cu adevărat, că ea este o nebună.

Ea ar fi râs dacă ar fi putut la ironie.

— *Nu este ironic,* spuse vocea insidioasă.

— *Nu o asculta,* răspunse Mo.

Haosul din interiorul ei avea să-i facă capul să explodeze.

Simți că altcineva calcă pe acoperișul care fusese încuiat.

„Frumosă fată", se auzi vocea adâncă, de pietriș, de undeva în spatele lor, iar ușurarea pură care curgea prin corpul ei, durerea nespusă la ceea ce urma să asista, aproape că o schilodeseră. Dacă corpul ei nu ar fi fost paralizat, ar fi căzut în genunchi ușurată. Voia să se întoarcă, să alerge în brațele lui și să nu-l lase niciodată să plece, dar trupul ei a rămas înghețat.

Ea a început să plângă.

— Nu te apropia, Vad, strigă ea printre lacrimi. „Are un fel de drog hipnotic. Nu vă apropiați."

Nici măcar nu i s-a adresat.

„Oh, vrei să scapi de ea? Pentru noi?" îi auzi vocea apropiindu-se şi inima începu să-i bată cu putere. Trebuia să-l oprească.

— *Nici măcar nu vorbeşte cu tine,* spuse vocea insidioasă. — *Se uită la ea. Nu-i pasă.*

'Este o minciună!' strigă Mo, iar capul începu să o doară de parcă cineva i-ar fi lovit craniul din interior.

Corvina simţi strânsoarea lui Jade părăsindu-i braţul în timp ce se întoarse spre bărbatul din spatele ei. „Vad. Ştii?"

Vocea lui era seducatoare. Corvina cunoştea bine tonul.

— Desigur, ştiu, fată proastă, chicoti el, cu vocea apropiindu-se. „Ştiu tot ce se întâmplă în Verenmore, nu-i aşa? Şi sunt atât de mândru de tine. Eşti un adevărat Deverell," mândria din vocea lui o făcu să se încleştеze stomacul.

— *Nu te-a iubit niciodată, Corvina,* se bucură vocea insidioasă. — *Acum îţi arată adevăratele culori.*

— *Ştii că nu este adevărat, Vivi, i-* a amintit Mo, dus-întors constant făcând-o să geme în timp ce încerca să se concentreze pe vocile reale din afara capului ei.

Vad încă vorbea cu prefacerea-Jade, vocea lui apropiindu-se. „Ştii fiorul uciderii, nu-i aşa, iubito? Sângele, sexul, marele. Este incomparabil."

— Da, respiră Jade lângă ea. „Ştiam că mă vei înţelege."

— Lasă-i mâna, Corvina, îi porunci el pe acel ton familiar pe care-l cunoştea în oase, adresându-se pentru prima dată.

Corvina îşi simţi respiraţia zdruncinată, corpul ei având nevoie să-l vadă, dar incapabil să se mişte, prima sămânţă a îndoielii ii intră în minte.

— *O vrea,* râse cel insidios. — *Doar te-a folosit pentru o vreme. Are dreptate, el este bolnav ca ea. Probabil că vrea doar să-i dai drumul ca să te poată împinge singur.*

— *Vivi, nu asculta prostiile alea,* a înjurat Mo pentru prima dată în amintirea ei, vocea lui venind chiar peste cea insidioasă, mai tare. — *El ar ucide pentru tine, niciodată pentru tine. Îţi aminteşti ce am decis? Avem încredere în el. Ai încredere în el.'*

Ambele voci vorbeau una peste alta, iar Corvina a strigat la durerea din spatele ochilor ei, trupul tremurând de nevoia de a se prăbuşi.

Dând cumva un sens la toate, în ciuda fiecărui cuvânt care ieşea din gura lui şi a vocilor care ţipau în capul ei, Corvina şi-a pus încrederea în el şi a renunţat la singura siguranţă pe care o avea.

Îl simţi în spatele ei, mâna lui în periferia ei venind să cuprindă tandru faţa lui Jade. „Ai făcut totul pentru mine?"

Jade dădu din cap, cu respiraţia întreruptă. "Aparţinem unul celuilalt. Tu şi cu mine, suntem potrivirea perfectă."

Vad chicoti lângă ea. "Da suntem. Ne place să aruncăm oamenii jos, nu-i așa? Strânsoarea lui pe fața ei se strânse. „Cum anulați efectul medicamentului?”

Fata i-a dat seama. Ea a început să râdă maniac, încercând să scape din strânsoarea maxilarului ei, dar incapabil. „Oh, Vad. Vrei să mă arunci jos, nu-i așa? Nu va funcționa. Verenmore este în sângele meu. Voi fi mereu aici, în aceste ziduri.”

Se aplecă mai aproape de ea, cu vocea tare. „Cum anulezi efectele medicamentului, hmm?”

Corvina auzi chicotitul lui Jade, cu corpul complet înghețat.

"Tu nu. Ea va fi mica ta jucărie cu care vrei să faci. Fă-o să cerșească, fă-o să se târască, își pocni Jade buzele. "Voi privi."

— *El poate să-ți facă orice acum,* spuse vocea insidioasă exact când Mo îl mustra să tacă.

„Uită-te din iad”, îl auzi pe Vad spunând, chiar înainte să-i dea drumul.

Corvina a privit, șocată înghețată, cum rochia roz plutea în jurul corpului fetei în timp ce aceasta cădea, râsul ei răsunând în vânt cu strigătele de jos până când s-a împroșcat pe pământ, cu ochii uitându-se la ea, cu gura lipită de un râs nebun. , sângele curgându-i în jurul capului ca un halou demonic, înmuiându-se în rochia ei roz.

O umbră s-a mișcat în jurul mulțimii și deodată, mai multe voci au început să țipe la ea în capul ei, toate deodată.

— *Nu voi pleca niciodată.*

— *Mă bucur că a murit.*

Spune-i fratelui meu că nu m-am sinucis.

— *Dă vestea familiei mele.*

'Poti sa ne auzi?'

— *Sari, sari, sari.*

— *De ce ești în viață?*

— *Nu-i asculta!*

— Sari și termină cu asta, Corvina. Știi că vrei. Nu e nimic pentru tine aici.

Corvina a țipat la presiunea din craniu, din ochi, din urechi, din nas, dinții, totul o durea în timp ce corpul ei începea să tremure, incapabil să suporte prea multă stimulare mentală, vocea ei trosnind în timp ce durerea din cap îi pătrundea prin fiecare. centimetru din corpul ei care pur și simplu nu se putea mișca. Lacrimile și transpirația îi curgeau pe față în timp ce scâncea, legănându-se pe marginea acoperișului.

Simți că începe să se încline înainte și închise ochii.

Un braț s-a înfășurat în jurul taliei ei, trăgând-o pe spate de la margine, cu corpul înțepenit și dureros.

— De ce a trebuit să vină?

Spune-i mamei că nu vreau să merg.

— Pleacă de pe acoperiș.

— Mori dracului.

"Uită-te la mine!" comanda profundă a rupt zgomotul. L-a simțit întorcând-o, mâinile lui cuprinzându-i fața și înclinându-i capul, vocea lui tăind toate cele din capul ei. „Corvina, dă-mi acei ochi. Hai, iubito."

— Lasă-l în urmă.

'Sari jos.'

— Acesta este singurul final.

Ochii ei au început să se închidă.

„Nu, nu, uită-te la mine. Rămâi cu mine, îi ordonă vocea profundă, de pietriș, cu un punct de panică, spre deosebire de ea. Ea nu voia ca el să intre în panică. Doar că urma să doarmă și să-și închidă totul în corp – pielea ei care transpira prea mult, creierul care pur și simplu nu tăcea, inima care bătea prea repede, prea tare, corpul care părea să tremure. în afara controlului ei.

Totul a durut.

„Corvina!” teroarea din tonul lui a ajuns undeva în adâncul ei, unde era încă capabilă de un ultim gând rațional. Cumva, ea s-a luptat cu totul în interiorul ei și și-a deschis ochii pentru o fracțiune de secundă pentru a se uita la el, doar ca să-l ia pentru o ultimă dată, cu ochii închiși cu acele argintii frumoase.

„Vocile nu se vor opri”, reuși ea să șoptească cumva.

A devenit conștientă că el o ridică în brațe în timp ce începu să murmură lucruri pe care nici măcar nu le înțelegea, ochii i se lăsau în gol, vocile din capul ei preluând în sfârșit controlul.

Așa s-a simțit *Danse Macabre .*

OceanofPDF.com

Capitolul 29

Vad

O viaţă fără vrăjitoarea lui cu ochi violeti era cel mai înfricoşător lucru pe care şi-l putea imagina Vad, o posibilitate care devenise prea reală în fracţiunea de secundă în care se răsturnase asupra turnului.

Îşi iubea melancolia până când ea îl atinsese cu magia ei – cu privirea ei timidă care devenea mai îndrăzneaţă pe măsură ce se deschidea faţă de el, cu felul în care îi accepta părţile întunecate şi le umplea cu stelele ei, cu tandreţea din interiorul ei care cumva. i-a liniştit întotdeauna marginile zimţate.

Şi acum nu-şi putea imagina să se întoarcă din nou la melancolie, să fie o noapte fără sfârşit fără stele, să fie un munte singuratic fără un castel în vârf.

Nu credea în nimic dincolo de ceea ce putea vedea, dar fusese ceva la lucru dincolo de înţelegerea lui care îl împins la ea. Pentru că care erau şansele ca în ziua în care orbul bătrânul Zelda îl apucase de braţ să fi fost ziua în care s-a născut această fată. Nu credea în lucruri, dar trăia efectul lor. Acelaşi lucru îl determinase să-l caute pe Fury şi să-l găsească pe schizofrenic paranoic cu ochi violet, cu demenţă, la Institut. Fusese acelaşi lucru care îl făcuse să se oprească şi să arunce o privire spre stânga holului unde o văzuse pentru prima dată.

Vad stătea pe acelaşi hol, cu coatele pe genunchi, cu ochii pe uşa prin care o duseseră.

Fusese în tunel când acelaşi lucru indefinibil îl îndemnase să se întoarcă la castel. Fugise, urmat de un instinct pe care nici măcar nu-l înţelegea, pe acoperişul unde deja muriseră doi tineri.

Ştergându-şi o mână pe faţă, se uită la ceas, încercând să se concentreze asupra altceva decât asupra terorii adânci în oase pe care o simţise când ea începuse să se leagăne aproape de margine, cu ochii ei frumoşi strălucindu-se, pierduţi într-un loc. el nu putea pleca, trupul ei prinzându-i în braţe. El o dusese în camera medicală unde medicul rezident îi dăduse un sedativ sigur, în timp ce Ajax chemase elicopterul de urgenţă, permiţându-i lui Vad să o aducă pe Corvina la Institutul unde avea să primească ajutorul de care avea nevoie. Nu o minţise când a spus că va muta munţii pentru a se asigura că e bine. Dar Doamne, el ura să-i datoreze nenorocitului.

"Domnul. Deverell", omul mic pe care l-a identificat acum drept faimosul doctor Detta a venit spre el. Vad se ridică imediat în picioare, cu pieptul strâns. Avea nevoie ca ea să fie bine. Chiar avea nevoie ca ea să fie bine.

„Hai să vorbim în biroul meu”, celălalt bărbat a arătat o uşă laterală, iar Vad l-a urmat în tăcere, luând loc în timp ce doctorul punea câteva scanări ale creierului pe o tablă cu lumină de fundal înainte de a se aşeza.

— Trebuie să înţeleg relaţia dumneavoastră cu ea înainte de a putea vorbi cu dumneavoastră, domnule Deverell, spuse doctorul pe tonul lui sumbru.

Lui Vad nu-i plăcea tonul. „O să mă căsătoresc cu ea într-o zi”, a spus el. El i-ar fi pus un inel pe deget cu săptămâni în urmă dacă nu ar fi ştiut că va intra în panică. Avea nevoie de spaţiu pentru a creşte şi a-şi găsi propriul loc în relaţie şi în mintea ei, altfel ar regreta.

— Asta-i bine, se relaxă dr. Detta. „Corvina este un caz foarte unic, domnule Deverell. Doar educaţia ei face din ea unul dintre cele mai diferite cazuri pe care le-am văzut în cariera mea de patruzeci de ani.”

"Ce vrei să spui?" Vad era bucuros că în sfârşit avea această conversaţie cu doctorul, deşi nu circumstanţele din jurul ei. Citirea dosarului ei a fost un lucru. Ascultarea analizelor doctorului ei era ceva de care avea nevoie dacă aveau vreo şansă de viitor.

„Dacă m-ai fi întrebat în urmă cu câţiva ani dacă un schizofrenic paranoic poate creşte singur un copil fără să-i afecteze psihicul, aş fi spus că nu”, a început medicul. „Dar Celeste Clemm nu numai că a crescut-o singură pe Corvina, ci a fost suficient de raţională pentru a-şi câştiga existenţa, pentru a o şcola acasă, pentru a o învăţa tot ce avea nevoie pentru a fi autosuficientă, în acelaşi timp confruntându-se cu propria ei afecţiune nediagnosticată. Este unul dintre cele mai extraordinare lucruri pe care le-am auzit. Dar apoi, instinctul matern a fost întotdeauna ceva puţin studiat. Este un caz foarte complex.”

Vad dădu din cap, dorind doctorului să continue, dorindu-l să ajungă la punctul nenorocit şi să-i spună că e bine.

„Corvina este perfect deocamdată”, a spus dr. Detta, trimiţând aer înapoi în plămânii lui Vad. Menghina din jurul pieptului i s-a slăbit uşor, maxilarul i s-a strâns.

— E bine, a răsuflat el uşurat.

„Da, dar s-ar putea să nu mai fie în viitor”, i-a spus doctorul. „Cu ambii ei părinţi schizofrenici, ea are şanse mult mai mari în viitor. Îngrijorarea mea este în principal să înţeleg cum a afectat-o acest medicament necunoscut, dacă halucinaţiile auditive de pe acoperiş au fost induse de acesta şi dacă i-ar putea declanşa psihoza. Există prea multe variabile în jurul ei pentru moment.”

La dracu.

„Am pus-o într-o comă indusă medical”, a continuat Dr. Detta când Vad a rămas tăcut. „Acum eliminăm drogurile din sistemul ei. Când se trezeşte, aş dori să o monitorizez timp de o lună, doar ca să fiu precaută.”

O luna.

Îl privi pe doctor în ochi. „Voi sta cu ea.”

Bătrânul a zâmbit. „De obicei, nu există nicio prevedere pentru asta, dar cred că prezența ta ar fi un lucru pozitiv pentru mintea ei. Scanările creierului ei sunt complet bune și din punct de vedere fiziologic, este sănătoasă.”

— Atunci de ce a auzit mai multe voci la Verenmore? Vad își înclină capul, având nevoie să înțeleagă ce se întâmplase cu ea. — Și incidentul din oglindă?

Dr. Detta se uită la el din spatele ochelarilor. — Nu știu ce să vă spun, domnule Deverell. Mintea umană este extrem de complexă. Ar fi putut pur și simplu să capteze indicii subconștient care se manifestau atunci când sunt declanșate de ceva. Prietena ei ar fi putut să-i strecoare doze mici de medicament fără știrea ei. Sau poate chiar a auzit fantome. Cine știe? Nu avem răspunsuri dificile și probabil că nu vom avea niciodată. Ți-aș număra câștigurile și aș lăsa trecutul să se odihnească pentru moment.”

— Dar nu se poate întoarce acolo acum, nu-i așa?

A scuturat din cap. "Nu acum. Mintea ei trebuie să se vindece de orice traumă pe care le-a îndurat și să devină mai puternică mai întâi.”

Vad se uită la scanările creierului de pe tablă, uitându-se la capul ei fără să înțeleagă. „Ce zici de Mo?”

Doctorul a făcut semn cu o mână. „Cred că creierul ei a inventat când era copil pentru a înlocui un părinte care era mort și unul care nu era acolo mental. Din conturile ei, probabil că Mo va fi alături de ea pentru tot restul vieții și nu cred că este dăunător. Și încă ceva, domnule Deverell.”

Vad se întoarse din nou către doctor, acordându-i atenția.

„Dacă vrei să ai un viitor sănătos cu ea, trebuie să fii atent la orice semne de retragere sau comportament neobișnuit din partea ei”, i-a spus dr. Detta ceva ce și-a spus deja. „Orice ciudat, adu-o aici ca să o putem trata mai devreme.”

Vad se ridică și îi strânse mâna doctorului. "Mulțumesc."

Dr. Detta a zâmbit. „Este o fată foarte specială, domnule Deverell. Ești un om norocos.”

Nu știa el.

Vad a ieșit din cameră și s-a dus la capătul holului, privind la soare și la peisajul orașului.

Verenmore fusese casa lui de atâția ani, visul, ambiția, pasiunea lui de atâta timp. Trebuia să aleagă între a se întoarce în locul pe care îl iubea și să piardă pe fata care a suflat magie în viața lui sau să rămână cu ea și să piardă locul care îl conduse atât de mult timp.

A stat mult timp în picioare, contemplând, încercând să-și imagineze viitorul fără amândouă.

Mai degrabă îi era dor de Veren mai mult decât de ea.

Şi la naiba dacă nu i-ar fi dor de Verenmore.

Scoţându-şi telefonul, unul pe care l-a păstrat, dar pe care nu l-a folosit la castel, şi-a sunat contabilul pentru a-şi stabili finanţele, apoi a sunat la Consiliu, anunţându-i că nu se va întoarce, ordonându-le să ardă nenorocitul ăla. copac.

Apoi s-a dus în camera în care doarme iubirea vieţii lui, privind-o luptându-se în capul ei, lupte pe care nu le-ar putea lupta pentru ea. Unii, cioara lui moale a trebuit să lupte pentru ea însăşi, în timp ce el stătea lângă ea, anunţându-i că nu va mai fi niciodată singură.

OceanofPDF.com

CUM S-A sfârşit...

Vad

Au ţinut-o şase luni.

Dar nu au lăsat-o să-şi vadă mama în acelaşi Institut, doar în caz că ar fi avut un efect negativ asupra recuperării ei.

Nu până acum.

Vad stătea lângă ea în camera sterilă, tăcută, în timp ce se uita la mama ei cu speranţă în ochi.

Celeste Clemm se uită înapoi în gol.

Vad şi-a amintit că a întâlnit-o cu ani în urmă, în căutarea lui pentru ochi violet despre care nici măcar nu ştia că ar putea exista. Fusese năucită atunci, pierdută în mintea ei, dar îi vorbise despre fiica ei, momente trecătoare în care dragostea strălucise atât de puternic din ochii ei, încât făcuse ceva rece în interiorul lui Vad cald.

Era mai rău acum.

— Mamă, Corvina îi aruncă un zâmbet tremurător, ţinându-şi mâna peste masa din sala de şedinţe. „Îţi aminteşti de Vad, nu? A venit să te vadă cu ceva timp în urmă."

Mama ei nu a răspuns, schizofrenia şi demenţa recentă au ţinut-o pierdută în capul ei. Vad ştia că aceasta era una dintre cele mai mari temeri ale Corvinei, că va ajunge ca mama ei şi nu-l va mai recunoaşte într-o zi.

Era suficient de realist încât să admită că se putea întâmpla. De asemenea, ştia că, dacă ea prezenta simptome suficiente pentru a-i îngrijora pe medici, el va muta munţii pentru a-i obţine ajutorul şi sprijinul de care ar avea nevoie, ceva ce mama ei nu a primit niciodată. Şi dacă într-o zi, ea l-a uitat cu adevărat, el ar rămâne muntele ei şi ar ţine-o să înflorească cu tot ce simţea pentru ea. Ea era a lui, pentru acum şi pentru viaţă, şi dacă a existat o viaţă de apoi, poate şi în asta.

Cel puţin deocamdată, medicul ei nu era îngrijorat. Încă o mai auzi uneori pe Mo, dar era rar. Timpul petrecut la Verenmore îi declanşase subconştientul din anumite motive. Sau poate că nu fusese deloc subconştientul ei. Poate că era puţin de altă lume, aşa cum fusese Old Zelda. Nu ştia şi, sincer, nu-i păsa. Pentru un băiat căruia nu i-a fost niciodată nimic, Verenmore fusese totul pentru el de zeci de ani. Faptul că o lăsase în urmă pentru ea îi spunea mai multe despre sentimentele lui decât orice altceva. Ea era mai importantă.

— Mamă, se ridică Corvina, mergând lângă mama ei, coborându-se pe coapse, două generaţii de femei frumoase, cu păr de corb şi ochi violeti, uitându-se una la cealaltă. „Vad şi cu mine suntem împreună acum. Am venit să te vedem de ziua mea."

Mama ei se uită spre el, ceva poate pătrunzând în mintea ei.

Vad a lăsat-o să pară plină de el. Respectul pe care l-a avut pentru Celeste Clemm a fost extraordinar. Cum şi-a luptat cu familia pentru a-şi naşte copilul, şi-a pierdut dragostea în cel mai teribil mod şi a crescut totuşi o fiică atât de plină de dragoste, inimă şi bunătate, în timp ce lupta cu propria ei minte a fost o ispravă doar pentru cei mai iubitoare şi curajoase. femeia ar fi putut realiza. Iar Celeste poate să fi cedat vocilor din capul ei, dar dragostea ei pentru fiica ei încă îi lega inima pe undeva.

„Ziua de naştere", mormăi ea, iar zâmbetul care despica chipul lui Corvina a meritat toată şederea la nenorocitul de Institut.

„Da, mamă," Corvina şi-a prins mâinile, cu ochii ei violeti plini de dragoste. "Este ziua mea."

Celeste continua să se holbeze la el. "Băiat. Găsite."

— Da, Celeste, spuse în cele din urmă Vad, adresându-se mamei ei. „Sunt acelaşi băiat care te-a întrebat despre ea cu ani în urmă."

"Băiat. Sigur."

Vad se aplecă înainte, cuvintele lui fiind o promisiune pe care el spera să ajungă la ea şi să-i dea un pic de linişte. „Da, o voi ţine în siguranţă. Poţi sta liniştit acum."

Mama ei se uită la Corvina, luându-şi o şuviţă din păr.

"Corb."

Corvina a început să plângă, iar emoţia i-a înecat gâtul lui Vad, bogăţia conexiunii şi a dragostei dintre cei doi atât de palpabile în cameră încât o simţea pulsand pe pielea lui. Cu toate acestea, Celeste Clemm şi-a iubit fiica mai mult decât văzuse vreodată pe cineva să-şi iubească copilul.

„Te iubesc, mamă", se sufocă Corvina, aruncându-şi braţele în jurul gâtului mamei ei. "Te iubesc atat de mult."

Celeste şi-a înfăşurat cu tentativă fiica cu braţele, ochii ei violeti apropiindu-se de Vad. „Raven", a spus ea din nou, chiar înainte ca ochii să-i dea năuci şi să verifice.

În cele din urmă, Corvina îi dădu drumul, ştergându-şi obrajii şi veni spre el. „Acum plecăm, mamă. Am să vin să te văd în curând."

Celeste a rămas nevăzută.

Vad o strânse pe Corvina în braţe şi o conduse afară pe coridor, afară, vremea furtunoasă.

— Crezi că ar trebui să aşteptăm să treacă furtuna înainte să plecăm? întrebă ea, cu ochii uşor roşii şi umflaţi.

Vad o trase mai aproape. "Cateva ore."

Ea dădu din cap, buzele tremurând, ochii ei violet strălucitori apropiindu-se de el. „Nu vreau să te uit”, şopti ea, strângându-i jacheta. „Nu vreau să te las în pace, nu aşa.”

Dragostea pentru această femeie, această femeie uşoară şi mică, care îl atinsese cu ochii şi respirase magie în lumea lui, se umfla în el, plină, debordând. Îi lipi un sărut pe gura ei tremurândă, apoi îi sărută inelul drăguţ pe nas, care era unul dintre lucrurile lui preferate, o piesă de argint pe ea.

— Vrăjitoare mică, o sărută el încet. „Mă vei părăsi când rădăcinile trandafirilor pe mormântul tău…”

„Lasă rădăcinile trandafirilor pe ale tale”, a completat ea, auzind-o de mai multe ori de-a lungul lunilor, respirând adânc.

"Cine sunt?" a îndemnat el, ştiind că asta înainte şi înapoi îi liniştea mereu mintea când se speria.

— Diavolul meu, murmură ea.

"Şi?"

„Nebunia mea.”

"Şi?"

„Muntele meu.”

„Fătă bună”, i-a dat laudele pe care ştia că o iubeşte şi i-a privit obrajii înroşindu-se.

Ea s-a împins în vârful picioarelor, sărutându-l încet cu rujul ei de prune, făcând un curs de amuzament prin el. Nu a înţeles niciodată fascinaţia ei de a-şi potrivi buzele cu hainele ei în fiecare zi, dar îi plăcea să guste, fiecare fiind o surpriză.

„Ce vom face acum?” întrebă ea, cu ochii ei violet hipnotici. Ea avea vrăjitorie în acei ochi, iar el a fost vrăjit, încântat, plecat.

„Trăieşte”, i-a răspuns el, ducând-o într-o lume care nu semăna deloc cu cea de care se îndrăgostiseră.

OceanofPDF.com

...SAU A FACUT?

Corvina

„Ochii pe mine”, i-a poruncit el şi Corvina gemu, întorcându-şi capul pentru a-i surprinde privirea argintie în timp ce el o împinge din spate, cu spatele lipit de ea pe pat, legănându-se încet în ea dis-de-dimineaţă înainte de a fi nevoit să facă asta. scoate-l pe Count, husky-ul lor în vârstă de doi ani.

Se aflau în casa lor de iarnă din munţii înzăpeziţi, o cabană mare pe un teren care aparţinea liniei familiei Deverell, nu prea departe de locul de care s-au îndrăgostit, deşi nu mai fuseseră niciodată acolo.

Trecuseră cinci ani de la acea noapte fatidică, cinci ani de la acel Black Ball. Fusese un alt Black Ball săptămâna trecută şi ea a aflat că, pentru prima dată într-un secol, nimeni nu dispăruse. Poate ar face cineva data viitoare. Poate nu. Ea nu ştia.

Vad o luase de acolo şi nu se uitase niciodată înapoi, nu o făcuse niciodată să simtă că nu îi lipsea o mare parte din el însuşi. Acel castel era al lui, acel munte era al lui şi, deşi era încă activ în Consiliul Universităţii şi se ţinea la curent cu ce sa întâmplat acolo, nu a abordat niciodată subiectul întoarcerii la ea. A fost cel mai altruist lucru pe care l-ar fi putut face cineva vreodată pentru ea, să sacrifice ceva atât de preţios atât de mult timp.

Corvina se uită în jos la mâna ei pe pernă, la inelele care îi împodobeau acum degetul, acel ametist frumos pe care i-l dăruise cu ani în urmă, în ruine, aşezat sub o bandă simplă de platină cu „niciodată” gravat pe interior.

„La mulţi ani, doamnă Clemm-Deverell”, îi murmură el în timp ce ea se strângea în jurul lui, trupul ei fiind instrumentul la fel cum fusese în toţi aceşti ani.

„Îmi place când spui asta”, a zâmbit ea, simţindu-i buzele pe umărul ei.

„Da?”

Ea a dat din cap.

„Am un dar pentru tine”, i-a spus el, împingându-se încet şi adânc în ea, trupurile lor lângă şi pasul negrabă.

„Dacă este cadoul din mine, sunt foarte încântată”, a rânjit ea obraznic, auzind chicotul lui moale lângă urechea ei.

„Are legătură cu asta”, i-a spus el, întorcând-o pe spate şi coborând deasupra în timp ce îşi înfăşura membrele în jurul lui.

„Am inversat vasectomia.”

Corvina îşi simţi ochii mari când trupul ei îngheţa.

Vorbiseră într-o zi despre copii, amândoi temându-se de ce fel de gene vor transmite, dacă ar merita. Le-a durat mult, mult timp pentru ei şi pentru parenting Count să-şi dea seama că îşi doreau o familie, o familie mare, ceva ce amândoi nu au avut niciodată.

Corvina îl trase mai aproape, sărutându-l încet. "Mulţumesc."

Copilul lor de blană a lătrat din afara uşii lor, implorând tatăl său să-l scoată afară.

Corvina râse. „Ar fi bine să închei asta repede sau îţi va găsi pantoful ca data trecută."

Asta l-a făcut să se mişte, râsul ei murind pe măsură ce senzaţiile au luat stăpânire, soţul ei de trei ani oferindu-i plăcere exact aşa cum o făcuse într-o noapte ploioasă pe un munte întunecat.

**

Contele dormea, câinele leneş. Corvina habar nu avea când l-au adoptat că activitatea lui preferată ar fi să-l găsească pe cel mai apropiat părinte şi să adoarmă. După cum era de aşteptat, când Corvina a intrat în biroul lui mai târziu în acea după-amiază, inima i s-a încălzit văzându-şi bărbatul cu ochelari citind una dintre lucrările elevului său pentru a nota şi câinele lor întins pe burtă la picioarele lui Vad.

Viaţa pe care o trăia era una pe care n-ar fi crezut-o niciodată posibilă pentru ea însăşi. Fusese visul ei – un bărbat care o iubea, un câine care o adora, o pasiune care îi ocupa timpul şi posibilitatea de a avea copii într-o zi. Îşi trăia visul şi în unele zile, spre amuzamentul lui Vad, a plâns să adoarmă din cauza cât de frumos era şi cât de speriată i-a fost că o vor pierde. El a rămas muntele ei în acele vremuri.

După incidentul turnului, Corvina hotărâse să-şi renunţe la studii şi, în schimb, să-şi petreacă timpul la Institut recuperându-se, citind şi studiind ceea ce îi place fără nicio programă academică. După ce s-a mutat, a deschis o mică afacere care producea lumânări, făcea bijuterii unice şi făcea lecturi de tarot online. Vad îi susţinuse extrem de mult asta, spunându-i să facă ceea ce îi aducea pace şi plăcere, deoarece se alăturase ca profesor asociat la universitatea locală, pasiunea lui predând mereu.

Corvina fusese mulţumită de toate acestea, nu aspiră niciodată la mai mult, până în urmă cu doi ani. Fuseseră ninsori în acea iarnă şi, pentru prima dată după mult timp, ea deschise jurnalele pe care le scrisese în Verenmore şi le citise pe toate, ceva ca dorul de a-şi găsi inima.

Ea se trezise în pat în timp ce el dormea, luându-şi laptopul şi deschizând un document alb, revărsându-se pe pagini, toate emoţiile ei şi toate întrebările la care nu primise niciun răspuns la ieşirea zburând din degetele ei. Nu a aflat niciodată ce sa întâmplat cu Roy în

acea noapte, nu a aflat niciodată cine fusese băiatul din bibliotecă, nu a aflat niciodată ce s-a întâmplat de fapt pe Black Ball, atâtea lucruri fără răspuns.

Ea vărsase totul într-o carte de o sută de mii de cuvinte.

Corvina a luat de pe biroul lui coperta cartonată a cărţii, una pe care o ţinea mereu acolo pentru cât de mândru era de ea, şi s-a uitat la ea.

Gothikana de CV Deverell

O poveste fictivă de dragoste gotică bazată pe perioada petrecută la universitate între un profesor carismatic şi studentul său bântuit şi un mister care a străbătut castelul în care a fost plasat.

— Tipul de la Tenebrae Times m-a sunat din nou azi, cerându-mi un interviu cu tine, spuse Vad ironic, aruncându-i o privire care a înfierbântat-o şi a deranjat-o. Devenise mai carismatic abia în ultimii cinci ani, părul plin de un gri prematur, fruntea încreţită cu încă două linii, energia lui vibrând cu mai multă gravitate pe care ea o găsi absolut palpitant.

Corvina lăsă cartea jos şi se duse la el, căzând lateral în poală, scărpinând capul Contelui în timp ce acesta îl ridică de ceva dragoste.

„De aceea le ofer tot contactul tău", a glumit ea, fluturând spre el plicul din mână. „Ai un mod de a spune nu oamenilor."

El îi aruncă un zâmbet uşor. "Ce-i asta?" dădu din cap spre plic.

„Acesta, dragă soţ", l-a scăpat ea în palmă, „este cadoul meu pentru tine".

Şi-a scos ochelarii, dându-i acei ochi argintii goi care făceau să se încleşteze totul în trupul ei dintr-o singură privire şi i-a rupt.

I-a luat o clipă să vadă ce era. Maxilarul i s-a încleştat.

„Explică", îi porunci el, iar ea trase adânc aer în piept, emoţia şi nervozitatea făcând-o să se zvârcolească. O linişti cu o palmă mare.

— Am vorbit ieri cu doctorul Detta, îi spuse ea în timp ce scotea hârtiile.

„Corvina," oftă el, ridicând privirea spre ea, iar ea putea să vadă nevoia din ochii lui chiar dacă încerca să reziste.

— Vă iubesc, domnule Deverell. Şi te iubesc pentru că ai sacrificat ceea ce ai făcut pentru mine, îi şopti ea pe buzele lui. „Dar a trecut prea mult timp. Am fost bun. Ai fost bun. Am fost buni."

"Dar-"

Ea îi apăsă un deget pe buzele lui. „Aceasta este moştenirea copiilor pe care îi vom avea. Vreau să-i cresc acolo şi să le arăt frumuseţea."

— Există şi întuneric, Corvina.

— E timpul să mergem acasă, Vad, şi-a frecat degetul mare peste maxilarul lui. „Oricât de întunecat poate fi, acolo ne-am găsit amândoi. O putem face mai bună.”

El îi aruncă o privire aprigă, braţul lui strângându-se în jurul ei, biletele căzându-i în poală în timp ce o săruta cu putere. Corvina zâmbi lângă gura lui.

Castelul de pe munte îi aştepta.

Mâine se vor întoarce la Verenmore din nou.

**

Sfârşitul, deocamdată

**

Sper că ţi-a plăcut călătoria la Verenmore. Aş fi foarte recunoscător dacă ţi-ai putea dedica o secundă pentru a lăsa o recenzie înainte de a trece la următoarea ta aventură de carte. Mulţumesc!

OceanofPDF.com

Mulțumiri

Gothikana este foarte diferită de tot ce am scris până acum, dar este și povestea cea mai adevărată pentru inima mea. Oamenii nu știu asta, dar am studiat câțiva ani la un internat de la munte. Era frumos, eteric și vechi, iar când am plecat, am plecat cu întrebări la care nu am găsit niciodată răspunsuri. Este posibil acolo unde sămânța pentru Gothikana a prins rădăcini în subconștientul meu, fără să îmi dau seama.

Multe dintre peisajele, experiențele și regulile din Verenmore au fost inspirate din propriile mele experiențe. De exemplu, când m-am mutat în camera mea, mi s-a spus că fata care fusese pe patul meu anterior a murit și zvonurile că ea bântuia clădirea. Au fost anumite lucruri pe care le-am experimentat în timpul meu acolo, care au sfidat explicația și, într-un fel, scrisul Gothikana mi-a dat o oarecare închidere și acceptare la o mulțime de întrebări deschise. Uneori, nu toate întrebările au răspunsuri, iar dacă au, nu le găsim întotdeauna. Și trebuie să învățăm să trăim cu asta.

Vreau să mulțumesc câtorva oameni pentru că m-au adus într-un loc în care această poveste ar putea fi scrisă așa cum trebuia.

În primul rând, părinților mei. Tu ești soarele meu ori de câte ori lumea mea se înclină pe axa ei – plină de căldură, constantă și luminând întunericul din sufletul meu. Abundența iubirii tale necondiționate este motivul pentru care nu am renunțat la mine în urmă cu mult timp și pentru care continui să nu renunț. Îți mulțumesc că mi-ai spus că aș fi mereu copilul tău, indiferent de ce, pentru că ești în colțul meu, indiferent de ce. Te iubesc.

În al doilea rând, prietenilor mei, care locuiesc departe de mine, dar rămân în inima mea, care știu cât de ciudat pot fi și oricum mă iubesc, mai ales când dispar zile întregi fără un cuvânt. Vă mulțumesc că sunteți poporul meu de ani de zile, oamenii pe care îi pot suna după zile în miezul nopții pentru a vorbi despre cele mai aleatorii rahaturi și parcă nu ne-am oprit niciodată. Îți mulțumesc că ai acceptat părțile mele rele cu cele bune. Stii cine esti.

În al treilea rând, tuturor oamenilor frumoși pe care i-am întâlnit în comunitatea cărții, fără de care nu aș fi aici. M-ai înveselit în mai multe zile de care îți dai seama. Dragostea și încurajarea voastră au făcut această călătorie mult mai frumoasă decât mi-am imaginat vreodată. Vă mulțumim pentru fiecare mesaj amabil, pentru fiecare recomandare, pentru toate editările superbe și pentru fotografiile uimitoare. Îți mulțumesc că ai fost în călătorie cu mine. Sunt atât de, atât de recunoscător pentru tine.

Mulțumiri speciale bookstagrammer-ilor care au fost primii care mi-au luat cărțile în 2020. Voi sunteți cei care m-au introdus și m-ați acceptat în această comunitate frumoasă și sunteți cei care mi-ați recomandat bebelușii prietenilor cu fiecare șansă. M-ai făcut una

dintre cele mai fericite fete din lume doar îmbrățișându-mă și împărtășindu-ți dragostea. Mulțumesc. Știi cine ești (pentru că nu am tăcut niciodată despre asta lol).

În al patrulea rând, lui Nelly, prietena mea incredibilă, extrem de talentată, care a dat întotdeauna atât de generos viziunea cuvintelor mele. Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați creat astfel de huse uimitoare pentru bebelușii mei. Ești esențial în călătoria mea. Te iubesc atat de mult!

De asemenea, mulțumesc lui Rachel și Zainab pentru că au fost ochii mei de vultur în ultimul moment!

Și nu în ultimul rând, cititorilor mei. Tu ești motivul pentru care mă plesnesc de fiecare dată când mă simt impostor, motivul pentru care nu-mi ard laptopul când simt că tot ce am scris este o rahat, motivul pentru care găsesc curajul să împărtășesc poveștile din capul meu. Acceptarea ta, dragostea ta, sprijinul tău sunt motivul pentru care sunt acolo unde sunt astăzi, trăind visul meu, făcând ceea ce iubesc și găsind puterea de a-l împărtăși. Așa că, mulțumesc, din adâncul ființei mele, mulțumesc că ai ales să vii cu mine în plimbare și că ai încredere în mine pentru timpul tău. Este prețios pentru mine.

Sper că v-a plăcut această călătorie.

OceanofPDF.com

MAI MULT DE LA RUNYX

Seria de versuri întunecate

1 - Predatorul (Un dușman al iubitorilor Dark Mafia Romance)

2 - The Reaper (Un dușman al iubitorilor Dark Mafia Romance)

3 - Împăratul (A Forbidden Friends to Lovers Dark Mafia Romance)

4 - The Finisher (apare în noiembrie 2021)

**

CONECTAȚI-VĂ CU RUNYX

Site-ul web

Instagram

Facebook

Grupul de cititori

Buletin informativ

Goodreads

OceanofPDF.com